NORA ROBERTS

PRIN LABIRINTUL RAȚIUNII

NORA ROBERTS

PRIN LABIRINTUL RAȚIUNII

NORA ROBERTS

PRIN LABIRINTUL RAȚIUNII

Traducere: LIVIANA TANE

EDITURA LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Prin labirintul rațiunii / Nora Roberts ; trad.: Liviana Tane. - București: Lider, 2007
ISBN 978-973-629-150-0

I. Tane, Liviana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: EUGENIA IONESCU
Tehnoredactare: MARCELA RADU
Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ

ANGELS FALL
Copyright © 2006 by Nora Roberts
Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin **Editurii LIDER**

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-București,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

Oriunde poate fi nicăieri.
SENECA

1

Reece Gilmore fuma în Chevroletul ei Cavalier supraîncălzit. Avea în buzunar două sute patruzeci şi trei de dolari şi ceva mărunţiş, bani care ar fi trebuit să-i ajungă să-şi repare maşina, să pună benzină şi să-i mai rămână ceva şi pentru ea. Iar dacă norocul i-ar fi surâs, poate că maşina nici nu era chiar aşa de grav stricată şi i-ar mai fi rămas nişte bani ca să închirieze o cameră în care să doarmă în noaptea aceea. După aceasta, în ciuda celor mai optimiste calcule, se putea declara falită.

Valurile de aburi care ieşeau de sub capotă erau un semn că trebuie să-şi întrerupă măcar pentru o vreme călătoria şi să-şi găsească o slujbă.

N-ai griji, n-ai probleme, îşi spuse ea. Orăşelul ăla din Wyoming înconjurat de apele albastre ale unui lac era la fel de potrivit ca oricare alt loc. Ba poate chiar mai bun decât altele. Avea deschiderea de care ea avea nevoie: un cer nesfârşit pe care piscurile înzăpezite ale munţilor Teton răsăreau ca nişte zei gravi şi oarecum distanţi. Ore în şir îşi croise drum spre ei prin peisajul acela demn de fotografiile lui Ansel Adams. Când plecase, în zori, habar nu avusese unde o să ajungă, dar trecuse de Cody, o tăiase prin Dubois şi, cu toate că cochetase cu ideea de a ajunge în Jackson, o luase spre sud. Poate era ceva ce o atrăgea spre locul ăsta.

În ultimele opt luni dezvoltase o adevărată credinţă în a-şi urma instinctele şi impulsurile de moment.

„Atenție, curbă periculoasă! Carosabil alunecos în condiții de umezeală."

Ce drăguț! Cineva sacrificase ceva timp ca să posteze un asemenea avertisment. Toate celelalte se limitau să semnaleze obișnuitele pante înclinate sau vreun girometru care indica sudul.

Dacă se întâmpla să-i placă forma sau lumina girometrului, îi urma direcția și se oprea acolo unde i se părea că ar fi locul și momentul potrivite. Eventual, se oprea acolo vreo săptămână-două sau chiar câteva luni, așa cum făcuse în South Dakota. Își găsea ceva de lucru, cerceta zona, și o lua din nou din loc atunci când instinctele îi semnalau că a venit vremea să o apuce într-o nouă direcție.

Era o oarecare libertate în sistemul ăsta pe care și-l elaborase și, uneori (ceva mai des în ultima vreme), simțea că neliniștile din subconștientul ei se mai domoleau. Aceste ultime luni, în care trăise de una singură și se bazase doar pe sine, reușiseră să o facă să se liniștească mai bine decât ar fi făcut-o un an întreg de terapie. Deși, dacă era să fie sinceră, terapia fusese cea care îi dăduse curajul să se confrunte cu ea însăși în fiecare zi. Și în fiecare noapte. Și în toate orele care se scurgeau între zi și noapte.

Și aici era un nou început, o nouă pagină goală, aici, între vârfurile muntoase din Angel's Fist. Putea măcar să stea să se delecteze câteva zile cu liniștea lacului și a munților și să pună niște bani deoparte ca să-și continue drumul. Un asemenea loc (semnul de la intrarea în localitate indica șase sute douăzeci și trei de locuitori) trăia probabil mai mult din turism, beneficiind de apropierea parcului național. Era imposibil să nu găsească un hotel, poate chiar și vreun B&B's, sau chiar vreo fermă pentru turiști câțiva kilometri mai încolo. Putea fi chiar amuzant să lucreze la o fermă pentru turiști.

Locurile de genul ăsta au întotdeauna nevoie de cineva care să frece, să care sau să curețe, mai ales acum, când primăvara începea să topească colții ascuțiți ai iernii.

Cum mașina îi trimitea semnale de fum, prima pe lista de priorități era găsirea unui mecanic. Încetini ușor pe drumul care se desfășura ca o panglică pe marginea lacului. Petice de zăpadă încă se mai vedeau ca niște insulițe luminoase în umbra asfințitului. Copacii mai aveau culoarea brumărie, de iarnă, dar pe apă apăruseră deja câteva ambarcațiuni. Putea să vadă câțiva bărbați, protejați de pelerine și de căciuli, dând la vâsle printre piscurile reflectate în apă.

În partea opusă a lacului se vedea ceea ce ea decise că trebuie să fie zona comercială a așezării. Un magazin de cadouri, o mică expoziție, o bancă și un oficiu poștal. Și biroul șerifului.

Coti dinspre lac ca să parcheze mașina, greu încercată, în ceea ce părea parcarea unui magazin universal. Câțiva bărbați în pulovere ședeau în fața clădirii, pe scaune solide, într-o poziție care le oferea o priveliște splendidă spre lac.

Aceștia înclinară capul spre ea în timp ce oprea motorul și cobora, iar bărbatul din dreapta o salută cu degetul la șapca pe care o purta și pe care era inscripționat numele magazinului: Mac's Mercantile and Grocery.

– Se pare că aveți ceva probleme, domniță.

– Cam așa ceva. Știi pe cineva care ar putea să mă ajute?

Omul se ridică de pe scaun. Era bine făcut, avea un chip roșcovan și câteva riduri care abia se vedeau la coada ochilor căprui, extrem de prietenoși. Vorbea tărăgănat și liniștit.

– Ce-ar fi să ridici capota să arunc o privire?

– Îți mulțumesc.

Ea apăsă butonul de deschidere, iar el trebui să facă un pas în spate din cauza fumului gros care se ridică de sub

capotă când aceasta se deschise. Din motive pe care nu le putea preciza, defecțiunile la mașină și zgomotul îi provocau lui Reece mai degrabă jenă decât îngrijorare.

– A început să mă lase când eram la vreo cincisprezece kilometri spre est față de locul ăsta. Nu am fost destul de atentă, m-am lăsat furată de peisaj.

– Nici nu e greu. Te duceai în parcul național?

– Da, mai mult sau mai puțin.

Nu era sigură și nici nu putea fi vreodată, își zise ea în timp ce încerca să se concentreze mai degrabă la prezent decât la trecut sau la viitor.

– Dar cred că mașina mea are alte intenții, mai zise ea.

Prietenul bărbatului veni să li se alăture și amândoi începură să se uite sub capotă așa cum știa Reece că fac toți bărbații: cu priviri serioase și încruntați, ca niște cunoscători. Se uită și ea împreună cu ei, deși ar fi recunoscut oricând că era un clișeu. Pentru ea, toate încrengăturile de sub capota unei mașini erau mai străine decât solul planetei Pluto.

– Te-ai ales cu o gaură în radiator, îi spuse el. Va trebui să-l înlocuiești.

Nu suna chiar așa de rău. În fine, nu foarte rău. Și nici foarte costisitor.

– E vreun loc în oraș unde aș putea să rezolv această problemă?

– În service-ul lui Lynt. Ce-ar fi să-l sun pentru tine?

– Mi-ai salva viața, spuse ea oferindu-i un zâmbet și întinzându-i mâna, gest care îi era mult mai la îndemână cu străinii. Eu sunt Reece. Reece Gilmore.

– Mac Drubber. Iar el e Carl Sampson.

– Ești din Est, nu? o întrebă Carl. Bărbatul părea să aibă cincizeci și ceva de ani și ceva sânge indian amestecat cândva, printre strămoși.

– Da. De departe. Dinspre Boston. Vă mulțumesc mult pentru ajutor.

– E doar un telefon, spuse Mac. Poți să intri, să te ferești de vânt, dacă vrei. Sau poți să arunci un ochi în împrejurimi. E posibil să-i ia ceva timp lui Lynt să ajungă până aici.

– Cred că o să fac o plimbare, dacă nu-i cu supărare. Poate îmi recomanzi și un loc unde pot să mă cazez, în oraș. Nimic pretențios.

– Lakeview Hotel e ceva mai încolo. The Teton House, de partea cealaltă a lacului e ceva mai familial. Mai sunt și niște moteluri B&B. Câteva căsuțe se află chiar pe malul lacului, iar în afara orașului mai sunt câteva care pot fi închiriate cu săptămâna sau cu luna. Reece nu mai măsura timpul în luni. O singură zi era deja o provocare. Iar familial i se părea ceva prea intim.

– Cred că am să mă plimb pe malul lacului și am să arunc o privire spre hotel.

– E destul de departe. Dacă vrei, pot să te duc cu mașina până acolo.

– Am condus toată ziua, puțină mișcare mi-ar prinde bine. Dar mulțumesc, domnule Drubber.

– Nu e nicio problemă. O urmări cu privirea, până când ea se îndepărtă. Drăguță fată!

– N-are dram de carne pe ea, comentă Carl clătinând din cap. Femeile din ziua de azi lasă foamea să le topească toate curbele.

În ce o privea, nu se înfometase deloc, ba chiar făcea eforturi disperate să pună la loc cele câteva kilograme pe care le dăduse jos în ultimii ani. Se transformase din femeia bine lucrată la clubul de fitness într-o ființă costelivă și ajunsese din nou ceea ce ea numea o scândură. Avea prea multe unghiuri ascuțite și prea multe oase. Când se dezbrăca, de cele mai multe ori propriul ei trup i se părea al unei străine.

Nici ea n-ar fi fost de acord cu Mac, care o numise „drăguță". Nu mai era deloc așa. Cândva, ea însăși se considera drăguță: stilată, chiar sexy atunci când voia. Dar trăsăturile ei deveniseră prea aspre, pomeții îi erau mult prea proeminenți, iar ochii i se adânciseră în orbite.

Nopțile nedormite erau din ce în ce mai puține, dar atunci când veneau îi lăsau cearcăne profunde și îi făceau pielea palidă, bătând într-un gri bolnăvicios.

Își permise să hoinărească prin orășel, fără ca pantofii ei Keds uzați să facă vreun zgomot pe trotuar. Învățase să nu se grăbească, se autoeducase să nu insiste, să n-o tulească, să ia lucrurile așa cum veneau și să se bucure de fiecare moment într-un fel cât se poate de autentic.

O adiere de vânt rece îi trecu peste față și îi zburli părul lung și castaniu strâns într-o coadă. Îi plăcea senzația aceasta, mirosul curat și proaspăt și felul în care munții Teton se oglindeau în apă.

Printre crengile dezgolite ale sălciilor putea să vadă deja câteva dintre cabanele despre care îi vorbise Mac. Erau ascunse în spatele copacilor, construite din lemn și sticlă, cu verande largi și, presupunea ea, cu niște peisaje nemaipomenite.

Putea fi plăcut să stea o vreme într-una dintre căsuțele acelea și să analizeze lacul, munții, să vadă toate vietățile care treceau prin mlaștina din al cărei noroi creșteau snopuri de papură. Să aibă doar pentru ea camera și toată liniștea care o înconjura.

Într-o zi poate o va face, dar nu azi.

Observă tulpini verzi de narcisă plantate într-o jumătate de butoi din acelea în care se păstra whisky, chiar la intrarea în restaurant. Tremurau ușor în răcoarea brizei, dar asta nu o împiedică să se ducă cu gândul la primăvară. Totul era nou primăvara. Și poate că în această primăvară și ea va putea să se reînnoiască.

Se opri o clipă să admire lăstarii fragezi. Era reconfortant să vezi cum primăvara își face loc pe pământ, după iarna lungă. Și în curând vor apărea și alte semne de viață. Ghidul ei de călătorie recomanda zona drept plină de flori de câmp, cu nenumărate varietăți în preajma lacului și a heleșteelor.

Era pregătită să înflorească, se gândi Reece. Gata de îmbobocire.

Ea își mută apoi privirile spre ferestrele din față ale restaurantului. Mai degrabă o cârciumă decât un restaurant, se corectă ea. Autoservire, toppinguri de doi dolari, separeuri, toate vopsite în alb și roșu-pal. Plăcinte și prăjituri pe tejghea, bucătărie deschisă spre zona de servire. Două chelnerițe cu tăvi și cafetiere se agitau pe lângă clienți.

Aglomerația de prânz, își zise ea. Uitase de prânz. În clipa în care se uitase spre hotel, văzuse anunțul scris de mână:

ANGAJĂM BUCĂTAR!
ÎNTREBAȚI ÎNĂUNTRU

Iarăși semne, se gândi ea, trecându-i prin minte să facă un pas înapoi înainte să se trezească prinsă în altceva. Așa că rămase pe loc, analizând cu grijă stabilimentul, de cealaltă parte a ferestrei. Bucătărie deschisă, își reaminti ea, asta era soluția. Cu mâncarea de la autoservire se putea descurca fără probleme. Sau măcar așa fusese, cândva.

Poate că venise vremea să afle dacă mai era în stare, vremea să mai facă un pas înainte. Dacă nu era în stare să se descurce, măcar ar fi aflat adevărul. Și apoi, ce putea fi mai rău decât starea în care se afla acum?

Cei de la hotel făceau probabil angajări în perspectiva sezonului estival. Dacă nu, poate domnul Drubber mai avea nevoie de cineva la magazinul lui.

Însă semnul era chiar aici, iar maşina ei o adusese în oraşul ăsta şi paşii ei se îndreptaseră spre acest loc, unde tulpini de narcise îşi făceau drum prin noroi către prima adiere de primăvară. Se îndreptă spre uşă, inspiră adânc, şi în cele din urmă o deschise.

Ceapă prăjită, carne la grătar, cafea tare, un tonomat din care se auzea ceva country şi zgomotul specific de discuţii la masă.

Podelele roşii erau curate, observă ea, la fel şi tejgheaua albă. Cele câteva mese libere erau deja aranjate pentru prânz. Pereţii erau plini de fotografii, unele chiar bune, după părerea ei: instantanee alb-negru ale lacului şi ale munţilor în anotimpuri diferite.

Încă mai încerca să se orienteze, să-şi facă curaj, când una dintre chelneriţe trecu pe lângă ea.

– Bună ziua. Dacă vreţi să serviţi prânzul, puteţi să alegeţi o masă sau să staţi la bar.

– De fapt îl caut pe manager. Sau pe proprietar. În legătură cu afişul din vitrină, pentru postul de bucătar.

Chelneriţa se opri, legănându-şi încă tava.

– Eşti bucătăreasă?

Fusese o vreme când Reece ar fi pufnit firesc la auzul acestui cuvânt.

– Da.

– Ar fi bine, pentru că Joanie a concediat deja pe cineva acum vreo două zile.

Chelneriţa îşi duse degetul mare la buze într-un semn discret: trăgea la măsea.

– Oh.

– Îl angajase în februarie, când a apărut în oraş căutând de lucru. Zicea că l-a descoperit pe Iisus şi-i propovăduia cuvântul.

Îşi înălţă apoi capul şi-i zâmbi lui Reece cu o faţă radioasă.

– Propovăduia, da, dar ca un maestru al drogurilor, de-ți venea să-i tragi una direct în moacă. Apoi cred că a descoperit băutura şi asta a fost. Păi, du-te şi ia un loc la bar, iar eu o să văd dacă Joanie poate să se dezlipească o clipă de bucătărie. Ce zici de nişte cafea?

– Aş prefera ceai, dacă nu te superi.

– Imediat.

Nu era obligată să ia slujba asta, îşi reaminti Reece în timp ce se aşeza comod într-un scaun din piele şi crom şi-şi freca palmele umede de jeanşi. Chiar dacă îi era oferită, tot nu era obligată să o accepte. Putea să se mulţumească să facă ceva curăţenie în camere sau chiar să meargă mai departe şi să-şi găsească ceva la ferma aia pentru turişti. Tonomatul schimbă numărul piesei, iar Shania Twain începu să spună vesel, tuturor, că se simte femeie.

Chelneriţa se duse în spate, la grătar, şi o bătu uşor pe umăr pe o femeie scundă şi solidă, aplecată deasupra lui. O clipă mai târziu, femeia îi aruncă o privire peste umăr lui Reece şi înclină uşor din cap. Chelneriţa se întoarse la bar, cu o cană albă plină cu apă fierbinte şi cu un pliculeţ de ceai Lipton pe o farfurioară.

– Joanie vine imediat. Vrei să comanzi ceva de mâncare? Specialitatea casei azi e friptura. O servim cu piure de cartofi, mazăre şi un biscuit.

– Nu, mulţumesc. Ceaiul îmi ajunge. N-o să reuşească niciodată să-şi stăpânească emoţiile cu aşa un tremur în stomac. Panica voia să-şi facă loc în umezeala aia pe care începea să o simtă în stomac.

Ar trebui să plece pur şi simplu, îşi zise ea. Ar putea să se ridice chiar în clipa asta şi să se ducă înapoi la maşină. Să-şi repare radiatorul şi să plece. La naiba cu toate semnele!

Joanie avea părul blond pieptănat vâlvoi în vârful capului, un şorţ de măcelar plin de grăsime legat de mijloc şi

purta în picioare nişte pantofi Converse cu carâmbul înalt. Ieşi din bucătărie ştergându-şi mâinile de o cârpă.

O măsură pe Reece cu privirea tăioasă; avea ochii mai degrabă gri decât albaştri.

– Găteşti? o întrebă ea, iar vocea de fumătoare făcu întrebarea mai degrabă senzuală decât dură.

– Da.

– Îţi câştigi existenţa din asta sau o faci doar ca să ai ce mânca?

– Din asta îmi câştigam existenţa în Boston.

Încercând să-şi stăpânească emoţiile, Reece desfăcu pachetelul de ceai.

Joanie avea o gură frumos conturată, aproape la fel ca arcul unui Cupidon, care contrasta puternic cu privirea aceea aspră. Reece observă o cicatrice veche, aproape ştearsă, care-i traversa obrazul, de la urechea stângă până aproape de bărbie.

– Boston, făcu ea în timp ce îşi punea, cu un gest absent, cârpa de vase în băierile şorţului. Ai bătut ceva drum.

– Da.

– Nu ştiu dacă vreau o bucătăreasă de pe Coasta de Est care să nu-şi poată ţine gura cinci minute.

Reece căscă gura de uimire, pentru ca imediat să o închidă, într-un zâmbet timid:

– Da, vorbesc ca televizorul când am emoţii.

– Ce cauţi pe-aici?

– Călătoresc. Mi s-a stricat maşina şi am nevoie de o slujbă.

– Ai ceva recomandări?

Simţi cum inima i se strânge de teamă.

– Pot să fac rost de ele.

Joanie pufni şi privi încruntată spre bucătărie.

– Mergi în spate şi pune-ţi un şorţ. Următoarea comandă e un sandvici cu carne, friptă mediu, cu rulouri de ceapă,

ciuperci prăjite cu ceapă, cartofi şi salată de varză. Dacă Dick nu moare după ce mănâncă ce-i găteşti, probabil că o să primeşti slujba.

– Bine.

Încercând să-şi păstreze respiraţia calmă şi egală, Reece se ridică de pe scaun, trecu prin uşile batante şi se îndreptă spre celălalt capăt al tejghelei.

Spre deosebire de Joanie, nu observase că între timp rupsese plicul de ceai în bucăţele.

E vorba doar de o probă, îşi zise ea, şi se pricepea destul de bine. Găsi grătarul mare, cuptorul ca cele pentru restaurante, frigiderul, combina frigorifică. Cutii de mirodenii, chiuvete, cântare de bucătărie, friteuze duble, sistem de oale sub presiune. În timp ce-şi punea un şorţ, Joanie îi aduse ingredientele de care avea nevoie.

– Mulţumesc.

Reece se spălă pe mâini şi se apucă de treabă.

Nu te gândi, îşi spuse. Lasă lucrurile să vină de la sine. Puse carnea pe grătar şi se apucă să toace ceapa şi ciupercile. Aşeză cartofii congelaţi în friteuză şi setă cronometrul.

Mâinile nu-i tremurau şi, cu toate că emoţiile n-o părăsiseră, reuşi să se abţină să se uite peste umăr, ca să se asigure că în spatele ei nu se ridicase din senin un zid care să o blocheze, fără putinţă de scăpare.

Ascultă muzica de la tonomat, de la grătar şi de la friteuză.

Joanie scoase următoarea comandă şi o aruncă pe masă.

– Un bol de supă în trei culori, o găseşti în oala de-acolo şi se serveşte cu crutoane.

Reece dădu uşor din cap, întoarse ceapa şi ciupercile şi onoră a doua comandă în timp ce le lăsă să se mai prăjească puţin.

– Comandă gata! anunţă Joanie şi luă încă una.

Un club-sandvici Reuben, cu salată. Reece trecu de la o comandă la alta, lăsând lucrurile să se întâmple pur şi simplu. Atmosfera şi comenzile puteau fi diferite, dar ritmul era acelaşi. Continuă să muncească, să se mişte.

Puse pe farfurie prima comandă şi se întoarse să i-o dea lui Joanie, ca aceasta s-o verifice.

– Pune-o la rând, i se spuse, şi ia următoarea comandă. Dacă nu chemăm doctorul în următoarea jumătate de oră, eşti angajată. O să vorbim mai târziu de bani şi de program.

– Trebuie să...

– Ia următoarea comandă, i-o tăie Joanie. Mă duc să fumez o ţigară.

Munci încă o oră şi jumătate înainte ca numărul comenzilor să scadă şi să poată să se îndepărteze puţin de căldura grătarului, ca să bea o sticlă cu apă. Când se întoarse, Joanie stătea la bar şi bea o cafea.

– N-a murit nimeni, îi spuse ea.

– Uau! Mereu e aşa de aglomerat?

– Asta a fost înghesuiala de la prânz de sâmbăta. Te descurci. O să-ţi dau opt dolari pe oră pentru început. Dacă eşti la fel de bună şi peste două săptămâni, mai adaug un dolar la oră. Lucrăm eu, tu şi încă cineva cu jumătate de normă, şi acoperim şapte zile pe săptămână. Ai dreptul la două zile sau la o bună bucată din cele două zile libere pe săptămână. Fac programul cu o săptămână înainte. Deschidem la şase şi jumătate; asta înseamnă că tura începe la şase. Poţi să iei comenzi pentru micul dejun toată ziua, pentru meniul de prânz de la ora unsprezece şi până la închidere şi pentru cină, între cinci şi zece. Dacă vrei să lucrezi numai patruzeci de ore pe săptămână, se poate rezolva. Nu plătesc ore suplimentare de niciun fel, aşa că dacă se întâmplă să stai peste program la grătar, îţi dau orele respective libere săptămâna următoare. E vreo problemă?

– Nu.

– Dacă bei la locul de muncă, eşti concediată pe loc.

– Am înţeles.

– Poţi să bei câtă cafea, apă sau ceai vrei. Dacă doreşti sucuri, le plăteşti. La fel şi mâncarea. Nu dăm nimănui mâncare gratis. Nu că te-aş suspecta că o să-ţi iei la pachet când nu sunt atentă. Eşti slabă ca o scândură.

– Da, aşa cred.

– Bucătarul din ultima tură trebuie să cureţe grătarul, plita şi să încuie.

– Nu pot să fac asta, o întrerupse Reece. Nu pot să închid în locul tău. Pot să deschid, lucrez pe ce tură vrei, pot să fac ture duble dacă e nevoie, sunt disponibilă la schimburi de tură, dar nu pot să închid. Îmi pare rău.

Joanie ridică din sprâncene, sorbind ultima gură de cafea.

– Te temi de întuneric, fetiţo?

– Da. Şi dacă închiderea face parte din condiţiile de angajare, atunci va trebui să-mi găsesc alt job.

– O să ne înţelegem. Trebuie să completăm nişte formulare, pentru guvern, dar pot să mai aştepte. Maşina ta e gata, te aşteaptă la Mac's, zâmbi Joanie. Vorba umblă, iar eu sunt atentă la orice. Cauţi un loc unde să stai, iar eu îţi pot închiria o cameră deasupra restaurantului. Nu e cine ştie ce, dar are o privelişte frumoasă şi e curată.

– Mulţumesc, dar cred că o să stau, deocamdată, la hotel. Hai să încercăm vreo două săptămâni, de probă.

– Te mănâncă tălpile.

– Mă cam mănâncă.

– Cum vrei, spuse Joanie ridicându-se şi îndreptându-se spre uşile batante cu cana de cafea în mână. Du-te, ia-ţi maşina şi instalează-te. Să fii înapoi la ora patru.

Reece ieşi, uşor ameţită. Intrase din nou într-o bucătărie şi totul fusese în regulă. Se simţea bine. Acum, că trecuse

peste asta, se simțea ușor zăpăcită, dar era normal, nu? E o reacție normală atunci când pui mâna pe un job bun, făcând din nou ceea ce fusese învățată să facă. Făcând din nou ceea ce nu putuse să facă vreme de aproape doi ani.

Își oferi timp ca să ajungă pe jos până la mașină, și să lase gândurile să se așeze.

În clipa în care intră în magazin, Mac tocmai vindea ceva la o tejghea, în partea opusă a încăperii. Locul era exact așa cum și-l imaginase: avea câte puțin din toate – frigidere pentru carne și produse perisabile, rafturi pentru alimente uscate, un raion de electrice, altul pentru unelte, pentru echipament de pescuit și pentru muniție. Aveai nevoie de un bidon cu lapte și o cutie de gloanțe? Ăsta e locul unde le găseai.

Când Mac termină schimbul, ea se apropie de tejghea.

– Mașina ta ar trebui să funcționeze de-acum, îi spuse el.

– Așa mi s-a spus, mulțumesc. Cum fac să plătesc?

– Lynt a lăsat aici factura. Te duci până la garaj, dacă vrei să-i lași un cec, dar dacă plătești cu banii jos, poți să-i lași aici. Mă văd cu el mai târziu.

– Prefer să-ți las banii.

Luă factura și observă cu încântare că era mai puțin decât estimase. În același timp auzi pe cineva care vorbea, undeva, în fundul magazinului, și o altă casă de marcat care înregistra ceva.

– Mi-am găsit ceva de lucru, spuse ea.

El își ridică ușor capul, în timp ce ea își scotea portofelul:

– Chiar așa? Te-ai mișcat rapid.

– La restaurant. Nu știu nici măcar cum se numește, realiză ea dintr-odată.

– Cred că la Angel Food. Cei de prin partea locului îi spun pur și simplu „La Joanie".

– La Joanie, atunci. Sper să treci vreodată pe-acolo. Gătesc bine.

– Sunt sigur. Uite restul.

– Mulțumesc. Mulțumesc pentru tot. Cred că o să mă duc să-mi iau o cameră la hotel și după aia mă întorc la muncă.

– Dacă tot te mai interesează să stai la hotel, spune-i Brendei, de la recepție, să-ți dea tariful lunar. Spune-i că lucrezi la Joanie.

– Așa am să fac, am să-i spun.

Putea, la fel de bine, să dea anunț în ziarul local.

– Mulțumesc, domnule Drubber.

Hotelul era o clădire cu cinci etaje, vopsite într-un galben-pal, care ofereau o priveliște nemaipomenită a lacului. Avea un mic magazin cu de toate, un stand cu cafea și brioșe și o masă intimă de cină, acoperită cu o față de masă.

I se preciză că poate dispune de conexiune de internet contra unei sume modice, de room-service între șapte dimineața și unsprezece noaptea și de o spălătorie cu autoservire la subsol.

Reece se înțelese la tariful săptămânal pentru o cameră de o persoană, la etajul trei. Mai jos camera i se părea mult prea accesibilă ca să se poată bucura de liniște, iar mai sus ar fi făcut-o să se simtă prinsă în capcană.

Cu portofelul practic gol, preferă să-și care singură sacul și laptopul pe scări, până la etajul trei, în loc să folosească liftul.

Priveliștea făcea toți banii, iar ea deschise imediat fereastra și rămase să privească luciul apei, plutirea bărcilor și semeția munților care decupau valea.

Ăsta era locul ei azi, iar timpul o să-i spună dacă va fi și mâine. Se întoarse și observă ușa prin care se putea comunica cu cealaltă cameră. Încercă încuietoarea, apoi împinse, trase și trânti dulapul din cameră până îl propti în fața ușii. Așa era mai bine.

N-o să despacheteze, mă rog, nu tocmai, ci o să-şi scoată lucrurile strict necesare şi o să şi le aşeze la îndemână: lampa de călătorie, câteva produse de toaletă, încărcătorul telefonului. Baia era doar ceva mai mare decât dulapul, aşa că lăsă uşa deschisă în timp ce-şi făcu un duş rapid. În vreme ce apa curgea, spuse cu voce tare tabla înmulţirii, ca să-şi păstreze calmul. Apoi se îmbrăcă rapid în haine curate.

Am o slujbă nouă, îşi aminti ea făcând eforturi să-şi usuce repede părul şi să se şi machieze puţin. Nu trebuie să fie atât de palidă şi de încercănată, decise ea.

După ce aruncă o privire spre ceas, îşi porni laptopul, deschise jurnalul personal şi scrise o scurtă introducere.

Angel's Fist, Wyoming
15 aprilie

Azi am gătit. Mi-am luat o slujbă de bucătar într-un mic restaurant din orăşelul acesta drăguţ, cu lacul lui splendid. În mintea mea deschid o sticlă de şampanie, agit steguleţe şi baloane.

Mă simt de parcă aş fi urcat un munte, de parcă escaladez vârfurile aspre care străjuiesc locul ăsta. Nu am ajuns încă în vârf, sunt încă pe o pantă. Dar e una rezistentă şi largă. Aş putea chiar să mă odihnesc puţin aici, înainte să încep din nou să urc. Lucrez pentru o femeie pe care o cheamă Joanie. E scundă, solidă şi ciudat de drăguţă. În acelaşi timp e dură, dar ăsta e un lucru bun. Nu vreau să fiu alintată. Cred că asta m-ar sufoca încetul cu încetul, aş rămâne pur şi simplu fără aer, aşa cum mi se întâmplă atunci când mă trezesc din vreunul din visele mele. Aici pot să respir şi pot să rămân până când va veni timpul să plec din nou mai departe.

Mi-au rămas mai puţin de zece dolari, dar cine e de vină? E-n regulă. Am o cameră cu vedere spre lac şi spre munţii Teton, o slujbă şi un radiator nou la maşină. Am ratat

masa de prânz şi ăsta este singurul pas înapoi pe care-l fac aici. Dar şi asta e bine. Am fost mult prea ocupată cu gătitul ca să mai şi mănânc, dar am să recuperez.

E o zi bună 15 aprilie. Acum plec la muncă.

Închise laptopul, îşi luă telefonul, cheile, permisul de conducere şi trei dolari din ce-i mai rămăsese prin buzunare. Puse mâna pe o haină şi se îndreptă spre uşă. Înainte să deschidă, cercetă holul gol prin vizor. Îşi verifică broasca de două ori, se blestemă şi o verifică pentru a treia oară înainte să caute în geantă o bucată de scoci. Sigilă uşa destul de jos şi abia după aceea se îndreptă spre scări.

Alergă până jos, numărând în gând. După o scurtă pauză de gândire, decise să-şi lase maşina în parcare. Mersul pe jos o ajuta să economisească banii de benzină, chiar dacă va fi întuneric atunci când îşi va încheia tura. Erau doar câteva străzi până colo. Totuşi, îşi pipăi lanţul pe care-şi ţinea cheile şi butonul de panică. Poate că ar fi mai bine să se întoarcă şi să ia maşina, pentru mai multă siguranţă. Ce prostie! îşi spuse. Aproape că ajunsese. Gândeşte-te la prezent, nu la viitor. Când gândurile o copleşiră, încercă să se imagineze la grătar: lumină puternică în bucătărie, muzică din tonomat, voci de la mese; sunete familiare, mirosuri, mişcare.

Avea mâna umedă atunci când o întinse spre clanţa de la uşa lui Joanie, dar reuşi să o deschidă. Şi intră.

Aceeaşi chelneriţă cu care vorbise în timpul turei de prânz o observă şi-i făcu semn cu mâna să se apropie. Reece se opri puţin în dreptul separeului în care femeia stătea şi umplea recipientele pentru condimente.

– Joanie e în spate, în camera cu provizii. M-a rugat să-ţi fac un tur de orientare când vii. Acum e un moment de pauză, dar curând trebuie să apară primii clienţi. Eu sunt Linda-gail.

– Reece.

– Primul avertisment: Joanie nu suportă leneşii. Dacă te prinde că tai frunză la câini, sare imediat şi te muşcă de fund.

Când vorbea zâmbea într-un fel care-i făcea ochii albaştri să strălucească şi îi accentua gropiţele din obraji. Avea un păr blond, prins în cozi franţuzeşti. Purta o pereche de blugi şi o bluză roşie, cu şnururi albe. La urechi îi atârnau nişte cercei de argint cu pietre turcoaz. Lui Reece i se păru că semăna cu o lăptăreasă din Vest.

– Îmi place să muncesc.

– O să munceşti, crede-mă. E sâmbătă seară şi va fi destul de aglomerat. Vor veni şi celelalte angajate – Bebe şi Juanita. Matt e picolo, iar Pete e băiatul care spală vasele. Tu şi Joanie o să vă ocupaţi de bucătărie, iar ea o să te ţină sub observaţie. Dacă ai nevoie de o pauză, îi ceri voie. În spate e un loc unde poţi să-ţi laşi haina şi geanta. Nu ai geantă?

– Nu, nu mi-am luat-o.

– Dumnezeule, nu pot să fac nici măcar un pas afară din casă fără geantă! Păi, vino să-ţi arăt locul, atunci. Ţi-a lăsat în spate hârtiile pe care trebuie să le completezi. După cum ţi-ai intrat azi în mână, aş zice că ai mai făcut asta.

– Da, aşa e.

– Toaletele. Facem curat prin rotaţie. Tu mai ai două săptămâni până să-ţi rezervăm şi această plăcere.

– Abia aştept!

Linda-gail zâmbi.

– Ai ceva rude prin partea locului?

– Nu, sunt din Est.

Nu voia nici să vorbească despre asta, nici să se gândească, aşa că schimbă subiectul:

– Cine se ocupă de automatele de băuturi?

– Ospătarii. Dacă suntem supraaglomeraţi, poţi să iei şi tu comenzile de băutură. Servim şi vin şi bere, dar de regulă

cei care vor să bea se duc la Clancy's. Cam asta e. Dacă vrei să mai ştii ceva, strigă-mă. Trebuie să termin de aranjat mesele, altfel Joanie o ia razna. Bine ai venit!

– Mulţumesc. Reece se duse în bucătărie şi-şi luă un şorţ.

Era un loc de popas bun şi solid, îşi spuse ea. Numai bun să rămână până când va veni momentul să o pornească din nou la drum.

2

Linda-Gail avusese dreptate, chiar era o seară aglomerată. Localnici, turişti, călători, inclusiv un grup dintr-un camping din apropiere, care alesese pentru seara asta să ia cina undeva, înăuntru. Ea şi Joanie munceau şi strecurau frânturi de conversaţie în vreme ce friteuzele împrăştiau abur, iar grătarele – căldură.

La un moment dat, Joanie îi împinse lui Reece un bol:

– Mănâncă.

– Mulţumesc, dar...

– Nu-ţi place supa mea?

– Ba da, dar...

– Atunci stai la tejghea şi mănâncă. S-a mai liniştit puţin, iar pentru tine oricum urmează pauza. O să ţi-o trec în cont.

– Bine, mulţumesc.

Adevărul e că acum, la gândul că ar putea să şi mănânce mâncare nu doar s-o prepare, îşi dădu seama că de fapt murea de foame. Era semn bun, decise ea în timp ce se aşeza la capătul mesei de bucătărie.

Poziţia în care se aşezase îi permitea să vadă în acelaşi timp restaurantul, dar şi uşa.

Linda-gail îi întinse şi o farfurie cu chifle aurii şi două bucăţi de unt.

– Joanie zice că ai nevoie de carbohidraţi. Vrei şi nişte ceai?

– E-n regulă, pot să-mi iau singură.

– Lasă, sunt într-o pasă bună. Te mişti repede, remarcă ea în timp ce-i aducea ceaiul. Mai repede chiar decât Joanie, îi şopti ea rânjind, după ce aruncă o privire furişă ca să se asigure că nu o mai auzea nimeni. Şi aşezi frumos mâncarea în farfurie. Unii clienţi chiar au făcut comentarii în legătură cu asta.

– Oh! Nu căuta nici complimente şi nici atenţia cuiva. Voia doar cecul de salariu. Nu am vrut să schimb ceva.

– Dar nu s-a plâns nimeni, adăugă Linda-gail cu un zâmbet care-i contură din nou gropiţele. Eşti cam tensionată, nu ţi se pare?

– Da, aşa cred.

Reece gustă supa, mulţumită să constate că avea o savoare aparte.

– Nu mă mai mir că locul ăsta e aşa de aglomerat. Supa e la fel de bună ca una servită într-un restaurant de cinci stele.

Linda-gail aruncă o privire peste umăr, spre bucătărie, ca să se asigure că Joanie era încă ocupată.

– Unii dintre noi au început să facă pariuri. Bebe e convinsă că ai probleme cu legea. Poate din cauză că se uită prea mult la televizor. Juanita crede că fugi de un soţ care te abuza. Matthew are doar şaptesprezece ani, aşa că nu se gândeşte decât la sex. Eu cred că cineva ţi-a frânt inima, în Est. Am nimerit vreun motiv?

– Nu, regret.

Simțea o ușoară anxietate la gândul că alții făceau speculații pe seama ei, dar își aminti că întotdeauna restaurantele sunt locul unde se construiesc tot soiul de bârfe și scenarii inofensive.

– Sunt pur și simplu un om liber. Călătoresc și-atât.

– E totuși ceva, spuse Linda-gail clătinând ușor din cap. Din punctul meu de vedere, scrie pe tine „inimă frântă" cu litere mari. Și fiindcă tot vorbim de inimi zdrobite, uite că vine și campionul lor: înalt, întunecat și îngrozitor de frumos.

Era într-adevăr înalt, se gândi Reece urmărind privirea Lindei-gail. Puțin peste un metru nouăzeci. Era și întunecat, cu părul lui bogat și tenul măsliniu. Dar nu i se păru chiar așa de frumos. În mintea ei, frumos însemna subtil și stilat, iar bărbatul ăsta nu era nici una, nici alta. Avea o privire dură și necizelată și o barbă dezordonată care-i acoperea fața cu osatura proeminentă. Ceva din conturul brut al buzelor lui și felul în care ochii lui cercetau încăperea traseră totuși un semnal de avertizare în mintea ei. Nici urmă de stil în jacheta de piele ponosită, în jeanșii uzați sau în bocancii tociți de atâta purtat.

Nu era chiar genul cowboy, decise ea, dar era limpede că un individ care arăta ca el se putea descurca oriunde, în aer liber. Părea puternic și parcă degaja și o undă de răutate.

– Îl cheamă Brody, îi spuse Linda-gail în șoaptă. E scriitor.

– Da? se miră ea relaxându-se puțin.

Ceva din atitudinea lui și felul în care părea să domine încăperea o făcuse să creadă că e polițist. Scriitor era mult mai bine. Mai ușor.

– Ce fel de scriitor?

– Scrie articole pentru reviste, chestii de genul ăsta și are *trei* cărți publicate. Enigme. De altfel se potrivește, pentru că asta e și el – o enigmă.

Îşi dădu părul pe spate şi îşi schimbă poziţia, în aşa fel încât să poată să vadă până în unghiul în care se afla Brody care se aşezase într-un separeu.

– Umblă vorba că era reporter la un ziar important din Chicago şi că ar fi fost concediat. A închiriat o cabană de cealaltă parte a lacului şi stă acolo singur. Vine aici să ia cina de trei ori pe săptămână şi lasă bacşiş 20%.

Se întoarse spre Reece.

– Cum arăt?

– Nemaipomenit.

– Într-o bună zi o să găsesc o metodă să-l fac să se dea la mine, doar aşa, ca să-mi satisfac curiozitatea. De data asta, însă, o să mă mulţumesc cu bacşişul.

Linda-gail se îndreptă apoi spre separeu, scoţându-şi carneţelul de comenzi din buzunar. Din locul în care stătea, Reece putea să audă cum îl saluta voios:

– Bună seara, Brody! La ce te-ai gândit pentru seara asta?

În timp ce mânca, Reece urmări flirtul chelneriţei şi felul în care Brody comandă fără să arunce măcar o privire pe meniu. Când se întoarse, Linda-gail îi aruncă lui Reece o privire exagerat de visătoare. Şi chiar în clipa în care ea îşi ţuguia buzele în semn de răspuns, privirea lui Brody se întoarse brusc spre ea. Privirea aia fixă o făcu să i se strângă stomacul. Chiar şi după ce îşi întoarse capul, continuă să simtă că el o fixa, insistent şi nepoliticos de cercetător. Pentru prima oară de când intrase în tură se simţi expusă şi vulnerabilă.

Îşi împinse scaunul şi aşeză vasele unele peste celelalte luptându-se cu tentaţia de a privi peste umăr, le luă şi intră cu ele în bucătărie.

Bărbatul comandă pulpă de elan şi încercă să facă timpul de aşteptare să treacă mai repede cu o sticlă de Coors şi o

broşură. Cineva alesese Emmylou Harris pe tonomat, iar Brody lăsă muzica să-i cuprindă mintea undeva, în subconştient.

Se întrebă ce era cu bruneta aia şi cu privirea ei. În *Wathership Down,* Richard Adams folosise expresia *ciută.* Se potrivea, îşi zise el. Se potrivea perfect cu atitudinea rigidă şi cu privirea noii bucătărese. Aşa cum o ştia el pe Joanie Parks, bruneta nu ar fi primit niciodată slujba dacă n-ar fi fost pricepută. O suspecta pe Joanie că ar avea o inimă ca pâinea caldă sub scutul ăla dur, dar chiar şi aşa, acel scut era suficient de puternic încât să o facă să nu suporte proştii.

Desigur, ar fi fost suficient să o întrebe pe micuţa chelneriţă blondă şi ar fi aflat totul, de-a fir a păr, în legătură cu nou-venita. Dar în cazul ăsta toată lumea ar fi aflat că el a întrebat-o şi toţi ar fi vrut să afle de la el ce părere are şi ce crede despre ea. Ştia cum stau lucrurile în orăşelele mici ca Angel's Fist, ştia cum umblă vorba.

O să-i ia ceva mai mult să afle ce e cu ea, fără să pună întrebări; putea fi pur şi simplu atent la mica bârfă, la comentarii, la zvonuri şi speculaţii. Avea urechea formată pentru genul ăsta de discuţii când voia să o folosească. Părea destul de fragilă şi de vulnerabilă, iar Brody nu se putu abţine să nu se întrebe de ce.

Din poziţia avantajoasă în care se afla, nu putu să nu observe că avusese dreptate în privinţa abilităţilor ei profesionale. Se mişca cu precizie, în felul acela specific bucătarilor care îl făcea să creadă despre ei că ar avea încă o pereche de mâini aplicată pe undeva.

O fi fost prima ei zi de lucru acolo, dar Brody putea să bage mâna în foc că nu era prima ei zi de lucru în bucătăria unui restaurant. De vreme ce, cel puţin pentru moment, femeia asta i se părea mai interesantă decât cartea la care lucra, continuă să-i urmărească fiecare mişcare în timp ce-şi

bea berea. Precis că nu avea nicio legătură cu nimeni din oraş. El locuia aici de aproape un an şi ar fi aflat cu siguranţă dacă fiica demult pierdută, sora, nepoata sau verişoara de-a nuştiucâta spiţă a cuiva ar fi revenit în oraş. Nu-i lăsa nici impresia unei vântură-lume. Părea mai degrabă o alergătoare. Asta văzuse în ochii ei: îngrijorarea şi starea de alertă; o simţea pregătită să sară în picioare şi să o ia la sănătoasa la cel mai mic semn de pericol.

Când Reece se întoarse cu o comandă pe care o pregătise, aruncă o scurtă privire, scurtă de tot, în direcţia lui, pentru ca apoi să privească în altă parte. Înainte să se întoarcă la grătar, uşa restaurantului se deschise, iar ea privi într-acolo. Un zâmbet îi lumină chipul atât de brusc şi de neaşteptat încât îl făcu pe Brody să clipească de uimire. Totul în fizionomia ei se schimbă, se lumină dintr-odată, deveni atât de caldă încât ceea ce putu el să observe fu ceva mai mult decât potenţialul unei frumuseţi fragile, ascunsă undeva, dincolo de aparenţe.

Se întoarse şi el să vadă care era motivul zâmbetului aceluia larg şi-l zări pe Mac Drubber întorcându-i zâmbetul în timp ce-i făcea semn cu mâna.

Poate că se înşelase atunci când crezuse că nu avea nicio legătură cu cineva din localitate.

Mac se aşeză într-un separeu chiar lângă el.

– Cum merge?

– Nu pot să mă plâng.

– Aveam chef să mănânc ceva ce nu trebuie să prepar eu însumi. Ce e tentant astă-seară? Şovăi o clipă şi ridică din sprâncene înainte să adauge: În afară de noua bucătăreasă.

– Eu am comandat pulpe. Nu prea te-am văzut pe-aici sâmbătă seara, Mac. Te ştiu tipicar, şi asta înseamnă spaghetti speciale în fiecare miercuri seara.

– Nu mi-a venit să mănânc iarăşi o conservă şi voiam să văd cum se descurcă fetişcana. A apărut azi în oraş cu o gaură cât toate zilele în radiator.

Nu trebuie să aştepţi decât vreo cinci minute şi gata, informaţia îţi pică singură în poală.

– Chiar aşa?

– Nici n-a apărut bine că s-a şi angajat aici. După cum se bucura, ai fi zis că a câştigat la loterie. Vine de undeva din Est, din Boston. O cheamă Reece Gilmore. Se opri când Linda-gail îi aduse lui Brody farfuria.

– Bună seara, domnule Drubber! Ce mai faceţi? Cu ce pot să vă servesc?

Mac se aplecă puţin ca să arunce o privire spre farfuria lui Brody.

– Ce are el aici arată al naibii de bine!

– Fata cea nouă are mână bună. Să-mi spui cum ţi s-au părut pulpele, Brody. Mai vrei ceva?

– Încă o bere.

– Imediat. Domnule Drubber?

– Mie adu-mi o coca-cola, drăguţă, şi o porţie din ce are amicul meu. Pulpele astea arată destul de bine ca să vrei să le dai gata.

Chiar aşa era, se gândi Brody. Mai ales servite cu o porţie generoasă de cartofi şi cu fasole. Mâncarea era aranjată artistic pe farfuria albă, spre deosebire de mormanele de hrană aruncate la întâmplare pe care le servea de obicei Joanie.

– Te-am văzut cu barca zilele trecute, continuă Mac. Ai prins ceva?

– Nu pescuiam, îi răspunse el în timp ce tăia o bucăţică de pulpă ca să guste.

– Asta nu înţeleg la tine, Brody. Ieşi din când în când cu barca, dar nu pescuieşti niciodată. Ieşi din când în când în pădure, dar nu vânezi.

– Asta pentru că, dacă prind sau împuşc ceva, trebuie să şi gătesc.

– Ai dreptate. Cum e?

– E bun, spuse Brody tăindu-şi încă o bucată. Al naibii de bun.

Cum Mac era unul dintre puţinii oameni cu care Brody ar fi ales să-şi petreacă seara, continuă să stea la taclale cu el la cafea, în vreme ce acesta înfuleca din propria porţie de pulpe.

– Până şi fasolea are alt gust. Aş putea să spun că e mai bună, dar dacă mă părăşti la Joanie, n-o să ezit să-i spun că minţi de-ngheaţă apele.

– Dacă şi-a luat o cameră la hotel, nu cred că are de gând să stea prea mult.

– A închiriat-o pentru o săptămână.

Lui Mac îi plăcea să ştie cum merg lucrurile şi cine ce face prin oraş. Nu era doar patron de magazin, era şi primar şi îi plăcea să creadă că bârfele fac parte din îndatoririle lui de serviciu.

– Ştii, Brody, cred că fata nu prea are bani, spuse el agitându-şi furculiţa în direcţia interlocutorului înainte să o înfigă în ultima bucăţică de friptură. Am auzit că a plătit cash şi reparaţia maşinii şi hotelul.

Deci nu are cărţi de credit, se gândi Brody întrebându-se dacă nu cumva femeia asta misterioasă călătoreşte ca să nu fie găsită.

– Poate că nu vrea să-i dea de urmă cineva.

– Ai o minte suspicioasă, comentă Mac în timp ce curăţa de pe os ultima bucăţică de carne. Sunt sigur că, dacă ar face asta, ar avea un motiv întemeiat. Are o figură sinceră.

– Iar tu ai o înclinaţie spre romantism. Apropo de romantism, continuă el, făcând un semn cu capul spre uşă.

Bărbatul care intră purta niște jeanși Levi's și o cămașă în carouri sub jacheta neagră. Își completase ținuta cu o pereche de cizme din piele de șarpe, o curea Sam Brown și o pălărie Stetson gri, care indica țipător genul cowboy.

Părul blond și ondulat i se ivea de sub pălărie. Avea trăsături regulate, gropiță în barbă și doi ochi de un albastru atât de deschis încât nici nu era de mirare că erau arma lui cea mai puternică de atras femeile, așa cum știa toată lumea.

Se aplecă (nu există alt mod de descriere a gestului legănat cu care se încovoie) peste tejgheaua barului și se așeză pe un scaun înalt.

– A venit Lo, ca să vadă dacă merită să-și piardă timpul cu fata cea nouă, dădu Mac din cap în timp ce-și savura ultimul cartof. Nu se poate să nu-ți placă Lo, e genul acela afabil, dar sper ca ea să dea dovadă de ceva mai mult bun-simț.

Una dintre cele mai mari distracții de care avusese parte Brody în ultimul an în Angel's Fist fusese să-l urmărească pe Lo cum dobora femeile ca pe popice.

– Pun pariu pe zece dolari că se dă la ea și că fata îi pică în plasă până la sfârșitul săptămânii, zise el.

Mac clătină dezaprobator din cap:

– Nu așa se vorbește despre o femeie cumsecade ca ea.

– Nu o cunoști de prea mult timp, încât să fii sigur că e o fată de treabă.

– Îți spun eu că așa este. Am să accept pariul ăla doar ca să-ți iau banii.

Brody râse cu jumătate de gură. Mac nu bea, nu fuma, iar când le făcea avansuri femeilor, le făcea întotdeauna acolo unde nimeni nu ar fi putut să-l observe. Lui Brody i se părea că această înclinație puritană făcea parte oarecum din farmecul lui personal.

– E vorba doar de sex, Mac, spuse el, zâmbind larg în momentul în care vârfurile urechilor lui Mac începură să se înroșească. Mai știi ce înseamnă asta, nu?

– Am o amintire vagă a acestui proces, da.

În bucătărie, Joanie aşează pe masă o bucată de plăcintă cu mere.

– Ia o pauză, îi ordonă ea scurt lui Reece. Mănâncă plăcinta asta.

– Nu prea mi-e foame şi trebuie să...

– Te-am întrebat eu dacă ţi-e foame? Mănâncă plăcinta. Nu trebuie să o plăteşti. E ultima şi oricum n-o mai pot vinde mâine. Îl vezi pe individul ăla care tocmai s-a aşezat la bar?

– Ăla care arată de parcă tocmai s-a dat jos din camion?

– El e William Butler. I se spune Lo. E prescurtarea de la Lothario, asta fiind porecla cu care s-a procopsit în adolescenţă, pe vremea când şi-a câştigat notorietatea aducând în pat toate femeile de pe o rază de o sută cincizeci de kilometri.

– OK.

– De cele mai multe ori, Lo are o întâlnire fierbinte sâmbătă seara sau îşi petrece timpul la Clancy's, cu prietenii lui, încercând să se hotărască ce viţică să aleagă din cireada de acolo. A venit să te vadă.

Văzând că nu prea are de ales, Reece începu să mănânce din plăcintă.

– Nu prea cred că are ce să vadă în momentul ăsta.

– Nu contează, eşti nouă, eşti femeie, tânără şi, din câte se pare, singură. Lo îşi face un titlu de onoare din faptul că nu se dă la femei măritate. Vezi, acum flirtează cu Juanita, pe care a avut-o vreme de câteva săptămâni iarna trecută, până când i-au fugit ochii după nişte iepuri albi care veniseră să schieze.

Joanie apucă rapid carafa uriaşă de cafea pe care o avea mereu la îndemână.

– Băiatul ăsta are o groază de farmec de oferit. Nu ştiu vreo femeie care să-i fi întors vreodată spatele când s-a descheiat la pantaloni.

– Şi îmi spui toate astea pentru că presupui că la un moment dat o să se dea şi la mine?

– Voiam doar să te pun în gardă în privinţa lui.

– Am înţeles. Şi stai liniştită, nu caut un bărbat, nici temporar, nici pe termen lung. Mai ales nu unul care-şi foloseşte penisul ca pe o baghetă magică.

Joanie nu-şi putu reţine un hohot de râs.

– Cum e plăcinta?

– Bună. Foarte bună. Nu te-am întrebat de aluat: îl faci singură sau îl cumperi de la brutărie?

– Eu îl fac.

– Serios?

– Acum te gândeşti că mă descurc mai bine cu aluatul decât cu grătarul. Şi ai dreptate. Dar tu?

– Nu e tocmai specialitatea mea, dar pot să te ajut din când în când, dacă ai nevoie.

– O să te anunţ.

Apucă doi burgeri şi îi aruncă pe o farfurie împreună cu nişte cartofi prăjiţi şi cu fasole. Joanie tocmai adăuga murături şi roşii când Lo intră ca din întâmplare în bucătărie.

– William.

– Mamă, răspunse el aplecându-se şi sărutând-o pe creştet în timp ce lui Reece i se strângea stomacul.

E mama lui, se gândi ea, amintindu-şi ce remarcă făcuse în privinţa penisul.

– Aud că ai dat o notă de stil locului ăstuia, îi spuse el lui Reece, zâmbindu-i uşor în vreme ce bătea darabana cu degetele în sticla de bere pe care o adusese cu el. Prietenii îmi spun Lo.

– Reece. Mă bucur să te cunosc. Iau eu asta, Joanie, spuse Reece luând farfuriile şi aşezându-le la rând, constatând, cu oarecare enervare, că, pentru prima oară în acea seară, nu mai erau comenzi în aşteptare.

– O să închidem bucătăria în curând, îi spuse Joanie. Tu poți să pleci. Eşti în primul schimb mâine şi trebuie să fii aici la ora şase fix.

– Da, sigur, spuse ea începând să-şi dezlege şorțul.

– Te duc eu cu maşina până la hotel, se oferi Lo, lăsând deoparte sticla pe jumătate băută. Ca să mă asigur că ajungi acolo cu bine.

– Oh, nu te deranja, îi răspunse Reece aruncând o privire spre mama lui, în speranța că ar putea găsi la ea ceva sprijin, dar Joanie se întorsese deja să oprească friteuzele. Nu e prea departe, e-n regulă, şi oricum vreau să fac o mică plimbare.

– Bine, atunci te conduc pe jos. Unde ți-e haina?

Dacă-l refuză, se gândi ea, s-ar dovedi nepoliticoasă. Dacă nu-l refuză, ar păşi pe gheață subțire. Trebuia să se țină tare. Fără să spună o vorbă, îşi luă haina.

– O să fiu aici la şase.

Bâigui un salut şi se îndreptă spre uşă. Putea să simtă cum scriitorul acela, Brody, o arde cu privirile din spate. Oare ce căuta el aici?

Lo îi deschise uşa şi ieşi în urma ei.

– E destul de rece în seara asta. Eşti sigură că nu ți-e frig?

– Mi-e bine. Şi oricum, îmi prinde bine după căldura din bucătărie.

– Sunt sigur. N-o laşi pe mama să te muncească prea tare, nu?

– Îmi place să muncesc.

– Pun pariu că a fost aglomerat în seara asta. Ce-ar fi să-ți fac cinste cu ceva de băut, să te dezmorțeşti puțin, iar tu să-mi spui povestea vieții tale?

– Mulțumesc, dar povestea mea nu face nici cât banii pe o băutură. În plus, trebuie să ajung dimineață devreme la muncă.

– Se anunță o zi frumoasă mâine, spuse el. Vocea îi era la fel de domoală ca paşii. Ce zici dacă te-aş aştepta după ce termini tura? Aş putea să-ți arăt împrejurimile. Nu există un ghid mai bun ca mine în Angel's Fist, jur. Pot chiar şi să-ți aduc referințe care să ateste că sunt un gentleman desăvârşit.

Trebuia să recunoască faptul că bărbatul avea un zâmbet minunat, iar privirea îi era la fel de seducătoare ca o mângâiere.

Dar, în acelaşi timp, era fiul şefei ei.

– Este nemaipomenit de amabil din partea ta, dar de vreme ce nu cunosc decât câțiva oameni, şi ăia întâlniți de mai puțin de o zi, n-am de unde să ştiu cât de demne de încredere ar putea fi referințele tale. Aşa că o să amân invitația ta şi o să mă folosesc de ziua de mâine ca să mă obişnuiesc puțin cu locul.

– Bine, atunci, rămâne pe altă dată.

Când o prinse de braț, Reece tresări, iar vocea lui deveni domoală, ca atunci când încerci să liniştești un cal speriat.

– Uşor, nu încercam decât să te fac să mergi mai încet. După felul în care mergi, de parcă ai întârzia la o întâlnire, pot să bag mâna în foc că eşti din Est. Stai o clipă şi priveşte. E o privelişte minunată, nu crezi?

Inima îi bătea încă prea repede ca să se poată linişti, dar cu toate acestea privi în direcția pe care i-o indica el. Şi acolo, peste umbrele crestate ale munților, atârna o lună albă, plină. Stelele străluceau ca o explozie în jurul ei, de parcă cineva ar fi încărcat diamante într-o puşcă şi le-ar fi împrăştiat. Lumina lor dădea vârfurilor înghețate o nuanță stranie de albastru şi puncta crevasele şi viroagele cu umbre grele, întunecate.

Asta pierduse când îşi lăsase mintea pradă nervilor care o forțaseră să-şi uite privirea plecată în pământ, se gândi ea. Şi chiar dacă ar fi vrut să se bucure singură de momentul

acesta, nu putea să nu-i acorde lui Lo creditul de a o fi făcut să se oprească şi să se bucure de privelişte.

– E minunat. E adevărat că în ghidul pe care l-am cumpărat munţii ăştia erau descrişi drept maiestuoşi, dar nu credeam că sunt chiar aşa. Când i-am văzut mai devreme i-am găsit doar duri şi colţuroşi. Dar acum sunt cu adevărat maiestuoşi.

– Sunt acolo sus locuri pe care nu poţi să ţi le imaginezi dacă nu le vezi. Îşi schimbă înfăţişarea chiar în timp ce le priveşti. În perioada asta a anului, dacă urci şi stai pe malul râului, poţi să auzi pietrele cum trosnesc în curgerea dinspre izvoare. O să te duc odată acolo. Nu e nimic mai frumos decât să vezi munţii Teton de pe spinarea calului.

– Nu ştiu să călăresc.

– Pot să te învăţ.

Ea o porni din nou la drum.

– Ghid şi instructor de călărie în acelaşi timp.

– În principiu, cu asta mă ocup, în afară de Circle K. Am o fermă turistică la vreo douăzeci şi cinci de kilometri de aici. Aş putea să-l pun pe bucătar să pregătească un coş de picnic şi să-ţi ofer nişte momente de neuitat. Pot să-ţi garantez că ai avea parte de o întâlnire despre care să le scrii prietenilor de-acasă.

– Sunt sigură. Ar fi vrut să audă zgomotul pietrelor şi să vadă morenele şi pajiştile. Iar acum, sub luna aia spectaculoasă, aproape că era tentată să accepte. O să mă mai gândesc. Aici mă opresc.

– Te conduc până sus.

– Nu e nevoie. Mă...

– Mama m-a învăţat să conduc o doamnă până la uşă.

O luă din nou de braţ, lejer, şi deschise uşa hotelului. Ea observă că mirosea tentant a piele şi a brad.

– Bună seara, Tom! îl salută el pe recepţionerul de serviciu.

– Lo, doamnă...

Reece observă un zâmbet condescendent în ochii omului de la ghişeu.

Când Lo se îndreptă spre ascensor, Reece se trase înapoi.

– Stau la etajul trei. Am să urc pe scări.

– Eşti genul acela înnebunit după exerciţiile fizice, nu? Probabil că aşa reuşeşti să rămâi atât de slabă, spuse el schimbând încetişor direcţia şi împingând pentru ea uşa de la casa scărilor.

– Îţi mulţumesc pentru deranj, spuse ea, încercând să nu lase să se vadă că o cuprinde panica; scara părea mult mai îngustă acum, cu el alături. Cu siguranţă, am nimerit într-un orăşel prietenos.

– Wyoming e un stat ospitalier. N-om fi noi mulţi, dar suntem toţi la fel. Am auzit că eşti din Boston.

– Da.

– E prima oară când vii aici?

– Da.

Încă un etaj şi el deschise uşa.

– Ţi-ai luat o vacanţă, să prospectezi ţara?

– Da. Da, chiar aşa.

– Trebuie să fii curajoasă să faci asta de una singură.

– Crezi?

– Demonstrează oarecare înclinaţie spre aventură.

Ar fi râs, dar se simţi mult prea uşurată când el îi deschise uşa şi putu să iasă pe culoarul etajului trei.

– Aici e camera mea.

Scoase cardul de acces, privind automat spre bucata de scoci, ca să se asigure că era la locul ei.

Înainte să apuce să strecoare cardul magnetic în fantă, el i-l luă din mână, asumându-şi „dificila" sarcină de a-i deschide. Împinse uşa şi îi înapoie cardul.

– Ai lăsat toate luminile aprinse, comentă el. Şi televizorul e deschis?

– Oh, cred că le-am uitat aşa. Eram mult prea nerăbdătoare să ajung la noua slujbă. Lo, îţi mulţumesc pentru companie.

– A fost plăcerea mea. Şi curând o să te ridicăm şi pe spinarea unui cal. Ai să vezi.

Ea reuşi să zâmbească.

– O să mă mai gândesc la asta. Mulţumesc din nou. Noapte bună.

Se strecură în cameră şi închise uşa după ea. Încuie şi puse şi lanţul de siguranţă. Se aşeză apoi pe marginea patului şi privi pe fereastră spre toată deschiderea aia spectaculoasă până în clipa în care simţi că nu trebuie să mai facă niciun efort ca să-şi păstreze respiraţia regulată. Mai liniştită, se duse să se uite din nou prin vizor, ca să se asigure că nu era nimeni pe hol, apoi blocă uşa cu un scaun. Verifică din nou încuietoarea şi soliditatea dulapului cu care blocase accesul către camera alăturată şi se pregăti de culcare. Puse ceasul să sune la ora cinci şi apoi fixă şi ceasul ei de călătorie, ca rezervă.

Îşi completă jurnalul şi apoi încercă să negocieze cu ea însăşi câte lumini să lase aprinse peste noapte. Era prima ei noapte într-un loc nou; avea tot dreptul să lase aprinsă lumina de pe birou şi pe cea din baie. Oricum, cea din baie nu conta. Era doar pentru siguranţă şi confort. Poate se trezea în toiul nopţii să meargă la toaletă.

Îşi luă şi lanterna din sac şi o puse la îndemână, lângă pat. În caz că era vreo cădere de curent sau vreun incendiu. În fond, nu era singură în hotel. Cineva putea să adoarmă cu vreo ţigară aprinsă sau vreun copil se putea juca pe undeva cu focul. Dumnezeu ştie!

Locul ăsta putea fi cuprins de flăcări la trei dimineaţa. Atunci ar fi trebuit să se ridice repede, iar faptul că avea lanterna la îndemână nu însemna decât că e pregătită.

Zbuciumul pe care-l simţea în piept o făcu să se gândească îndelung la somniferele pe care le avea în trusa de toaletă. Îşi reaminti că somniferele, împreună cu anti-

depresivele şi medicaţia antianxietate erau doar de rezervă. Trecuseră câteva luni de când nu mai luase somnifere, iar în seara asta era suficient de obosită încât să adoarmă fără ajutorul lor. În fond, dacă chiar s-ar fi produs un incendiu, n-ar fi putut să reacţioneze în timp util. Ar fi adormită şi înceată şi şi-ar găsi sfârşitul arsă de vie sau sufocată cu fum.

Toate aceste lucruri îi treceau prin minte în timp ce stătea pe marginea patului, cu capul în mâini, blestemându-se pentru că avea o imaginaţie atât de activă şi de dementă.

„Încetează, Reece! Încetează chiar acum şi mergi la culcare. Trebuie să te trezeşti devreme şi să îndeplineşti sarcini elementare, ca o fiinţă normală."

Mai verifică o dată toate încuietorile înainte să meargă la culcare. Se aşează foarte încet, ascultându-şi inima care-i bătea cu putere, zgomotele care se auzeau din camera alăturată, de pe hol şi de dincolo de fereastră.

„Sunt în siguranţă", îşi spuse. Era în deplină siguranţă. „N-o să fie niciun incendiu. Nicio bombă n-o să explodeze." Nimeni nu avea să-i spargă uşa de la cameră şi să o omoare în somn.

Nici cerul n-o să cadă.

Păstră totuşi televizorul deschis, cu sonorul scăzut, şi lăsă un vechi film alb-negru să o legene până să adoarmă.

Durerea era atât de puternică încât nici măcar nu putu să urle. Greutatea întunecată îi apăsa pieptul ca o nicovală. O izbise direct în plămâni şi nu putea să strige sau să se mişte. Simţea ciocanul care lovea nicovala, apăsându-i creierul, pieptul, izbind iar şi iar şi trăgând-o în jos. Încercă să inspire o gură de aer, dar teama era mult prea mare, mai mare chiar decât durerea.

Erau acolo, afară, în întuneric. Îi putea auzi, simţea ferestrele cum se făceau ţăndări, auzea exploziile. Şi mai rău de-atât, auzea ţipetele.

Şi mai rău decât ţipetele, auzea râsetele.

Ginny? Ginny?

Nu, nu, nu striga, nu scoate un sunet. Mai bine murea aici, în întuneric, decât să o găsească ei. Dar veneau, veneau după ea şi nu-şi putea reține gemetele, nu-şi putea opri dinții să clănțăne.

Lumina bruscă o orbea, iar țipetele pe care le auzea în mintea ei se transformară în urlete de fiară.

– Am găsit o supraviețuitoare.

Întinse mâinile şi lovi fără vlagă brațele care se întindeau după ea.

Se trezi plină de sudoare, cu urletele acele înăbuşindu-i beregata şi întinse mâna după lanterna pe care o prinse ca pe o armă.

Era cineva acolo? La uşă? La fereastră?

Se aşeză tremurând, fremătând, cu urechile ciulite gata să surprindă orice sunet.

O oră mai târziu, când începu să sune ceasul, ea era aşezată pe pat, ținând încă lanterna în mână şi cu toate luminile aprinse.

3

După accesul de panică, îi era greu să intre în bucătărie, să dea ochii cu lumea, să pretindă că e o persoană normală. O convinse doar faptul că era absolut falită şi că îşi dăduse cuvântul. Ora şase fix.

Singura alternativă ar fi fost să se ducă înapoi, să-şi retragă cuvântul şi toate lunile în care făcuse paşi înainte s-ar fi şters de la sine. Doar un telefon şi era salvată, ştia foarte bine. Dar se şi termina totul.

O luă pas cu pas. Îmbrăcatul era pentru ea o victorie. Ieşitul pe uşă încă una. Faptul că reuşi să părăsească hotelul şi să-şi îndrepte paşii spre restaurant fu pentru ea un mic

triumf personal. Aerul era rece, iarna încă mai avea ceva resurse, aşa că respiraţia ei se transforma brusc în abur în răcoarea zorilor. Acum, că luna uriaşă dispăruse în spatele piscurilor, munţii deveniseră nişte siluete întunecate şi masive conturate pe cer. Şi putea să vadă, la poalele lor, o pătură groasă de ceaţă. Degete de abur roz se înălţau printre copacii desfrunziţi, subţiri ca nişte aripi de zână.

În întunericul îngheţat totul părea atât de bizar, atât de stabil, atât de perfect echilibrat. Inima îi tresări în clipa în care i se păru că ceva se mişcă în ceaţa deasă. Se linişti când văzu că nu era decât un biet animal.

Elan, ren sau căprioară, nu-şi putu da seama exact despre ce era vorba de la distanţa la care se afla, dar orice ar fi fost, părea că alunecă, iar ceaţa care îl învăluia în fâşii îl făcea să pară că se apropie din ce în ce mai mult de lac. În clipa în care-şi aplecă uşor capul peste apă ca să bea, Reece auzi primul cântec al păsărilor. O parte din ea ar fi vrut să se aşeze pur şi simplu acolo, pe marginea drumului, şi să privească în linişte răsăritul.

Liniştită, o porni din nou la drum. Trebuia să facă din nou faţă muncii în bucătărie, oamenilor şi întrebărilor care se iscau de fiecare dată când apărea un chip nou, indiferent de slujbă. Nu-şi permitea să întârzie sau să se lase copleşită de emoţii şi, Dumnezeu ştia, nu voia nici să atragă atenţia asupra ei mai mult decât era absolut necesar.

„Rămâi calmă", îşi spuse poruncitor, „concentrează-te." Şi ca să poată face asta, începu să-şi recite în minte versuri, atentă la ritmul cuvintelor, până când îşi dădu seama că de fapt le spune cu voce tare şi se simţi umilită. Nu era nimeni prin preajmă care să o audă, îşi reamintea, şi aşa, cu gândurile în altă parte, se trezi la uşa restaurantului Angel Food.

Luminile erau aprinse înăuntru, iar asta o făcu să se simtă mai uşurată. Cineva se mişcă înăuntru – Joanie era deja în bucătărie. Oare femeia asta dormea vreodată?

„Ar trebui să bat la uşă", îşi spuse. Să bată, să zâmbească, să facă cu mâna. Odată ce făcea asta, odată ce-ar fi reuşit să intre, toată tensiunea s-ar fi risipit, dar îşi simţea braţul de parcă ar fi refuzat să se mişte. Degetele îi erau prea încordate, prea înghețate ca să se poată strânge în pumn. Rămase pe loc, simţindu-se inutilă şi neajutorată.

– Ai probleme cu uşa?

Tresări, clătinându-se uşor. O văzu pe Linda-gail trântind portiera maşinii.

– Nu, nu. Doar că...

– Încercai să te orientezi? Arăţi de parcă n-ai prea fi dormit azi-noapte.

– Da. Nu prea.

Aerul, şi aşa rece, îngheţa şi mai tare, cu fiecare pas pe care Linda-gail îl făcea spre ea. Ochii aceia albaştri, atât de prietenoşi cu o zi înainte, păreau azi distanţi, rezervaţi.

– Am întârziat?

– Mă mir că ai reuşit să ajungi, după cât ai avut de lucru noaptea trecută.

Reece îşi aminti cum se ghemuise în pat, cu luminile aprinse şi cu urechile ciulite la fiecare zgomot. Ascultând.

– Cum crezi...

– Lo e celebru pentru rezistenţa lui.

– Lo? Oh, eu nu... Surpriza, combinată cu amuzamentul, o făcu să-şi uite starea de încordare. Noi... Eu n-am făcut nimic. Doamne, Linda-gail, abia-l cunoscusem de zece minute! Trebuie să cunosc un bărbat măcar de vreo oră înainte să-i testez rezistenţa!

Linda-gail lăsă în jos mâna pe care o întinsese spre uşă şi-şi ridică privirile spre Reece.

– Adică nu te-ai culcat cu Lo?

– Nu.

Măcar unei asemenea situaţii îi putea face faţă.

– Ce, am încălcat vreo tradiție secretă a locului? O să fiu concediată? Arestată? Dacă prostituția face parte din însărcinările de serviciu, poate era mai bine să fiu avertizată sau să mi se plătească ceva mai mult de opt dolari pe oră.

– Însărcinarea asta e voluntară, îmi pare rău, spuse ea roşind uşor în timp ce îşi arătă gropițele din obraji. Iartă-mă, nu trebuia să trag concluzii şi să mă răţoiesc la tine doar pentru că v-am văzut plecând împreună.

– M-a condus până la hotel, m-a invitat să bem ceva, dar l-am refuzat, apoi s-a oferit să-mi arate împrejurimile, pe care pot să le văd şi singură, iar în cele din urmă mi-a propus să călărim pe ravene. Nu ştiu să călăresc, dar mi-ar surâde ideea. I-aş da un zece pe scara drăgălăşeniei şi încă unul pentru comportament şi maniere. N-am ştiut că e ceva între voi.

– Ceva? Între mine şi Lo? făcu Linda-gail scoţând un şuierat de negare. Sunt probabil singura femeie sub cincizeci de ani pe o rază de o sută de kilometri care nu s-a culcat cu el. Pentru mine, o târfă rămâne o târfă, fie că e femeie sau bărbat.

Ridică din umeri, apoi cercetă încă o dată chipul lui Reece.

– În orice caz, tu chiar arăți întoarsă pe dos.

– N-am dormit prea bine, atâta tot. E prima noapte într-un loc nou, am o slujbă. Emoțiile...

– Lasă-le deoparte, îi porunci Linda-gail în timp ce deschidea uşa, iar căldura se reinstala în privirile ei. Nu suntem aşa de amenințători, pe aici.

– Mă întrebam dacă aveți de gând să stați acolo, la palavre, toată ziua. Nu vă plătesc ca să bârfiți.

– E şase şi cinci, Joanie, pentru Dumnezeu! Ia-mi din salariu. Ah, fiindcă veni vorba de bani, uite partea ta din bacşişurile de aseară, Reece.

– Partea mea? Dar eu n-am servit la mese.

Linda-gail îi îndesă plicul în mână.

– E politica firmei. Bucătarul primeşte zece la sută din bacşişuri. Noi primim bani pentru felul în care servim, însă dacă mâncarea e o porcărie, nici noi nu ne alegem cu prea mult.

– Mulţumesc.

Deci nu era chiar complet falită, se gândi Reece în timp ce-şi îndesa plicul în buzunar.

– Nu-i cheltui pe toţi într-un singur loc.

– Acuma o să încetaţi să mai pierdeţi timpul? le arătă Joanie tejgheaua. Hai, aşază mesele alea pentru micul dejun, Linda-gail. Reece, crezi că-ţi poţi mişca încoace fundu' ăla schilod ca să te apuci de treabă?

– Da, doamnă. Ah, şi ca să fie limpede o dată pentru totdeauna, spuse ea în timp ce întindea mâna ca să-şi ia un şorţ, fiul dumneavoastră este extrem de atrăgător, dar am dormit singură azi-noapte.

– Cred că băiatu' îşi iese din mână.

– Nu ştiu, dar eu intenţionez să dorm singură cât timp mai rămân în Angel's Fist.

Joanie puse deoparte un bol cu aluat de clătite.

– Nu-ţi place să faci sex?

– Ba dimpotrivă, răspunse Reece, îndreptându-se spre chiuvetă, ca să se spele pe mâini. Doar că nu e pe lista mea de priorităţi în acest moment.

– Înseamnă că lista ta e destul de scurtă şi de tristă. Ştii să faci *huevos rancheros?*

– Da.

– Sunt destul de căutaţi duminica. La fel şi clătitele. Hai, dă-i drumul, căleşte şunca şi cârnaţii. Clienţii matinali trebuie să înceapă să apară.

Cu puțin înainte de prânz, Joanie îi întinse o farfurie cu omletă și niște șuncă.

– Ia, mergi și mănâncă asta în spate.

– Dar ai pus aici cât pentru doi oameni!

– Da, dacă sunt doi anorexici!

– Dar eu nu sunt, spuse ea înfulecând repede o furculiță plină cu ouă, ca și când ar fi vrut să demonstreze că spune adevărul.

– Mergi cu ea în biroul meu. Ai douăzeci de minute.

Văzuse biroul și era de părere că denumirea de cameră era deja mult prea generoasă.

– Uite ce e, am o problemă cu spațiile mici.

– Ți-e frică de întuneric și ești claustrofobă. Ești plină de fobii. Atunci stai la tejghea. Încă mai ai douăzeci de minute.

Făcu ce i se spusese și luă loc la capătul barului. O clipă mai târziu, Linda-gail îi aduse o cană de ceai și-i făcu cu ochiul.

– Bună, Doc, spuse ea ștergând repede tejgheaua și aruncând un zâmbet de bună dimineața bărbatului care se așeză pe scaunul de lângă Reece. Ca de obicei?

– Porția mea duminicală de colesterol, Linda-gail. E ziua în care trăiesc periculos.

– S-a făcut! Joanie, strigă ea spre bucătărie fără să-și mai bată capul să scrie comanda, a venit doctorul. Doc, ea e Reece, noua noastră bucătăreasă. Reece, el e Doc Wallace. Te face bine de tot ce te doare, dar nu-l lăsa să te provoace la pocher. E șiret rău.

– Hei, cum o să mai profit eu de nou-veniți dacă tu mă lauzi așa?

Se răsuci în scaun și îi făcu lui Reece un semn cu capul.

– Am auzit că Joanie și-a găsit pe cineva care se descurcă bine în bucătărie. Cum ți se pare?

– Până acum e bine, spuse ea şi trebui să facă un efort ca să-şi reamintească faptul că bărbatul din faţa ei nu purta halat şi n-o ameninţa cu acul. Îmi place ce fac.

– Cel mai bun mic dejun de duminică e la Joanie. Acum au organizat şi cei de la hotel un bufet pentru turişti, dar ce e mai bun, tot aici e, spuse el instalându-se comod cu cana de cafea pe care Linda-gail i-o pusese în faţă. Hai, mănâncă ce-ai în farfurie cât încă mai e cald.

În loc să o privească, el se gândi că, la fel ca şi mâncarea din farfurie, părea un puzzle care aştepta să fie rezolvat. Era doctorul oraşului de aproape treizeci de ani. Venise aici când era încă tânăr şi trecuse probele la care-l supusese consiliul oraşului, îi povesti el lui Reece în timp ce aceasta se juca cu mâncarea din farfurie.

– Plecasem să caut aventura, continuă el pe un ton din care nu răzbătea nici cea mai vagă urmă de accent vestic. M-am îndrăgostit de locul ăsta şi de o fată drăguţă, cu ochi căprui şi cu numele Susan. Mi-am crescut cei trei copii aici. Cel mai mare e şi el doctor, rezident în primul an la Cheyenne. Mijlocia, Annie, s-a măritat cu un tip care face fotografii pentru revista *National Geographic*. S-au mutat tocmai în Washington, D.C. Mi-au făcut şi un nepot acolo. Cel mai mic e în California, se străduieşte să-şi ia diploma în filosofie. Nu ştiu despre ce dracu' o să filosofeze, dar asta e. Am pierdut-o pe Susan acum doi ani, a murit din cauza unui cancer la sân.

– Îmi pare rău.

– Mi-e tare, tare greu, spuse el aruncând o privire spre verigheta pe care o purta pe deget. Încă o mai caut în pat, lângă mine, dimineaţa când mă trezesc. Şi cred că aşa va fi mereu.

– Poftim, Doc, spuse Linda-gail punându-i farfuria în faţă. Amândoi izbucniră în râs când o văzură pe Reece cum se holbează la ea. Da, o să mănânce şi ultima firimitură, o asigură Linda-gail înainte să plece.

Era o grămadă de clătite, o omletă, o felie subțire de șuncă, o porție generoasă de cartofi țărănești și trei cârnați cât toate zilele.

– Doar n-o să mănânci tot!

– Privește și învață, fetițo. Privește și învață.

Părea destul de în formă, se gândi Reece, cu tricoul lui ecosez și cu vesta tricotată. Genul de om care se hrănește sănătos și-și face riguros exercițiile. Chipul lui era rumen, fără vreo urmă de grăsime, și o pereche de ochi căprui străluceau în spatele ochelarilor cu rame metalice.

Și totuși, se aruncă asupra mâncării din fața lui ca un adevărat camionagiu de cursă lungă.

– Ai o familie în Est? o întrebă.

– Da, bunica mea locuiește în Boston.

– Acolo ai învățat să gătești?

Ea nu-și putea lua ochii de la farfuria lui și nu înceta să se mire cât de repede dispărea mâncarea.

– Da, acolo am început. Am studiat apoi la Institutul Gastronomic, în Vermont, apoi am făcut un an la Paris, la Cordon Bleu.

– Institutul Gastronomic, înălță Doc din sprâncene. Și Paris. Ce pretențios!

– Pardon? făcu ea înțelegând brusc că spusese mai multe lucruri despre ea în ultimele două minute decât ar fi spus oricui altcuiva în două săptămâni. De fapt e mai degrabă intensiv decât pretențios. Aș face bine să mă întorc la lucru. Mi-a părut bine de cunoștință.

Reece lucră în schimbul de prânz și când se văzu cu o după-amiază și o seară liberă în fața ei, hotărî să facă o plimbare. Putea să dea ocol lacului, poate chiar să exploreze puțin pădurea și cursurile de apă. Putea să facă fotografii ca să i le trimită bunicii pe e-mail și astfel, din cauza exercițiului și a aerului curat, poate că ar fi reușit să obosească.

Îşi puse bocancii şi îşi pregăti rucsacul exact aşa cum îi recomanda ghidul ei pentru excursii mai scurte de cincisprezece kilometri. Ieşi afară şi găsi un loc pe marginea lacului unde se aşeză şi începu să răsfoiască broşurile pe care le luase de la hotel.

O să se folosească de fiecare clipă liberă, se hotărî ea, ca să se plimbe cât mai departe de oraş, poate chiar să se afunde puţin în provincie. Se simţea oricum mai bine afară, era mai bine în aer liber.

Când o să aibă prima zi liberă, o să aleagă un traseu uşor şi o să urce până sus, ca să vadă râul. Dar pentru moment era mai bine să se limiteze la ce-i recomanda ghidul ei, atât cât să-şi încerce bocancii. Îşi impuse un ritm uşor. Măcar ăsta era unul dintre avantajele vieţii ei de acum. Rareori se întâmpla să se grăbească undeva. Putea să facă tot ce voia cu timpul ei, cu viteza pe care o impunea ea însăşi. Nu prea îşi permitea aşa ceva înainte. În ultimele opt luni făcuse şi văzuse mai multe lucruri decât în toţi cei douăzeci şi opt de ani ai ei. Poate că era puţin nebună şi, cu siguranţă, cam nevrotică, fobică şi cu tendinţe uşoare spre paranoia, dar avea câteva părţi din sine însăşi pe care reuşise să le umple la loc, bucăţi pe care le pusese acolo unde le era locul. Nu va mai fi niciodată ce fusese cândva – stereotipul femeii urbane agitată şi ambiţioasă, însă descoperea că începe să-i placă persoana asta nouă în care se transforma. Acorda acum mult mai multă atenţie detaliilor pe lângă care înainte trecea fără să le observe: jocul dintre lumini şi umbre, luciul apei, senzaţia pământului zgrunţuros care i se fărâmiţa sub picioare.

Ar fi putut să se oprească, chiar acolo, să privească un bâtlan care-şi ia zborul, liniştit ca un nor deasupra lacului. Ar fi putut privi undele pe care le forma o boare de vânt pe suprafaţa apei, din ce în ce mai largi, până când se loveau de vâslele unui băiat dintr-un caiac roşu. Îşi aminti de aparatul

de fotografiat prea târziu ca să mai poată surprinde bâtlanul, dar îl fotografie pe băiat în caiacul lui roşu şi apa albastră şi reflexiile uluitoare ale munţilor care-i străpungeau oglinda.

O să adauge notiţe scurte pe fiecare fotografie în parte, se gândi ea în timp ce-şi reluă drumul. În felul acesta, bunica se va simţi ca şi când ar participa la călătorie. Reece ştia că a lăsat-o îngrijorată în Boston, dar tot ce putea să facă era să-i trimită din când în când mailuri în care-i scria vrute şi nevrute sau să o sune uneori ca să-i spună unde era şi ce făcea. Totuşi, nu spunea chiar de fiecare dată adevărul când venea vorba despre cum se simţea.

Case şi cabane erau răspândite pe malul lacului, iar undeva, cineva făcea un grătar de weekend, observă ea. Era o zi numai bună pentru aşa ceva: pui la grătar, salată de cartofi, frigărui, murături, litri întregi de ice-tea şi de bere rece.

Un câine se aruncă în apă şi începu să dea din labe, urmărind o minge albastră. O fetiţă stătea pe o bancă, în apropiere, râzând şi încurajându-l. Câinele ajunse la minge şi se întoarse înotând cu ea, iar când veni lângă copilă se scutură ca turbatul, acoperind-o cu stropi mici de apă care, prinse în lumina soarelui, aruncau sclipiri ca nişte diamante. Lătratul lui răsună de o bucurie nebună în clipa în care copilul azvârli din nou mingea şi el se aruncă înapoi în apele lacului, ca să repete ciclul.

Reece îşi luă sticla de apă şi bău în timp ce se întoarse, îndepărtându-se de lac şi afundându-se în pădurea de brazi.

Ar fi putut să dea peste căprioare sau elani sau chiar reni, aşa cum se întâmplase dimineaţa, dacă înainta fără zgomot. Ar fi putut să dea însă şi peste urşii despre care broşurile scriau că ar trăi în număr mare prin zonă, chiar dacă tot ele precizau că, de cele mai multe ori, aceştia se îndepărtau dacă simţeau o prezenţă umană.

Din punctul ei de vedere, însă, ursul ăla putea să fie prost dispus şi să aleagă să-şi verse năduful pe ea, aşa că se hotărî să fie precaută şi să nu se îndepărteze prea mult. Deşi avea busolă, o să rămână cât mai aproape de cărare.

„E destul de rece în zona asta", se gândi ea. Soarele nu putea să ajungă la insulele de zăpadă, iar pârâiaşul peste care dădu în drumul ei trebuia să-şi facă loc cu forţa apelor lui printre bucăţile de gheaţă.Urmări cursul apei, ascultându-i susurul şi pleoscăitul pe care-l făceau bucăţile de gheaţă care se topeau în cădere. Fu încântată să găsească urme. Ce fel de urme erau? Ce fel de resturi? se întrebă. Voia să ştie, aşa că începu să-şi consulte repede ghidul din rucsac.

Un foşnet îi îngheţă sângele în vine şi o făcu să se uite, cu grijă, peste umăr. Era greu de spus care dintre ei era mai speriat, Reece sau puiul de căprioară, dar amândoi rămaseră locului, privindu-se faţă în faţă şi ţinându-şi răsuflarea vreme de câteva clipe infinite.

Cred că vântul bate ascendent, îi trecu prin minte. Sau descendent? În timp ce întindea încet mâna după aparatul de fotografiat, îşi puse în minte să verifice răspunsul la întrebarea asta. Reuşi să surprindă un prim-plan, dar făcu greşeala de a râde de încântare şi sunetul puse animalul pe fugă.

– Ştiu ce trebuie să simţi, zise ea cu voce tare în timp ce urmărea puiul în goana lui departe de prezenţa umană. Lumea asta e plină de lucruri înfiorătoare.

Îşi puse aparatul de fotografiat înapoi în buzunar, observând cu stupoare că nu mai auzea lătratul câinelui şi nici zgomotul pe care-l făceau maşinile ce treceau în viteză pe drumul principal care traversa oraşul. Simţea doar adierea care mângâia copacii, ca un val tăcut, auzea doar susurul apei şi plescăitul bucăţilor de gheaţă.

„Poate că ar trebui să trăiesc în pădure. Să-mi găsesc o căbănuţă izolată, să cultiv nişte verdeţuri. Aş putea chiar să

devin vegetariană", se gândi ea în timp ce făcu un mic salt peste pârâiaş. „Aş putea să învăţ să pescuiesc. Mi-aş cumpăra un pick-up şi aş coborî în oraş o dată pe lună, ca să-mi fac provizii."

Începu să-şi imagineze toate aceste lucruri. Nu prea departe de apă, nu prea adânc în munţi, o căsuţă cu multe, multe ferestre – ar fi ca şi când ar trăi în aer liber.

„Aş putea chiar să-mi încep propria afacere. Ceva artizanal, la scară mică. Să gătesc toată ziua şi să vând produsele. Poate chiar prin internet. Să nu plec niciodată de-acasă. Şi, în cele din urmă, să adaug şi agorafobia pe listă."

Nu, partea cu trăitul în pădure era în regulă, dar trebuia să lucreze în oraş. Putea să facă asta chiar aici şi să lucreze în continuare pentru Joanie.

„O să mă gândesc la asta câteva săptămâni, aşa e cel mai bine. Să văd cum merge. Dar trebuie să plec din hotelul ăla, asta e clar. N-o să ţină prea mult. Dar unde să mă duc, asta e întrebarea. Poate o să caut..."

Scoase un geamăt scurt, se dezechilibră şi aproape că ateriză în fund.

Una era să dai peste un pui de căprioară speriat în pădure şi cu totul alta era să te împiedici de un bărbat întins leneş într-un hamac, cu un ziar deschis pe piept.

O auzise că se apropie; ar fi fost şi greu s-o ignore de vreme ce avea ditamai disputa verbală cu ea însăşi. Se gândise că o să se îndrepte înapoi spre lac, dar ea o cotise direct spre hamacul lui, cu ochii aţintiţi în vârful bocancilor ei abia scoşi din cutie, aşa că-şi lăsase cartea deoparte ca să o privească.

O femeie de oraş căutându-şi drumul prin sălbăticie, se amuză el. Cu rucsac L.L. Bean şi bocanci, cu blugi Levi's, singurii care păreau ceva mai purtaţi, şi cu o sticlă cu apă în mână.

Avea oare telefonul mobil în buzunar? Pe cine dracu' putea să sune?

Îşi aşează părul pe spate, trăgându-şi-l ca pe o coadă de cal prin deschizătura şepcii pe care o purta. Avea chipul palid, nişte ochi imenşi, cu o expresie uimită, şi un păr castaniu ca o spaniolă.

– Te-ai rătăcit?

– Nu. Da. Nu. Se uită împrejur, ca şi când tocmai ar fi picat de pe altă planetă. Mă plimbam şi nici măcar nu am observat că v-am încălcat proprietatea.

– Probabil că erai absorbită. Vrei să aştepţi puţin aici până mă duc să-mi iau puşca?

– Nu chiar. Hm, asta trebuie să fie cabana ta.

– Iar ai nimerit-o.

– E drăguţă, spuse ea studiind o clipă construcţia simplă din lemn şi podeaua largă a verandei cu singurul ei scaun la masa pentru o singură persoană. E intimă, adăugă ea. Îmi pare rău.

– Mie nu. Îmi place că e intimă.

– Voiam să spun... mă rog, ştii ce voiam să spun.

Inspiră adânc, desfăcând şi înşurubând înapoi capacul sticlei de apă. Se descurca mai bine cu străinii. Privirile compătimitoare ale celor care o cunoşteau deveniseră pentru ea imposibil de suportat.

– Iar faci asta. E nepoliticos să te holbezi aşa la mine.

El ridică o sprânceană. Reece îi admira pe cei care puteau să facă gestul ăsta, de parcă sprânceana aia ar fi avut o voinţă proprie, un set independent de muşchi. Bărbatul întinse mâna, apucând fără nicio ezitare o sticlă de bere.

– Cine decide asta? Ce e politicos şi ce nu, în orice cultură.

– SPI.

El se gândi doar o clipă.

– Societatea pentru Prevenirea Impoliteţii? Credeam că s-a destrămat.

– Nu, îşi fac încă treaba în tot felul de locuri secrete.

– Bunicul meu a fost membru, dar am încetat să mai vorbim despre asta când am înţeles că e un nemernic absolut.

– Fiecare familie sau grup are oaia lui neagră. Acum te las să-ţi vezi de lectură.

Făcu un pas înapoi în timp ce el se întreba dacă ar trebui să-i ofere sau nu o bere. De vreme ce ar fi fost însă un gest fără precedent, el se hotărâse deja să nu o facă în momentul în care un sunet ascuţit străfulgeră aerul.

În secunda următoare, ea se aruncă la pământ şi-şi acoperi capul cu mâinile ca un soldat în tranşee.

Prima lui reacţie a fost de amuzament. Fată de oraş. Dar când observă că ea nu se mişcă şi nici nu mai scoate vreun sunet, înţelese că era mult mai mult decât atât. Coborî din hamac şi se ghemui lângă ea.

– E doar un rateu de maşină, îi spuse el încet. Camionul lui Carl Sampson e o epavă pe roţi.

– Rateu!

O auzi repetând iar şi iar cuvântul, tremurând.

– Da, doar un rateu, îi spuse el şi-i puse o mână pe braţ ca să o liniştească, dar simţi imediat cum se încordează.

– Nu. Nu mă atinge. Nu mă atinge. Nu. Lasă-mă doar o clipă.

– E-n regulă.

Se întinse să-i dea sticla cu apă pe care o scăpase atunci când se aruncase la pământ.

– O vrei? Vrei apă?

– Da, mulţumesc.

Luă sticla, dar degetele ei tremurânde nu reuşiră să desfacă dopul. Fără să spună o vorbă, Brody i-o luă, îi desfăcu capacul şi i-o dădu înapoi.

– Mă simt bine. Doar o sperietură.

Sperietură pe dracu', îşi zise el.

– Am crezut că cineva a tras cu arma.

– O să auzi şi împuşcături pe-aici. Nu că ar fi sezonul de vânătoare, dar oamenii de pe-aici trag la ţintă. E ca-n Vestul Sălbatic.

– Desigur. Sigur că trag. O să mă obişnuiesc cu asta.

– Dacă mai vrei să te plimbi prin pădure, poate ar fi mai bine să îmbraci ceva colorat, roşu sau portocaliu.

– Exact, da, aşa e. O să am grijă să fac asta data viitoare.

Culoarea îi mai revenise puţin în obraji, dar din punctul de vedere al lui Brody asta se datora faptului că se simţea jenată. Chiar şi atunci când se ridică în picioare, respiraţia îi era neregulată. Făcu un gest stângaci să se aranjeze puţin.

– Şi cu asta punem punct momentului distractiv din programul nostru. O zi plăcută în continuare!

– Aşa am de gând.

Un tip mai amabil ar fi insistat să o determine să mai stea puţin jos sau s-ar fi oferit să o conducă înapoi în oraş. Doar că el nu era un tip mai amabil.

Continuă să meargă, apoi încetini ritmul ca să privească peste umăr.

– Apropo, eu sunt Reece.

– Ştiu.

– Bine. Ne mai vedem.

Ar fi şi greu să nu, se gândi Brody, când ea iuţi pasul tot cu ochii în pământ. Ciudată femeie, cu ochii ei de căprioară cu tot. Oricum, drăguţă. Şi poate chiar sexy, dacă ar mai pune pe ea vreo cinci-şase kilograme.

Dar lui îi plăceau ciudăţeniile. N-ar rezista niciodată să încerce să afle ce-i determină pe oameni să vibreze, iar în cazul lui Reece Gilmore simţea că pe ea o făcea să vibreze aproape orice.

Reece continuă să privească lacul, valurile, lebedele, bărcile. Avea drum lung de străbătut ca să-l ocolească, dar aşa va avea timp să se mai liniştească şi să-şi revină după ruşinea pe care o simţise. Deja tensiunea începuse să se transforme într-o cumplită durere de cap, dar asta nu era deloc rău. Dacă nu avea să se potolească, o să ia ceva când o să ajungă la hotel.

Probabil că şi stomacul i se întorsese pe dos, dar nici ăsta nu o durea prea tare. Nu vomitase şi aproape că reuşise să-şi mascheze groaza.

De ce nu fusese singură în pădure când maşina aia cretină dăduse un rateu? Dar, dacă ar fi fost singură, probabil că ar fi rămas şi acum lipită de pământ, smiorcăindu-se.

Măcar Brody o ajutase să afle ce se întâmplase. „Poftim apă, linişteşte-te." Asta era mult mai simplu decât loviturile şi molozul şi fuga de primejdie.

Soarele îi rănea ochii, aşa că bägă mâna în rucsac să-şi scoată ochelarii. Se forţă să păstreze ritmul paşilor şi să-şi ţină capul sus. Reuşi chiar să-i zâmbească unui cuplu care se plimba, ca şi ea, pe malul lacului, ba chiar ridică mâna şi schiţă un salut către un şofer care-i făcea cu mâna când în sfârşit ajunse la drumul principal. Fata, al cărei nume Reece nu reuşi să-l găsească în mintea-i tulburată, stătea la recepţie. Ea îi aruncă un zâmbet lui Reece, o întrebă cum se simte şi dacă a avut o plimbare plăcută. Reece răspunse, dar toate cuvintele i se păreau mici şi false. Voia doar să ajungă înapoi, în camera ei.

Urcă scările, îşi scoase cheia, apoi se rezemă epuizată de cealaltă parte a uşii după ce intră.

Verifică de două ori încuietorile, îşi luă medicamentele, şi se ghemui în pat, complet îmbrăcată, purtând încă bocancii şi ochelarii de soare. Închizând ochii, se lăsă pradă oboselii şi iluziei de a fi o persoană normală.

4

O furtună de primăvară mai aruncă vreo douăzeci de centimetri de zăpadă şi transformă lacul într-un disc cenuşiu de spumă. Câţiva dintre localnici se avântară pe suprafaţa lui cu snowmobilele, în timp ce copiii făceau cascadorii echipaţi cu patine sau se amuzau ridicând oameni de zăpadă pe mal.

Lynt, cu umerii lui largi şi cu chipul brăzdat de vreme, făcu o pauză în efortul de a curăţa zăpada de pe drum şi veni la Joanie să-şi umple termosul cu cafea şi să se plângă de vântul care-i zădărnicea munca.

Reece îl simţise şi ea în dimineaţa aceea, când venise la lucru. Sufla cu furie prin canion, deasupra lacului, împrăştiind zăpada proaspătă şi băgând frigul în oase. Bătea la ferestre şi hăulea ca un om copleşit de cine ştie ce grozăvie. Când se întrerupse curentul, Joanie însăşi ieşise înfofolită în palton şi în cizme ca să-şi pună în funcţiune generatorul. Vâjâitul lui se completa acum cu urletul vântului şi cu mugetul plugului lui Lynt, făcând-o pe Reece să se întrebe cum de nu-şi luau cu toţii câmpii din cauza zgomotului. Şi totuşi, nimic nu-i împiedica pe oameni să vină. Lynt opri plugul ca să se instaleze comod în faţa unei farfurii cu tocană de vită. Carl Sampson, cu obrajii înroşiţi de vânt, dădu şi el buzna înăuntru, ca să mestece nişte friptură lângă Lynt, dar mai rămase cât să dea gata şi două felii de plăcintă cu afine.

Unii veneau şi plecau. Alţii veneau şi zăboveau. Toţi căutau mâncare şi companie, înţelese Reece. Contact uman şi ceva cald în stomac, doar ca să-şi amintească mereu că nu sunt singuri. În timp ce frigea, prăjea, fierbea şi toca, ea însăşi se simţea mai liniştită de murmurul din sală.

Se gândi că n-o să mai aibă parte nici de contact uman şi nici de voci liniştitoare odată ce-şi va termina tura. Se gândi la camera ei de hotel, iar asta o făcu să-şi folosească pauza pentru un drum până la băcănie, ca să-şi cumpere baterii pentru lanternă. În caz că ar fi avut nevoie.

– Cred că iarna îşi arată forţa pentru ultima oară, îi spuse Mac în timp ce-i proba bateriile. Va trebui să împrospătez rezervele, au fost foarte căutate bateriile astea. În plus, aproape că am rămas fără pâine, ouă şi lapte. Oare de ce se îngrămădesc oamenii să-şi facă provizii de pâine, ouă şi lapte pe vreme de furtună?

– Cred că pur şi simplu vor să se asigure că nu rămân fără pârjoale franţuzeşti.

El scoase un râs scurt şi vesel.

– Probabil că aşa e. Cum ţi se pare la Joanie? N-am reuşit să mai ajung pe-acolo de când a lovit furtuna. Îmi place să ştiu cum merg toate afacerile celor care-şi văd de treabă chiar şi când vremea nu le e favorabilă. Cred că aşa ar trebui să fac, dat fiind că sunt primar.

– Generatorul funcţionează, aşa că suntem în regulă. Ca şi tine, de altfel.

– Da, nu-mi place să închid uşile. Lynt a deszăpezit drumul destul de bine, iar curentul ar trebui să revină în vreo două ore, m-am ocupat de asta. Şi, oricum, furtuna mai are puţin şi trece.

Reece aruncă o privire pe geam.

– Crezi?

– Până vine curentul, totul o să fie OK. O să vezi. Singura problemă pe care ne-a făcut-o vremea de data asta a fost o gaură în acoperişul lui Clancy. E însă vina lui. Trebuia să-l repare, dar nu a făcut-o la timp. Spune-i lui Joanie că o să trec să văd ce face cu prima ocazie.

*

În mai puțin de o oră, predicțiile lui Mac se adeveriră. Șuieratul vântului se potoli, transformându-se într-un simplu mormăit iritant. După nici o oră, tonomatul, pe care Joanie refuzase să-l pornească pe generator, fu repus în funcțiune, iar după câteva sughițuri aruncă în cameră acordurile unei piese cu Dolly Parton.

Mult timp după ce părăsise orașul, Reece mai vedea furtuna care lovea cu toată furia norilor ei grei departe, în munți. Venea să se adauge la severitatea lor, se gândi ea, le dădea o putere rece, îndepărtată.

O mulțumea gândul că se poate bucura de căldura camerei ei de hotel de unde îi admira.

Amestecase oale întregi de tocană, după rețetele lui Joanie, fripsese grămezi uriașe de carne de vită, de pui și de pește. La sfârșitul fiecărei ture își număra banii din bacșișuri și apoi îi îndesa într-un plic pe care îl ținea închis în sacul ei marinăresc.

Uneori, ziua sau seara, Joanie îi împingea sub nas câte o farfurie cu mâncare. Mânca într-un colț de bucătărie, în timp ce carnea sfârâia pe grătar, tonomatul cânta, iar oamenii stăteau la palavre în restaurant.

La trei zile după furtună, punea tocană în farfurii când Lo apăru din nou. El jucă o mică scenă de teatru adulmecând aerul.

– Ceva miroase bine aici.

– Supă tortilla, îl informă. Reușise, în sfârșit, să o convingă pe Joanie să o lase să gătească una dintre rețetele ei. Și e foarte bună. Vrei?

– Mă refeream la tine, dar nu refuz nici un bol cu supă.

I-l dădu pe cel pe care tocmai îl pregătise, apoi se întinse să ia alt castron. El alunecă șiret în spatele ei, întinzându-se odată cu ea. O mișcare clasică, se gândi Reece, în timp ce făcea un ușor pas lateral.

– Mă descurc. Mama ta e în biroul ei, în caz că vrei să vorbeşti cu ea.

– O să trec pe la ea înainte să plec. Am venit să te văd pe tine.

– Da?

Umplu următorul castron şi aruncă deasupra brânza pe care o trecuse prin răzătoare. Se gândi cu melancolie ce bine ar fi mers cu nişte chili proaspăt, în timp ce o aşeza frumos pe o farfurie cu o chiflă şi cu două bucăţi de unt. Se întoarse şi o puse în rând.

– Comanda e gata, anunţă ea, apoi o luă pe următoarea.

Poate că o va convinge pe Joanie să adauge chili şi eventual nişte condimente proaspete pe următoarea comandă de ingrediente. Poate şi nişte roşii uscate şi arugula. Dacă ar fi...

– Hei, unde ai plecat? o întrebă Lo. Pot să vin şi eu?

– Cum? Scuză-mă, ai zis ceva?

Părea uşor descumpănit şi puţin surprins. Lui Reece îi trecu prin minte că probabil nu era obişnuit ca femeile de lângă el să uite că se află prin preajmă. Fiul şefei, îşi reaminti ea, oferindu-i un zâmbet scurt.

– Sunt destul de absentă când gătesc.

– Da, aşa cred. Oricum, treaba e destul de uşoară azi.

– Dar tot e o grămadă de lucru.

Îşi puse la îndemână ingredientele pentru un cheeseburger cu şuncă şi un sandvici cu pui, apoi se întoarse să pregătească şi cele două comenzi de cartofi prăjiţi.

– La naiba! Chestia asta chiar e bună! făcu el, luând cu lingura din supă.

– Mulţumesc. Şi nu uita să-i spui şi şefei.

– Cu siguranţă. Reece, ţi-am verificat programul şi am văzut că eşti liberă în seara asta.

– Îhî, făcu ea, schiţând un gest în direcţia lui Pete, băiatul filiform care spăla vasele, proaspăt întors din pauza de masă.

– Mă gândeam că poate ai vrea să vezi un film.

– Nici nu ştiam că există un cinematograf în oraş.

– Nu există. Dar eu am cea mai bună colecţie de DVD-uri din vestul statului Wyoming. Şi mai fac şi nişte popcorn cum n-ai mai mâncat.

– Nici nu m-ar mira, spuse Reece, dar îşi aminti din nou că vorbeşte cu fiul şefei. Trebuia să păstreze un ton neutru, între prietenie şi refuz. E o propunere drăguţă, Lo, dar am o grămadă de lucruri de făcut în seara asta. Vrei şi o chiflă la supă?

– Poate, făcu el apropiindu-se puţin, dar fără să o împingă prea tare spre grătar. Ştii ce, drăguţă? O să-mi frângi inima dacă mă mai refuzi mult.

– Mă îndoiesc, spuse ea, în continuare amabilă, în timp ce lua o chiflă de pe grătar şi i-l întindea pe o farfurie. Nu cred că vrei să te apropii prea mult de grătar, îl avertiză ea. S-ar putea să te murdăreşti.

În loc să-şi ia supa şi să se ducă în restaurant, aşa cum sperase ea, Lo se instală la masa din bucătărie.

– Am o inimă grozav de sensibilă.

– Atunci ar fi bine să o ţii departe de mine. De regulă, le calc în picioare. Am lăsat în urma mea un lung şir de inimi rănite şi însângerate. E o boală.

– Eu aş putea fi remediul.

Ea îi aruncă o privire scurtă. Era mult prea arătos, mult prea plin de farmec. Odată poate că i-ar fi plăcut să fie curtată de unul ca el, poate chiar s-ar fi încurcat puţin, dar acum pur şi simplu nu mai avea energia necesară ca să se joace.

– Vrei să ştii adevărul?

– O să mă doară?

Replica lui o făcu să râdă.

– Te plac. Dar prefer să rămână în stadiul ăsta. Eşti fiul şefei mele, iar asta te face, în mintea mea, cel mai apropiat

de imaginea de şef. Iar eu nu mă culc cu şefii, deci nu mă culc nici cu tine. Apreciez, însă, oferta.

– Dar nu ţi-am cerut să te culci cu mine, preciză el.

– Ne-am scutit pe amândoi de un moment inutil.

El îşi amestecă uşor supa cu lingura, mâncând încet şi gânditor. La fel îi era şi zâmbetul – uşor şi melancolic.

– Pun pariu că te-aş face să te răzgândeşti dacă mi-ai da măcar jumătate de şansă.

– Din cauza asta nu ţi-o acord.

– Şi dacă ai fi concediată? Sau dacă mama mă dezmoşteneşte?

Friteuza scoase sunetul de avertizare, iar ea lăsă cartofii să se scurgă în coş, şi se întoarse să se ocupe de sandviciuri.

– Eu nu-mi permit să fiu concediată, iar pe tine mama ta te iubeşte.

Reece termină comenzile şi le aşeză în rând.

– Acum ia-ţi supa şi mergi în restaurant. Îmi stai în drum.

El se încruntă.

– Femeile cu aer de şef sunt slăbiciunea mea.

Dar se conformă când ea întinse mâna să ia următoarea comandă.

– N-o să se lase, o să mai încerce, o avertiză Pete de lângă chiuvetă, pe un ton în care încă se mai simţea accentul de Bronx, deşi trăia de opt ani în Wyomnig. Nu se poate abţine.

Se simţea uşor agitată şi îi era cam cald.

– Poate că ar fi trebuit să-i spun că sunt căsătorită. Sau că sunt lesbiană.

– Acum e prea târziu. Mai bine i-ai spune că te-ai îndrăgostit de mine, zise Pete cu un zâmbet care-i dezvălui strungăreaţa largă dintre dinţii din faţă.

Ea chicoti din nou.

– Cum de nu m-am gândit la asta?

– Nimeni nu se gândeşte. Tocmai de-aia ar fi funcţionat!

În clipa aceea intră în bucătărie Joanie, care strecură un plic în buzunarul de la şorţul lui Pete şi îi întinse unul şi lui Reece.

– Ziua de salariu.

– Mulţumesc, spuse Reece şi luă pe loc o decizie. Poate când o să ai timp, o să-mi arăţi camera aia de sus, în cazul în care mai e valabilă oferta.

– Doar n-ai văzut pe cineva să se fi mutat acolo, nu? Vino la mine în birou.

– Trebuie să...

– Fă ce ţi se spune, i-o tăie Joanie, luând-o înainte.

Nemaiavând de ales, Reece o urmă. Înăuntru, Joanie împinse un perete fals pe care stătea ca un blazon un tablou reprezentând un cowboy călare pe un cal cabrat. Se aflau acolo, aranjate ordonat în cârlige, o armată de chei cu etichete. Luă una şi i-o întinse lui Reece.

– Du-te până sus şi aruncă o privire.

– Dar nu sunt în pauză.

Joanie îşi puse mâna în şold:

– Fetiţo, dacă eu zic că e timpul, atunci e timpul! Hai, fugi. Pe scările din spate.

– Bine, mă întorc în zece minute.

Era destul de frig, chiar dacă zăpada dădea semne că se topeşte, aşa că se întoarse să-şi ia haina. Fu mulţumită că avusese ideea, mai ales când urcă scările şubrede şi observă că Joanie era destul de econoamă cât să ţină căldura închisă la etaj.

Apartamentul era de fapt o cameră cu un alcov, unde era cuibărit un pat din fier forjat. Un mic bar separa o bucătărioară de restul încăperii. Podeaua era acoperită de un parchet inegal de stejar pe care se vedeau câteva zgârieturi, iar pereţii placaţi cu un pal bej păstos.

Era şi o baie, puţin mai mare decât cea din camera ei de hotel, cu o chiuvetă aşezată pe un piedestal şi o cadă veche din fontă, cu picioare care imitau ghearele. Câteva pete de rugină se iţeau pe lângă zona de scurgere. Oglinda de deasupra căzii, pătată, era încadrată de o ramă neagră.

Camera principală mai găzduia o canapea cam lăsată, un fotoliu de un albastru-şters şi două măsuţe pe care erau aşezate nişte veioze, evident nişte chilipiruri găsite prin vreun târg de vechituri. Reece zâmbi încă înainte să se îndrepte spre ferestre. Erau trei, dădeau spre munţi şi păreau să se deschidă direct spre lume. Putea să vadă cerul, pe care pete mari de albastru se străduiau să ia locul albului greu. Se vedea şi lacul, al cărui albastru strălucea, făcând să pălească griul norilor.

Oamenii de zăpadă începeau să se topească, transformându-se în nişte hobbiţi diformi, risipiţi în peisajul iernii cafenii. Sălciile se încovoiau plângătoare, iar papura tremura. Umbre grele schimbau chipul piscurilor pe care încă se mai zărea zăpada, în vreme ce norii se adunau sau se risipeau. Lui Reece i se păru chiar că vede o uşoară sclipire care o făcu să se gândească la un mic lac alpin.

Oraşul, cu străzile lui înnoroite, cu pavilionul alb şi vesel, cu cabanele rustice se întindea pretutindeni sub geam şi o făcea să se simtă parte din peisaj, dar în acelaşi timp separată şi în siguranţă.

– Aş putea să fiu fericită aici, murmură ea. Ar putea să fie totul în regulă.

Avea de cumpărat câteva lucruri. Prosoape, cearşafuri, provizii pentru bucătărie, produse de curăţenie. Se gândi la plicul cu salariul pe care îl avea în buzunar şi la cel cu banii pe care îi adunase din bacşişuri. Ar fi trebuit să-i ajungă pentru lucrurile esenţiale. Putea fi chiar distractiv. Ar fi fost prima oară după aproape un an când cumpăra ceva doar pentru ea.

Ar fi fost un mare progres, se gândi ea, dar începu imediat să-şi pună întrebări. Oare nu era un pas prea mare, prea curând? Să închirieze un apartament, să cumpere cearşafuri. Şi dacă va fi nevoită să plece? Dacă va fi concediată? Dacă...

– Dumnezeule, mă enervez singură, mormăi ea. O să mă gândesc mâine la „şi dacă". Contează doar ce se întâmplă acum. Iar acum vreau să locuiesc aici.

În timp ce se gândea la toate astea, norii începură să se răspândească şi o rază de lumină răzbătu printre ei.

Pentru ea, era un semn destul de bun. O să dea o şansă acestui loc, atât cât avea să dureze.

Auzi zgomot de paşi afară, pe scară, şi o uşoară teamă i se strecură în piept. Băgă mâna în buzunar şi strânse în pumn butonul de panică, iar cu cealaltă mână apucă una dintre cele două lămpi din cameră.

Când Joanie deschise uşa, Reece lăsă lampa jos, de parcă tocmai o examina.

– E urâtă, dar dă o lumină plăcută, spuse Joanie.

– Îmi pare rău, a durat mai mult decât credeam. O să cobor imediat.

– Nu e nicio grabă. Nu sunt prea mulţi clienţi, iar Beck se ocupă de grătar. Atâta timp cât nu e ceva complicat, se descurcă. Îl vrei sau nu?

– Da, dacă mă descurc cu chiria. Nu mi-ai spus cât...

În bluza ei cu mâneci scurte, cu şorţul pătat şi cu pantofii ei cu tălpile subţiate, Joanie traversă rapid camera, apoi pronunţă o sumă lunară care era doar cu puţin mai mică decât cea de la hotel.

– Asta include căldura şi lumina, în afară de cazul în care o iei razna şi consumi prea mult. Dacă vrei telefon, te taxez în plus. La fel, dacă-ţi vine să vopseşti pereţii. Nu vreau să aud cine ştie ce zgomot de-aici în timpul programului de restaurant.

– Sunt destul de liniştită, dar ar fi mai bine să ne înţelegem la săptămână. Prefer să plătesc aşa.

– Pentru mine nu contează, atâta vreme cât îmi dai banii la timp. Poţi să te muţi şi azi dacă vrei.

– Mâine. Vreau să cumpăr nişte lucruri.

– Mie-mi convine. E cam gol pe-aici, spuse Joanie, în timp ce privirile ei de vultur scormoneau încăperea. Cred că mai am câte ceva ce-aş putea să-ţi aduc. Dacă ai nevoie de o mână de ajutor ca să-ţi muţi lucrurile, poţi să-i rogi pe Pete şi Beck.

– Mulţumesc. Pentru tot.

– O să plăteşti aşa cum vrei. O să-ţi dau mărirea de salariu pe care ţi-am promis-o.

– Mulţumesc.

– Nu e nevoie să-mi fii recunoscătoare pentru ceva ce a fost stabilit de la bun început. Îţi vezi de treabă şi nu-mi faci necazuri. Şi nici nu pui întrebări. Îmi imaginez că eşti aşa fie din cauză că ai lipsit când s-a împărţit curiozitatea pe pământ, fie pentru că, la rândul tău, nu vrei să ţi se pună întrebări.

– E o întrebare sau o afirmaţie?

– Dar nu eşti proastă, spuse Joanie, pipăindu-şi buzunarul şorţului în care Reece ştia că păstrează întotdeauna un pachet de ţigări. Hai să dăm cărţile pe faţă. Ai probleme, orice om cu doi ochi îşi poate da seama de asta doar privindu-te. Presupun că ai ceea ce unii numesc „chestii".

– Aşa li se spune? murmură Reece.

– Aşa cum văd eu lucrurile, e treaba ta dacă le depăşeşti sau dacă le ţii doar pentru tine. Dar dacă le laşi să-ţi stea în calea muncii, problemele tale devin problemele mele. Eşti o muncitoare bună şi un bucătar mai priceput decât toţi cei pe care i-am avut vreodată la grătar. Mă gândesc că o să-ţi demonstrezi calităţile şi că n-ai să dai bir cu fugiţii în miez de noapte şi să mă laşi baltă. Nu-mi place să depind de nimeni.

Aşa nu sunt niciodată dezamăgită. Am să mă folosesc de puterea ta de muncă; o să-ţi iei banii la timp şi o să ai parte de o chirie decentă pentru locul ăsta. O să ai şi zile libere, iar dacă vei mai fi aici peste două luni, o să primeşti încă o mărire de salariu.

– N-o să te las baltă. Dacă o să vreau să plec, o să te anunţ dinainte.

– Corect. Acum am să te întreb direct şi o să-mi dau seama dacă mă minţi sau nu. Ai probleme cu legea?

– Nu. Reece îşi trecu mâna prin păr şi râse uşor. Dumnezeule, nu.

– Nici nu credeam, dar trebuie să ştii că sunt unii pe-aici care presupun că ai avea. Oamenilor din Fist le place să-şi dea cu părerea, îi ajută să le treacă timpul mai repede. Dacă nu vrei să spui ce-ai lăsat în urmă, continuă ea după o scurtă pauză, asta e iarăşi treaba ta. M-ar ajuta, însă, să ştiu, în caz că cineva vine şi întreabă de tine, dacă vrei să fii găsită sau dacă preferi să-l trimit pe un drum greşit.

– N-o să vină nimeni după mine. N-o am decât pe bunica, iar ea ştie unde sunt. Nu fug de nimeni. În afară de mine însămi, continuă ea în gând.

– Bine, atunci. Ai deja cheia. Am o dublură în biroul meu, dar nu trebuie să-ţi faci griji că aş veni pe-aici în lipsa ta ca să-ţi scotocesc prin lucruri. Dacă întârzii cu chiria, ţi-o reţin din salariu. Nu vreau scuze, le-am auzit deja pe toate.

– Dacă mi-ai da bani în loc de cecul de azi, ţi-aş putea plăti deja pentru o săptămână.

– Cred că putem face şi aşa. Şi încă ceva. S-ar putea ca, din când în când, să am nevoie de ajutor cu coptul şi mă gândesc să te solicit. Folosesc propria mea bucătărie pentru bunătăţile la cuptor.

– Pot s-o fac.

– Am să-ţi adaug asta în program. Şi acum, hai să ne întoarcem, înainte ca Beck să otrăvească pe cineva.

*

Cu restul din salariu şi cu o parte din banii din bacşişuri, Reece se îndreptă spre băcănie. Doar produse de bază, îşi puse ea în minte. Chestii esenţiale şi nimic mai mult. Aici nu era Newberry Street şi nu-şi permitea să se răsfeţe.

Dar, Doamne, ce bine era să meargă să cumpere mai mult decât o pereche de şosete sau nişte blugi! Doar gândul ăsta şi o făcu să i se pară că paşi-i sunt mai uşori, că obrajii îi sunt colorați într-un roşu sănătos şi că se simte cu adevărat bine. O aduse înapoi la realitate clopoţelul de la intrare. În magazin mai erau şi alţi cumpărători, iar pe unii dintre ei îi recunoscu de la restaurant. Friptură cu superporţie de ceapă pentru bărbatul în jachetă cadrilată din departamentul hardware. Femeia şi băiatul care căutau produse pe raftul cu conserve – el, pui fript, ea, salată Cobb.

Catalogă un grup de patru oameni drept expediţionişti, văzându-i cum îşi îndeasă provizii într-unul dintre cărucioarele de supermarket.

Îi făcu un semn cu mâna lui Mac Drubber şi simţi căldura familiarităţii în felul în care el îşi aplecă spre ea capul. Era drăguţ să vadă oameni cunoscuţi şi să fie, la rândul ei, recunoscută. Totul era atât de relaxant şi de normal. Şi iat-o, privind la seturile de lenjerie. Respinse din start culoarea albă. Îi amintea prea mult de atmosfera impersonală a spitalelor. Poate mai degrabă albastrul-pal, cu mici violete şi o pătură albastru-închis. Pentru prosoape o să aleagă ceva galben ca untul, ca să dea o tuşă luminoasă în baie.

Îşi luă imediat un coş şi intră printre rafturi.

– Ţi-ai găsit un loc unde să stai, nu?

– Da, am luat apartamentul de la Joanie, îi răspunse lui Mac.

– Perfect. Vrei să-ţi deschid un cont?

La felul în care se prezentau economiile ei acum, ar fi fost destul de tentant. Aşa ar fi putut să-şi ia toate lucrurile

de care avea nevoie, ba chiar şi ceva în plus, şi să plătească mai târziu. Dar asta ar fi însemnat să încalce regula „uşor şi rapid" după care trăise în ultimele opt luni.

– E-n regulă, azi e ziua de salariu. Am nevoie doar de câteva lucruri pentru bucătărie şi mi-e suficient, deocamdată.

Făcu repede o socoteală în minte, măsurând, adunând şi scăzând, limitându-se numai la ceea ce-i era absolut necesar, în detrimentul lucrurilor de care se putea dispensa pentru moment. O tigaie solidă de fontă şi o oală rezistentă. Nu-şi putea permite obiectele de bucătărie pe care le avusese cândva sau cine ştie ce set de cuţite de calitate, dar se putea descurca şi fără ele.

Chiar şi aşa, în timp ce calcula şi ajusta din mers lista de cumpărături, nu ezita să se uite spre uşă ori de câte ori auzea clopoţelul de la intrare. Aşa că îl văzu pe Brody intrând. Purta aceeaşi jachetă uzată, observă ea, şi aceleaşi ghete cu tocurile tocite. Arăta de parcă şi-ar fi dat osteneala să se radă în ultima vreme, însă privirea aceea care sugera că omul le văzuse pe toate şi că nimic nu-i scăpase vreodată era încă acolo, şi ea o observă din nou în clipa în care el o privi în treacăt, înainte să se îndrepte spre zona cu alimente.

Din fericire, ea terminase deja de luat de acolo ceea ce i se păruse necesar pentru cămara ei.

Reece îşi împinse căruciorul spre casă.

– Asta ar fi tot, domnule Drubber.

– Vin imediat. Şi nu-ţi iau bani pe ceainic. E cadoul meu de casă nouă.

– Oh, nu e nevoie.

– E magazinul meu, eu fac regulile, o ameninţă el în glumă cu degetul. Vin într-o clipă, Brody.

– Nicio problemă, îl asigură el, punând pe tejghea o cutie cu lapte, una de cereale şi un pachet de cafea. Ce mai faci? o întrebă apoi pe Reece, înclinând amabil din cap.

– Bine, mulțumesc.

– Reece se mută în apartamentul de deasupra, la Joanie.

– Chiar așa?

– O să-i împachetez astea. Vrei să o ajuți tu să le care, Brody?

– O, nu, e-n regulă, mă descurc.

– Nu poți să cari toate astea de una singură, insistă Mac. Tu ai mașina afară, nu, Brody?

Gura lui schiță chiar o umbră de zâmbet, ca și când toată povestea asta i se părea extrem de amuzantă.

– Sigur.

– Și oricum te duceai să iei cina la Joanie, nu?

– Cam asta aveam de gând.

– Vezi? Nu e niciun deranj! Plătești cash sau pe credit, draga mea?

– Cash.

Fără ceainic, nota făcea aproape toți banii pe care îi avea cu ea.

– Mie pune-mi totul în cont, Mac, spuse Brody, așezându-și cumpărăturile deasupra uneia dintre cutiile în care Mac pusese deja lucrurile lui Reece și ducând-o la mașină.

Înainte să primească ea restul, Brody se întorsese deja să ia cea de-a doua cutie. Strânsă cu ușa, Reece o luă și ea pe ultima.

– Mulțumesc, domnule Drubber.

– Să te bucuri de noua locuință, îi strigă el în vreme ce Reece îl urma deja pe Brody la mașină.

– Nu e nevoie să faci asta, pe bune, începu ea în clipa în care ieșiră amândoi afară. Ți-a forțat mâna.

– Da, așa e, fu de acord Brody în timp ce așeza cutia pe banchetă și i-o lua pe cealaltă din brațe.

Ea o strânse însă și mai tare.

– Am zis că nu e nevoie. Mă descurc și singură.

– Nu, nu e nevoie şi din nou nu, nu te descurci singură. Aşa că hai să ne facem amândurora o favoare şi să terminăm cu povestea asta cât mai suntem încă în putere. Îi luă cutia din braţe şi o puse în maşină. Urcă.

– Nu vreau...

– Te prosteşti. Lucrurile tale sunt la mine, continuă în timp ce ocolea cabina ca să se aşeze la volan. Poţi să urci în maşină sau să vii pe jos.

Ar fi preferat a doua variantă, dar n-ar fi făcut decât să-i confirme lui că, pe lângă că se prosteşte, mai e şi ridicolă, aşa că se urcă şi trânti portiera cu năduf. Fără să-i pese că el vrea sau nu, deschise geamul la maximum, ca să nu se simtă închisă acolo.

El nu spuse nimic şi, de vreme ce din radio se auzea la maximum Red Hot Chili Peppers, ea nu se simţi obligată să facă conversaţie.

Brody parcă în stradă şi apucă o cutie ca să o scoată de o parte a maşinii, în timp ce ea dădea jos alta, de cealaltă parte.

– Intrarea e prin spate.

Vocea îi era înecată, lucru care o luă chiar şi pe ea prin surprindere. Aproape că nu-şi mai amintea când se enervase ultima dată pe altcineva decât pe sine însăşi. Se văzu nevoită să întindă pasul, ca să nu rămână prea mult în urma lui, dar chiar dacă îl depăşi pe scări, tot trebui să sprijine cutia de perete când ajunse în faţa uşii, ca să poată scoate cheile. Brody mută însă rapid cutia într-o mână şi cu cealaltă îi luă cheile şi descuie uşa.

Reece simţi o vagă undă de resentiment. Ăsta era locul ei acum. Ar fi trebuit să poată să invite pe cine voia ea şi să-i ţină afară pe cei ce nu-i conveneau. Şi uite-l pe el, traversând hotărât camera, ca să-i poată aşeza pe masă cutia cu noile şi preţioasele achiziţii. Apoi ieşi fără niciun comentariu.

Pufnind, Reece îşi lăsă cutia jos şi alergă repede înapoi la uşă, în speranţa că o să-l ajungă şi o să ia ea ultima cutie, dar el o ţinea deja în braţe.

– De-aici mă descurc, spuse ea în timp ce o pală de vânt îi aduse o şuviţă de păr pe faţă, pe care ea o suflă deoparte, enervată. Mulţumesc.

– E-n regulă, o duc eu. Ce naiba ai aici? Cărămizi?

– Probabil că e tigaia de fontă şi produsele de curăţat. Mă descurc eu cu ele, serios.

El o ignoră pur şi simplu şi o luă din nou în sus, pe scări.

– De ce naiba ai mai încuiat când ştiai că ne întoarcem imediat?

– Din obişnuinţă, spuse ea răsucind cheia în broască.

Înainte ca ea să apuce să se întoarcă şi să-i ia cutia, el deschisese deja uşa, ca să ducă încărcătura înăuntru.

– Păi, mulţumesc, spuse ea, rămasă în cadrul uşii deschise, conştientă de faptul că gestul ei era nu numai nepoliticos, ci şi păgubos, pentru că lăsa să intre înăuntru tot aerul rece de afară. Îmi pare rău pentru situaţia neplăcută în care ai fost pus.

– Mda, făcu el răsucindu-se pe călcâie, cu mâinile în buzunare.

Un loc înghesuit şi deprimant, se gândi el. Asta până să observi priveliştea. De fapt, priveliştea făcea toţi banii. Şi era un loc curat, probabil datorită lui Joanie. Că era goală sau ocupată, avusese grijă să cureţe cu sfinţenie orice urmă de praf sau pânze de păianjen din încăpere.

– Nu i-ar strica o zugrăveală proaspătă, comentă el.

– Cred că nu.

– Şi ceva mai multă căldură. O să-ţi îngheţe coastele aici.

– N-are rost să dau drumul la căldură până mâine, când mă mut. Dar nu vreau să te reţin.

El se întoarse din nou şi-i aruncă o privire.

– Nu-ţi faci griji că mă reţii, vrei doar să mă vezi afară.

– Bine, pa!

Pentru prima oară, el îi oferi un zâmbet sincer, deschis.

– Eşti mai interesantă când pregăteşti gustarea. Care e oferta specială în seara asta?

– Pui prăjit, cartofi cu pătrunjel, fasole şi morcovi.

– Sună bine, zise el îndreptându-se spre uşă şi oprindu-se fix în faţa ei. Ar fi jurat că-i putea auzi bătăile inimii. Ne mai vedem pe-aici, zise el.

Uşa se închise în urma lui, iar zăvorul se auzi chiar înainte să ajungă la prima treaptă. Înconjură clădirea şi, doar ca să-şi satisfacă curiozitatea, privi încă o dată în sus când ajunse în faţă.

Reece stătea la fereastra din mijloc, privind spre lac. Subţire ca o salcie, cu părul răvăşit şi ochi adânci, misterioşi, gândi el. I se păru că seamănă mai degrabă cu un portret în ramă decât cu o fiinţă în carne şi oase şi nu putu să nu se întrebe oare unde îşi lăsase restul din ea. Şi de ce.

Dezgheţul de primăvară însemna noroi. Drumurile şi potecile deveniseră moi şi lipicioase, iar peste tot, pe trotuare şi pe străzi, se vedeau urmele lăsate de ghete. La Joanie, localnicii, care-i ştiau de frică, îşi curăţau noroiul de pe tălpi înainte să intre. Turiştii, care aveau să umple toată zona într-o lună-două, erau încă în număr mic. Existau însă câţiva care veneau la lac, pe râu, ghidându-şi canoele şi caiacurile în apele îngheţate şi printre canioanele pline de ecouri.

Angel's Fist parcurgea tăcut trecerea de la aglomeraţia de iarnă la cea de vară.

Şi chiar după răsărit, când toate nuanţele de roz îmbrăcau cerul, Reece traversa pe unul dintre drumurile ocolite şi pline

de hârtoape de pe cealaltă parte a lacului. Mai degrabă drumeag decât şosea, se gândi ea în timp ce încetinea şi rotea uşor volanul ca să evite o groapă adâncă din mijlocul noroiului lipicios.

În clipa în care un elan se ivi de nicăieri în faţa maşinii ei, nu numai că scoase un ţipăt acut de plăcere şi de surpriză, ba chiar îi mulţumi lui Dumnezeu că mergea doar cu cincisprezece kilometri pe oră. Acum ar fi fost în stare chiar să cânte osanale, ca să nu se rătăcească.

Joanie îi spusese să ajungă la ora şapte, iar acum, chiar dacă îşi acordase de două ori mai mult timp decât ar fi avut nevoie, se temea că va întârzia. Sau că se va trezi cu maşina în Utah.

Şi cum era nerăbdătoare să-şi petreacă dimineaţa cocând, nu prea i-ar fi plăcut să se trezească în Utah.

Trecuse de şirul de sălcii roşcate, aşa cum fusese instruită. Măcar văzuse sălciile roşcate, se consolă ea. Apoi zări strălucirea unei luminiţe.

„Ocolesc sălciile, fac puţin la stânga şi... Da!"

Văzu bătrânul Ford al lui Joanie şi ridică un pumn victorios şi imaginar în aer, după care opri maşina.

Nu ştia la ce să se aştepte. Poate o căbănuţă rustică. Sau un bungalow occidental. Oricare dintre cele două s-ar fi potrivit, în mintea ei, cu locul unde trăia şefa cu limba ascuţită. Cu siguranţă nu se aştepta la casa asta elegantă, din lemn şi sticlă, la veranda lungă sau la platformele care se întindeau departe spre exterior, deasupra mlaştinii şi a noroiului.

Nu se aştepta nici la marea aceea de panseluţe hibernale, roşii şi purpurii, revărsându-se peste marginea ferestrelor. O căsuţă de turtă dulce, se gândi ea, dar cu linii drepte, practice, în loc de ornamentele rotunjite. Era ceva straniu în felul în care locuinţa era ascunsă acolo, în pădure, ca un secret.

Fermecată, făcu aşa cum i se spusese şi parcă maşina, apoi coborî şi ocoli casa, îndreptându-se spre intrarea din spate.

Locuinţa avea ferestre pe toate părţile, observă ea. Ferestre imense, care ofereau privelişti splendide asupra muntelui, mlaştinii şi asupra oraşului. Peste tot se vedeau puzderie de ghivece, unele cu panseluţe, altele cu lăstari de narcise sau de lalele care aveau să înflorească imediat ce vremea se va mai încălzi puţin.

Lumina strălucea dincolo de ferestre. Putea chiar să o vadă pe Joanie printr-una dintre ferestrele bucătăriei, îmbrăcată într-o bluză de trening, cu mânecile suflecate până la coate, amestecând ceva într-un bol.

Reece ajunse la uşă şi bătu.

– E deschis!

Faptul că uşa nu era încuiată o făcu să se cutremure. Dacă intra vreun nenorocit cu un ciomag? Oare n-ar fi trebuit ca o femeie, mai ales una care locuia singură, să se gândească la o asemenea posibilitate şi să-şi ia măsuri minime de precauţie?

Intră într-un hol curat, unde o pălărie maro fără formă atârna într-un cuier, iar o pereche de ghete de lucru erau aşezate la îndemână, lângă intrare.

– Dacă ai noroi pe încălţăminte, scoate-o înainte să intri în bucătăria mea.

Reece verifică, ridică vinovată din umeri şi îşi scoase pantofii.

Dacă exteriorul casei fusese pentru ea o revelaţie, interiorul bucătăriei era răspunsul la toate rugăciunile ei. Spaţioasă, bine luminată, cu un blat de masă imens, vopsit în nuanţe minunate de bronz şi arămiu. Cuptoare duble – Dumnezeule, cuptoare de convecţie! Frigider sub-zero, remarcă ea, aproape gemând de plăcere, ca o femeie înaintea

unei partide de sex cu un Adonis. Aproape că salivă la vederea unei plite Vulcan şi, Dumnezeule! un mixer Berkel. Simţi efectiv cum o podidesc lacrimile.

Tot acest mediu acţionă asupra ei ca un farmec. Lăstari de primăvară timpurie răsăreau în vase mici de sticlă, pe fiecare pervaz, iar nişte buruieni interesante se zăreau iţindu-se dintr-un alt vas, din lemn noduros. Şi tot acolo era şi o inimioară în care ardea un foc mistuitor, iar aerul era plin de miresme îmbietoare de pâine proaspătă şi de scorţişoară.

– Ei bine, o îndemnă Joanie de la masa de bucătărie, ai de gând să rămâi acolo să caşti gura sau îţi pui un şorţ şi te apuci de treabă?

– Aş fi vrut să îngenunchez mai întâi.

Gura drăguţă a lui Joanie se încreţi. În cele din urmă cedă şi schiţă un zâmbet.

– Te cam dă pe spate, nu?

– E fabuloasă! Îmi cântă inima. Mi-am imaginat că... se întrerupse ca să-şi dreagă vocea.

– Că o să coacem pâinea într-un cuptor uitat de lume şi că o să avem spaţiu doar de-un lat de palmă între masă şi aragaz? întrebă Joanie îndreptându-se spre o cafetieră de inox. Ăsta e locul unde trăiesc, iar acolo unde trăiesc îmi place să am parte de oarecare confort şi chiar de un strop de stil.

– Aşa s-ar zice. Nu vrei să mă iei de suflet?

Joanie pufni din nou.

– În plus, ţin la intimitatea mea. Sunt ultima în partea asta a oraşului. Între casa mea şi reşedinţa familiei Mardson e cam jumătate de kilometru. Rick şi Debbie sunt copiii lor. Pe fiica lor mai mică poţi s-o vezi ieşind cu câinele pe malul lacului ori de câte ori are ocazia.

– Da, o ştiu, spuse Reece, amintindu-şi de fetiţa care arunca în apă mingea ca să i-o aducă înapoi câinele. Am văzut-o de câteva ori.

– Sunt nişte copii drăguţi. Dincolo de ei, la oarecare distanţă, e casa lui Dick. Cel căruia te-am lăsat să-i faci mâncarea de probă la început, când te-am angajat. E un tip de treabă, continuă ea cu oarecare afecţiune. Îi place să se dea drept un dur, dar de fapt e un homosexual delicat ca narcisele în luna mai. Asta în caz că n-ai observat.

– Ba cred că mi-am cam dat seama.

– Imediat lângă el e cabana pe care o foloseşte Brody. Mai există încă vreo câteva ca aia ici şi colo, dar majoritatea sunt făcute ca să fie închiriate. Locul e destul de plăcut şi de liniştit.

– E un loc minunat. Am dat peste un elan. Adică l-am văzut, nu am avut contact efectiv.

– Da, vin aşa de aproape încât ai zice că sunt gata-gată să-mi bată la uşă. Dar nu mă deranjează, nici ei şi nici celelalte animale sălbatice care trăiesc prin preajmă, decât atunci când se dau la florile mele.

Studiind-o pe Reece, Joanie luă o cârpă de vase ca să se şteargă pe mâini.

– O să fumez o ţigară şi o să beau o cafea. Apa e la fiert acolo, în ibric. Poftim, fă-ţi un ceai. O să avem de lucru vreo trei ore sau chiar mai mult, iar când ne apucăm de treabă nu-mi place să pierdem timpul cu vorbăria. Aşa că va trebui să ne spunem de la început tot ce avem de spus, ca să nu ne mai încurce.

– Sigur că da.

Joanie îşi luă o ţigară şi o aprinse. Rezemându-se apoi de masă, suflă primul fum.

– Probabil că te întrebi cum se face că locuiesc într-un asemenea loc.

– E minunat.

– Îl am de aproape douăzeci de ani. În astea două decenii am tot adăugat, dar am avut timp şi să-mi fac de cap ori de

câte ori am avut chef. Făcu o pauză ca să soarbă din cafea şi îşi încrucişă picioarele. Exact asta am de gând să fac şi acum.

Reece luă ibricul de pe aragaz.

– Da' ştiu că ai avut gust, nu glumă!

– Şi cred că te întrebi, dacă la mine acasă e aşa, de ce restaurantul meu nu e mai ferchezuit, i-o luă ea înainte ca Reece să apuce să comenteze. Am să-ţi spun de ce: pentru că oamenii vin la Angel's Fist ca să se simtă în largul lor. Vor doar mâncare bună şi o vor repede şi la un preţ rezonabil. La asta m-am gândit când am deschis, în urmă cu aproape douăzeci de ani.

– Şi faci treabă bună.

– Poţi să fii sigură! Aici am venit pentru că vreau să am şi eu un loc al meu şi pentru că am vrut să-i ofer copilului o viaţă bună. Am făcut cândva greşeala să mă căsătoresc cu un bărbat care nu avea altă calitate decât aceea că arăta trăsnet. Era de-a dreptul minunat, dar nu pentru mine şi pentru băiatul meu.

Reece îşi luă ceaiul.

– Dar te-ai descurcat excelent şi fără el.

– Dacă am fi rămas împreună, cu siguranţă că acum unul dintre noi ar fi mort, ridică Joanie din umeri în timp ce trăgea încă un fum. E mai bine pentru toată lumea că i-am făcut vânt. Am rămas cu nişte bani şi cu un copil frumos, spuse ea în timp ce buzele i se strângeau în ceva care aducea în acelaşi timp a zâmbet şi a ironie. Oi fi fost eu proastă să mă mărit cu el, dar am avut atâta minte să-mi pun nişte bani deoparte fără să-i spun. Am muncit pe brânci de când aveam şaisprezece ani. Am fost chelneriţă, am făcut comenzi, am prăjit cartofi, dar am şi studiat managementul restaurantelor, la fără frecvenţă.

– Nu te-ai descurcat rău deloc.

– Când am scăpat de piatra aia de moară pe care o aveam legată de gât, am decis că, dacă tot trebuie să muncesc pe

brânci, n-o mai fac decât pentru mine şi pentru copilul meu. Pentru nimeni altcineva. Aşa că m-am angajat ca bucătăreasă la ceea ce pe vremea aia se numea The Chuckwagon.

– Acolo? Restaurantul tău e fostul The Chuckwagon?

– Cu cartofi înecaţi în grăsime şi cu fripturi prea prăjite. Dar a devenit al meu în mai puţin de patru luni. Proprietarul era un idiot şi se afla pe punctul să-şi piardă şi cămaşa de pe el. Aşa că mi-a vândut restaurantul pe nimica toată, convins că o să dea faliment. L-am „lucrat" aşa de bine, încât s-a ales cu doi bani, spuse ea, în timp ce satisfacţia amintirii îi lumină pentru o clipă chipul. Eu şi William am locuit, timp de un an, în apartamentul de deasupra, acolo unde stai tu acum.

Reece încercă să-şi imagineze cum puteau să împartă spaţiul ăla o femeie şi un copil mic.

– Trebuie să vă fi fost greu, murmură ea, privind-o pe Joanie. Nu e uşor să iei viaţa de la început, să conduci o afacere şi să creşti un copil în acelaşi timp.

– Nimic nu ţi se pare prea greu dacă ai un motiv bun şi încredere în ceea ce faci. Iar eu le aveam pe amândouă. Cu timpul, am cumpărat terenul ăsta, iar încet-încet am început să ridic căsuţa. Am avut, la început, doar două dormitoare cu o singură baie şi o bucătărie pe jumătatea ăsteia de acum. Era un adevărat palat, după ce stătusem înghesuită cu un copil de opt ani în apartamentul ăla. Am obţinut ce mi-am dorit pentru că sunt o nemernică încăpăţânată atunci când vreau ceva. Adică aproape tot timpul, aş zice. Dar n-am să uit niciodată ce a însemnat să-mi iau lucrurile şi să plec, să las în urmă tot ce-mi era familiar, oricât de greu mi-ar fi fost, şi să-mi găsesc un loc al meu. Joanie mai sorbi o gură de cafea în timp ce ridică uşor din umeri. De toate astea îmi aduc aminte atunci când mă uit la tine.

Poate chiar aşa era, se gândi Reece. Sau poate că vedea în ea ceea ce o face pe o femeie să se trezească la trei dimineaţa speriată.

– Şi de unde ai ştiut că ăsta era? Locul tău?

– N-am ştiut, spuse Joanie în timp ce-şi scutura ţigara şi sorbea ultima înghiţitură de cafea. Era doar un alt loc, mai bun decât cel de unde veneam. Apoi m-am trezit într-o dimineaţă şi am ştiut că e al meu. Şi n-am mai simţit nevoia să privesc înapoi.

– Te întrebi de ce cineva cu pregătirea mea lucrează la tine, la grătar. Cum se face că am aterizat aici?

– E adevărat că mi-am pus destul de serios întrebarea.

Asta era femeia care-i dăduse o slujbă, se gândi Reece. Care o ajutase cu un loc în care să stea. Care, în felul ei întortocheat, îi garanta oarecare stabilitate.

– Nu vreau să fac din asta vreun mister, doar că încă nu pot să vorbesc despre detaliile situaţiei în care mă aflu. Încă e dureros. Dar nu e vorba de o persoană anume, adică de cineva cum ar fi un soţ, care să mă facă să-mi iau lumea în cap. A fost vorba de... o întâmplare. Am trecut prin ceva care m-a afectat şi fizic, dar şi emoţional. Poţi chiar să spui că mi-a făcut rău în toate sensurile cuvântului.

O privi în ochi pe Joanie. Ochi pătrunzători, cu strălucire de oţel şi nu găsi în ei nici urmă de compătimire. Era imposibil de explicat, chiar şi pentru ea, cât de mult a ajutat-o privirea asta.

– Când am înţeles că nu mă pot vindeca cu adevărat dacă aş fi rămas unde eram, am ales să plec. Bunica renunţase deja la viaţa ei ca să aibă grijă de a mea. Nu mai puteam să îndur asta. Aşa că într-o bună zi am urcat în maşină şi am pornit la drum. Am sunat-o pe bunica şi am încercat să o conving că mă simt mai bine şi că nu am nevoie decât de puţin timp doar pentru mine.

– Şi ai reuşit să o convingi?

– Nu chiar, dar nu putea să mă oprească. Aşa că în ultimele luni a trebuit să se resemneze. A început să se gândească la toate astea ca la „Aventura lui Reece". Iar mie mi-e mai uşor să-i dau nuanţa asta de aventură atunci când o sun sau când îi trimit e-mailuri. Şi uneori chiar aşa e – o aventură.

Se întoarse ca să ia un şorţ din cuierul de pe hol.

– În orice caz, mi-e mai bine decât înainte, continuă ea. Deocamdată mă simt bine aici, iar asta îmi ajunge pentru moment.

– Atunci să lăsăm lucrurile aşa. Pentru moment. O să te rog să faci nişte foi de plăcintă. Dacă văd că te pricepi, mergem mai departe.

5

Având doar câţiva clienţi în sală, Linda-gail trecu în spatele tejghelei. Puse o bucată de plăcintă cu mere în faţa lui Lo şi îi pregăti cafeaua.

– Te-am văzut destul de des pe-aici săptămânile astea.

– Cafeaua e bună, plăcinta şi mai bună, spuse el luând o bucată zdravănă cu furculiţa. Şi nici priveliştea nu e rea, completă cu un rânjet.

Linda-gail aruncă o privire peste umăr, în spate, unde Reece îşi vedea de treabă, la grătar.

– Am auzit că ai marcat deja, viteazule.

– Sunt doar la tatonare, spuse el în timp ce savura plăcinta. Nimeni nu făcea plăcinte ca mama lui. Ai mai aflat ceva în legătură cu povestea ei?

– Bănuiesc că povestea ei e treaba ei.

– Ei, haide, Linda-gail, pufni el.

Ea se strădui să rămână indiferentă, dar la naiba, ei şi lui Lo le plăcea să îndruge verzi şi uscate încă de pe vremea când erau copii. Şi dacă aşa se punea problema, n-ar fi stat la taclale cu nimeni altcineva mai bine decât cu el.

– Ţine totul pentru ea, n-a suflat o vorbuliţă. Vine mereu la timp şi stă aici până când o dă Joanie afară. Linda-gail se aplecă peste tejghea şi îi şopti: Nu a primit nimic prin poştă, din câte mi s-a spus, dar a dat o dată un telefon de sus. Şi...

Îşi apropie şi el faţa de a ei:

– Zi mai departe.

– Ei bine, Brenda de la hotel mi-a spus că, atunci când a locuit acolo, Reece a mutat dulapul în dreptul uşii care dădea în camera de alături. Dacă mă întrebi pe mine, cred că se teme de ceva sau de cineva. Nu a folosit vreo carte de credit nici măcar o dată şi nu s-a atins de telefon decât ca să-şi facă o conexiune de internet la laptop. Avea în cameră conexiune de mare viteză, dar costa zece dolari, iar accesul prin linie telefonică e mai ieftin. Cam asta-i tot.

– Sună de parcă i-ar prinde bine puţină distracţie.

– Ce mai eufemism, Lo! zise dezgustată Linda-gail. Făcu chiar un pas înapoi, supărată pe ea însăşi că se lăsase atrasă în capcana unui obicei mai vechi. O să-ţi spun ce nu i-ar prinde bine. N-are nevoie de un individ în călduri care să-i ia urma, în speranţa că o să marcheze. Însă i-ar prinde bine un prieten.

– Pot să-i fiu prieten. Noi doi nu suntem prieteni?

– Asta suntem?

Ceva în privirea ei străluci când se uită în ochii lui. El întinse mâna peste tejghea, ca să o apuce pe-a ei.

– Linda-gail...

Fata îşi întoarse privirea în altă parte, se trase înapoi şi arboră zâmbetul de chelneriţă.

– Bună, şerifule!

– Linda-gail, Lo...

Şeriful Richard Mardson se aşeză pe un scaun. Era un bărbat înalt, cu braţe lungi, care mergea uşor săltat, căruia-i plăcea să calmeze lucrurile doar cu vorba bună atunci când putea s-o facă şi cu tăişul privirilor lui de oţel, atunci când nu putea altfel.

Îi plăcea să bea cafeaua slabă şi dulce şi întinse deja mâna după zahăr atunci când Linda-gail îi umplu ceaşca.

– Voi doi iar vă ciondăniţi?

– Vorbeam doar, îl asigură Lo. Despre noua bucătăreasă a mamei.

– Se pricepe la grătar. Linda-gail, spune-i să-mi facă o friptură de pui cu cartofi prăjiţi.

Rick Mardson îşi puse două cuburi de zahăr în cafea. Avea ochii albaştri care se asortau de minune cu părul blond, tuns perie. Maxilarele puternice erau rase proaspăt. Femeia care-i era de paisprezece ani soţie îl convinsese să-şi radă barba pe care o lăsase să-i crească peste iarnă.

– Îţi place fata aia slabă, Lo?

– Am făcut câteva încercări în acest sens.

– Ar trebui să te aşezi şi tu lângă o femeie care să te iubească.

– Asta fac, ori de câte ori am ocazia. Bucătăreasa nouă are un aer misterios, se răsuci el cu scaunul, darnic de vorbă. Unii zic că ar fi o fugară.

– Dacă fuge de ceva, atunci nu e vorba de lege. Îmi fac treaba, spuse Rick văzând că Lo ridică din sprâncene. Nu e niciun mandat de urmărire emis pe numele ei. Şi pe deasupra găteşte cea mai bună friptură pe care am mâncat-o vreodată.

– Cred că ştii că acum locuieşte aici, în apartamentul de sus. Linda-gail tocmai îmi spunea că a aflat de la Brenda de la hotel că Reece a blocat cu dulapul uşa care dădea spre

camera de alături cât timp a locuit acolo. Mie mi se pare că femeia asta e speriată de moarte.

– Poate că are motivele ei, spuse el privind spre bucătărie. Mai mult ca sigur i-a luat frica soțului sau logodnicului ei care probabil o trosnea în mod frecvent.

– Eu nu sunt unul din ăsta, n-am făcut așa ceva niciodată. Un bărbat care lovește o femeie nu e bărbat.

Rick sorbi din cafea.

– Sunt tot felul de bărbați pe lumea asta.

Când își termină tura, Reece se instală sus, cu jurnalul ei. Fixase căldura la un economic șaptesprezece grade și-și pusese un pulover gros și două perechi de șosete. Își calculase economiile în așa fel încât să-și permită să plătească lumina pe care o lăsa aprinsă zi și noapte.

Era obosită, dar într-un fel plăcut. Se simțea bine în apartamentul sigur, ieftin și curat. Și se simțea și mai sigură de când, ori de câte ori era în cameră, se ghemuia pe unul dintre cele două scaune pe care Joanie i le dăduse ca să le folosească la masa de sub transformator, unde obișnuia să scrie.

Azi a fost din nou o zi liniștită. Aproape toți cei care au venit la restaurant erau localnici. E deja mult prea târziu pentru snowboard sau pentru schi, dar am auzit că vreo câteva dintre trecătorile din munți nu se vor deschide decât peste două-trei săptămâni. E ciudat să știi că, undeva deasupra noastră, e zăpadă de câțiva metri, în timp ce aici, pe stradă, e numai noroi și iarbă verde.

Oamenii sunt atât de ciudați. Ai zice că nu sesizează că-mi dau seama când se vorbește despre mine, sau poate că li se pare pur și simplu normal să fie așa. Și poate chiar e normal, într-un oraș atât de mic. Stau la grătar sau la cuptor și parcă simt cuvintele lor lovindu-mă în ceafă.

Sunt cu toții atât de curioși, dar niciunul n-ar veni direct la mine, să mă întrebe ce vrea să știe. Consideră, probabil, că nu ar fi un gest tocmai politicos, așa că preferă cu toții să-și dea cu părerea.

Mâine sunt liberă. Toată ziua. Ultima oară când am avut la dispoziție o zi întreagă am fost atât de ocupată să fac curat în cameră, încât mi s-a părut că a trecut mult prea repede. De data asta aproape că am intrat în panică când am văzut programul. Ce să fac? Cum să trec peste o zi și o noapte libere, fără nimic de făcut? Așa că m-am gândit să fac o plimbare prin canion, cum hotărâsem când am ajuns aici. O să aleg un traseu ușor și o să merg cât pot de departe, ca să privesc râul. Poate că pietrele încă mai trosnesc, așa cum zicea Lo. Vreau să văd apele albe, morenele, fânețele și mlaștinile. Poate că cineva face rafting pe râu. O să-mi iau ceva pentru prânz și tot timpul de care am nevoie.

E cale lungă de la Back Bay la Snake River.

Bucătăria era puternic luminată, iar Reece fredona împreună cu Sheryl Crow în timp ce curăța cuptorul. Acum, se gândi ea, bucătăria era închisă oficial.

Era ultima ei seară la Maneo's, sfârșitul unei epoci pentru ea, așa că hotărâse să-și lase spațiul de lucru curățat impecabil.

Avea liber toată săptămâna. Apoi – atunci – începea pentru ea „Slujba de Vis", ca bucătar-șef la Oasis. Bucătar-șef, se gândi ea schițând câțiva pași de dans în timp ce muncea, bucătar-șef la unul dintre cele mai tari și mai la modă restaurante din Boston. Trebuia să coordoneze o echipă de cincisprezece oameni, să creeze propriile ei feluri de mâncare care să-i poarte semnătura și să-și compare creațiile cu ale celor mai mari nume în domeniu.

Orele vor fi demente, iar presiunea – pe măsură.

Nu mai avea răbdare.

Îl instruise ea însăşi pe Marco; cu Tony Maneo lângă el, o să se descurce. Ştia că Tony şi soţia lui, Lisa, se bucurau pentru ea. De altfel, era normal să afle, de vreme ce asistenta ei, Donna, nu putea ţine un secret; aşa aflase că îi pregăteau, chiar în această clipă, o petrecere de adio, care să sărbătorească în acelaşi timp şi noua ei poziţie. Îşi imagină că Tony scăpase deja şi de ultimii clienţi, cu excepţia câtorva obişnuiţi ai locului, pe care-i invitase să rămână la petrecerea ei de adio.

O să-i fie dor de locul ăsta, de oamenii ăştia, dar venise vremea să facă pasul următor. Muncise pentru asta, studiase, îşi făcuse planuri, iar acum era gata să i se întâmple.

Făcând un pas înapoi admiră cuptorul dând din cap a satisfacţie, şi luă produsele de curăţat ca să le pună înapoi în dulăpiorul în care le păstrau.

Buşitura din faţa bucătăriei o făcu să-şi dea ochii peste cap, dar ţipetele care îi urmară o înnebuniră. Când auzi explozia, simţi că îngheaţă. Chiar în clipa în care întindea mâna după telefonul mobil, uşa batantă se deschise cu o izbitură. Urmă o clipă de groază şi un sentiment neclar de nelinişte şi nu mai văzu decât arma. Atât de întunecată şi atât de ameninţătoare.

Apoi căzu înapoi, împinsă de o durere profundă şi inexplicabilă în piept.

Ţipătul de care nu scăpase niciodată se smulse din nou din interiorul lui Reece, iar mâna îi apăsa sus, pe piept, în vreme ce se zvârcolea în pat. Putea să simtă din nou durerea, acolo unde o lovise glonţul. Focul lui, şocul. Dar când îşi privi mâna, nu o văzu plină de sânge, iar când îşi dezveli pielea, nu mai găsi decât cicatricea.

– E bine, totul e-n regulă, n-a fost decât un vis. Am visat, atâta tot.

Dar tremura din toate încheieturile şi abia reuşi să ia lanterna şi să verifice rapid uşa şi ferestrele.

Nimeni nu trecuse pe-acolo, nici măcar un suflet nu se mişca pe stradă, dedesubt, sau pe lac. Peste cabane şi peste case domnea întunericul. Nimeni nu venise să termine ce începuse în urmă cu doi ani. Nu le păsa că ea era în viaţă şi, chiar dacă le-ar fi păsat, nu ştiau de unde s-o ia.

Era încă în viaţă, doar printr-o întâmplare norocoasă, se gândi ea, în timp ce-şi atingea cu vârful degetelor cicatricea pe care glonţul o lăsase în urmă.

Era în viaţă şi ajunsese aproape de amurgul altei zile. Şi iată... acolo, în zare, un elan vine la lac să se adape.

„Nu ai parte în fiecare zi de o asemenea privelişte", spuse ea cu voce tare. „În niciun caz în Boston. În niciun caz dacă-ţi foloseşti fiecare clipă ca să mergi mai departe, să faci paşi noi în viaţă, în carieră. Nu vezi cum lumina se subţiază în răsărit, nu vezi elani venind la pas pe marginea lacului ca să se adape."

Aburi de ceaţă se ridicau din pământ, subţiri ca un şerveţel de hârtie, peste lacul de sticlă. Iar acolo, departe, lumina strălucea în cabana lui Brody. „Poate că nici el nu poate să doarmă. Sau poate că se trezeşte devreme, să scrie, pentru ca după-amiază să poată să stea în hamac şi să citească."

Faptul că vedea lumina aprinsă şi că ştia că mai era cineva la fel de treaz ca ea îi dădu o stare ciudată de linişte.

Visase totul, sau măcar o parte, fără ca de această dată să se simtă complet pierdută. Era un pas înainte, nu? Şi cineva aprinsese o lumină de cealaltă parte a lacului. Poate că şi el se uita pe geam, la fel ca ea, şi poate că vedea lumina de la fereastra ei. În felul ăsta ciudat, împărtăşeau acelaşi răsărit.

Rămase în picioare, privind cum lumina răsăritului pictează cerul în nuanţe de roz şi auriu, apoi se răspândeşte

pe lacul de sticlă până când suprafața lui începe să strălucească precum un foc mocnit.

Începu să-şi pregătească rucsacul după toate regulile pentru o excursie, dar când termină, bagajul părea deja de o sută de kilograme. Nu avea de făcut decât cincisprezece kilometri, dus-întors, dar se gândise că era mai bine să fie precaută şi folosise instrucțiunile pentru excursii de peste douăzeci de kilometri.

Poate că o să vrea să meargă mai departe sau să facă vreun ocol. Sau... ce mai contează? Împachetase deja şi nu avea de gând să mai despacheteze. Îşi aduse aminte că se putea opri oricând voia, oricât de des, ca să lase rucsacul jos şi să se odihnească. Era o zi frumoasă şi liniştită, o zi liberă, şi avea de gând să se bucure din plin de ea.

Abia făcuse treizeci de paşi că cineva o strigă.

– Pleci în expediție în dimineața asta? o întrebă Mac.

Purta unul dintre puloverele lui preferate vârât în jeanşi şi o şapcă.

– Da, mă gândeam să fac o escapadă pe Little Angel Trail.

– Singură? se încruntă el.

– În ghid scrie că nu e un traseu prea dificil. E o zi frumoasă şi aş vrea să văd râul. Am şi o hartă, continuă ea, o busolă, apă, tot ce-mi trebuie, dacă e să mă iau după ghid, spuse ea zâmbind. Serios, am luat chiar mai mult decât îmi trebuie.

– Cărarea e probabil încă plină de noroi. Şi pun pariu că până şi ghidul ăla te învață că e mai bine să pleci la drum cu încă cineva, poate chiar cu un grup.

Cam aşa era, într-adevăr, dar ea nu se descurca bine în grup. I se părea că e mai bine de una singură.

– Nu mă duc prea departe. Am făcut ceva cățărări în munții Smokies, în Black Hills. Nu vă faceți griji pentru mine, domnule Drubber.

– Eu o să-mi iau azi o zi liberă. L-am lăsat pe tânărul Leo la tejghea, iar magazinul e supravegheat. Aş putea să vin cu tine vreo oră.

– E-n regulă, mă descurc singură. Şi oricum, sunt sigură că nu asta aveai de gând să faci în ziua dumitale liberă. Serios, nu mă aventurez prea departe.

– Dacă nu te întorci până la şase, trimit oamenii după tine.

– Nu numai că o să fiu înapoi, dar o să am vreme să-mi şi odihnesc picioarele obosite într-o baie caldă până la ora şase. Promit solemn.

Îşi mută rucsacul pe celălalt umăr şi o porni la drum pe marginea lacului, spre peretele canionului.

Păstră un ritm lejer, ca să se poată bucura de fiecare rază de lumină care se contura printre coroanele copacilor. Acum, când aerul rece îi mângâia faţa, când mirosul de brad şi de pământ reavăn îi gâdila nările, orice urmă a visului urât dispăru ca prin farmec.

O să facă asta mai des. O să aleagă de fiecare dată alt traseu pe care să-l exploreze în toate zilele ei libere sau măcar din când în când. Poate că într-o zi o să-şi ia maşina şi o să facă un drum în rezervaţie, înainte ca şuvoiul de turişti estivali să pună stăpânire pe ea. Exerciţiul o să-i facă bine şi o să-i readucă pofta de mâncare, aşa că o să-şi regăsească rapid forma fizică.

Pentru liniştea ei interioară, o să înveţe să recunoască după nume florile sălbatice despre care ghidul ei de călătorie spunea că acoperă ca un covor solul şi fiecare margine de cărare, o să se bucure de verdeaţa arbuştilor şi de frumuseţea sălciilor în mijlocul verii. O să fie o provocare pentru ea să stea locului, ca să apuce să vadă cum natura revine la viaţă.

Când cărarea pe care apucase se bifurcă, îşi roti umerii, ca să-şi aranjeze rucsacul în spate, şi o apucă spre partea

care indica drumul spre Little Angel Canyon. Panta era uşoară, dar urca ferm spre aerul tare al pădurii de conifere care, aşa cum vedea ea de aici, adăpostea cuiburi sus, printre crengi. Stânci uriaşe se zăreau printre peticele de zăpadă care stătea să se topească, iar în locurile unde ghidul ei promitea abundenţă de flori sălbatice în doar câteva săptămâni, se vedeau acum doar râuri de nămol. Cu toate acestea, Reece avea sentimentul că păşeşte pe altă planetă, colorată în toate nuanţele de verde-palid şi brun peste care domnea liniştea.

Cărarea începu să urce, uşor la început. Drumul o purtă mai întâi într-o pădurice de brazi pentru ca apoi să se încheie, pe neaşteptate, fix în marginea unei viroage adânci. Munţii se înălţau aici ca nişte ţepuşe, cu crenelurile albe de zăpadă strălucind în lumina puternică a soarelui, pe măsură ce panta urca din ce în ce mai tare, din ce în ce mai abrupt. Îşi aminti să folosească apărătoarele şi şi le aşeză în jurul fiecărui genunchi. Şi îşi mai aduse aminte că trebuia să facă paşi mici.

Nicio grabă.

Se opri să se odihnească şi să bea puţină apă, după vreo doi kilometri de mers. Încă mai putea zări sclipirea lacului undeva, spre sud-est. Nici urmă de ceaţă acum, când soarele puternic reuşise să topească aburul. Era momentul când se aglomera restaurantul în tura de dimineaţă, se gândi ea. La ora asta sala era plină de zgomot şi de şuşoteli, iar bucătăria exploda de mirosul de şuncă şi cafea. Dar aici, unde era ea, domnea liniştea, iar peisajul se desfăşura înaintea ochilor ei, într-un miros înţepător de brad. Şi era complet singură. Nu se auzea niciun alt sunet decât cel al adierii care se strecura printre copaci şi mângâia stufărişul unei mlaştini pe care câteva raţe îşi vedeau de ale lor. Şi se mai auzea ceva, ciocănitul insistent şi îndepărtat al unei ciocănitori care-şi lua şi ea micul dejun în pădure.

Continuă să urce panta, suficient de abruptă ca să simtă că o dor toate membrele.

Înainte de a fi rănită, o asemenea expediție ar fi fost floare la ureche, se gândi Reece. Nu că ar fi urcat vreodată pe munte, dar ce diferență putea fi între aparatura de la sala de fitness și urcușul propriu-zis de șapte-opt kilometri?

Lumea, se gândi ea, doar lumea e alta. Dar pot s-o fac!

Cărarea trecea printre sălciile încă adormite, iar panta se îmblânzi. De pe povârnișul pe care se oprise ca să-și mai tragă puțin sufletul văzu un mic heleșteu mlăștinos undeva, între stânci. Un bâtlan își întinse aripile și-și luă zborul, cu un pește în cioc. Se blestemă că pusese prea târziu mâna pe aparatul de fotografiat, dar își continuă drumul întortocheat până când auzi în sfârșit primul murmur care o făcu să înțeleagă că a ajuns în apropierea râului.

Când poteca noroioasă se bifurcă din nou, privi melancolic micul indicator spre Big Angel. Sus pe canion probabil că vântul bătea puternic și era nevoie nu numai de rezistență, ci și de calități de cățărător. Nu avea nici una, nici alta și trebuia să recunoască și faptul că mușchii picioarelor ei erau în stare de șoc, complet nepregătiți pentru o asemenea aventură. Trebuia să se mai oprească o dată, să bea apă și să decidă dacă, la această primă ieșire, trebuia să se mulțumească doar cu peisajul colorat de mlaștini și de sălcii plângătoare. Putea să stea aici, pe o stâncă, să se inunde cu soare și poate că ar fi avut chiar șansa să asiste la viața sălbatică în stare pură. Dar murmurul râului o ispitea. Plecase să escaladeze Little Angel, așa că asta avea să facă.

O dureau umerii. Bun, probabil că exagerase cu proviziile. Își aminti că era abia la jumătatea drumului și se gândi că, dacă o lua la pas pe meandrele potecii, avea șanse să-și atingă destinația înainte de prânz.

O tăie direct peste pajişte, apoi o porni din nou la drum pe cărarea noroioasă. După prima cotitură reuşi să vadă, în sfârşit, pentru prima oară, lunga panglică strălucitoare a râului. Îşi croia drum prin inima canionului cu un murmur care nu putea decât să-i sugereze puterea ascunsă. Ici şi colo, stânci şi bolovani uriaşi se îngrămădeau pe marginea lui, de parcă nu făcuse altceva decât să-i care cu el până acolo. În zona asta era însă aproape placid, de parcă-şi urma visător drumul printre pereţii canionului, spre vest.

Îşi scoase aparatul de fotografiat, deşi era ferm convinsă că niciun instantaneu nu va reuşi să cuprindă toată profunzimea peisajului. O fotografie nu va putea să-i redea sunetele, mângâierea adierii de vânt, încăpăţânarea cursului de apă sau semeţia sălbatică a stâncilor.

Văzu apoi o pereche de caiace de un albastru strălucitor şi, încântată, le luă în încadratura fotografiei, ca să sugereze dimensiunile peisajului. Îi văzu pe caiacişti cum vâsleau şi le auzi vocile înfundate care erau probabil strigăte acolo unde se aflau ei. Cineva lua lecţii de vâslit, trase ea concluzia şi îşi folosi binoclul ca să vadă mai bine. Un bărbat şi un băiat, amândoi foarte tineri, conchise ea. Pe chipul băiatului se citeau concentrarea şi entuziasmul. Îl văzu cum se încrunta, dădea din cap, iar gura i se mişca de parcă îi striga ceva însoţitorului său. Era profesor?

Continuară să vâslească, unul lângă celălalt, urmând cursul vestic al râului.

Pe cărare, undeva deasupra, Reece îşi puse binoclul după gât şi îi urmă.

Înălţimea era înfiorătoare. În timp ce corpul mergea înainte, îşi simţi muşchii arzând, simţi cum o cuprinde vârtejul aventurii şi cum orice urmă de grijă sau de nelinişte o părăseşte. Înţelese că ceea ce simţea era cu adevărat profund uman. Se simţea mică şi vulnerabilă şi plină de uimiri. Nu

trebuia decât să dea puțin capul pe spate pentru ca tot cerul să fie al ei. Al ei și al munților ăstora care străluceau albaștri în lumina soarelui, se gândi ea.

Chiar dacă adierea vântului îi înghețase fața, simți că spatele îi transpiră din cauza efortului. La următoarea oprire o să-și scoată jacheta și o să mai bea o gură de apă, se gândi ea.

Abia își mai târa picioarele și începuse să gâfâie. Se opri când alunecă puțin și în clipa aceea îl văzu pe Brody întins pe o terasă largă, de stâncă.

Abia dacă-i aruncă o privire:

– Trebuia să-mi fi dat seama că ești tu. Faci destul zgomot cât să stârnești o avalanșă.

Ea privi în sus îngrijorată, dar el clătină ușor din cap.

– În fine, poate nu chiar atâta. Totuși, dacă faci zgomot pe potecă, de regulă alungi prădătorii. Pe cei cu patru picioare, cel puțin.

Și dacă nici prin minte nu-i trecuse că ar putea da nas în nas cu vreun urs – ceea ce era, cu siguranță, adevărat – trebuia să recunoască faptul că nici cu gândul nu gândise că va da nas în nas cu un alt om.

– Ce cauți aici?

– Îmi văd de-ale mele, răspunse el, luând o gură din sticla cu apă. Dar tu? Mai ai și altceva de făcut decât să afișezi atitudinea asta de cuceritoare, de parcă niciun munte nu-i destul de înalt pentru tine?

– Dar nu asta fac.

– Pe naiba, nu! E adevărat, n-o strigai în gura mare, dar o sugerai.

– Fac un traseu de alpinism. E ziua mea liberă.

– Ce bine!

El întinse mâna după carnețelul pe care îl ținea în poală.

De vreme ce tot se oprise, avea să se folosească de momentul ăsta ca să bea și ea o gură de apă și să-și tragă

puțin sufletul înainte să-şi reia urcuşul. Putea să ascundă prin conversație faptul că avea nevoie de câteva clipe de odihnă înainte să o pornească din nou la drum.

– Scrii? Aici sus?

– Îmi fac documentarea. O să ucid aici pe cineva. E doar ficțiune, adăugă el uşor condescendent când o văzu cum păleşte. E un loc bun pentru aşa ceva, mai ales în perioada asta a anului. Nu e nimeni pe traseu atât de devreme primăvara. În fine, aproape nimeni. Aşa că o momeşte aici şi-i face vânt.

Brody se aplecă puțin, privind în jos. Îşi scosese deja jacheta, aşa cum avusese şi ea de gând să facă.

– O cădere urâtă. Un accident îngrozitor, o tragedie.

Deşi nu voia să lase să se vadă, se simți intrigată:

– De ce face una ca asta?

El ridică uşor din umeri, sub cămaşa din denim.

– În mare, pur şi simplu pentru că poate.

– Dar erau nişte caiacişti pe râu. Ei ar putea să-l vadă.

– Vezi, de-asta ceea ce fac eu se numeşte ficțiune. Caiacişti, murmură el în timp ce nota ceva în carneţel. Poate. Poate e mai bine aşa. Ce-ar putea să vadă şi să audă? Un trup care cade, ţipete. Şi bufnitura.

– În fine, te las cu ale tale.

De vreme ce răspunsul lui nu fu altceva decât un mormăit neinteligibil, Reece îşi reluă drumul. Chiar că era enervant, se gândi ea. Avea parte de un loc bun ca să se odihnească, dar şi ca să se bucure de peisaj. Ar fi fost locul ei, dacă el n-ar fi existat. Dar o să găsească ea altul, doar al ei. Ceva mai sus.

Avu grijă însă să se țină departe de margine în timpul urcuşului şi să-şi şteargă din minte imaginea unui trup căzând până în fundul lumii, peste stâncile şi apa de dedesubt.

Îşi dădu seama că se apropie de limita puterilor ei abia când auzi din nou tunetul. Se opri, îşi prinse coapsele cu

palmele şi inspiră adânc. Înainte să-şi dea seama dacă ăsta era locul potrivit, auzi ţipătul lung şi înspăimântător al unui şoim. Privi în sus şi îl văzu cum îşi ia zborul către vest. Ar fi vrut să-l urmeze.

Doar până la prima cotitură, se gândi ea, doar una şi se va opri să se bucure de singurătate, să-şi desfacă gustarea şi s-o savureze, timp de o oră; doar ea şi râul.

Efortul ei era răsplătit acum cu un peisaj fabulos, al unei ape incredibil de albe. Se agita şi se lovea cu putere de stânci la fiecare cot, apoi le scuipa din nou, izbindu-se de pereţii de piatră de pe care cădea în cascade spumoase. Mugetul râului umplea canionul şi se transforma apoi în ecoul propriului ei râset de plăcere. Uite că reuşise!

Cu un suspin de uşurare, îşi dădu jos rucsacul înainte să se lase să cadă pe un bolovan. Îşi scoase mâncarea şi începu să înfulece, mulţumită, cu o foame de lup.

Se simţea în vârful lumii. Liniştită şi, în acelaşi timp, plină de energie şi fericită. Muşcă dintr-un măr atât de fraged încât o surprinse aproape la fel de tare ca ţipătul şoimului care trecu din nou în zbor pe deasupra ei.

Era perfect. Absolut perfect. Îşi ridică binoclul ca să urmărească zborul şoimului, apoi îl îndreptă spre cursul spumegând al râului. Plină de speranţă, începu să cerceteze stâncile, sălciile şi brazii, căutând orice urmă de viaţă în sălbăticia locului. Poate că vreun urs avea să iasă la pescuit sau un elan va veni să se adape.

Ar fi vrut să vadă castori sau vidre jucându-se. Tot ce-şi dorea era să fie chiar acolo, printre piscurile care se înălţau, în soarele care continua să strălucească, deasupra apei care continua să mugească sub ea. Şi dacă nu s-ar fi uitat cu atenţie pe malul abrupt, nu i-ar fi văzut.

Erau undeva între copaci şi stânci. Bărbatul, sau cel puţin aşa credea, că era bărbat, stătea cu spatele la ea; femeia era cu faţa spre râu, cu mâinile în şolduri.

Chiar şi cu binoclul, înălţimea şi distanţa la care era nu-i permiteau să-i vadă limpede, dar reuşi totuşi să vadă claia de păr negru, alunecând peste jacheta roşie, sub căciula la fel de roşie.

Reece se întrebă ce făceau acolo. Poate că se certau în legătură cu locul de popas, se gândi ea, sau nu reuşeau să aleagă locul pe marginea râului. Reglă puţin binoclul, dar nu reuşi să vadă vreo urmă de caiac sau de barcă. Poate făceau camping, bănui ea, dar nici echipament nu vedea undeva, pe lângă ei.

Înălţând din umeri, întoarse din nou binoclul spre ei. Se simţea ca şi când le-ar fi violat intimitatea, dar trebuia să recunoască faptul că îi plăcea. Ei nu aveau de unde să ştie că ea era acolo, sus, de cealaltă parte a râului, studiindu-i ca pe nişte pui de urs sau ca pe o cireadă de căprioare.

– Se ceartă, murmură ea. Aşa mi se pare.

Era ceva agresivitate şi mânie în atitudinea femeii şi când ridică degetul spre bărbat, Reece nu-şi putu stăpâni un fluierat uşor.

– Da' eşti nervoasă rău. Pun pariu că ai fi vrut să stai mai degrabă într-un hotel drăguţ, cu apă curentă şi room-service, iar el te-a târât prin nămol, şi ţi-a oferit un cort.

Bărbatul făcu un gest de parcă ar fi fost un arbitru care aplică o pedeapsă, iar în clipa aia femeia îl plesni.

– Au! tresări Reece şi-şi impuse să lase binoclul deoparte.

Nu era bine să-i spioneze, dar nu se putu abţine să savureze mica dramă domestică, aşa că rămase cu ochii pe ei.

Femeia îl împinse cu ambele palme în piept, apoi îl lovi din nou. Reece începu să coboare uşor binoclul, căci violenţa îi provoca greaţă, dar îngheţă în clipa în care văzu mâna bărbatului înălţându-se. Nu putu să spună exact dacă fusese o palmă, un pumn sau un dos de palmă, dar văzu cum femeia îşi pierde echilibrul.

– Nu, nu, încetează, murmură ea. Nu! Trebuie să încetați, amândoi, acum.

Femeia se ridică și înaintă, furioasă. Înainte să apuce să-l pocnească, așa cum probabil avea de gând, se trezi din nou aruncată la pământ.

Bărbatul se apropie și se aplecă deasupra ei în timp ce inima lui Reece bătea să-i spargă pieptul. Părea că întinde mâna spre ea, ca și când ar fi vrut să o ajute să se ridice, dar femeia se chirci. Gura îi sângera și poate și nasul.

Țipă la el, își zise Reece. Nu mai țipa, asta o să-l înfurie și mai tare.

Și îl înfurie, iar el se urcă deasupra ei, o apucă de păr și o dădu cu capul de pământ. Fără să-și dea seama că ea însăși se clatină pe picioare și că plămânii îi ard de țipete înăbușite, Reece văzu îngrozită prin binoclu cum mâna bărbatului se îndreaptă spre gâtul femeii.

Ghetele femeii loviră pământul. Trupul i se încordă și se arcui. Iar când totul se liniști, doar mugetul râului și suspinele grele din pieptul lui Reece mai tulburau pacea.

Se întoarse, împleticindu-se. Reuși cu greu să se ridice în picioare și să o ia la fugă.

Mintea i se încețoșă și nu mai zări decât propriile ghete alunecând pe cărare în vreme ce o luă la sănătoasa în josul crestei. Își simți inima în gât, în timp ce se rostogolea pe cărarea abruptă. Chipul femeii în haină roșie deveni cu totul altul, cu ochi mari, albaștri, ficși, ca de păpușă. Ginny. Nu era Ginny. Nu era Boston. Nu era un vis. Totul se amesteca în mintea ei, până când auzi țipetele și râsetele și focurile de armă. Până când pieptul începu să-i palpite și lumea să se rotească.

Se lovi cu putere de Brody și se zbătu cu disperare să scape din strânsoarea lui.

– Stai! Ce-ai, ți-ai pierdut mințile? Vrei să te sinucizi?

Avea o voce tăioasă, iar brațele lui o imobilizară cu spatele lipit de stâncă și o susținură în clipa în care o lăsară genunchii.

– Gata, liniștește-te. Nu ți-e de niciun folos să fii isterică. Ce-ai văzut? Un urs?

– A omorât-o, a omorât-o! L-am văzut! Și pentru că el era acolo, ea i se aruncă în brațe și-și înfundă capul în pieptul lui. Am văzut totul. Nu era Ginny, nu era un vis. A ucis-o, pe celălalt mal al râului.

– Respiră, o împinse el ușor înapoi, apoi își coborî capul până când privirile li se întâlniră. Am zis să respiri. Așa, încă o dată. Hai, din nou.

– Bine, bine. Mă simt bine, spuse ea trăgând aer în piept și respirând adânc. Te rog, ajută-mă. Te rog. Erau de cealaltă parte a râului și i-am văzut cu ăsta, spuse ridicând binoclul cu mâna care nu se mai oprea din tremurat. A omorât-o, iar eu l-am văzut.

– Arată-mi.

Ea închise ochii. De data asta nu mai era singură, îi trecu prin minte. Cineva era aici și putea să o ajute.

– Sus, pe cărare. Nu știu cât de mult am apucat să mă întorc, dar e acolo, sus, pe cărare.

Nu voia să se mai ducă înapoi, nu voia să vadă iarăși totul, dar el o apucase de mână și o trăgea.

– M-am oprit ca să mănânc, spuse ea, ceva mai calmă. Voiam să privesc apa și micile cascade. Era și un șoim.

– Da, l-am văzut.

– Era atât de frumos! Am scos binoclul, m-am gândit că poate văd un urs sau un elan. Am văzut azi-dimineață un elan, lângă lac. M-am gândit...

Conștientă că începuse să se bâlbâie, încercă să se controleze.

– Cercetam copacii şi stâncile când am văzut doi oameni.

– Cum arătau?

– Nu... n-am reuşit să-i văd prea bine.

Tremura.

Îşi scosese jacheta şi o aşezase pe stânca pe care stătuse ca să mănânce şi ca să se umple de soare, iar acum îi era frig. Îi înghețaseră oasele.

– Ea avea părul lung, negru şi purta o haină şi o căciulă roşii. Şi avea ochelari de soare. El era cu spatele la mine.

– Cu ce era îmbrăcat?

– Cu o jachetă închisă la culoare şi cu o căciulă portocalie. Ca cele de vânătoare. El... cred că... da, cred că şi el avea ochelari de soare. Nu i-am văzut fața. Uite, acolo e rucsacul meu. Am lăsat totul şi am fugit. Acolo, era chiar acolo, îi arătă ea cu degetul şi iuți pasul. Acum nu mai sunt, dar acolo erau. I-am văzut. Trebuie să mă aşez.

Când ea se aşeză, el nu spuse nimic, dar îi luă binoclul de la gât. Îl îndreptă în jos. Nu văzu pe nimeni, nici urmă de vreun om.

– Ce ai văzut, mai exact?

– Se certau. După poziția ei, mi-am dat seama că era nervoasă rău. Îşi ținea mâinile în şolduri. Avea o atitudine agresivă.

Simți nevoia să înghită, să se concentreze, pentru că stomacul începea să i se întoarcă pe dos. Tremurând, îşi luă jacheta şi o îmbrăcă strângând-o tare în jurul ei.

– Ea i-a tras o palmă, apoi l-a împins şi i-a mai tras una. A lovit-o şi el şi a aruncat-o la pământ, dar ea s-a ridicat şi s-a dus din nou spre el. Iar el a lovit-o din nou. Am văzut că fața îi sângera. Doamne, Dumnezeule!

Brody nu făcu mai mult decât să arunce o privire în direcția lui Reece.

– N-o să devii iar isterică. O să-mi spui până la capăt tot ce ai văzut.

– S-a aplecat peste ea, a apucat-o de păr şi a dat-o cu capul de pământ, cred. Părea că... a strangulat-o.

Rememorând scena, Reece simți nevoia să-şi ducă dosul palmei la gură, ca să nu vomite.

– El o strângea de gât, iar ea lovea pământul cu picioarele. Apoi s-a oprit. Am fugit. Am țipat, dar nu s-a auzit, din cauza apei, vuietul era prea puternic.

– E departe. Eşti sigură că asta ai văzut?

Ea îl privi, cu ochii umflați şi obosiți.

– Ai văzut vreodată cum e ucis cineva?

– Nu.

Ea se ridică cu greutate şi se întinse să-şi ia rucsacul.

– Eu da. A dus-o undeva, i-a cărat cadavrul, a târât-o. Nu ştiu unde, dar a ucis-o şi o să scape. Avem nevoie de ajutoare.

– Dă-mi rucsacul, spuse el luându-l, cu o privire compătimitoare. Du-l pe-al meu, e mai uşor. Dacă vrei, putem să stăm şi să ne certăm aici pe tema asta, dar tot eu am să câştig şi n-am face decât să pierdem vremea.

Reece îşi puse rucsacul lui în spate. Fireşte că avea dreptate, era mult mai uşor. Luase prea multe lucruri cu ea, căci voia să fie sigură...

– Telefonul mobil! Sunt o proastă!

– Aşa o fi, zise el în timp ce ea îşi înfundase mâinile în buzunare ca să-l caute. Doar că n-o să-ți fie de niciun folos, aici nu e semnal.

Ea continuă să meargă şi să încerce totuşi să-l folosească.

– Poate găsim un loc unde să am suficient semnal. O să dureze mult până ajungem înapoi. Tu ai merge mai repede singur. Poate ar fi mai bine s-o iei înainte...

– Nu.

– Dar...

– Pe cine ai mai văzut ucis?

– Nu pot să vorbesc despre asta. Cât o să dureze să ajungem înapoi?

– Până ajungem. Şi să nu mă baţi la cap cu „mai avem mult".

Reece aproape că zâmbi. Era atât de direct, de energic, încât simţea că teama îi dispare. Avea dreptate. O să ajungă când o să ajungă. Şi o să facă ce-aveau de făcut când o să ajungă. La cât de repede muşca pasul lui din drum, cu siguranţă o să le ia mai puţin de jumătate din cât îi trebuise ei să urce. Asta dacă ar fi reuşit să ţină pasul cu el.

– Vorbeşte cu mine, vrei? Despre orice altceva. Despre cartea ta, de exemplu.

– Nu. Nu vorbesc despre lucruri neterminate.

– Ai temperament artistic.

– Nu, doar că e plictisitor. Pentru mine, completă el, aruncându-i o privire.

– Oh...

Voia să audă cuvinte. De la el, de la ea, orice fel de cuvinte.

– Bine, de ce ai ales Angel's Fist?

– Probabil că din acelaşi motiv ca şi tine. Voiam o schimbare de peisaj.

– Pentru că ai fost concediat în Chicago.

– Nu am fost concediat.

– Nu ţi-ai pocnit şeful şi ai fost concediat de la *Tribune?* Eu aşa am auzit.

– L-am lovit pe unul care cu greu ar putea fi numit colegul meu. Îmi furase documentaţia pentru un subiect. Şi cum editorul, care întâmplător era chiar unchiul nenorocitului, l-a crezut pe el, am demisionat.

– Ca să scrii cărţi. E amuzant?

– Cred că da.

– Pun pariu că l-ai ucis pe individul ăla în prima carte pe care ai scris-o.

El îi aruncă din nou o privire, iar ea desluşi o umbră de amuzament în ochii lui de un verde ciudat.

– Ai putea câştiga pariul. L-am omorât în bătaie cu o lopată. A fost foarte... satisfăcător.

– Îmi plăcea să citesc romane poliţiste, dar nu şi în ultima vreme.

Ignoră durerea musculară şi continuă să coboare. Ar fi trebuit să păşească altfel acum, la coborâre, să-şi ţină greutatea înclinată spre spate şi să calce mai mult pe vârfuri decât pe călcâie. Aşa cum făcea Brody.

– Poate că o să încerc una dintre cărţile tale.

El ridică indiferent din umeri.

– Se poate şi mai rău.

6

Merseră o vreme în tăcere, de-a lungul pajiştilor, pe lângă zonele mocirloase. Văzuse raţe, îşi aminti ea; şi bâtlanul. Şi amărâtul ăla de peşte, fără scăpare. Îşi simţi trupul amorţit şi mintea confuză.

– Brody?

– Sunt tot aici.

– Vii cu mine la poliţie?

El se opri ca să bea apă, apoi îi întinse şi ei sticla. Ochii lui îi fixau liniştiţi, calmi, pe ai ei. Ochi verzi. Închişi la culoare, ca frunzele vara târziu.

– O să sunăm de la mine. E mai aproape decât să ocolim lacul, ca să ajungem în oraş.

– Mulţumesc.

Uşurată, recunoscătoare, Reece continuă să pună un picior în faţa celuilalt, în direcţia oraşului.

Ca să rămână concentrată îşi trecu prin minte toate reţetele, imaginându-se pe sine în timp ce cântărea ingrediente şi le prepara.

– Pare destul de bun, comentă Brody, scoţând-o din concentrarea vizuală.

– Ce?

– Ce faci tu acolo, spuse el arătând cu degetul spre tâmplă. Creveţi la grătar?

Nu avea rost, se gândi ea, nu avea absolut niciun rost să se simtă jenată. Trecuse demult peste asta.

– Creveţi la grătar în saramură. Nu ştiam că gândesc cu voce tare, spuse ea privind drept înainte. Am această problemă.

– Nu mi se pare o problemă prea mare, doar că acum mi s-a făcut foame şi nu prea văd creveţi prin preajmă.

– Trebuie doar să mă gândesc la altceva. La orice altceva. Trebuie să... of, la naiba!

Pieptul i se strânse, iar respiraţia i se întretăie. Atacul de panică o strânse pur şi simplu de beregată, sufocând-o. Îşi simţi capul greu şi se încovoie, gâfâind.

– Nu pot să respir. Nu pot...

– Ba da, poţi. Respiri. Dar dacă o să continui să respiri aşa, o să te hiperventilezi şi o să leşini. N-am de gând să te car în spate, aşa că ai face bine să încetezi.

Avea un ton egal, dar poruncitor, în vreme ce o trăgea după el. Privirile li se întâlniră.

– Termină!

– Bine.

Se vedeau irizaţii aurii în jurul pupilelor lui, spre marginea exterioară a irişilor. Poate că din cauza asta privirile lui erau atât de intense.

– Hai, termină-ţi de gătit creveţii.

– Ce?

– Termină de gătit crevețiii.

– Ah, adaugi jumătate din uleiul cu usturoi în bolul cu crevețiii fripți și amesteci. Muți compoziția pe o farfurie întinsă, adaugi garnitura de felii de lămâie și foi de dafin și servești totul cu pâine ciabatta prăjită și cu restul de ulei cu usturoi.

– Dacă pun mâna pe niște crevești, poți să te revanșezi față de mine și să-mi gătești o porție din rețeta asta?

– Sigur că da.

– Ce dracu' e pâinea ciabatta?

Nu-și dădea seama de ce întrebarea o făcuse să râdă, dar simți cum capul începe să i se limpezească.

– Se mai numește și pâine papuc italiană. E bună, o să-ți placă.

– Poate. Ai de gând să transformi restaurantul lui Joanie într-un loc cu fițe?

– Nu, nu e al meu.

– Dar ai unul? Un restaurant al tău. La cum te descurci în bucătărie, e limpede că ai mai făcut asta, adăugă el văzând că Reece nu-i răspunde.

– Am lucrat într-un restaurant. Nu am avut niciodată unul al meu. Și nici n-am vrut.

– De ce? Nu e ăsta visul american? Să ai totul doar al tău?

– Gătitul e o artă. Dacă ai restaurantul tău, trebuie să intri și în zona de afaceri. Voiam pur și simplu să...

Era gata să spună „creez", dar i se păru că ar fi sunat prea pompos. Așa că adăugă:

– ... gătesc.

– Voiai?

– Vreau. Poate. Nu știu ce mai vreau.

Adevărul era că știa și, în timp ce înaintau prin aerul rece al pădurii, se hotărî să o și spună cu voce tare:

– Vreau să fiu din nou o ființă normală, să nu-mi mai fie frică. Vreau să fiu din nou cea care eram acum doi ani, dar care n-am să mai pot fi vreodată. Așa că încerc să-mi dau seama cine am să fiu tot restul vieții mele.

– Restul vieții e cam mult. Poate ar fi bine să-ți dai seama cine o să fii pentru următoarele săptămâni.

Ea îi aruncă o privire, apoi se uită în altă direcție.

– Poate ar fi şi mai bine să încep cu următoarele ore.

El ridică din umeri în vreme ce începu să-şi caute telefonul mobil. Femeia asta era un amalgam de mistere împachetat în nervi. Poate că ar fi fost interesant să îndepărteze câteva straturi şi să ajungă la ce ascundea în centru. Nu credea că Reece era chiar atât de fragilă pe cât părea să creadă ea însăşi. Nu erau mulți cei capabili să coboare versantul înapoi după ce văzuseră ce văzuse ea.

– Aici ar trebui să avem deja semnal, spuse el formând câteva numere. Sunt Brody, vreau să vorbesc cu şeriful. Nu, acum.

Nu trebuia să se pună cu el, hotărî Reece. Vocea lui ascundea nuanțe tăioase de autoritate chiar dacă nu lăsa să se întrevadă nici urmă de urgență sau de disperare.

– Rick, sunt cu Reece Gilmore, cam la jumătate de kilometru de cabana mea, pe Little Angel Trail. Vreau să vii să ne întâlnim la mine. Da, avem o problemă. A fost martora unei crime. Exact asta am spus. Poate să-ți dea toate detaliile de care ai nevoie. Suntem aproape.

Închise telefonul şi îl băgă înapoi în buzunar.

– O să-ți dau un sfat, deşi nu-mi plac sfaturile, nici să le dau, nici să le primesc.

– Dar...

– Dar va trebui să-ți păstrezi calmul. Dacă vrei să te apuce iar isteria, n-ai decât să plângi, să țipi, să leşini, dar după ce termină să-ți ia declarația. Sau şi mai bine, aşteaptă

să pleci din cabana mea, că n-am de gând să mă descurc eu cu tine într-o asemenea stare. Fii minuțioasă, limpede și termină ce ai de făcut.

– Dacă dau semne că-mi pierd cumpătul, mă oprești? întrebă ea simțindu-i furia chiar înainte să-l privească. Adică să mă întrerupi sau să te împiedici de vreo lampă, ceva. Nu-ți face griji, o plătesc eu, doar să faci ceva ca să-mi pot reveni puțin.

– Poate.

– Simt mirosul lacului. Se vede deja printre copaci. Mă simt mai bine când văd apă. Poate că ar trebui să trăiesc pe o insulă, deși cred că ar fi prea multă apă. Simt nevoia să boscorodesc o clipă, nu ești obligat să mă asculți.

– Dar am urechi, îi reaminti el, apoi făcu un viraj, ca să se înscrie pe cel mai scurt drum spre cabană. Se apropie de ea din spate, dinspre zona în care era ascunsă în tufișuri și copaci. Ea își imagină că prin oricare dintre ferestre se putea vedea panorama munților.

– E un loc drăguț. Locul ăsta al tău e drăguț.

Simți însă că gura i se usucă în clipa în care el deschise ușa din spate. Nu încuiase. Oricine putea să treacă dincolo de o ușă descuiată. El se întoarse când văzu că ea nu intră după el.

– Vrei să rămâi afară ca să vorbești cu Rick? Șeriful?

– Nu.

Adunându-și tot curajul, trecu pragul, în spatele lui. Intrară în bucătărie. Destul de mică, observă ea, dar destul de bine amenajată. Păstra ordinea ca un bărbat. Știa că generaliza, dar toți bărbații pe care îi cunoscuse în viața ei și care nu erau de meserie nu făceau decât să curețe de mântuială în bucătărie. Spălat de vase, poate și o cârpă peste masă și gata.

Într-un bol de mixat fructe, pe masa de un gri-închis, erau două mere şi o banană coaptă peste măsură, o cafetieră, un prăjitor care părea mai bătrân ca ea şi un carneţel.

Brody se duse direct la cafetieră, umplu rezervorul şi măsură cafeaua, toate astea înainte de a-şi scoate haina. Reece rămase lângă uşă în timp ce el puse cafeaua la fiert şi apoi căută într-un dulap de unde scoase trei căni albe de ceramică.

– Ai cumva ceai?

El îi aruncă peste umăr o privire aproape amuzată.

– Sigur, stai să scot serviciul de porţelan.

– O să consider că ai spus nu. Nu beau cafea, mă agită. Mă agită şi mai rău, adăugă ea când el ridică din sprânceană spre ea. Cred că vreau doar apă. Laşi uşa din faţă deschisă, de obicei?

– Nu are niciun rost să încui aici. Dacă cineva vrea să intre, nu trebuie decât să împingă uşa cu putere sau să spargă o fereastră. Ce, întrebă el când văzu că ea păleşte, vrei să caut în dulap? Să mă uit sub pat?

Ea se întoarse cu spatele spre el şi îşi scoase rucsacul.

– Pun pariu că nu ţi-a fost teamă nici măcar o zi în viaţa ta.

Dăduse peste un punct sensibil, se gândi Brody, dar prefera tonul acesta furios şi jignitor, decât agitaţia şi teama.

– Michael Myers.

Confuză, ea se întoarse din nou spre el.

– Cine? Shrek?

– Dumnezeule, Slăbănoago! Ăla e Mike Myers. Am spus Michael Myers, tipul acela înfiorător, cu mască. Ştii „Halloween"? L-am văzut la video când aveam vreo zece ani. M-am speriat de moarte. Michael Myers a trăit ani de zile în dulapul din camera mea după aia. Umerii i se relaxară puţin în vreme ce-şi scotea haina.

– Şi cum ai scăpat de el? Nu a apărut şi în alte filme?

– Am strecurat pe furiş o fată în camera mea când aveam şaisprezece ani. Jennifer Ridgeway. O roşcată mignonă şi plină de... energie. După ce am petrecut vreo două ore cu ea în întuneric, nu m-am mai gândit niciodată la Michael Myers.

– Ai folosit sexul ca ritual de exorcizare?

– La mine a funcţionat, spuse el îndreptându-se spre frigider, de unde scoase şi îi întinse o sticlă cu apă. Anunţă-mă dacă vrei să-l foloseşti şi tu.

– Aşa o să fac.

Reflexele puseră din nou stăpânire pe ea şi întinse relaxată mâna spre sticlă, dar fu gata să o scape şi umerii i se încordară din nou devenind tari ca piatra când auzi ciocănitul în uşa cabanei.

– Cred că e şeriful. Michael Myers nu bate niciodată la uşă. Vrei să vorbeşti cu el aici?

Ea aruncă o privire spre blatul mesei din bucătărie.

– Da, aici e bine.

– Aşteaptă o clipă.

Când el se duse să răspundă, Reece scoase dopul sticlei de apă şi înghiţi lichidul rece ca gheaţa. Auzi şoaptele, apoi apăsarea grea a paşilor bărbăteşti. Fii calmă, îşi aminti ea. Calmă, concisă şi limpede.

Rick intră şi o salută din priviri.

– Reece, aud că avem nişte necazuri.

– Da.

– Hai să ne aşezăm aici şi să-mi spui despre ce e vorba.

Se aşeză şi începu să povestească, străduindu-se să nu se afunde în detalii, dar nici să nu sară peste chestiuni importante. Fără să scoată un cuvânt, Brody turnă cafea într-o cană şi o aşeză în faţa lui Rick.

În timp ce vorbea, Reece se juca cu sticla de apă, iar şeriful îşi lua notiţe uitându-se la ea. Brody se rezemase de masa din bucătărie şi sorbea din cafea, păstrând în continuare tăcerea.

– Bine, acum spune-mi dacă crezi că ai putea să-l identifici pe vreunul dintre ei.

– Poate pe ea, nu sunt sigură. Pe el nu l-am văzut. Adică nu i-am văzut faţa. Era cu spatele la mine şi purta pălărie. Cred că amândoi aveau ochelari de soare. Ea, cel puţin, la început. Avea părul castaniu sau negru. Castaniu, cred. Lung şi ondulat. Purta o haină şi o căciulă roşii. Un fel de şapcă.

Rick se întoarse ca să se uite spre Brody.

– Tu ce-ai văzut?

– Pe Reece, spuse el ducându-se la cafetieră şi umplându-şi cana. Era la vreo două sute de metri mai sus decât mine când s-a oprit. De unde eram eu, nu puteam să văd locul despre care vorbeşte ea.

Mardson îşi împinse buza de jos în faţă.

– Deci nu eraţi împreună.

– Nu. Aşa cum ţi-a spus şi Reece, ea a trecut pe lângă locul unde eu stăteam şi lucram. Am schimbat două vorbe şi şi-a văzut de drum. Eu am început să urc după vreo oră şi m-am ciocnit de ea. Fugea. Mi-a povestit ce s-a întâmplat şi am urcat împreună până la locul unde se oprise.

– Şi atunci ai văzut ceva?

– Nu, dar dacă vrei să ştii unde e locul ăla, iau o hartă şi-ţi arăt.

– Mulţumesc, Brody. Reece, continuă el când Brody ieşi, ai văzut cumva o barcă sau o maşină acolo? Ceva de genul ăsta?

– Nu. Cred că m-am şi uitat după vreo barcă, dar nu am văzut niciuna. M-am gândit că poate fac camping, dar nu era niciun cort. I-am văzut doar pe ei. L-am văzut pe el cum o strângea pe ea de gât.

– Spune-mi tot ce poţi despre el, tot ce-ţi vine în minte, o îndemnă el. Nu se ştie niciodată ce mai apare, ce-ai mai putea să-ţi aminteşti.

– Nu eram tocmai atentă. Sunt aproape sigură că era alb. I-am văzut mâinile, dar purta mănuşi. Negre sau maro. Dar profilul lui... sunt sigură că era alb. Poate hispanic sau indian american. Era destul de departe, chiar şi pentru un binoclu, iar în prima fază nu făceam decât să admir peisajul. Apoi l-a plesnit ea. De două ori. A doua oară el a împins-o sau a lovit-o. Femeia a căzut. Totul s-a întâmplat atât de repede. El avea o haină de culoare închisă. O haină de culoare închisă şi o şapcă din aia de vânătoare roşu-oranj.

– Bun, ăsta e un început bun. Şi părul?

– Nu cred că am observat, spuse ea în timp ce simţea cum începe să tremure. Mai trecuse prin asta, i se mai puseseră aceleaşi întrebări la care pur şi simplu nu putea să răspundă. Probabil că era acoperit cu şapca şi cu haina. Nu cred că era lung. Cred că am ţipat, dar ei nu m-au auzit. Aveam aparatul de fotografiat în buzunar, dar nu mi-a trecut nicio clipă prin minte să-l folosesc. Am înţepenit pur şi simplu, după care am luat-o la goană.

– Cred că ai fi putut să sari în râu, să-l traversezi înot şi să-l târăşti pe nemernic în faţa justiţiei cu puterea voinţei, comentă Brody neglijent în timp ce intra în cameră cu o hartă a zonei. Aici, spuse el aşezând-o pe masă şi arătă cu degetul.

– Eşti sigur?

– Da.

– Bine, dădu Rick din cap şi se ridică în picioare. Mă duc chiar acum acolo, să văd ce se mai poate. Nu-ţi face griji, Reece, o să ne ocupăm de asta. O să mai stăm de vorbă. Între timp, vreau să te mai gândeşti. Orice ţi-ai putea aminti, oricât de lipsit de importanţă ţi s-ar părea, vreau să-mi spui imediat. Bine?

– Da, da, mulţumesc.

Rick îl salută din cap pe Brody, apoi îşi luă pălăria şi ieşi.

– Ei bine, oftă lung Reece, crezi că el ar putea să... e-n stare?

– N-am văzut niciodată ceva care să mă facă să cred contrariul. E drept, nu se confruntă decât cu cazuri de ebrietate, mici scandaluri, dispute casnice, de adolescenți care sustrag ceva marfă de prin magazine sau de vreo încăierare. Dar se descurcă de fiecare dată. Când vin turiștii, mai apar cazuri de excursioniști dispăruți sau probleme în trafic. Pare în stare să-şi facă treaba. E un tip... dedicat, cred că ăsta e cel mai potrivit termen.

– Dar o crimă e cu totul altceva.

– S-ar putea, dar el e tipul care se ocupă de situații din astea pe-aici. Şi de vreme ce s-a întâmplat în afara limitelor orașului, va trebui să cheme pe cineva din departamentul districtual sau chiar național. Cât despre tine, ai văzut ce-ai văzut, ai anunțat, ai dat declarația, gata, nu mai ai nimic altceva de făcut deocamdată.

– Nu, nimic. Ca şi data trecută, se gândi ea, nu mai avea nimic de făcut. Cred că o să plec, mulțumesc... pentru tot, spuse ea în timp ce se ridica de la masă.

– Nici eu nu mai am nimic de făcut, aşa că o să te conduc cu maşina.

– Nu vreau să te deranjez, pot să mă duc pe jos.

– Nu fi fraieră.

Înhață rucsacul şi ieşi din bucătărie înaintea ei.

Simțindu-se prost, Reece îşi luă jacheta şi îl urmă. Ieşi repede, fără să-i fi lăsat timpul pe care şi l-ar fi dorit ca să-i exploreze puțin casa. Prima impresie pe care şi-o făcuse era aceea de simplitate, de dezordine comodă, adică exact ceea ce-şi imagina ea că ar fi trebuit să fie o locuință de burlac. Nici urmă de vreo floare, de cine ştie ce nimicuri sau de perne aruncate la întâmplare pe undeva, atât cât apucase ea

să vadă din locuință. O canapea, un singur fotoliu, două mese asortate și un șemineu făcut din piatră care domina peretele principal al încăperii.

Totul lăsa impresia de neutru, pământiu, în linii drepte și precise, fără vreun detaliu semnificativ pe care să-l poată observa în drumul ei spre ieșire.

– Ți-am făcut o groază de necazuri azi, începu ea.

– Ai perfectă dreptate. Acum urcă.

Ea își înghiți restul cuvintelor, iar sentimentului de recunoștință îi luă locul rapid o senzație de furie, de frustrare și de oboseală. Recunoștința se dusese pe apa sâmbetei.

– Ești un nemernic grosolan, nesimțit și impertinent.

El se rezemă cu spatele de mașină.

– Și ce vrei să spui cu asta?

– O femeie a murit azi. A fost sugrumată până și-a dat duhul. Înțelegi ce înseamnă asta? Era vie, acum e moartă și nimeni nu a putut să o ajute în vreun fel. Nici eu nu am putut. N-am putut decât să stau acolo și să privesc. N-am putut face nimic, așa cum s-a întâmplat și data trecută. L-am privit ucigând-o, iar tu ai fost singurul om căruia i-am putut spune. Și tu, în loc să fii îngrozit, supărat sau înțelegător, ai fost tăios, ironic și expeditiv. Așa că du-te dracului! Mai bine urc din nou cu picioarele mele zece kilometri pe cărarea aia împuțită decât să merg cu tine și cu mașina ta de bărbat misogin și arogant. Dă-mi nenorocitul ăla de rucsac!

Brody rămase nemișcat, dar orice urmă de plictiseală dispăru ca prin farmec de pe chipul lui.

– Era și timpul. Chiar începusem să mă întreb dacă în sufletul tău există vreun indiciu cât de mic de normalitate. Acum te simți mai bine?

Da, se simțea mai bine și ura să recunoască asta. O enerva faptul că singurul lucru care o făcuse să izbucnească și să-și dezvăluie angoasele fusese lipsa lui de compasiune.

– Tot poți să te duci dracului!

– Sper că am un loc rezervat în iad, dar între timp urcă în mașină, îi spuse deschizându-i portiera. Ai avut o zi de rahat. Și, doar pentru propria ta informație, bărbații nu pot fi tăioși. Suntem, psihic, incapabili să fim tăioși. Data viitoare poți să folosești termenul aspru. Merge.

– Ești un individ confuz și enervant, îi aruncă ea, dar urcă în mașină.

– Merge și așa, o asigură el, închizând portiera.

Ocoli apoi mașina, și după ce îi aruncă rucsacul pe bancheta din spate, se așeză la volan.

– Ai prieteni în Chicago? îl întrebă ea. Sau doar alți oameni care te consideră enervant, confuz și aspru?

– Cred că sunt și unii și alții.

– Se presupune că reporterii sunt un fel de modele de înțelegere, ca să-i determine pe oameni să li se confeseze.

– N-aș putea să spun asta, dar, oricum, eu nu mai sunt reporter.

– Iar scriitorii au voie să fie ursuzi, singuratici și excentrici, nu-i așa?

– Probabil. Oricum, mie mi se potrivește.

– Din cap până-n picioare, replică ea, făcându-l să pufnească în râs.

Sunetul o surprinse suficient de mult cât să o facă să-i arunce o privire. El încă zâmbea în timp ce ocoleau lacul.

– Gata, Slăbănoago, deja m-ai convins că ai coloană vertebrală. Acum mă bucur să descopăr că ai și colți care să se potrivească cu ea.

Din păcate, în clipa în care el opri mașina în fața restaurantului Angel Food, iar ea privi spre fereastra propriului ei apartament, nu putu să nu simtă cum coloana vertebrală i se înmoaie, iar colții sunt pe punctul să clănțăne necontrolat. Coborî totuși din mașină și s-ar fi întins să-și ia

rucsacul, dacă el nu l-ar fi apucat primul, aşa că ea rămase deoparte, în picioare, ezitând între un sentiment de mândrie şi unul de panică profundă.

– E vreo problemă?

– Nu. Da. La naiba! Uite ce e, dacă tot eşti aici, ai putea să vii până sus cu mine, doar o clipă?

– Ca să mă asigur că nu te aşteaptă Michael Myers?

– Cam aşa ceva. Şi n-ai decât să consideri valabil complimentul – cel legat de coloana mea vertebrală.

El luă rucsacul pe un umăr şi o urmă agale pe lângă clădire, spre scările care duceau la apartamentul ei. După ce ea scoase cheia şi descuie, el deschise uşa şi intră primul în încăpere.

Asta o făcu să vadă scăzând coeficientul lui de insensibilitate. Nu pufnise, nu vorbise, pur şi simplu intrase primul în cameră.

– Ce dracu' faci aici?

– Cum? Pardon?

– N-ai televizor, preciză el, nici măcar un radio.

– Sincer, abia m-am mutat. Şi oricum nu petrec prea mult timp aici.

El începu să cerceteze locuinţa, iar ea nu făcu niciun gest să-l oprească. De altfel nu erau prea multe de văzut. Doar patul bine făcut, canapeaua şi scaunele de bar. Dar mirosea bine, feminin, sesiză el. Nu văzu însă niciunul dintre semnele care transformă locuinţa unei femei într-un cuibuşor, aşa cum s-ar fi aşteptat. Nu existau acele lucrurile inutile risipite peste tot şi nici vreun suvenir de-acasă sau de prin locurile pe care ea le cutreierase.

– Drăguţ laptop, remarcă el lovindu-l uşor cu degetul.

– Ziceai că ţi-e foame.

El îşi ridică ochii de la computer şi avu acut impresia că goliciunea camerei o făcea atât de singuratică.

– Aşa am zis?

– Da, mai devreme. Dacă ţi-e foame, aş putea să-ţi pregătesc ceva. Ca să mă revanşez. Şi am fi chit după ziua de azi.

Nu vorbise cu cine ştie ce tragere de inimă, dar el se pricepea la oameni şi putea să bage mâna în foc că femeia din faţa lui nu era încă pregătită să rămână singură. În orice caz, lui îi era foame şi ştia din surse sigure că ea se pricepea să gătească.

– Ce poţi să-mi pregăteşti?

– Ah, făcu ea trecându-şi mâna prin păr şi aruncând o privire în direcţia bucătăriei. Aproape că o simţea făcând în minte un inventar rapid al proviziilor. Aş putea să fac repede nişte pui cu orez. Rezişti douăzeci de minute?

– Bine. Bere ai?

– Nu, îmi pare rău. Dar am nişte vin, adăugă ea îndreptându-se spre bucătărie. O sticlă de vin alb. E gata răcit.

– Merge. Ţi-e frig?

– Frig?

– Dacă nu ţi-e frig, poate că ar trebui să-ţi scoţi haina.

Ea aduse mai întâi vinul şi un tirbuşon. Apoi scoase din frigider două caserole de piept de pui fără piele. Trebuia să le dezgheţe măcar parţial, în cuptorul cu microunde la fel de mic precum frigiderul, dar asta era.

După ce îşi scoase şi ea haina şi o aşeză pe pat împreună cu cea pe care el şi-o aruncase pe un scaun, Brody deschise sticla de vin.

– Nu am decât pahare obişnuite, spuse ea traversând bucătăria ca să caute în bufet. De fapt, vinul era doar pentru gătit.

– Deci mă serveşti cu vin pentru gătit. Păi, sal'tare!

– E un vin bun, protestă ea. N-aş găti cu un vin pe care nu l-aş şi bea cu plăcere. Este un Pinot Grigio foarte bun, aşa că poţi să spui liniştit noroc!

El umplu paharul şi i-l dădu, apoi se întinse pe deasupra ei ca să mai ia unul şi să-l umple. Gustă, şi dădu aprobator din cap:

– Bine, o să adăugăm la CV-ul tău şi faptul că te pricepi la vinuri. Unde ai învăţat să găteşti?

Ea se întoarse cu spatele la el şi se apucă de treabă.

– În diverse locuri.

– Unul dintre ele fiind Parisul, nu?

Reece puse pe masă usturoi şi ceapă verde.

– De ce mă mai întrebi, dacă ai aflat deja de la Doc Wallace?

– De fapt mie mi-a spus Mac, care ştia de la Doc. Încă nu te-ai obişnuit cu ritmul oraşelor de provincie.

– Cred că nu, încuviinţă ea, punând pe foc o oală cu apă, ca să fiarbă orezul.

Brody îşi luă paharul cu vin şi se aşeză pe un scaun, urmărind-o. E competenţa întruchipată, se gândi el. Controlează totul cu o notă de graţie. Agitaţia care părea să o caracterizeze nici nu se mai ghicea atunci când se simţea în elementul ei.

Era clar că lucrul de care avea mare nevoie era să mănânce mai mult din felurile pe care le prepara, ca să pună pe ea măcar vreo cinci kilograme. Kilograme pe care, bănuia el, le pierduse după întâmplarea aia, oricare ar fi fost ea, de care fugise din Boston.

Încă o dată se întrebă oare cine putea fi persoana pe care o văzuse ea ucisă. Şi de ce. Şi cum.

O văzu făcând repede ceva cu nişte crutoane, cremă de brânză, măsline şi puţin din ceva ce el luă drept boia de ardei iute. Aşeză apoi totul pe o farfurie, în faţa lui.

– Felul întâi, spuse ea aruncându-i o umbră de zâmbet înainte să se apuce să taie puiul în felii şi să toace usturoiul.

El terminase deja jumătate din bruschete, delicioase, de altfel, în vreme ce orezul era aproape gata. În aer plutea deja

mirosul greu de usturoi. În vreme ce el aştepta, fără o vorbă, ea mânuia trei tigăi în acelaşi timp: una cu puiul, alta cu orezul şi o a treia în care amesteca felii prăjite de ardei iute, ciuperci şi mănunchiuri de broccoli.

– De unde ştii cum să găteşti totul o dată şi să fie gata în acelaşi timp?

Ea se uită la el peste umăr. Părea relaxată şi obrajii îi erau puţin îmbujoraţi din cauza căldurii.

– Dar tu de unde ştii când trebuie să închei un capitol şi să începi altul?

– Ai dreptate. Arăţi bine când găteşti.

– Gătesc mai bine decât arăt, spuse ea amestecând încă puţin legumele şi agitând tigaia în care se făcea puiul.

Şi, de parcă ar fi vrut să demonstreze că era adevărat ce spusese, opri focul şi începu să aşeze mâncarea în farfurii. Când îi întinse farfuria, el ridică mirat o sprânceană.

– Au trecut exact douăzeci de minute. Şi în mod clar miroase mult mai bine decât conserva de supă pe care aveam de gând să mi-o încălzesc în seara asta.

– Ţi-ai câştigat porţia.

Îşi puse şi ea pe o farfurie o cantitate mult mai mică decât cea care trona în faţa lui şi veni apoi să se aşeze la masă alături de el. Îşi ridică paharul cu vin, schiţă gestul de a ciocni şi sorbi.

– Ei bine, cum ţi se pare?

El gustă şi se lăsă uşor pe spate, ca şi când ar fi cântărit gustul.

– Ai o expresie ciudată, spuse el. Fascinantă, într-un fel, iar misterul ţi-l conferă în mare parte ochii ăştia mari şi negri. Ai putea să devorezi un bărbat dacă nu e atent. Totuşi, continuă el, poate chiar ai dreptate şi găteşti mai bine decât arăţi.

Felul în care ea zâmbi la complimentele lui îl făcu să creadă că nu era chiar aşa. Continuă însă să mănânce şi să se bucure de compania ei mai mult decât s-ar fi aşteptat.

– Ei bine, ştii ce se zvoneşte acum pe la parter? o întrebă el.

– Adică la Joanie?

– Exact. Oamenii o să-mi vadă maşina afară, dar n-o să mă vadă în restaurant. Cineva o să spună ceva, iar altcineva o să-i răspundă: „L-am văzut urcând la Reece" sau „la noua bucătăreasă a lui Joanie. E deja acolo de ceva vreme."

– Oh, pufni Reece. Ei bine, n-are importanță. Sau oare, deveni ea uşor țeapănă. Are vreo importanță ce spun oamenii?

– Puțin îmi pasă. Tu dai doi bani pe ce spun oamenii despre tine?

– Uneori îmi pasă chiar prea mult. Alteori deloc. Aşa cum puțin îmi pasă că ai pierdut când ai făcut pariu cu Drubber că o să mă culc cu Lo.

Un licăr de amuzament sclipi în ochii lui în timp ce continuă să mănânce.

– L-am supraestimat pe Lo şi te-am subestimat pe tine.

– Aşa se pare. S-ar putea ca, începându-se să se bârfească despre noi, Lo să mă mai slăbească cu încercările lui disperate de a mă face să ies cu el.

– Te hărțuieşte?

– Nu chiar. Oricum, e ceva mai bine de când i-am spus răspicat să mă scutească. Dar nici bârfele despre noi doi n-o să prindă rău. Am impresia că o să-ți rămân din nou datoare.

– Aşa cred şi eu. Asta înseamnă că îmi mai pregăteşti încă o cină?

– Păi... cred că da, se încruntă ea încurcată. Dacă vrei.

– Când e următoarea ta seară liberă?

– Ah... Dumnezeule, cum reuşise să se înfunde aşa? Marți. Sunt în tura de dimineață; termin la trei.

– Grozav, atunci o să vin pe la şapte. E bine?

– Şapte, sigur, sigur. E ceva ce nu-ți place să mănânci sau de la care să faci alergie?

– Ar fi bine să nu găteşti organe şi să te aştepți să le înghit.

– Nu-ți plac momițele, am înțeles.

Şi acum? se întrebă ea. Nu-i trecea prin minte niciun subiect de conversație uşoară. Cândva se pricepea la asta, îşi aminti ea. Îi plăcea să-şi dea întâlniri, să stea la aceeaşi masă cu un bărbat, să vorbească, să râdă. Doar că acum mintea ei nu mai era capabilă de aşa ceva.

– Toate la timpul lor.

Întâlni privirea lui Brody:

– Dacă zici că sunt aşa de transparentă şi de previzibilă, poate că a venit vremea să arunc nişte umbre de mister.

– Cred că e normal să fii atât de distantă. Redevii tu însăți doar când găteşti.

– Probabil că a găsit-o deja pe femeia aia. Oricine ar fi fost cel care a ucis-o, nu putea să ajungă prea departe. Iar dacă a îngropat-o...

– I-ar fi fost mai uşor să-i lege un bolovan de picior şi să o arunce în râu.

– Dumnezeule! Mulțumesc pentru imaginea asta, sigur n-o să mi-o pot scoate din minte mai târziu.

– Presupun că trupul nu rămâne la fund, din cauza curentului. Probabil că va ieşi la suprafață undeva, în josul râului. Vreun pescar sau vreun alpinist, vreun caiacist sau vreun turist din Omaha, oricine, ar putea să dea peste ea. Iar cineva o să aibă parte de o surpriză de proporții când o să fie descoperit.

– Vrei să încetezi? se încruntă ea. Chiar dacă ar fi procedat aşa, trebuie să fi lăsat în urmă vreun semn, vreun indiciu al crimei. Sânge, de exemplu. A lovit-o destul de tare. Sau un tufiş răvăşit. Sau urme de paşi. Nu crezi?

– Poate. Nu ştie că a fost văzut de cineva, aşa că de ce să se fi obosit să şteargă urmele? Cred că era mai important să scape de cadavru şi să-şi ia tălpăşița.

– Da. Aşa că şeriful ar putea să găsească ceva.

Sări ca arsă auzind zgomot de paşi afară.

– Poate că e chiar el, spuse Brody şi se ridică să deschidă uşa.

7

Brody, îl salută Rick scoţându-şi pălăria şi intrând. Reece, îmi pare rău că vă întrerup cina, spuse el aruncând o privire spre masă.

– Tocmai terminasem, nu face nimic. Deşi simţea că îi tremură genunchii, Reece se ridică şi ea de pe scaun. Ai găsit-o?

– Te superi dacă mă aşez?

Cum putuse să uite ritualul pe care îl respecţi cu poliţiştii când îţi veneau acasă? Trebuia să-i inviţi înăuntru, să le oferi un scaun şi să-i întrebi dacă vor cafea. Altădată avea la îndemână cafea pentru prieteni. Şi pentru poliţişti.

– Îmi pare rău, se scuză ea invitându-l pe canapea. Pot să-ţi ofer ceva?

– Mulţumesc, nu-mi trebuie nimic.

După ce se aşeză pe canapea, Rick îşi puse pălăria pe genunchi şi aşteptă să-şi reia şi Reece locul. Aşa cum făcuse şi mai devreme, în cabana lui, Brody se rezemă de masa din bucătărie.

Ea ştiu încă dinainte ca Rick să fi spus ceva, îi citise în priviri. Învăţase să citească în expresiile acelea neutre şi îngrijorate pe care le afişau poliţiştii.

– N-am găsit nimic.

Ea scutură din cap:

– Dar...

– Hai să o luăm încet, o întrerupse Rick. Ce-ar fi să-mi povesteşti din nou ce-ai văzut?

– Dumnezeule!

Reece îşi apăsă palmele pe faţă, se frecă la ochi, pentru ca apoi braţele să-i cadă neputincioase în poală. Sigur că da, trebuia să tracă încă o dată peste toate. Şi asta făcea parte din ritual.

– Bine.

Recită încă o dată tot ce-şi putea aminti.

– Probabil că a aruncat cadavrul în râu, sau poate l-a îngropat, sau...

– O să verificăm toate variantele. Eşti sigură că locul e cel pe care ni l-ai indicat? întrebă el privindu-l şi pe Brody în acelaşi timp.

– Ţi-am arătat pe hartă locul exact în care Reece mi-a spus că s-a întâmplat incidentul. În apropiere de vâltoarea râului.

– Pe cealaltă parte a râului, se întoarse Rick spre Reece cu un ton la fel de neutru precum îi era şi chipul. De la o asemenea distanţă, e posibil să te fi înşelat. E foarte posibil.

– Nu. Am văzut copacii, stâncile, apa învolburată. Nici vorbă să mă înşel!

– Nu era niciun semn de luptă în zona despre care vorbeşti. Cel puţin eu nu am găsit nimic în perimetrul pe care l-am verificat.

– Probabil că a acoperit totul.

– E posibil, îi răspunse el, dar ea îi simţi îndoiala în voce, în ciuda tonului lui neutru.

– O să mă duc înapoi mâine-dimineaţă, imediat ce se face lumină. Brody, poate să vii şi tu cu mine, ca să fim siguri că nu greşim locul. Între timp o să dau nişte telefoane, să văd dacă lipseşte vreuna dintre turiste sau chiar vreo femeie de prin partea locului.

– Sunt câteva căbănuțe împrăștiate în zona aia, spuse Brody luându-și paharul pe care-l lăsase pe masă.

– Am trecut deja pe la cele din apropiere. Una dintre ele e chiar a mea, iar Joanie are și ea vreo două, dar nu sunt prea frecventate în perioada asta a anului. N-am văzut pe nimeni prin preajmă și nici nu erau semne că vreuna ar fi fost ocupată. Dar o să le verific și pe celelalte. Îi dăm noi de cap poveștii ăsteia, Reece. Nu vreau să-ți faci griji. Brody, vii cu mine mâine-dimineață?

– Sigur că da.

– Aș putea să cobor și să o rog pe Joanie să mă lase liberă mâine-dimineață, să vin și eu cu voi, începu Reece.

– Brody era acolo. Cred că e destul să vină numai unul dintre voi, o întrerupse Rick. De altfel, ți-aș fi recunoscător dacă pentru moment n-ai vorbi cu nimeni despre cele întâmplate. Hai să verificăm despre ce e vorba înainte să se ducă vestea, continuă el ridicându-se. Ce-ar fi să trec pe la tine să te iau dimineață, la șapte jumătate? îl întrebă apoi pe Brody.

– Mă găsești acolo.

– Vă doresc o seară plăcută în continuare. Reece, încearcă să nu te mai gândești. Nu mai poți să faci nimic ca să schimbi ceva.

– Nu, nu pot să mai fac nimic, spuse ea rămânând așezată pe scaun în timp ce Rick își luă pălăria și ieși.

– Nu mă crede.

– Nu l-am auzit să spună asta.

– Ba da, spuse ea străduindu-se să nu se vadă cât de neajutorată se simțea. Amândoi știm ce ascundeau cuvintele lui.

Brody își lăsă paharul de vin pe masă și traversă camera ca să se apropie de ea.

– Și de ce nu te-ar crede?

– Pentru că nu a găsit nimic acolo. Pentru că nimeni altcineva nu a văzut ce am văzut eu. Pentru că nu sunt decât de vreo două săptămâni în oraş. Pentru toate astea.

– Şi eu am la dispoziţie aceleaşi informaţii, dar cu toate acestea te cred.

Simţea cum o înţeapă ochii. O copleşea tentaţia de a sări în picioare, de a-l strânge în braţe şi de a-şi lăsa lacrimile să-i curgă pe obraji în timp ce-şi lipea faţa de pieptul lui. Rămase însă pe scaun, frângându-şi cu putere mâinile în poală.

– Mulţumesc.

– Acum o să plec acasă. Ai face bine să urmezi sfatul şerifului şi să încerci să laşi totul deoparte. Ia un medicament, ceva, pentru dormit.

– De unde ştii că am medicamente?

Îl simţi zâmbind în sinea lui.

– Încearcă un Ambien şi trage pe dreapta. O să-ţi spun mâine cum stau lucrurile.

– Bine, mulţumesc. Se ridică şi se duse să-i deschidă uşa. Noapte bună.

Mulţumit că o lăsase mai degrabă iritată decât supărată, Brody ieşi fără să mai scoată vreo vorbă.

Ea închise uşa în urma lui, o verifică, apoi făcu la fel şi cu ferestrele. Instinctiv se îndreptă spre bucătărie ca să spele vasele şi să facă puţin curat, dar se răzgândi şi îşi porni laptopul. O să scrie totul în jurnalul ei.

În timp ce Reece se aşeza în faţa tastaturii, Rick intra în biroul lui de şerif şi aprindea luminile. Îşi scoase pălăria şi haina şi le agăţă în cuier, după care se duse să-şi facă o cafea. În vreme ce licoarea fierbea, sună acasă. Aşa cum se aştepta, fiica lui cea mai mare răspunse după primul apel.

– Bună, tată! Pot să-mi dau cu rimel la Balul Primăverii? Doar puţin. Toate celelalte fete se dau. Pot?

Obosit, Rick se frecă la ochi. Nici nu împlinise treisprezece ani şi deja începuse povestea cu rimelul şi cu serile de dans la şcoală.

– Mama ce-a zis?

– A zis că se mai gândeşte. Tată...

– Atunci o să mă mai gândesc şi eu. Dă-mi-o pe mama, iubito.

– Nu vii acasă? Am putea să discutăm despre asta.

Doamne ajută!

– Am de lucru până târziu în seara asta, dar o să discutăm mâine-dimineaţă. Acum dă-mi-o pe mama.

– Mamă! E tata la telefon. Are de lucru până târziu în seara asta, dar mâine-dimineaţă o să stăm de vorbă ca doi oameni normali despre ideea mea de a mă da cu rimel.

– Mulţumesc pentru informaţie, o auzi pe soţia lui.

Părea mai degrabă amuzată decât enervată. Oare cum reuşea? se întrebă Rick în timp ce o auzi pe Debbie Mardson chicotind în receptor.

– Speram să fii deja în drum spre casă, îi spuse ea.

– Mai am ceva de lucru la birou; nu ştiu cât o să întârzii. De ce Dumnezeu vrea copila asta să se dea cu rimel? Are ochii tăi, cu cele mai lungi gene din Wyoming.

Aproape că putea să-i vadă: ochii ei mari, albaştri, strălucind sub genele lungi, curbate.

– Din acelaşi motiv pentru care folosesc şi eu – avem gene subţiri. Plus că e o armă de bază în arsenalul unei femei.

– Şi o să-i dai voie?

– Aşa intenţionez.

Rick începu să-şi maseze ceafa. Era un bărbat copleşit numeric de femeile din viaţa lui.

– A început cu rujul.

– Era gloss, îl corectă Debbie. Gloss de buze.

– Cum zici tu, tot aia. Acum e rimel. Mâine-poimâine o să vrea să-şi facă un tatuaj. Vine sfârşitul lumii.

– Cred că putem să mai amânăm povestea cu tatuajul o vreme. Vrei să mă suni înainte de a pleca spre casă? Aş putea să-ţi încălzesc mâncarea.

– S-ar putea să întârzii prea mult. Mi-am luat un sandvici cu carne de porc de la Joanie. Nu-ţi face griji pentru mine. Sărută-le pe fete din partea mea.

– Bine. Dar nu te epuiza, ca să mai ai putere să ajungi acasă să mă săruţi.

– O să am grijă de asta. Te iubesc, Deb.

– Şi eu pe tine. Pa!

Rick căzu pe gânduri, bându-şi cafeaua şi mâncându-şi sandviciul. Se gândea la soţia şi la cele trei fete ale sale. Nu voia să-şi vadă puiul fardându-se, însă era convins că o să-l determine să o lase. Fiica lui cea mai mare era la fel de încăpăţânată ca mama ei.

Oftând adânc, azvârli şervetelul în punga în care fusese împachetată mâncarea şi le aruncă la gunoi. Îşi mai turnă o cană de cafea şi începu să citească din nou declaraţia lui Reece, atent la detalii, la coordonarea lor în timp. Clătinând din cap, îşi puse lapte condensat în cafea şi se întoarse cu ea la birou.

Deschise şi el computerul. Venise vremea să afle despre Reece Gilmore mai multe decât faptul că nu avea cazier şi că venea din Boston.

Petrecu câteva ore bune căutând, citind şi dând telefoane. Când termină, avea deja strâns un dosar consistent pe care, după ce se gândi bine, îl aşeză în sertarul de jos al biroului.

Era deja târziu când o porni spre casă, întrebându-se dacă soţia lui îl mai aştepta sau se culcase.

Iar când trecu pe lângă Angel's Food, nu putu să nu observe că lumina era încă aprinsă în apartamentul de la etaj.

*

La şapte şi jumătate dimineaţa, în timp ce Reece se chinuia să se concentreze asupra clătitelor cu lapte bătut şi a ochiurilor moi, Brody, înarmat cu un termos cu cafea, urca în maşina lui Rick.

– Bună dimineaţa! Îţi mulţumesc că vii cu mine, Brody.

– Nicio problemă. O să consider că merg să-mi fac documentarea.

Rick zâmbi.

– Da, cred că se poate spune că avem de-a face cu un mister. Cât timp ziceai că a trecut de când Reece spunea că s-a întâmplat totul şi până ai ajuns cu ea înapoi în locul de unde văzuse incidentul?

– Nu ştiu cât timp i-a luat ei să ajungă jos, la mine. Ea alerga, iar eu urcam deja cărarea. Nu cred că au fost mai mult de zece minute. Aş zice că vreo cinci minute până a ajuns la mine, plus încă zece-cincisprezece ca să ajungem împreună în locul unde se oprise ea.

– În ce stare era când a ajuns la tine?

Simţi că începe să se enerveze.

– În starea în care te aştepţi să fie o femeie care vede o altă femeie sugrumată.

– Haide, Brody, să nu crezi că nu înţeleg situaţia. Dar trebuie să privesc lucrurile altfel. Vreau să ştiu dacă era coerentă, dacă gândea limpede.

– După vreo două minute şi-a revenit. Trebuie să iei în considerare şi faptul că se afla la o distanţă de câţiva kilometri de orice om care ar fi putut să o ajute. Cu excepţia mea. Plus că era pentru prima oară pe drumul ăla pe care nu-l cunoştea. Era singură, în stare de şoc, speriată şi lipsită de orice ajutor în momentul în care a văzut scena aia.

– A văzut totul prin binoclu, de pe cealaltă parte a râului Snake. Rick ridică o mână. E posibil ca totul să se fi întâmplat exact aşa cum spune ea, dar nu pot să nu iau în considerare

împrejurările şi lipsa dovezilor. Poţi afirma că eşti sigur, fără nicio urmă de îndoială, că nu s-a înşelat? Poate că ceea ce a văzut nu era decât o ceartă între soţi. Poate că bărbatul ăla chiar a lovit-o pe femeie.

Brody se gândise mult la toate astea noaptea trecută. Cântărise el însuşi fiecare amănunt, punct cu punct. Şi îşi amintise chipul palid, ochii ei imenşi, sticloşi şi adânci. O femeie nu putea să fie atât de îngrozită dacă ar fi fost martoră doar la o simplă ceartă între nişte străini.

– Cred că a văzut exact ceea ce spune că a văzut. Adică ceea ce mi-a povestit mie pe cărare şi ce ţi-a declarat apoi de trei ori ţie. Nu a schimbat nici măcar un detaliu.

Rick pufni.

– Ai dreptate. Se petrece ceva între voi doi?

– Cum ar fi?

Rick râse scurt.

– Ar trebui să-mi placă de tine, Brody. Eşti un nemernic isteţ. E ceva intim între voi doi?

– Ce importanţă ar avea?

– Orice informaţie poate avea importanţă în cadrul unei investigaţii, la un moment dat.

– Atunci de ce nu mă întrebi pur şi simplu dacă mă culc cu ea?

– Ei bine, încercam să fiu sensibil şi subtil, spuse Rick cu un rânjet. Dar merge şi-aşa. Te culci cu ea?

– Nu.

– Bine, merge şi-aşa, repetă el.

– Şi dacă aş fi răspuns da?

– Aş fi ţinut minte informaţia confidenţial, ca un bun apărător al legii ce sunt. Treaba ta e doar a ta, Brody. Mă rog, cu excepţia cazului în care treaba ta ajunge la urechile oraşului cu viteza luminii. Iar în oraşul ăsta nimic nu e mai interesant decât sexul, fie că îl faci, fie că vorbeşti despre altcineva care are parte de el.

– Eu aş prefera să fac sex decât să vorbesc despre el.

– Ăsta e cazul tău, zâmbi Rick. Şi al meu, fie vorba între noi.

Îşi continuară drumul în tăcere până când Rick opri maşina.

– Pe aici e cel mai scurt drum pentru a ajunge la locul pe care mi l-ai arătat pe hartă.

Brody îşi aruncă un rucsac mic pe umăr. Chiar şi pentru o cățărare atât de scurtă, nu era deloc înțelept să pleci la drum fără să-ți iei cu tine niște lucruri esențiale.

Traversară zona cu tufişuri şi intrară în pădure. Brody recunoscu pe noroiul moale urme de căprioară, de urs şi ceea ce presupuse că erau paşii lui Rick din ziua precedentă.

– Nu se văd urme de paşi care duc spre râu, remarcă Rick. Sunt doar urmele mele, de ieri. Desigur, puteau să ajungă acolo şi din altă direcție, dar am cercetat locul cu mare atenție. E vorba de cineva care trebuia să scape de un cadavru. Probabil că primul impuls este acela de a-l arunca în râu, iar prima reacție cea de panică.

Mergea destul de încet şi continua să cerceteze cu privirea pământul şi copacii.

– Sau poate te gândeşti să-l îngropi. Dar nu poți să nu laşi urme, Brody. N-are niciun sens să târăşti prea departe un cadavru, iar ca să sapi o groapă e un lucru mult mai complicat decât îți imaginezi. Îşi puse mâinile în şolduri, sprijinindu-şi leneş podul palmei drepte de tocul pistolului de serviciu. Oricum, corpul ar ieşi la iveală; animalele sălbatice care cutreieră zona l-ar scoate la suprafață imediat. După cum poți să vezi şi singur, nu e niciun indiciu că cineva ar fi trecut ieri pe-aici. Aşa că te întreb încă o dată: e posibil să-mi fi arătat greşit locul pe hartă?

– Nu.

Printre pini pitici, afini şi arbuşti de soc, continuară să urce spre nord-vest, pe malul râului. Pământul era umed din cauza dezgheţului, remarcă Brody. Ar fi trebuit să păstreze imprimate urmele de paşi de om la fel de bine cum le păstrase pe cele de căprioară sau de elan. Ocoliră un luminiş, iar când Brody se opri ca să arunce o privire, Rick îl aşteptă.

– Cred că ai făcut şi tu la fel ieri.

– Aşa e, aprobă Rick. Se fac o grămadă de fructe pe-aici, când le vine vremea, încercă el să lege o conversaţie. Afine, strugurii-ursului... Făcu o pauză şi privi drept înainte, în direcţia din care râul îşi făcea deja simţită prezenţa. Brody, dacă cineva ar fi vrut să ascundă un corp aici, ar fi trebuit să lase urme. Până acum animalele ar fi trebuit să simtă mirosul şi să vină să caute.

– Da, făcu Brody lăsându-se pe călcâie. Ai dreptate. Chiar şi un ageamiu de la oraş ca mine ştie atâta lucru.

În ciuda împrejurărilor, Rick schiţă un zâmbet.

– Te descurci destul de bine la ţară, pentru un ageamiu.

– Cât timp trebuie să mai petrec aici ca să scap de eticheta de ageamiu?

– S-ar putea să mai dureze vreo zece, cin'şpe ani după ce mori.

– Aşa mă gândeam şi eu, făcu Brody şi îşi reluară mersul. Dar nici tu nu te-ai născut aici, îşi aminti el. Suntem fraţi de arme.

– Dar cum mama s-a mutat aici cu puţin înainte să împlinesc eu doisprezece ani, am un avantaj consistent faţă de tine. Ascultă, de aici se aud vâltorile.

Rumoarea înfundată ajungea până la ei printre plopii fremătând şi sălcii. Lumina soarelui era din ce în ce mai puternică, iar Brody o văzu, în cele din urmă, reflectându-se în suprafaţa apei. De partea cealaltă se înălţa canionul. Reflexiile îl luminau cu putere chiar acolo unde stătuseră ieri el şi Reece.

– Uite, acolo era când a văzut ce s-a întâmplat, arătă el cu degetul spre stânci, în timp ce-şi proteja ochii de soare cu podul palmei.

Era mai frig, se gândi el, de cealaltă parte a apei, unde vântul sufla cu mai multă putere printre copaci, însă destulă lumină cât să-l determine să-şi scoată ochelarii de soare din rucsac.

– Trebuie să recunosc, Brody, că e al dracului de departe, spuse Rick scoţându-şi binoclul şi privind în direcţia pe care i-o indicase Brody. Al dracului de departe, repetă el. Şi mai e şi neclar în momentul ăsta, din cauza reflexiilor apei.

– Rick, noi doi am fost prieteni în ultimul an.

– Aşa e.

– Deci o să te întreb direct. De ce nu o crezi?

– Hai să o luăm pas cu pas. Ea e acolo, sus, vede ce s-a întâmplat aici, aleargă în jos pe cărare, unde dă peste tine. Între timp, ce făcea individul ăsta cu femeia moartă? Dacă a aruncat-o în apă, ar fi fost adusă deja la suprafaţă şi, cu siguranţă, cineva ar fi dat peste ea până acum. Nici să o fi îngropat nu era uşor, pentru că i-ar fi luat cel puţin jumătate de oră, mult mai mult timp decât v-ar fi fost vouă necesar ca să vă întoarceţi la locul cu pricina, şi să puteţi vedea din partea cealaltă ce se întâmpla aici.

– Dar ar fi putut să o târască în spatele stâncilor ălora sau în spatele copacilor. Noi nu l-am fi văzut din partea cealaltă. Poate plecase să aducă o lopată sau vreo frânghie, Dumnezeu ştie.

Rick îşi reţinu un oftat.

– Vezi tu pe-aici vreun semn că cineva s-ar fi învârtit de colo-colo, cărând un cadavru după el ca să-l îngroape?

– Nu. Încă nu.

– Hai să dăm amândoi o tură pe-aici, cum de altfel am făcut eu ieri. N-o să găsim nici urmă de mormânt proaspăt.

Aşa că nu ne rămâne decât varianta să o fi cărat de-aici cu o maşină sau s-o fi dus în vreo cabană. E greu să cari o asemenea greutate fără să laşi în urmă vreun semn pe care să-l putem vedea noi azi.

Se întoarse spre Brody.

– Spui că eşti absolut sigur că ăsta e locul unde a văzut tot ce ne-a povestit, iar eu îţi zic că nu e niciun semn care să indice că pe aici ar fi trecut cineva ieri, darămite să fi omorât o femeie în bătaie şi s-o fi sugrumat.

Logica lui era irefutabilă. Şi totuşi.

– Poate şi-a acoperit urmele.

– Poate, poate. Dar când dracu' să fi făcut asta? A cărat-o departe, să nu poată fi văzută, s-a întors, şi-a acoperit urmele şi a făcut toate astea fără să ştie că fusese văzut de cineva cum o ucide.

– Sau presupunând că nu a văzut-o pe Reece acolo, sus.

Acum Rick fu cel care îşi scoase ochelarii de soare şi privi de cealaltă parte a râului, sus, pe cărare.

– Bine, atunci să ne imaginăm că a văzut-o şi el, dar a reuşit să ascundă orice urmă în cele treizeci de minute care zici tu că au trecut. Zi patruzeci şi tot nu mi se pare posibil.

– Crezi că minte, că a inventat totul? De ce-ar fi făcut asta?

– Nu cred că minte, spuse Rick dându-şi pălăria pe spate şi frecându-şi preocupat fruntea. E ceva mai mult de-atât, Brody. Când v-am văzut ieri împreună, mai întâi la tine acasă şi apoi la ea, m-am gândit că e ceva între voi. Că poate tu ştii mai multe despre ea.

– Adică ce?

– Hai să cercetăm locul şi o să-ţi spun. Sper că pot să am încredere că o să rămână totul între noi. Te consider unul dintre puţinii oameni din oraş capabil să păstreze un asemenea secret.

În timp ce mergeau, Brody studia cu atenție tufișurile. Voia, mai mult decât își dădea seama, să găsească ceva care să-l contrazică pe Rick. Ceea ce însemna, înțelese brusc, că își dorea mai mult ca o femeie să-și fi pierdut viața, decât ca o altă femeie să se fi înșelat. Dar își aminti cum arăta, cât era de descompusă și cum se chinuia să nu se piardă pe cărare, în fuga ei disperată spre cineva care să o ajute. Și cât de singură părea în apartamentul ei aproape gol.

– Am verificat-o, spuse Rick și dădu din cap în clipa în care Brody se opri brusc și înălță din sprânceană. Cred că asta face parte din slujba mea. Când cineva necunoscut vine și se stabilește prin partea locului, vreau să mă conving că omul ăla nu ascunde nimic. La fel am făcut și cu tine.

– Și am trecut testul?

– Noi doi n-am avut niciun fel de discuție în legătură cu asta, nu? Făcu un semn cu capul spre stânga. Acolo se vede spatele uneia dintre cabanele lui Joanie. Asta e cea mai apropiată și ne-au trebuit deja zece minute ca să ajungem aici. Ține cont de faptul că am mers destul de repede, fără să cărăm câte un cadavru în cârcă. Nu se poate ajunge cu o mașină decât până aici, iar dacă el a făcut asta, ar fi trebuit să găsim urme de cauciucuri prin preajmă.

– Ai intrat în cabană?

– Faptul că am insignă nu-mi permite să intru când vreau în casele oamenilor, dar am cercetat împrejurimile și m-am uitat înăuntru pe fereastră. Ușile sunt încuiate. Am mai mers și la celelalte două care sunt încuiate, inclusiv la a mea. Am intrat acolo. Nu era nimic.

Ei au continuat totuși să caute, chiar și în jurul cabanei.

– Reece este nevinovată, dacă te interesează, a continuat Rick, în timp ce Brody se uita pe fereastra cabanei. Dar a fost implicată în ceva acum câțiva ani.

Brody făcu un pas înapoi, și întrebă:

– Implicată în ce?

– O crimă a avut loc în Boston în timpul unei petreceri la restaurantul în care lucra. Ea e singura care a supraviețuit. A încasat însă două gloanțe.

– Iisuse!

– Da. A fost lăsată să moară într-un fel de dulap de provizii. Am primit toate detaliile de la un polițist din Boston care a lucrat la caz. Ea era în bucătărie în timp ce ceilalți se aflau în restaurant, la petrecerea de după program. A auzit țipete, focuri de armă, își amintește, sau măcar crede că-și amintește, că a vrut să folosească telefonul mobil. Unul dintre atacatori a intrat peste ea și a împușcat-o. Nu-și mai amintește mare lucru în afară de asta. Nu a apucat să-l vadă prea bine. A căzut înapoi, în dulap, unde a găsit-o unul dintre polițiștii ajunși la fața locului, vreo două ore mai târziu. Polițistul cu care am vorbit mi-a zis că a fost la un pas de moarte. A intrat în comă după operație și și-a revenit la aproape o săptămână. De atunci nu-și mai amintește chiar tot ce s-a întâmplat. După incident starea ei mentală nu e deloc mai bună decât cea fizică.

Nimic din ce-și imaginase nu se apropia de ce-i spunea Rick.

– Vreau să spun că a avut o cădere, zise acesta. A stat câteva luni într-un sanatoriu. Nu a putut niciodată să le ofere polițiștilor mai multe detalii sau descrieri despre caz. N-au reușit niciodată să afle cine au fost autorii, iar ea a dispărut din zonă. Ofițerul care se ocupă de caz a ținut legătura cu ea vreme de vreun an, dar după ultima întrevedere, ea a plecat fără să-i lase vreo adresă unde să o poată găsi. Are o familie, adică o bunică. Tot ce a putut aceasta să-i spună detectivului a fost că Reece a plecat și nu intenționează să se întoarcă curând.

Rick tăcu, privi încă o dată zona cu mare atenție, apoi se întoarse şi o porni înapoi. O pasăre începu să cânte cu trilul inegal, dar melodios.

– Îmi amintesc şi eu de cazul ăsta. Crima de la restaurantul din Boston a făcut înconjurul țării. M-am gândit atunci ce norocoşi suntem că trăim aici şi nu la oraş.

– Da, nu prea sunt arme pe-aici.

Rick strânse din dinți.

– Oamenii de prin partea locului prețuiesc dreptul constituțional de a purta armă. Şi îl respectă. Nu ca ageamiii de la oraş.

– Ai uitat să mă faci şi liberal progresist, zise Brody.

– Voiam să fiu politicos.

– Sigur că da. Tu, nebun cu înclinații de dreapta!

Rick izbucni în râs.

– Nu ştiu cum pot să fiu prieten cu un elitist de oraş ca tine, zise el clătinând din cap. Mă mir că nu ai auzit de cazul ăsta, Brody. Doar erai mare reporter la oraş.

Brody calculă în minte. Dacă se întâmplase imediat după ce plecase de la ziar, atunci probabil că el îşi îneca amarul făcând băi de soare şi surfing, în Aruba. Nu citise niciun ziar vreme de două luni şi boicotase CNN-ul. Doar aşa, din principiu.

– Mi-am luat liber de la ştiri după ce-am plecat de la *Tribune*.

– Probabil că nebunia mediatică din jurul cazului s-a potolit până să revii tu la sentimente mai bune. Tot timpul apare ceva nou cu care bombardează publicul.

– Dacă te iei după Constituție, primul amendament e înaintea celui de-al doilea.

– Păcat. Dar ca să revenim, trebuie să te întreb ce s-a întâmplat cu Reece. E o încercare din care multora le-ar fi greu să-şi revină şi Dumnezeu ştie dacă ea a reuşit să treacă peste asta.

– Aşa că ce, şi-a imaginat o crimă? La naiba, Rick!

– Poate că a aţipit. O fi moţăit câteva minute, timp în care a avut un coşmar. Poliţistul care s-a ocupat de caz mi-a spus că avea tendinţa asta. Cărarea aia e o încercare dificilă pentru un începător. Poate că era obosită când a ajuns acolo şi s-a oprit să se odihnească. O fi fost cam ameţită. Joanie zice că nici nu prea mănâncă până nu-i împinge ea o farfurie sub nas. Oricum, e tensionată. Cât a stat la hotel, a blocat cu un dulap uşa care dădea spre camera de alături şi l-a lăsat acolo până a plecat, timp în care nici nu şi-a despachetat bagajele.

– Faptul că e exagerat de precaută nu înseamnă că e nebună.

– Haide, Brody, n-am pronunţat cuvântul „nebună". Tot ce cred e că s-ar putea să aibă încă probleme emoţionale. Sau, mai bine, hai să nu le spun probleme emoţionale, se corectă el depărtând brusc ambele mâini, ci să o numesc... fragilă. Pentru că aşa văd eu lucrurile şi, în situaţii de acest gen, e tot ce trebuie să văd. Asta nu înseamnă că mă opresc aici, dar nici n-am să chem poliţia statală deocamdată. Pentru moment, nu au ce să facă aici. O să verific persoanele date dispărute, să văd dacă găsesc pe cineva care să se potrivească cu descrierea femeii pe care spune că a văzut-o. Asta-i tot ce pot să fac.

– Asta o să-i spui şi ei? Că nu poţi să faci mai mult de-atât?

Rick îşi scoase pălăria şi-şi trecu mâna prin păr.

– Vezi şi tu tot ce văd eu în cazul ăsta? Adică nimic? Dacă nu ai altceva de făcut, aş vrea să vii cu mine să verificăm şi celelalte cabane.

– Am timp destul, dar nu înţeleg de ce mă iei pe mine şi nu pe unul dintre ajutoarele tale.

– Pentru că erai cu ea. Rick îşi puse pălăria pe cap. O să te chemăm ca al doilea martor.

– Vrei să fii acoperit, Rick?

– Spune-i şi aşa dacă vrei, zise Rick fără să se simtă afectat. Uite ce e, cred că ea e convinsă că a văzut ceva, însă nu are nicio dovadă care să-i susţină spusele. Ce cred eu este că a adormit şi a visat urât. Tu ai face bine măcar să iei în calcul şi această variantă. Nu vreau să mai aibă încă o problemă pe lângă cele pe care le are deja, dar trebuie să lucrez cu probe. Adevărul e că nu există nicio dovadă că avem de-a face cu ceva murdar aici. De fapt nu e nicio urmă că cineva ar fi trecut pe-aici, cel puţin nu în ultimele douăzeci şi patru de ore. O să mergem să verificăm şi celelalte cabane. Dacă găsim ceva, la naiba, dacă dăm fie şi peste o scamă suspectă, promit să chem imediat poliţia statală. Altfel, tot ce pot face este să verific din când în când serviciul „Persoane dispărute".

– Pur şi simplu nu o crezi.

– În momentul ăsta, Brody? Rick aruncă o privire de cealaltă parte a râului înainte să răspundă: Nu, nu o cred.

Când se potoli aglomeraţia de dimineaţă, Reece se apucă imediat să pregătească supa din meniul zilei. Puse la fiert fasolea, tăie în cubuleţe resturile de şuncă, curăţă ceapa. Joanie nu adusese condimente proaspete, aşa că se mulţumi cu cele uscate. Ar fi fost mai bună cu busuioc şi rozmarin proaspăt. Până şi piperul pisat mare ar fi fost mai bun decât pudra aia cenuşie din borcanul de pe raft. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, cum putea să gătească un fel bun cu pudră de usturoi? Şi-ar fi dorit nişte sare de mare. În plus, nu era nimeni prin preajmă care să-i poată aduce nişte roşii proaspete care să aibă şi gust de roşii?

– Da' ştiu că eşti nemulţumită! Mie mi se pare numai bună, spuse Joanie gustând din supă.

„Iar gândesc cu voce tare", constată Reece.

– Îmi pare rău, e-n regulă. O să mă simt mai bine, doar că sunt într-o stare proastă.

– Da, am constatat şi eu asta toată dimineaţa. Şi acum te şi aud. Ăsta nu e un restaurant de fiţe unde se serveşte gordon bleu. Dacă voiai ceva sofisticat, trebuia să-ţi îndrepţi maşina spre Jackson Hole.

– E-n regulă, îmi pare rău.

– Nu vreau să-ţi ceri scuze, iar faptul că o faci din nou mă cam irită. N-ai pic de coloană vertebrală?

– Aveam, dar acum e la reparat.

Oricare ar fi fost cauza proastei ei dispoziţii, privirea lui Reece şi felul în care se purta o îngrijorau pe Joanie.

– Ţi-am zis să te gândeşti ce vrei să foloseşti pentru supa zilei, nu? continuă ea pe acelaşi ton ascuţit. Dacă vrei ceva ce nu avem, fă o listă. O să mă mai gândesc dacă o să şi comand sau nu ingredientele. Poate. Dacă nu te descurci cu ce ai, nu mai bombăni după aia.

– Bine.

– Auzi, sare de mare, pufni Joanie şi se duse să-şi toarne o cană de cafea.

De lângă cafetieră putea să o analizeze mai bine pe Reece, fără ca acest lucru să fie foarte evident. Fata era exagerat de palidă, remarcă ea, şi avea cearcăne adânci sub ochi.

– Mi se pare că ziua liberă nu prea ţi-a fost de folos.

– Nu prea.

– Mac zicea că ai urcat pe Little Angel Trail.

– Aşa e.

– Am văzut că te-ai întors cu Brody.

– Am... am dat unul peste altul pe cărare.

Joanie sorbi lung din cafea.

– La cum îţi tremură mâinile, cred că o să ajungi mai degrabă să-ţi tai degetele decât morcovii ăia.

Reece lăsă cuţitul jos şi se întoarse.

– Joanie, am văzut..., începu ea, dar se întrerupse când îl zări pe Brody care intra în restaurant. Pot să-mi iau pauza acum?

E ceva la mijloc, se gândi Joanie, văzându-l şi pe Brody că se opreşte şi aşteaptă.

– Dă-i drumul, zise ea.

Reece nu o luă la fugă de la tejghea, dar mări pasul, cu ochii ţintă la Brody. Simţea cum inima i se zbătea în piept cu putere şi întinse mâna spre el chiar înainte să fi ajuns lângă el.

– Aţi găsit...

– Hai afară.

Ea încuviinţă din cap; nu că ar mai fi contat, de vreme ce el o împingea deja spre uşă.

– Aţi găsit-o? repetă Reece. Spune-mi, ştiţi cine e?

El nu vorbi, continuând să o ţină ferm de braţ până când ajunseră de cealaltă parte a clădirii, la baza scărilor care duceau spre apartamentul lui Reece.

– N-am găsit nimic.

– Dar... poate a aruncat-o în râu. Imaginea asta îi revenise de zeci de ori în minte de-a lungul nopţii. Dumnezeule, i-a aruncat trupul în râu!

– N-am spus nimănui nimic, Reece. N-am spus nimic.

– Probabil că..., încercă ea să spună, dar simţi că i se taie respiraţia şi continuă pe un ton mai calm: Nu înţeleg.

– Am fost acolo unde ai spus tu că i-ai văzut. Am cercetat toată zona de acolo şi până la drumul principal, în toate direcţiile pe care ar fi putut-o lua. Am verificat şi cabanele învecinate. Sunt goale şi nu am găsit nicio urmă că ar fi trecut cineva pe-acolo.

Simţi cum teama îşi face loc în sufletul ei, prin capul pieptului.

– Dar nu e obligatoriu să fi stat în vreuna dintre cabane.

– Nu, dar trebuie să fi ajuns pe undeva acolo unde i-ai văzut tu. Nu era nicio urmă, niciun semn.

– Ați greșit locul.

– Ba nu.

Își cuprinse trupul cu brațele, dar nu pala răcoroasă de vânt o făcea să tremure.

– Nu se poate. Erau acolo. S-au certat, s-au bătut, iar el a omorât-o. L-am văzut!

– Nu am spus că nu e așa. Am spus doar că nu am găsit nicio dovadă care să susțină ce spui.

– O să scape. Pur și simplu o să scape și o să-și vadă de viața lui mai departe, spuse ea așezându-se, copleșită, pe trepte. Doar pentru că eu am fost singura care l-a văzut și nu pot să fac nimic.

– Lumea nu se învârte în jurul tău.

Ea ridică privirile, sfâșiată între starea de șoc și suferință.

– Tu cum dracu' te-ai simți, dacă ai fi în locul meu? Cred că nu te-ar preocupa prea mult. Asta e, ai făcut tot ce-ai putut, gata – merge o bere și o leneveală în hamac.

– E cam devreme pentru bere. Șeriful s-a dus să verifice lista persoanelor dispărute. Apoi va merge și la ferma turistică de la B&B, ca să arunce un ochi prin cabanele de oaspeți mai îndepărtate și în zonele de camping. Ai o idee mai bună?

– Nu e treaba mea să rezolv cazul!

– Nici a mea.

Reece se ridică în picioare.

– De ce nu s-a întors să vorbească și cu mine? Pentru că nu crede că am văzut ceva, spuse ea înainte ca el să apuce să-i răspundă. Crede că am inventat totul.

– De ce nu-l întrebi pe el, dacă vrei să afli ce crede? Eu îți spun doar ce știu.

– Vreau să merg acolo, să văd cu ochii mei.

– Treaba ta.

– Dar nu știu cum să ajung acolo, iar tu ești ultima persoană căreia să-i cer un serviciu. Dar știi ce? Tot tu ești și singura persoană despre care sunt sigură că nu a ucis-o pe femeia aia. Asta în afară de cazul în care, printre multele tale talente, nu se numără și acela de a-ți întinde aripile să zbori. Termin tura la trei. Poți să vii să mă iei de aici.

– Pot?

– Da, poți. Și o s-o faci. Pentru că te interesează povestea asta cel puțin la fel de mult ca și pe mine.

Își băgă mâna adânc în buzunar, scoase o bancnotă uzată de zece dolari și i-o întinse.

– Poftim, asta ar trebui să acopere prețul benzinei.

Apoi îi întoarse spatele și se îndepărtă, lăsându-l să se uite la bancnotă cu o privire în care se amestecau iritarea și amuzamentul.

8

Reece puse supa înapoi la fiert și, pentru că era deja nervoasă, se apucă să facă o listă cu toate ingredientele pe care le considera esențiale pentru orice bucătărie. Restaurant de cinci stele, cârciumă de provincie, bucătăria de acasă, ce contează? Mâncarea e mâncare, de ce dracu' să nu fie preparată perfect?

Se ocupă și de câteva comenzi pentru niște clienți care, dintr-un motiv de neînțeles pentru ea, voiau să mănânce burger de bivol înainte de prânz. Între comenzi, reuși să curețe și în bucătărie, începând chiar cu interiorul dulapurilor.

Era în genunchi și freca podeaua sub chiuvetă, când Linda-gail se ghemui lângă ea.

– Vrei să ne pui pe toți într-o lumină proastă?

– Nu. Vreau doar să-mi fac de lucru.

– Când termini aici, poți să te muți la mine acasă să-ți faci de lucru și acolo. Ești supărată pe Joanie?

– Nu. Sunt supărată pe lume. Pe toată lumea asta împuțită și dată peste cap.

Linda-gail aruncă o privire peste umăr și coborî tonul.

– Ești la ciclu?

– Nu.

– E doar una din zilele acelea în care, lună de lună, sunt supărată pe toată lumea asta împuțită și dată peste cap. Pot să te ajut cu ceva?

– Poți să ștergi ultimele douăzeci și patru de ore cu puterea minții?

– Probabil că nu, răspunse ea punându-și mâna pe spatele lui Reece, masând-o ușor. Dar am niște ciocolată în geantă.

Reece oftă adânc și aruncă buretele înapoi în găleata cu apă plină de spumă.

– Ce fel de ciocolată?

– Din aia mică, în folie de staniol, pe care cei de la hoteluri ți-o lasă pe pernă seara. Maria e cameristă și e furnizorul meu.

Zâmbetul care se contură pe chipul lui Reece părea așa de îndepărtat încât aproape durea.

– Nu sunt tocmai rele. Mulțumesc, poate...

– Reece!

Vocea rece a lui Joanie o făcu pe Reece să-și scoată capul de sub chiuvetă.

– Vino în biroul meu o clipă.

Linda-gail îi aruncă lui Reece o privire plină de compasiune, înainte ca aceasta să se ridice și să se îndrepte către biroul lui Joanie.

– Închide ușa. Tocmai m-a sunat băiatul meu. Se pare că șeriful a trecut pe la fermă și pune tot felul de întrebări. Se

pare că este în căutarea unor oameni, mai ales a unei femei care a fost dată dispărută. Lo nu a reuşit să scoată prea multe de la el, dar eu n-am crescut un prost, aşa că a aflat destul cât să înţeleagă despre ce e vorba.

Se întoarse spre ferestruica biroului ei şi o deschise larg înainte să-şi aprindă ţigara.

– Rick zice că e posibil ca cineva să fi văzut că i s-a întâmplat ceva femeii ăsteia. Probabil că persoana asta era undeva, pe Little Angel şi i s-a părut că se întâmpla ceva de cealaltă parte a râului. Cum nici eu nu sunt proastă, m-am gândit că acea persoană ai putea fi tu.

– Şeriful mi-a cerut să nu spun nimănui nimic până nu termină investigaţiile, dar de vreme ce nu a găsit nimic... am văzut un bărbat omorând o femeie. L-am văzut sugrumând-o, dar eram prea departe de ea că să o pot ajuta. Eram mult prea departe ca să pot face ceva. Iar acum e de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Joanie suflă un val de fum.

– Cine era femeia?

– Nu ştiu, nu am recunoscut-o. Nu am putut să o văd prea bine. Şi nici pe el. Dar am văzut... am văzut...

– Să nu te apuce isteriile cu mine, i-o reteză Joanie scurt şi rece. Ia loc dacă simţi nevoia, dar să nu te apuce isteria.

– Bine, e-n regulă. Nu se aşează, dar îşi şterse lacrimile cu podul palmelor. I-am văzut. Am văzut ce i-a făcut. Am fost singura care a văzut.

I-a văzut ghetele lovind pământul.

Pantofi Nike înalţi, cu modele argintii ieşeau de după uşa debaralei.

Văzuse doar jacheta lui neagră şi şapca portocalie.

Avea haina gri-închis şi o armă mare, neagră.

– Am fost singura care a văzut, repetă ea. Dar nu am văzut destul.

– Ziceai că ai fost cu Brody pe munte.

– El era mult mai jos. N-a văzut nimic. S-a întors cu mine, dar nu mai era nimic de văzut. Simțea că în camera aia cât un degetar nu mai avea aer, așa că se îndreptă și ea spre fereastră. Nu mi-am imaginat că se poate întâmpla așa ceva.

– De ce consideri că aș fi putut să cred că ți-a trecut prin minte așa ceva? Dacă te-a supărat atât de tare povestea asta, puteai să-ți iei liber azi.

– Am fost liberă ieri și uite ce s-a întâmplat. Ți-a spus Lo... locuia vreo femeie la fermă?

– Toată lumea care stă sau care lucrează acolo e în regulă.

– Sigur că da. Nu era sigură dacă asta trebuia să o liniștească sau să o îngrijoreze. Reece închise ochii. Sigur că sunt bine.

După o ușoară bătaie în ușă, Linda-gail își strecură capul înăuntru:

– Mă scuzați că vă deranjez, dar începem să nu mai facem față.

– Zi-le să facă bine să aștepte, spuse Joanie pe un ton poruncitor. Așteptă ca ușa să se închidă la loc înainte de a o întreba. Poți să-ți termini tura?

– Da. Prefer să am ceva de făcut.

– Atunci du-te și gătește. Între timp, dacă simți că povestea asta începe să te roadă, uită ce ți-a spus Rick Mardson. Și vino să vorbim despre asta.

– Mulțumesc. Deja simt că povestea a ros cam tot ce putea să roadă din mine.

– Nu mă mir. Ar trebui să te simți mai bine acum, că ai spus și altcuiva tot ce te apăsa.

– Ai dreptate. Dacă te-aș întreba... l-am întrebat deja pe Brody, dar el și șeriful sunt prieteni. Așa că, dacă te-aș întreba pe tine ce crezi despre el? Ca șerif, vreau să spun...

– Cred că e suficient de bun încât să-l votez de fiecare dată când a candidat. Îl cunosc şi pe el, şi pe Debbie, de zeci de ani, de când au venit aici din Cheyenne.

– Bine, dar... Reece îşi umezi buzele. Dar ce crezi despre munca lui?

– În privinţa asta a făcut de fiecare dată tot ce trebuia, fără tam-tam. Consideri, probabil, că nu e mare lucru de făcut într-un orăşel ca ăsta, dar te asigur că fiecare fiică sau fiu în Angel's Fist are o armă. Unii chiar mai mult de una. Rick se asigură însă că toată lumea le foloseşte doar la vânătoare sau la antrenamente. În plus, păstrează ordinea pe cât este posibil atunci când orăşelul ăsta dă pe afară de turişti. Îşi face treaba.

Nu aveai nevoie de cine ştie ce spirit de observaţie ca să înţelegi că Reece nu era deloc convinsă.

– Uite ce e, continuă Joanie. Crezi că poţi face în povestea asta ceva ce nu ai făcut deja?

– Nu ştiu.

– Atunci lasă totul în seama lui Rick, iar tu du-te înapoi în bucătărie şi fă-ţi treaba ta.

– Bine. Cred că ai dreptate. Joanie, apropo, am început să fac lista aia şi voiam să-ţi spun că, pe termen lung, e mai ieftin şi mai practic să cumpărăm usturoi proaspăt decât praf de usturoi.

– O să ţin minte.

Supa se dovedi un succes, aşa că nu avea niciun sens să te gândeşti c-ar fi fost mai bine dacă ar fi avut la dispoziţie tot ce-şi dorea.

Era deja de domeniul trecutului lupta pentru a fi mai bun, cel mai bun, perfecţiunea întruchipată. Oare nu înţelesese că, pe-aici, era suficient să-ţi meargă? Nimănui nu-i păsa dacă oregano era proaspăt sau dacă stătuse în borcane de plastic jumătate de an.

Aşa că ei de ce i-ar păsa?

Nu trebuia decât să gătească, să servească şi să-şi primească banii.

Doar nu făcuse nicio investiţie aici. De fapt, poate făcuse chiar o greşeală că închiriase apartamentul de sus. Se apropia prea mult de locul ăsta. Ar face bine să se mute înapoi, la hotel.

Sau şi mai bine, să-şi adune bagajele în maşină şi să o ia din loc.

Nu o ţinea nimic aici. De fapt, nimic nu o lega de nicăieri.

– A venit Brody, strigă Linda-gail de afară. Avem comenzi, şi el şi doctorul vor supă.

– Brody şi doctorul, bombăni Reece. Nu e perfect?

O să le facă supă, aşadar. Nicio problemă.

Simţind cum o cuprinde furia, luă două boluri şi două farfurii, pe care le asezonă cu pâine cu unt. Şi cum furia se pregătea să dea pe-afară, se duse personal să le aşeze pe masă, în separeul unde se aşezaseră cei doi bărbaţi.

– Poftim supa! Iar ca garnitură, uite, vă comunic că nu am nevoie de niciun fel de consult. Nu sunt bolnavă şi nici nu am vreo problemă cu ochii. Nu am adormit pe cărarea aia afurisită şi nici nu am visat că văd femei sugrumate.

Vorbise destul de limpede, iar nervozitatea din vocea ei făcu să se aştearnă liniştea la mesele din jur. Pentru o clipă, singurul care se mai auzea era Garth Brooks, din tonomat.

– Poftă bună! încheie Reece şi se întoarse în bucătărie.

Îşi scoase şorţul şi îşi puse haina.

– Tura mea s-a terminat. Mă duc sus.

– N-ai decât, îi aruncă Joanie pe un ton placid, răsucind un burger pe grătar. Mâine eşti de la unsprezece la opt.

– Îmi ştiu programul.

Ieşi prin spate, dădu colţul şi urcă înţepată pe scări.

Odată ajunsă în apartament, se duse direct la hărţile şi la ghidurile ei de călătorie şi le alese pe cele care îi erau de

folos acum. O să găsească singură drumul spre locul ăla. Nu avea nevoie de escortă; nu avea nevoie de vreun bărbat care s-o calmeze sau să o tempereze cu un aer de superioritate.

Scoase harta, dar în secunda următoare o scăpă printre degetele tremurânde, pe podea.

Era acoperită cu linii intersectate, cercuri şi pete roşii, iar zona de vizavi de locul unde stătuse ea cu o zi înainte fusese încercuit apăsat, de zeci de ori.

Nu ea făcuse asta, nu ea! Cu toate acestea îşi privi degetele, ca şi când s-ar fi aşteptat să fie pătate cu roşu. Cu numai o zi înainte, harta aia arăta ca nouă, iar acum arăta de parcă fusese împăturită şi despăturită de zeci de ori, desenată şi mâzgălită cu cine ştie ce cod de neînţeles.

Dar nu ea făcuse asta. N-ar fi putut s-o facă.

Respirând greoi, deschise sertarul de la bucătărie şi începu să caute înăuntru. Acolo, exact unde îl lăsase, era markerul ei roşu. Cu degetele încă tremurânde, îi scoase capacul. Vârful era tocit şi stricat.

Dar nu fusese aşa. Îl cumpărase de la domnul Drubber, cu câteva zile în urmă.

Cu mare grijă, îi puse capacul la loc şi-l aşeză, înapoi, în sertar. Apoi se întoarse încet, cu spatele lipit de perete, şi cercetă din ochi camera.

Nimic nu părea nelalocul lui. Ar fi ştiut. Şi-ar fi dat seama şi dacă o carte ar fi fost cu un centimetru mai într-o parte. Totul era însă exact ca dimineaţa, când încuiase uşa în urma ei.

Verificase încuietoarea de două ori. Poate chiar de trei.

Aruncă din nou o privire spre harta care zăcea pe podea. Oare ea făcuse asta? Poate la un moment dat, în timpul nopţii, printre coşmaruri şi frisoane, se ridicase şi scosese markerul din sertar.

Dar de ce nu-şi amintea?

Nu mai conta, îşi spuse, şi se duse să ridice harta de pe jos. Era supărată, lucru deloc ieşit din comun. Probabil că fusese exagerat de supărată şi folosise markerul, ca să se asigure că nu uită locul de unde văzuse crima.

Asta nu însemna că era nebună.

Împături harta la loc şi se hotărî să cumpere alta. Pe asta o s-o arunce, o să-i dea foc în coşul de gunoi al lui Joanie, şi o să-şi ia alta. Era doar o hartă. Nu trebuia să-şi facă griji pentru asta.

O vârî adânc în buzunarul pantalonilor, ca să o ascundă, vinovată, în clipa în care auzi zgomot de paşi pe scară.

Ciocănitul fu brusc şi iritant, dacă aşa poate fi interpretată bătaia repetată în lemn. Fu sigură că cel care se afla de cealaltă parte a uşii era Brody.

Aşteptă o clipă, ca să se asigure că era destul de calmă, apoi se îndreptă spre uşă, descuie şi deschise.

– Eşti gata?

– M-am răzgândit, mă duc singură.

– Bine, n-ai decât, îi aruncă el, dar o împinse uşor înapoi, intră şi trânti uşa după el. Nu ştiu de ce-mi mai bat capul. Nu l-am adus pe doctor ca să te consulte. De ce dracu' aş fi făcut asta? Vine aici de câteva ori pe săptămână, ca să mănânce, ceea ce ai putut să vezi cu ochii tăi, dacă nu cumva ai fost oarbă sau idioată. Şi dacă întâmplător se nimereşte să fim amândoi aici în acelaşi timp, stăm la aceeaşi masă. Asta se numeşte să socializezi. Eşti mulţumită acum?

– Nu. Nu în mod deosebit.

– Bine, pentru că oricum asta o să se mai întâmpe. Rick a făcut nişte cercetări – adică şi-a făcut treaba, aşa cum văd eu lucrurile –, dar s-a cam dus vorba. Doc m-a întrebat dacă ştiu ceva despre toate astea. Dacă i-am spus sau nu, deja nu mai are importanţă, de vreme ce tu ne-ai servit supa într-un fel inedit. Apropo, supa a fost foarte bună. Nebuno!

– Am stat într-un sanatoriu vreo trei luni. Nu prea mă jigneşti dacă mă faci nebună.

– Poate ar fi trebuit să mai stai pe-acolo câteva săptămâni.

Ea deschise gura, dar o închise la loc fără să-i răspundă. Se duse în schimb la canapea, se aşeză şi începu să râdă. Continuă să râdă în timp ce-şi desfăcea panglica din păr şi-l lăsa să-i cadă liber pe spate.

– De ce mi se pare atât de reconfortant să aud toate astea? Adică de ce e mai relaxant să-mi spui asta decât să mă consolezi cu „biata de tine" şi cu „haide, haide, o să fie bine"? Poate chiar sunt nebună. Poate că nu mai sunt în toate minţile.

– Poate ar fi bine să nu-ţi mai plângi de milă.

– Credeam că n-o mai fac, dar cred că m-am înşelat. Încă mai dau peste oameni bine intenţionaţi, peste oameni cărora le pasă de mine şi peste doctori aliniaţi unul lângă altul peste tot unde mă duc.

– Eu nu sunt bine intenţionat. Nici măcar nu te iubesc.

– O să ţin minte asta, spuse ea în timp ce aşeza panglica pe marginea canapelei. Încă mai vrei să mă duci acolo?

– Oricum ziua e pierdută pentru mine.

– Bine, atunci, spuse ea şi se ridică să-şi ia rucsacul.

El rămase lângă uşă şi o privi verificându-şi conţinutul sacului. Îi trase fermoarul. Îl desfăcu iarăşi şi verifică încă o dată conţinutul. Şi dacă nu se înşela, după ce îl închise la loc, rămase în dubiu vreme de o secundă, luptându-se cu ea însăşi să nu-l deschidă din nou. Apoi Brody deschise uşa, iar ea ieşi şi o încuie.

– Haide, verifică încuietoarea. N-are rost să te consumi că n-ai făcut-o, după ce plecăm.

– Mulţumesc.

Verifică uşa, îl privi scurt, de parcă şi-ar fi cerut scuze şi o mai verifică o dată înainte să o ia în jos pe scări.

– Acum e mult mai bine, îi spuse. Înainte aveam nevoie de câte douăzeci de minute doar ca să ies din cameră. Şi asta după ce luam şi un Xanax, să-mi fac curaj.

– Da, e bine când te-ajută chimia să trăieşti.

– Nu e chiar aşa. Pastilele mă... scot din circuit. Verifică bancheta din spate înainte să se urce în maşină. Nu mă deranjează să fiu... ieşită din circuit, dar prefer să verific singură lucrurile şi să nu-mi mai fac griji, decât să iau o pastilă şi să nu-mi bat capul cu nimic.

Îşi puse centura de siguranţă şi o verifică.

– Nu te interesează de ce am fost internată la nebuni?

– Ai de gând să-mi spui povestea vieţii tale?

– Nu. Dar mă gândesc că, de vreme ce te-am băgat în toată tărăşenia asta, ar trebui să ştii măcar o parte.

Brody ieşi din curbă şi o luă pe marginea lacului, ca să iasă din oraş.

– Ştiu deja câte ceva, zise el. Şeriful te-a verificat.

– A făcut..., începu ea, dar se întrerupse, rămânând pe gânduri. Da, cred că aşa e logic să procedeze. Nu mă cunoaşte nimeni şi, dintr-odată, strig că am văzut o crimă.

– L-au prins pe tipul care te-a împuşcat?

– Nu. Cu un gest automat, îşi duse mâna să-şi pipăie, absentă, locul în care mai avea încă urmele rănilor. În fine, ei cred că l-au identificat pe unul dintre indivizi, însă a luat o supradoză şi a murit înainte să apuce să-l aducă la secţie şi să-l interogheze. Dar au fost mai mulţi. Nu ştiu câţi, însă sigur au fost mai mulţi. Trebuie să fi fost.

– Bine.

– Doisprezece oameni. Oameni cu care am lucrat, oameni pentru care am gătit, oameni la care am ţinut. Au murit cu toţii. Şi eu trebuia să mor. E unul dintre lucrurile la care mă gândesc. De ce eu am supravieţuit şi ei nu? Ce sens e în toate astea?

– Întâmplător ai avut noroc.

– Poate. Poate chiar n-are importanță. Oare e bine să fie neimportant? se întrebă ea. Nu au găsit decât vreo două mii de dolari. Cei mai mulți clienți foloseau cărțile de credit la restaurant. Două mii de dolari și ce-or mai fi găsit prin portofele sau prin genți. Niște bijuterii, eventual, dar nimic special. Vin și bere. Aveam o cramă bună. Dar nu pentru asta au murit. Nimeni nu i-ar fi oprit, nimeni nu s-ar fi opus. Nu pentru niște bani, niște ceasuri și ceva vin.

– Dar de ce au murit?

Reece tăcu fixând munții cu privirea. Erau atât de puternici, atât de sălbatici, în contrast cu cerul alb ca laptele.

– Pentru că așa au hotărât cei care au spart restaurantul. Ca să se distreze. Au ucis pentru adrenalină. Așa spuneau polițiștii. Lucram acolo de la șaisprezece ani. Am crescut la Maneo's.

– Lucrai la șaisprezece ani? Probabil că erai un copil rebel.

– Am avut și eu momentele mele, dar voiam să muncesc. Îmi doream să lucrez într-un restaurant. Am cărat mese, am pregătit mâncare pentru weekend, am lucrat în fiecare vacanță de vară. Îmi plăcea la nebunie. Și îi iubeam pe toți.

Îi vedea pe toți cu ochii minții, ca și când ar fi fost acolo. Auzea zgomotul de dincolo de ușa batantă, vocile, simțea aromele.

– Era ultima mea seară acolo. Îmi organizaseră o mică petrecere de adio. Trebuia să fie o surpriză, așa că îmi făceam de lucru prin bucătărie, ca să le las timp să se pregătească. Apoi am auzit țipetele, focurile de armă și izbiturile. Cred că mintea mi s-a golit pentru o clipă. Nu auzeai țipete și focuri de armă la Maneo's. Nu într-un local drăguț, de familie. Sheryl Crow.

– Cum?

– La radioul din bucătărie era o piesă cu Sheryl Crow. Am întins mâna după telefonul mobil – sau cel puțin așa îmi

aduc aminte. Atunci s-a deschis uşa. Am început să mă răsucesc, sau poate să fug. În mintea mea, când mă gândesc la ce s-a întâmplat sau când visez, tot ce văd sunt arma şi hanoracul larg, gri-închis, cu glugă. Asta e tot. Le văd şi apoi cad şi simt cum mă cuprinde durerea. De două ori, aşa mi-au spus. Unul m-a lovit în piept, iar celălalt mi-a şters capul. Dar nu am murit.

Când ea se întrerupse, el o îndemnă:

– Continuă.

– Mă simt de parcă aş fi din nou în debaraua aia. Printre produsele de curăţat. Puneam produse de curăţat în debara şi am căzut înăuntru. Aşa mi-au spus poliţiştii mai târziu. Nu ştiam unde sunt. Am încercat să ies. Mă simţeam ameţită şi confuză şi mi-era frig.

Îşi trecu din nou mâna peste piept.

– Nu puteam să respir. Simţeam greutatea în piept. Durerea era îngrozitoare şi nu puteam să respir, nu aveam aer. Uşa era încă deschisă; nu de tot, doar câţiva centimetri. Am auzit voci şi am încercat să strig după ajutor, dar n-am reuşit. Norocul meu. Se auzeau ţipete şi plânsete şi râsete.

Îşi lăsă voit mâna în poală.

– Apoi nu m-am mai gândit să strig după ajutor. Nu mă mai gândeam decât să tac chitic, ca să nu vină cineva să verifice. Ca să nu vină să mă omoare. Atunci ceva s-a rupt. Colega mea, ce-a de a doua bucătăreasă, a căzut de cealaltă parte a uşii. Ginny. Ginny Shanks. Avea douăzeci şi patru de ani. Tocmai se logodise cu o lună în urmă, de Valentine's Day. Aveau de gând să se căsătorească în octombrie. Eu urma să fiu domnişoara ei de onoare.

Cum Brody tăcea, Reece lăsă totul să vină de la sine:

– Ginny a căzut. Puteam să-i văd chipul prin crăpătura uşii. Era plină de răni şi de sânge peste tot pe unde probabil că o loviseră. Plângea şi îi implora. Privirile ni s-au întâlnit

pentru o clipă. Sau cel puțin așa cred. Atunci am auzit împușcătura, iar ea a tresărit. A fost o singură convulsie, ca o păpușă trasă de sfoară. Privirea i s-a schimbat. Viața ei s-a rupt cât ai pocni din degete. Probabil că unul dintre ei a lovit ușa, pentru că s-a închis. Și atunci totul s-a întunecat. Ginny era de cealaltă parte a ușii, iar eu nu puteam să fac nimic ca să o ajut. Nu puteam să ajut pe nimeni. Nu puteam să ies. Eram în propriul meu coșciug, îngropată de vie; eram morți cu toții. Era singurul lucru la care mă puteam gândi. M-au găsit polițiștii și am supraviețuit.

– Cât timp ai stat în spital?

– Șase săptămâni. Pe primele două nu mi le amintesc deloc, iar din celelalte îmi mai vin în minte doar fragmente. Nu m-am descurcat prea bine.

– Cum adică nu te-ai descurcat prea bine?

– Nu am suportat prea bine incidentul, faptul că i-am supraviețuit, că eram o victimă.

– Și ce crezi că ar fi trebuit să faci ca să consideri că te-ai descurcat bine, în condițiile în care ai fost împușcată, lăsată să mori și ți-ai văzut o prietenă ucisă?

– Ar fi trebuit să răspund bine la terapie, să accept că nu puteam face nimic ca să previn sau să evit ceva din tot ce s-a întâmplat sau măcar să fiu recunoscătoare că am scăpat cu viață. Să-l fi găsit pe Iisus sau să fi descoperit plăcerile vieții, pe care să le exploatez până la epuizare, spuse ea agitată. Nu știu. Dar n-am putut să mă obișnuiesc cu asta, sau poate că nu am vrut. Îmi revin în minte fragmente și am nopți în care mă cuprinde teroarea. Sunt somnambulă, am accese de isterie sau mă las pradă letargiei. Aveam impresia că îi aud venind înapoi, după mine, mi se părea că văd la fiecare străin de pe stradă hanoracul ăla. Am avut o cădere și am ajuns la spitalul de nebuni.

– Te-au băgat la nebuni?

– M-am internat singură când mi-am dat seama că nu mă fac bine. Nu mai puteam nici să muncesc, nici să mănânc. Nu mai puteam să fac nimic, spuse ea frecându-şi tâmpla. A trebuit să plec atunci când mi-am dat seama cât de uşor era să rămâi în spaţiul ăla controlat. A trebuit să-mi întrerup medicamentele, pentru că îmi goleau mintea. Iar mintea mea fusese deja goală mult prea mult timp.

– Deci nu eşti decât sărită de pe fix.

– Cam aşa ceva. Claustrofobă, obsesiv-compulsivă, cu nişte accese de paranoia şi atacuri de panică destul de dese. Am vise urâte şi mi se întâmplă adesea să mă trezesc în miez de noapte, convinsă că totul se poate întâmpla din nou, sau chiar că se întâmplă. Dar pe oamenii ăia doi chiar i-am văzut. Nu au fost doar o proiecţie a minţii mele, nu mi i-am imaginat. I-am văzut cu adevărat.

– Bine, spuse el şi opri maşina pe marginea drumului. De-aici mergem pe jos.

Ea coborî prima şi scoase harta din buzunar.

– Când m-am enervat, m-am dus să iau asta, fiindcă am crezut că l-ai adus pe doctor să mă consulte. Am urcat şi am scos-o cu intenţia de a veni singură aici.

Desfăcu harta şi i-o întinse.

– Nu-mi amintesc să fi făcut asta, să fi însemnat cu markerul. Nu-mi amintesc, dar nu înseamnă că mi-am imaginat ce s-a întâmplat ieri. E posibil să fi avut un atac de panică peste noapte şi s-ar putea să nu-mi mai amintesc.

– Şi de ce mi-o arăţi?

– Pentru că trebuie să ştii cu ce ai de-a face.

El studie harta preţ de-o clipă şi o împături la loc.

– Ţi-am văzut chipul ieri, când ai coborât în fugă pe cărare. Dacă ţi-ai fi imaginat doar că o vezi pe femeia aia ucisă, nu ţi-ai mai pierde timpul prin bucătărie. Oricine cu o imaginaţie atât de bogată şi de activă ar trebui să se afle în domeniul meu. Ai vinde mai bine decât J.K. Rowling.

– Chiar mă crezi!

– Dumnezeule! Ascultă-mă bine, îi spuse el, îndesându-i harta în mână. Dacă nu te-aş crede, n-aş fi aici. Am viaţa mea, munca mea, timpul meu. Ai văzut ce-ai văzut şi e al dracului de nedrept! O femeie a murit, trebuie să-i pese cuiva!

Reece închise ochii preţ de-o clipă.

– Să nu mă înţelegi greşit, bine? îl rugă ea şi îndreptându-se spre el îl îmbrăţişă şi îşi lipi uşor buzele de ale lui.

– Cum aş putea să te înţeleg greşit?

– Să nu o iei drept altceva decât simplă recunoştinţă, spuse ea punându-şi rucsacul pe umăr. Ştii drumul?

– Da, îl ştiu.

În timp ce se îndepărtau de drum, ea îi aruncă o privire scurtă:

– Ştii, e prima oară în doi ani când am sărutat un bărbat.

– Nu e de mirare că ai luat-o razna. Cum ţi s-a părut?

– Reconfortant.

– Poate că vreodată o să facem ceva mai mult decât reconfortant, Slăbănoago, pufni el.

– Poate că da. Acum gândeşte-te la altceva, îşi porunci sieşi. Ştii, într-una din pauzele mele m-am dus la magazin şi ţi-am cumpărat cartea, Jamison P. Brody.

– Pe care dintre ele?

– *Suişuri şi coborâşuri.* Mac zicea că e prima, aşa că am vrut să încep cu ea. Şi mai spunea că lui i-a plăcut.

– Şi mie.

Reece râse.

– O să te anunţ dacă o să-mi placă şi mie. Îţi zice cineva pe numele mic?

– Nu.

– De la ce vine P.?

– De la Pervers.

– Ți se potrivește, spuse ea umezindu-și buzele.

Din locul în care ajunseseră se putea urca în orice direcție.

– Ai zis că nu ai văzut bagaje sau echipament.

– N-am văzut, dar ar fi putut să le lase mai în spate, în afara razei mele vizuale.

– Reece, nu erau alte urme, din nicio direcție, în afară de cele ale lui Rick. Uite, făcu el lăsându-se în jos. Vezi? Nu sunt Natty Bumppo, dar mă prind măcar de chestiile elementare. Sunt urmele mele de azi-dimineață și ale lui Rick. Pământul e destul de moale.

– Bine, doar n-au zburat pe aripi de porumbei, fir-ar să fie!

– Nu. Dar dacă se pricepe la cățărări și la urmărire, i-ar fi fost ușor să-și acopere urmele.

– De ce? Cine să caute aici o femeie moartă, dacă nu l-a văzut nimeni?

– Tu l-ai văzut. Și poate că te-a văzut și el pe tine.

– Dar nu s-a uitat în jurul lui, și nici la celălalt mal al râului.

– Nu când te uitai tu. Doar ai fugit, nu? Și ți-ai lăsat lucrurile pe stâncă. Poate că a apucat să te vadă înainte să fugi, sau poate că ți-a văzut lucrurile. I-a picat fisa destul de repede și și-a acoperit urmele. Nouă ne-a luat vreo două ore să ajungem la cabana mea. Încă vreo treizeci de minute i-au trebuit și lui Rick să ajungă aici. Sau mai degrabă vreo oră, deoarece a mai și vorbit cu tine înainte să plece. Trei ore? Dumnezeule, e destul să acoperi urmele unei turme de elefanți, dacă te pricepi un pic.

– M-a văzut, spuse ea și simți că gâtul i se usucă la gândul ăsta.

– Poate că da, poate că nu. În orice caz, a fost precaut. Destul de isteț și de precaut încât să acopere orice urmă a trecerii lor pe-aici.

– M-a văzut. De ce nu m-am gândit la asta până acum? Îşi trecu mâna peste faţă. Probabil că a târât-o sau a cărat-o de aici, sau i-a atârnat o greutate şi a aruncat-o în râu până să ajung eu la tine.

– Cred că primele variante sunt valabile. E destul de dificil să atârni o greutate de un cadavru.

– Deci a cărat-o în altă parte.

Reece se opri, pentru că râul se auzea dincolo de copaci, căzând peste stânci. Tăia ca un cuţit canionul, iar pereţii păreau să se înalţe drept în sus. De parcă am fi într-o cutie, îşi zise ea, iar cerul ne e capac.

– Pe aici, murmură ea, pe-aici te simţi atât de... singur. Prezenţa râului te separă de orice altceva. Şi e atât de frumos! De ce ţi-ar mai păsa de altceva?

– E un loc bun ca să mori.

– Niciun loc nu e prea bun ca să mori. Odată ce ai văzut moartea cu ochii, ştii că niciun loc de pe pământ nu e destul de bun ca să mori. Dar aici e uimitor: copacii, stâncile, pereţii, apa. Chiar dacă ăsta ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi văzut, nu i-ar fi putut cuprinde toată frumuseţea. Pentru că era îngrozitor de furioasă. Pentru că acolo, în furia ei, nu-l vedea decât pe bărbatul acela. Apoi nu a mai simţit decât teama şi durerea.

– Poţi să vezi de-aici locul unde erai tu?

Se duse aproape de margine, spre râu. Era mai frig azi şi mai puţină luminozitate. Soarele nu era la fel de puternic, iar norii atârnau mai grei, aburii lor groşi şi albi întunecând albastrul cerului.

– Acolo, arătă ea cu degetul. M-am oprit acolo şi m-am aşezat ca să mănânc un sandvici şi să beau nişte apă. Mă simţeam bine la soare şi ascultam cu plăcere. Cum spuneam mai devreme, nu cred că ea a văzut altceva decât pe el. Cred că nici el nu o vedea decât pe ea. Şi eu am privit-o tot pe ea, pentru că era mai agitată. Se mişca mult.

Reece dădu din brațe, încercând să ilustreze ce spunea.

– Era o dramă. Puteai să-i simți intensitatea și de pe malul acesta al râului. Fierbea. Dar el părea că se controlează. Sau măcar așa mi se părea mie. Inventez asta? întrebă ea apăsându-și degetele peste ochi. Îmi amintesc ce s-a întâmplat sau inventez?

– Știi ce ai văzut.

Calmul absolut din vocea lui o făcu să-și descopere ochii și să i se oprească zbuciumul din stomac.

– Da, da, știu. Își agita brațele și își îndrepta degetul spre el. *Te avertizez.* Asta părea că spune. Și l-a plesnit.

Reece își pune palmele pe pieptul lui Brody și îl împinse.

– Cred că el a făcut un pas înapoi, spuse ea. Vrei să te transpui în personaj, te rog?

– Bine, se supuse el.

– A făcut așa, îi arătă ea încrucișând mâinile și desfăcându-le din nou. Ca un arbitru care arată time-out.

– Baschet? făcu el amuzat. Te-ai gândit la baschet?

– Pentru o clipă, doar. Dar a fost ceva de genul: *gata, m-am săturat!* Și l-a plesnit.

Când Reece ridică mâna, el o prinse de încheietură.

– Am înțeles imaginea.

– Nu aveam de gând să te lovesc. El a primit lovitura, apoi ea și-a luat elan și a lovit a doua oară. Atunci a împins-o și ea a căzut. Haide, fă-o.

– Desigur.

Brody o împinse, dar, cu toate că se dădu puțin înapoi, Reece nu căzu.

– Trebuie să fi fost mult mai tare de-atât. Nu! se feri ea când el zâmbi și încercă să o împingă ceva mai tare. O să mă prefac doar.

Aruncă o privire în spate, ca să măsoare distanța până la stânci. Faptul că reconstituiau crima nu însemna că trebuia să se lase omorâtă prosteşte.

– Stai puțin, ea nu avea un rucsac în spate.

Reece şi-l scoase, îl puse jos şi se lăsă să cadă pe pământ.

– Probabil că a căzut mai tare de-atât şi cred că s-a lovit la cap sau măcar s-a zguduit puternic. A rămas jos o clipă. I-a căzut căciula. Asta uitasem. I-a căzut căciula şi când şi-a mişcat capul, de parcă ar fi fost uşor ametită, am văzut o mică strălucire. Cercei. Cred că purta cercei. Nu am fost destul de atentă.

– Cred că te înşeli. Şi el ce-a făcut? A înaintat spre ea?

– Nu, nu. Ea s-a ridicat repede şi s-a repezit la el. Nu-i era frică, era nervoasă. Enervată la culme. Ţipa la el; nu am auzit ce-i spunea, dar vedeam că ţipă. El a pus-o din nou la pământ. Nu a mai lovit-o, de data asta, dar când ea a căzut, el s-a aşezat deasupra ei.

Reece se aşeză din nou pe pământ şi se întoarse spre Brody.

– Poftește, te rog.

– Sigur, cu plăcere, spuse el, aşezându-şi un picior de-a stânga şi pe celălalt de-a dreapta lui Reece.

– I-a întins o mână, dar ea l-a refuzat. S-a ridicat în coate şi i-a făcut față. Am văzut cum i se mişcau buzele şi mi-am imaginat strigătele şi blestemele. Atunci el a cedat. Nu doar că a stat deasupra ei, ci s-a aşezat pe ea cu toată greutatea, continuă Reece, iar Brody se ghemui. Simți că i se taie răsuflarea când Brody îi urmă instrucțiunile. Da, aşa. Nu era o joacă sau ceva încărcat de sexualitate, cel puțin nu mi s-a părut mie, de acolo de unde îi vedeam. Ea îl lovea cu palmele, aşa că el i le-a ținut de pământ. Nu, nu, protestă ea cuprinsă de panică în clipa în care Brody o apucă de încheieturi ca să o blocheze. Nu pot, opreşte-te!

– Uşor, o linişti el şi continuă să o privească în timp ce o elibera din strânsoare şi de greutatea lui. Nu-ți fac niciun rău. Spune-mi ce a urmat.

– Ea se chinuia şi se zvârcolea sub el. Dar el era mai puternic. El o ținea strâns de păr şi îi lipise capul de pământ. Apoi... apoi a prins-o cu mâinile de beregată. Ea s-a forțat, a încercat să-l dea la o parte, l-a apucat de încheieturi, dar cred că puterile o părăsiseră. Stai... el i-a imobilizat brațele la pământ cu genunchii, ca să o împiedice să-l mai lovească. La naiba, şi asta uitasem!

– Dar îți aminteşti acum.

– Ea a încercat să-şi găsească un punct de sprijin, cred. Şi-a înfipt picioarele în pământ şi degetele în noroi. Apoi s-a oprit. N-a mai mişcat, dar el nu şi-a descleştat mâinile de pe gâtul ei. A rămas aşa, dar eu am fugit. Ridică-te, da? Ridică-te!

El se mişcă, dar rămase aşezat pe jos, lângă ea.

– E posibil ca ea să mai fi fost în viață?

– A rămas cu degetele încleştate pe gâtul ei, făcu Reece, în timp ce-şi strângea genunchii la piept şi-şi lipea fruntea de ei.

Urmară câteva minute de tăcere. Lăsară doar râul să curgă pe lângă ei şi norii să arunce umbre peste stânci şi peste apă.

– Presupun că eşti genul care vede jumătatea goală.

– Poftim?

– Sau poate că paharul e mai mult de jumătate gol, pentru că s-a crăpat şi ce e în el picură pe-afară. Ai văzut ce s-a întâmplat şi primele sentimente care te-au cuprins au fost vinovăția şi disperarea. Ai văzut cum e ucisă o femeie şi nu ai putut să faci nimic să o ajuți. Biata de ea, biata de tine, continuă el. Asta în loc să gândeşti altfel: ai văzut cum e ucisă o femeie şi dacă nu ai fi fost acolo unde erai nimeni nu ar fi ştiut ce i s-a întâmplat. Jumătate plin, jumătate gol, ce dracu' mai contează? Dacă e ceva în paharul ăla, bea-l!

Reece izbucni în râs. Aşezată pe acelaşi loc unde o femeie fusese ucisă cu numai o zi în urmă, ea simţi cum râsul îi umple pieptul şi izbucneşte liber.

– Bună strategie. În clipa asta îmi doresc să-mi întindă Dumnezeu un pahar bun de Pinot Grigio.

După ce îşi şterse ochii cu podul palmelor, se ridică în picioare.

– Reconstituirea a lăsat urme de picioare, spuse ea în timp ce se ridica. Gropi în pământ de la tocurile mele. Pământul bătătorit, urme de mâini. Nu trebuie să fii chiar Natty Bumppo ca să vezi că doi oameni au fost aici şi că a avut loc o luptă.

Brody se duse doi paşi mai încolo şi rupse câteva crengi dintr-o salcie, după care începu să şteargă urmele.

– E deştept, spuse el în timp ce ascundea probele. O târăşte sau o cară mai încolo, unde nu mai poate fi văzută de pe celălalt mal al râului sau de pe canion, apoi rupe o creangă ca asta din altă parte, vine înapoi şi se asigură că niciunul dintre ei nu a scăpat nimic pe jos. Trebuie să-ţi păstrezi sângele rece ca să faci aşa ceva. Se îndreptă şi privi în jos. E destul de curat. Natty ar fi putut să găsească ceva aici, dar eu sunt doar un amator. Poate că dacă ai aduce o echipă de detectivi experţi în omucideri, ar putea să găsească vreun fir de păr, ceva, dar ce-ar dovedi asta? Aruncă crengile deoparte. Nimic. Nu a trebuit decât să şteargă urmele. Pe aici sunt destule locuri unde să poţi îngropa un cadavru. Sau, dacă aş fi fost eu în locul lui, aş fi avut o maşină, aş fi aruncat trupul în portbagaj şi l-aş fi cărat departe de-aici. Undeva unde să am suficient timp să sap o groapă destul de adânc încât să n-o găsească animalele sălbatice.

– Nu-ţi trebuie sânge rece pentru asta, trebuie să ai sufletul îngheţat.

– Ca să ucizi pe cineva, trebuie să fii de gheață sau să fii în flăcări. Depinde. Dar ca să scapi după ce ai comis o crimă? Îți trebuie sânge rece. Gata, ai văzut destul?

Ea încuviință dând din cap.

– Chiar mai mult decât credeam.

9

În timp ce se întorceau, Reece își desfăcu sticla cu apă și bău. Când Brody îi întinse o mână, ea i-o dădu.

– Se spune că nu există crimă perfectă.

Bău cu sete și îi dădu înapoi sticla.

– Se spun o mulțime de lucruri, iar mare parte din ele sunt greșite de cele mai multe ori.

– Chiar sunt. Și totuși, indiferent cine era, are un loc al ei căruia îi aparține. Venea de undeva. Mai mult ca sigur că are o slujbă, o casă. Este posibil să aibă și familie.

– S-ar putea.

Supărată, Reece își băgă mâinile în buzunare.

– Da, era legată de cel puțin o persoană. Iar el a ucis-o. Era ceva între ei.

– Și ne întoarcem la ar fi posibil, s-ar putea. S-ar fi putut întâlni în ziua în care au sfârșit prin a veni aici, sau poate că erau împreună de zece ani. Ar fi putut veni de oriunde, de exemplu din California, prin Texas, tocmai din Vest. La dracu', ar fi putut fi francezi!

– Francezi?

– Oamenii ucid la fel în orice limbă. Ideea este că șansele să fi fost doar în trecere sunt la fel de mari cu cele potrivit cărora ar fi din zonă. Chiar mai bune. Sunt mai puțini oamenii care locuiesc în Wyoming decât în Alaska.

– Din cauza asta te-ai mutat aici?

– În parte. Probabil. Dacă munceşti la un ziar, un ziar dintr-un oraş mare, ai de-a face cu oamenii până peste cap. Ideea este că, indiferent cine sunt aceşti oameni, există şanse mai mari ca ei să vină din altă parte.

– Şi s-au apucat să se lupte până la moarte pentru că s-au rătăcit, iar el nu se putea opri să ceară detalii despre direcţie? Eu nu cred că s-au întâlnit acolo sau s-au dus acolo pentru că aveau ceva de discutat. Sau că aveau un motiv de ceartă.

Îi plăcea felul în care vorbea, decise Brody. Rareori pe acelaşi ton. Exact ca atunci când gătea, jonglând cu toate felurile de mâncare în acelaşi timp.

– Supoziţii, nu realitate.

– Bine, doar presupun. Şi presupun că nu erau francezi.

– Posibil italieni. Nici lituanieni nu iese din discuţie.

– Ei bine, un cuplu lituanian se rătăceşte pentru că, asemenea tuturor bărbaţilor de pe glob, el îşi consideră penisul – printre altele – o busolă. Aşa că este incapabil să întrebe pe unde trebuie să meargă şi, prin urmare, puterea penisului este discreditată.

El se încruntă spre ea.

– Acesta este un secret bărbătesc foarte bine păstrat. Cum de ai spart codul?

– Ştim mult mai multe decât crezi despre acest lucru. Oricum, ies din maşină, se strecoară printre copaci către râu pentru că, în mod sigur, aşa au procedat ca să afle unde sunt. Se ceartă, se luptă, el o ucide. Apoi, fiind un om de munte lituanian, îşi acoperă cu dibăcie urmele şi îi cară trupul înapoi spre Taurusul lor închiriat, ca să o îngroape în pământul natal.

– Ar trebui să scrii chestia asta.

– Dacă acesta este nonsensul ridicol pe care *tu* îl scrii, sunt uimită că ai fost publicat vreodată.

– Poate că m-am oprit la francezi din pure raţiuni internaţionale. Dar să ne întoarcem, Slăbănoago, la faptul că ar putea fi oricine de prin împrejurimi.

O ajuta să se gândească la asta ca la un puzzle.

– Dacă şi-a acoperit urmele aşa cum a făcut-o, ştie câte ceva despre excursii şi urmărire.

– Mulţi oameni ştiu. Şi s-ar putea să mai fi fost şi altă dată pe aici.

Brody se uită în jur. Cunoştea acest tip de teren pentru că mai făcuse excursii în zone asemănătoare şi le folosise în scrierile lui. Nu peste mult timp vor înflori căldăruşele şi părăluţele. Caprifoiul înflorit se va înălţa pretutindeni unde reuşea să răsară. Locuri umbrite, locuri drăguţe.

Va arăta mult mai bine spre iunie.

– Este puţin cam devreme pentru turişti, calculă el, dar oamenii vin în perioada asta a anului pentru că vor să evite aglomeraţia de vară şi de iarnă. Sau se îndreaptă spre alte zone şi se opresc pentru o plimbare scurtă. Sau sunt dintre cei pe care i-ai văzut în Fist şi care îţi gustă bucatele.

– Acesta chiar că este un gând vesel. Mulţumesc.

– Ai văzut ce purta. L-ai recunoaşte dacă l-ai vedea?

– Pălărie de vânător, de culoare portocalie, haină neagră, potrivită pentru toate anotimpurile. Palton. Nu, presupun că haină. Văd aşa ceva în fiecare zi. Din păcate, nu m-am uitat prea bine la el. I-aş fi putut servi supa zilei, fără să îmi dau seama de diferenţă. Cum voi putea vreodată ... Oh, Doamne!

Îl văzu şi el. De fapt, văzu ursul cu mai bine de zece secunde înainte să îl zărească ea cum înaintează greoi.

– Nu are nicio treabă cu tine.

– Ştii asta pentru că eşti un bun psiholog al urşilor? Totul părea atât de neverosimil, încât nici măcar nu îi era cu adevărat teamă. Cel puţin nu în sensul activ al cuvântului.

– Doamne, este chiar unul mare.

– Am văzut alții și mai mari. Hm, se presupune că nu ar trebui să fugim.

– Nu. Asta doar l-ar distra, până când ne va ajunge din urmă. Continuă să vorbești și să te miști, ușurel. În regulă, ne-a văzut.

În regulă, se gândi ea, începând să se sperie cu adevărat. Bună ziua, ursule!

Își aminti ilustrațiile din ghidul ei, cu pozițiile sugerate pentru a te preface mort în timpul unei întâlniri cu un urs. Semănau cu poziția fătului.

Putea face asta, nu era nicio problemă. Putea cu ușurință să cadă direct pe pământ, pentru că, dacă ar fi încercat să facă o mișcare, picioarele ei oricum n-ar fi ascultat-o.

Înainte să testeze veridicitatea ghidului, ursul le aruncă o privire lungă, se întoarse cu spatele la ei și plecă.

– Cei mai mulți dintre ei sunt timizi, comentă Brody.

– Cei mai mulți. Excelent. Cred că trebuie să mă așez.

– Continuă să mergi. Ești la primul tău urs?

– Atât de aproape și de personal, da. Uitasem că trebuie să mă gândesc și la ei. Își mângâie cu mâna locul dintre sâni, pentru a se asigura că inima ei cea tulburată rămăsese unde îi era locul. Asta va fi urs-învățătură de minte, așa cum spune în ghidul meu. Cam fără suflare, spuse ea și își lovi din nou pieptul cu degetele. Cred că era frumos, într-un mod terifiant.

– Încă un lucru. Dacă ar fi existat un cadavru prin apropiere pe care să îl simtă, ar fi fost mult mai agresiv. Asta înseamnă că ori nu-i aici, ori este îngropat suficient de adânc.

Fu nevoită să înghită, cu greu și adânc.

– Și mai multe imagini plăcute pentru mine. Cu siguranță o să vreau niște vin. Un pahar cu adevărat mare cu vin.

Se simți mai în siguranță când se întoarse în mașină. Mai în siguranță și ridicol de obosită. Voia să doarmă puțin

la fel de mult cum dorea vinul. O cameră întunecată, liniştită, o pătură moale, uşi încuiate. Şi uitare de sine.

Când Brody porni maşina, ea închise pentru câteva clipe ochii. O alunecare de pe culmea oboselii, către somn.

Dormea liniştit, fără niciun sunet, fără nicio mişcare. Capul ei se odihnea în colţul dintre scaun şi fereastră, iar mâinile îi erau aşezate, fără vlagă, în poală.

Ce naiba să facă acum cu ea?

Din moment ce nu era sigur, conduse încet, făcând ocoluri pentru a lungi drumul înapoi spre oraş.

Se descurcase singură mai bine decât credea ea însăşi. Cel puţin asta era părerea lui. O mulţime de oameni nu ar fi ieşit din situaţia în care fusese ea. Cei mai mulţi ar fi considerat că şi-au făcut datoria şi ar fi trecut peste după ce raportaseră crima.

Ea nu o făcuse.

Poate că din cauza celor prin care trecuse înainte. Sau poate aşa era ea făcută.

Se internase într-un spital de boli psihice, medită el. Din tonul vocii ei, înţelegea că vedea acest lucru ca pe un fel de capitulare.

El o vedea ca pe un act de curaj.

De asemenea, ea considera plecarea din Boston ca pe un fel de fugă. El o vedea mai degrabă ca o călătorie. Aşa cum făcuse şi el când plecase din Chicago. Fuga era doar teamă şi evadare. O călătorie era o trecere, nu? Avusese nevoie de acea trecere pentru a săpa adânc şi a face ceea ce dorea, să trăiască după propriile reguli, după propriul ceas.

Din punctul lui de vedere, Reece Gilmore făcea cam acelaşi lucru, cu deosebirea că avea mai multe bagaje decât el, în această călătorie.

Nu-i fusese teamă în viaţa lui, dar şi-o putea imagina. Să îşi imagineze era ceea ce făcuse el. Îşi putea imagina

panica de a zăcea în durere şi confuzie, într-un pat de spital. Disperarea îndoielii propriei sănătăţi mintale. Dacă le adaugi pe toate, era destul de mult pentru a fi suportat de o singură persoană.

Şi ea îl amesteca în asta. Nu era genul de bărbat care să încerce să vindece aripile rupte ale unui pui de pasăre. Natura îşi urma cursul şi, cu cât mai puţini oameni se interferau cu acest curs, cu atât mai bine.

Acum era atras şi nu pentru că se afla aproape în situaţia de a fi fost martor la comiterea unei crime. Deşi ar fi fost şi asta suficient.

Ea îl atrăgea. Nu slăbiciunea ei, ci forţa cu care ducea lupta ei împotriva lor. Trebuia să respecte asta. Aşa cum trebui să accepte atracţia care fierbea mocnit.

Nu s-ar fi zis că era genul lui. Esenţa oţelită de sub cochilia fragilă o făcea să pară neajutorată, iar el nu dispunea de răbdare cu femeile care aveau nevoie de ajutor. De obicei.

Îi plăceau cele istețe şi statornice ocupate cu propriile lor vieţi, care nu aveau nevoie de prea mult din timpul lui.

Probabil că fusese astfel înainte de a fi rănită, decise el. Poate că va fi din nou aşa, deşi nu exact la fel ca înainte. Se gândi că ar fi interesant să o urmărească cum îşi revine, privind cu atenţie rezultatul.

Aşa că el conduse, în timp ce ea dormea, prin iarba îngălbenită şi verdele palid al salviei omniprezente. Şi privi cum munţii se iveau din platoul câmpiei. Nicio ridicare blândă, şi nici dealuri la poale care să îmblânzească imaginea nu diminuau acea putere abruptă şi extraordinară.

Zăpada încă se mai răsucea în vârtejuri pe vârfuri, iar crestele albe alături de albastru-gri adăugau un plus de putere, în timp ce se loveau de cer.

Încă îşi mai amintea când îi văzuse prima oară şi cum el – care nu se considerase niciodată un bărbat spiritual – fusese

surprins de duritatea şi magia lor teribile. Rockies erau probabil mai înalţi, iar munţii din est mai eleganţi. Dar aceştia, care pentru moment erau casa lui, se situau pe primul loc.

Poate că venise aici pentru că nu trebuia să îşi folosească coatele spre a-şi face loc printre oameni. Aceşti munţi erau cu siguranţă un bonus important.

Conduse repede, printre câmpiile cu salvie, unde se plimba o turmă mică de bizoni. Se mişcau greoi, observă el, cu blana cu păr aspru şi capetele mari, aplecate. Doi pui, probabil că abia născuţi, rămâneau aproape de mamele lor.

Deşi îşi închipui că Reece s-ar bucura să îi vadă, o lăsă să doarmă.

Ştia că în curând câmpiile vor înflori sub soarele verii, revărsându-şi culorile alături de salvie. Şi îşi mai imagină, cu toate acele hectare de teren liber, că un mormânt ar trece neobservat de om sau de animal. Asta dacă omul avusese răbdarea să sape, adânc.

Se îndreptă spre Angel Fist, printre grupurile de plop şi pin care mărgineau drumul. Reece gemu uşor, în somn. Când Brody îi aruncă o privire, văzu că începuse să tremure.

Opri maşina în mijlocul drumului, apoi se întoarse să o scuture de umăr.

– Trezeşte-te.

– Nu! Se trezi ca un alergător la linia de sosire. Când pumnul ei ţâşni, el i-l blocă cu podul palmei.

– Loveşte-mă, spuse el calm, o să te lovesc şi eu.

– Ce? Ce? Se uita cu privirea înceţoşată la pumnul ei, strâns în palma lui. Am adormit. Chiar am adormit!

– Dacă nu ai adormit, te-ai prefăcut foarte bine în ultima oră.

– Te-am lovit?

– Ai încercat. N-o mai face.

– Verificam. Îşi ordonă inimii să se liniştească. Îmi poţi da geanta?

El îşi desfăcu degetele şi o lăsă să îşi retragă pumnul, care-i căzu apoi în poală.

– Te trezeşti întotdeauna ca şi cum ai fi auzit clopoţelul pentru runda a doua?

– Nu ştiu. A trecut mult timp – nu îmi amintesc cât – de când am dormit cu cineva în preajmă. Cred că mă simt confortabil lângă tine.

– Alinată, liniştită. Sprânceana lui se ridică. Dacă mai continui să foloseşti cuvinte ca astea, o să mă simt obligat să te fac să îţi schimbi părerea.

Ea schiţă un zâmbet.

– Cei ca tine nu fac rău femeilor.

– Aşa deci?

– Vreau să spun, nu fizic. Probabil că ai rupt porţia ta de inimi, dar nu distrugi mai întâi proprietarul. Poţi înjunghia suflete doar cu cuvinte, ceea ce este – dacă mă gândesc mai bine – la fel de rău. Oricum, apreciez că m-ai lăsat să dorm. Probabil că eram ... Oh! Uită-te la ei!

Se dădu într-o parte; priveliştea care umplea cadrul ferestrei îi alungă orice altceva din minte. Şocată, îşi desfăcu centura de siguranţă şi deschise portiera. Vântul o învălui când ieşi afară din maşină.

– Totul este atât de *primar*, atât de ameţitor şi înspăimântător. Toată această deschidere. Şi uită-te la ei, sunt fortăreaţa care preia controlul a tot ce îi înconjoară. Este ca şi cum şi-ar fi croit drumul spre înălţimi, direct din ţărână. Ador impetuozitate lor.

Merse în faţa maşinii şi se sprijini de capotă.

– Îi privesc în fiecare zi, de la fereastra mea sau când mă duc sau mă întorc de la muncă. Dar nu este la fel ca atunci când eşti aici, fără clădiri, fără oameni.

– Eu sunt „oameni".

– Ştii ce vreau să spun. Aici, faţă în faţă cu ei, te simţi cu adevărat om.

Se uită peste umăr, bucuroasă că el vine să i se alăture.

– M-am gândit să vin în trecere, să am ceva de lucru şi să plec mai departe. În fiecare dimineaţă mă uit pe fereastră spre lac şi îi văd oglindiţi în el, şi nu mă pot gândi la niciun motiv care să mă facă să plec.

– Tot trebuie să te stabileşti undeva.

– Nu acesta era planul. De fapt, nu prea am avut un plan, asta ca să spun adevărul. N-am gândit că voi sfârşi prin a mă întoarce în Est, mai devreme sau mai târziu. Probabil că nu în Boston. Poate în Vermont. Am făcut acolo şcoala, aşa că îmi este familiar. Eram sigură că îmi lipseşte verdeaţa. Coasta estică, înverzită.

– Pajiştile se înverzesc, iar câmpiile şi mlaştinile înfloresc. Este un adevărat tablou.

– Sunt sigură că este, dar aşa-i şi aici. Mai bun decât un pahar cu vin. Îşi dădu capul pe spate, închise ochii şi respiră adânc.

– Aşa arăţi uneori când găteşti.

Ea îşi deschise ochii de un căprui adânc.

– Arăt? Adică cum?

– Relaxată, calmă. Fericită.

– Cred că bucătăria este locul în care sunt sigură pe mine, iar încrederea mă face să mă simt veselă şi fericită. Şi îmi cam lipseşte. Nu mă puteam duce într-o bucătărie, după tot ceea ce s-a întâmplat. Mi-a fost răpită bucuria asta. Oricum, încep să o recapăt. Ascultă păsărelele. Mă întreb ce sunt.

El nu remarcase ciripitul până când nu îi spusese ea. Reece se întoarse să se uite în jur şi ochii ei se deschiseră larg. Îl apucă strâns de braţ.

– Uită-te. Hm!

Când se uită, văzu turma de bizoni, croindu-şi drum prin câmpiile de salvie.

– La fel ca şi cu ursul, i-am mai văzut, dar niciodată nu am fost atât de aproape de ei. Este mult mai incitant. O, uite! Pui.

Cuvântul i se înmuiase, ieşind ca şi cum ar fi fost topit.

– De ce întotdeauna femeile spun cuvântul *copii* pe un asemenea ton?

Ea îşi sprijini uşor capul de braţul lui.

– Pentru că sunt atât de dulci, şi pe urmă cresc aşa de mari.

– Şi pe urmă îi frigi pe grătar.

– Te rog, trăiesc un moment minunat legat de natură. Când îi văd, îmi doresc să fi venit călare pe un cal, în loc să merg într-un SUV. Vreau să văd o antilopă, decise ea, dar, mai întâi va trebui să ştiu să călăresc.

– Vrei să călăreşti o antilopă?

– Nu. Ea râse din nou, pe un ton jos. Mi-a trecut prin gând. Vreau să văd o antilopă în timp ce călăresc un cal. Dar nu ştiu să călăresc.

– Nu s-a oferit Lo să te înveţe?

Ea îşi strecură mâinile în buzunare, în timp ce continua să privească turma.

– Nu tocmai asta voia să călăresc. Dar poate că o să mă mai gândesc – cu privire la lecţiile de călărie – când voi fi sigură că se comportă bine.

– Îţi place ca bărbatul tău să se comporte bine?

– Nu neapărat, spuse ea absentă. Dar în cazul lui, da.

Semnalele de alarmă nu se opriră decât după ce el se întoarse şi îşi puse mâinile pe capotă, de-o parte şi de alta a ei, făcând-o prizonieră.

– Brody.

– Nu eşti proastă, şi nici nu te prinzi greu. Doar că eşti nervoasă. Vrei să îmi spui că nu ţi-ai dat seama că ne îndreptăm spre asta?

Inima ei bătu cu putere, poate că parțial de teamă. Dar nu era numai asta.

– Mintea mea nu s-a mai concentrat pe lucruri din astea de multă vreme. Cred că mi-a scăpat. În cea mai mare parte mi-a scăpat, se corectă ea.

– Dacă nu ești interesată, ai face bine să o spui deschis.

– Sigur că sunt interesată, numai că... uh!

Ultimele cuvinte îi ieșiră ca un strigăt, pentru că el o luă în brațe, ridicând-o în vârfurile picioarelor.

– Mai bine păstrează-ți respirația, o avertiză el, vom face o scufundare.

Nu își putu păstra respirația, nici mintea și nici echilibrul. Scufundarea era abruptă și rapidă, așa că aerul care fusese până atunci proaspăt și rece deveni fierbinte. Gura lui nu era răbdătoare sau blândă, nu convingea, nu seducea. Pur și simplu lua ceea ce dorea. Senzația era de absorbire, absorbire care o lăsa amețită și fără vlagă.

Fierbinte, gândi. Dur, și înfometat. Aproape că uitase cum era să existe un bărbat înfometat după gustul ei și care să se înfrupte din el.

Chiar în momentul în care se întreba dacă va mai rămâne ceva din ea când el va termina, brațele ei îi înconjurară gâtul. Mâinile lui îi prinseră șoldurile și i le trase energic spre el.

Inima ei bătea cu putere lângă a lui – bătaie după altă bătaie, grele și rapide. Și tremura. Dar gura ei era la fel de avidă ca a lui; brațele i se îngemănau ferm în jurul gâtului lui. Nu era teamă ceea ce gusta, în timp ce îi devasta buzele, ci un șoc ce se amesteca cu o explozie arzătoare de nevoie.

Pentru că el voia mai mult, o ridică așezând-o pe capota mașinii. Apoi se strecură înăuntru și luă mai mult.

Poate că își pierduse mințile și își va face griji mai târziu, dar pentru moment cedă tuturor solicitărilor corpului ei și își înfășură picioarele în jurul taliei lui.

– Atinge-mă. Îi apucă buza de sus şi limba. Atinge-mă undeva. Oriunde.

Mâinile lui se strecurară sub bumbacul moale al tricoului ei şi se încleştară pe sânii ei. Geamătul îi ţâşni din interior, în timp ce corpul cerea mai mult. Mai multă atingere, mai multă senzaţie, totul. Mâinile lui erau dure şi grele, ca restul corpului său, dur şi puternic. Puternic, în aşa fel încât oriunde o atingea simţea umflături minunate, tandru apăsate.

Răspunsul ei, solicitările ei îi acaparau controlul. Se închipui având-o chiar acolo, pe capota maşinii, smulgându-i puţinele haine care îi stăteau în cale, afundându-se în ea până când tensiunea lui primitivă, desăvârşită s-ar fi eliberat.

– Uşor. Mâinile lui nu erau complet stăpâne pe ele în momentul în care i le luară pe ale ei. Hai să ne oprim puţin.

Abia dacă îl auzea prin zumzăitul din minte, aşa că îşi lăsă capul să îi cadă moale pe umărul lui.

– Bine. Bine. Oh! Nu putem... nu trebuie ...

– Am făcut-o. Cu siguranţă o vom face din nou, dar, pentru că nu mai avem şaisprezece ani, nu va fi în mijlocul drumului, pe capota maşinii.

– Nu. Sigur. Reuşi să îşi ridice capul şi să se concentreze. Dumnezeule! Suntem în mijlocul drumului. Mişcă. Trebuie să te mişti.

Sări de pe capotă, trecându-şi mâinile prin părul răvăşit, trăgând de tricou şi de haină.

– Arăţi bine.

Nu se simţea bine. Se simţea folosită – dar nici pe departe suficient folosită.

– Nu putem ... Nu sunt pregătită să ... Nu este o idee bună.

– Nu îţi cer să te măriţi cu mine şi să îmi porţi copiii, Slăbănoago. A fost un sărut şi o idee a naibii de bună. Să te culci cu mine este una şi mai bună.

Ea își apăsă mâinile pe tâmple.

– Nu pot să gândesc. Capul îmi este pe cale să explodeze.

– Acum câteva minute părea că o altă parte din tine este pe cale să explodeze.

– Oprește-te. Vrei să te oprești? Uită-te la noi, aruncându-ne unul asupra celuilalt, vorbind despre sex. O femeie a murit.

– O să rămână moartă indiferent dacă te vei culca cu mine sau nu. Dacă ai nevoie de ceva timp ca să te obișnuiești cu ideea asta, bine. Ia-ți vreo două zile. Dar dacă după asta te vei gândi să nu fim împreună, înseamnă că m-am înșelat. Și că ești proastă.

– Nu sunt proastă.

– Văd. Aveam dreptate. Se întoarse să meargă spre mașină.

– Brody. Vrei să aștepți un nenorocit de minut?

– De ce?

Îl privi. Era masiv și aspru, așa cum se profila pe fundalul întinderii semețe a dramaticilor Teton.

– Nu știu. Pur și simplu nu știu.

– Atunci hai să ne întoarcem. Vreau o bere.

– Nu mă culc cu fiecare bărbat de care mă simt atrasă.

Brody se aplecă peste ușa deschisă a mașinii.

– După cele spuse de tine, nu te-ai mai culcat cu nimeni de doi ani.

– Așa este. Dacă tu crezi că o să profiți de ... faptul că am stat pe uscat atâta ...

– Poți să juri pe fundul tău cel slăbănog că așa voi face. El râse în timp ce se urcă în mașină.

Ea defilă cu fundul ei cel slăbănog spre ușa pasagerului și intră ofensată înăuntru.

– Asta este o discuție ridicolă.

– Atunci taci.

– Nici măcar nu știu de ce te plac, mormăi ea. Poate că nu te plac. Poate că ți-am răspuns așa cum am făcut-o pentru că a trecut mult timp de când am avut alt … contact personal intim.

– De ce nu spui pur și simplu de când ți-ai tras-o?

– Evident, nu am eleganța ta în alegerea cuvintelor. Ideea este că doar faptul că ți-am răspuns nu înseamnă că o să te las să mă vâri în pat.

– Nu intenționez să te lovesc în cap cu bâta și să te târăsc de păr în peștera mea.

– Nu m-ar surprinde. Își așează stângaci scutul ochelarilor de soare. Și în timp ce îți sunt recunoscătoare pentru că mă crezi, pentru că mă sprijini, sunt …

Izbucni așa de tare, încât ea se smuci în centura de siguranță.

– Una nu are nimic de-a face cu alta. Vocea lui era periculos de rece. Nu merge pe varianta asta.

– Eu … Închise gura și respiră adânc când el porni mașina. A fost jignitor, ai dreptate. A fost jignitor pentru amândoi. Ți-am spus că nu pot să gândesc. Corpul îmi e agitat, iar creierul întors pe dos. Sunt furioasă, sunt speriată și sunt excitată. Și mă ia și o durere de cap.

– Ia două aspirine și culcă-te. Și să mă anunți când excitarea întrece restul stărilor.

Reece se uită spre munți.

– Ultimele două zile au fost cele mai ciudate.

– Mie îmi spui!

– Vreau să vorbesc cu șeriful. Poți să mă lași direct acolo.

– Mergi acasă, iei aspirine și îl suni.

– Trebuie să vorbesc cu el față în față. Du-mă acolo, repetă ea, în timp ce intrau în Angel Fist. Du-te și bea-ți berea. Cum Brody nu îi răspunse, ea se răsuci în scaun să îl înfrunte. Nu îți cer să vii cu mine. Nu vreau să vii. Dacă

şeriful Mardson nu crede că pot să vorbesc singură în numele meu, are şi mai puţine motive să mă creadă.

– Cum vrei tu.

– Încerc.

Când opri în faţa biroului şerifului, îi aruncă o privire curioasă.

– Ce avem mâine la cină?

– Ce?

– Îmi găteşti.

– Oh. Am uitat. Nu ştiu. O să mă gândesc la ceva.

– Sună delicios. Du-te, termină asta, apoi dormi puţin. Arăţi de parcă ai fi gata să te prăbuşeşti.

– Te rog, nu mă mai flata. O să mă zăpăceşti. Aşteptă o clipă, două, apoi smulse rucsacul de jos şi se repezi spre uşă.

– Ceva probleme?

– Nu. Bine, credeam că mă vei săruta de plecare.

Buzele lui se întredeschiseră, în timp ce îşi ridică o sprânceană.

– Doamne, Slăbănoago, deja devine stabil?

– Eşti un ticălos, zise ea, dar un chicot îi gâdilă gâtul când ieşi trântind uşa. Şi dacă îmi ceri să ne vedem tot timpul, să aduci un inel. Îşi băgă capul pe uşă. Şi lalele – sunt preferatele mele.

Amuzamentul cu şicane o însoţi când trecu pragul biroului şerifului. Nervii începură să i se întindă după ce deschise uşa şi intră înăuntru.

Mirosea a cafea râncedă şi a câine ud. Observă locaţia primului miros, pe un bar îngust în partea din stânga a camerei, unde un bol aproape gol, conţinând ceea ce părea a fi noroi negru, fierbea în continuare. Sursa celui de-al doilea miros zăcea pe podea, sforăind, lângă un birou din metal cu scaune dispuse faţă în faţă, unde, bănuia, lucrau agenţii.

Un singur loc era ocupat. Un snop de păr negru, un barbişon scurt, ochi veseli, de culoarea alunei, o conformaţie

suplă, tinerească. Denny Darwin, își aminti Reece, și îi plăceau ouăle fierte, tari, și slănina aproape arsă.

Când ușa se deschise, se uită în sus spre ea și roși ușor. Felul în care degetele lui alergau grăbite pe tastatura calculatorului o făcea să creadă că, indiferent ce făcea, nu era o treabă de serviciu.

– Salut, doamnă Gilmore.

– Reece. Nu era cu mult mai tânăr decât ea, își spuse. Douăzeci și cinci de ani, poate, și avea o față proaspătă, în ciuda barbișonului. Speram să pot vorbi cu șeriful, dacă este aici.

– Sigur, este în biroul din spate. Intrați direct.

– Mulțumesc. Drăguț câine. Făcu o pauză, apoi se uită mai atent. Am mai văzut câinele acesta. Este cel căruia îi place să se scalde în lac.

– Trebuie să fie Moses. Este câinele lui Abby Mardson. Fata mijlocie a șerifului.

– Da, sigur. Îi aruncă o minge în apă, ca să-l facă să sară și să i-o aducă.

– Îi place să ne țină companie când copiii sunt la școală. Astăzi a stat ceva mai mult.

Moses își deschise un ochi, îi arată lui Reece o față pufoasă și plictisită și își întinse cu zgomot coada uriașă și păroasă.

– De obicei rămâne supă de oase la Joanie. Să îmi dai de știre dacă Moses vrea puțină.

– Mulțumesc.

– Mi-a părut bine să te cunosc, Moses.

Păși în direcția arătată de Denny. Mai era un alt birou pentru agenți, gol și tăcut.

Într-un capăt al holului erau două celule deschise, neocupate în clipa aceea, iar în celălalt o ușă pe care scria MAGAZIE, și o alta pe care scria TOALETĂ. Vizavi de magazie, biroul lui Rick Mardson avea ușa deschisă.

Rick şedea la un birou din lemn de stejar, care arăta ca şi cum ar fi trecut prin mai multe războaie. Era cu faţa spre uşă, cu fereastra în spatele lui, la o înălţime potrivită pentru a-i oferi intimitate când aprindea lumina. Lângă nelipsitul calculator, pe birou se mai aflau două rame cu fotografii, dosare şi o cană mare, roşie folosită ca suport pentru mai multe pixuri şi creioane.

Agăţate de cuierul vechi din colţ, erau pălăria şi o haină de un maro şters. Afişe din filme înviorau bejul industrial al pereţilor cu imagini ale lui John Wayne, Clint Eastwood, Paul Newman, în costume de cowboy.

Rick se ridică, văzând-o că ezită lângă uşă.

– Intră, Reece. Tocmai încercam să te sun.

– Ar trebui să îmi iau un robot. Ai un minut?

– Sigur. Ia loc. Vrei puţin din cea mai proastă cafea din Wyoming?

– O să sar peste, dar îţi mulţumesc. Mă întrebam dacă ai ceva noutăţi.

– Pe partea veştilor bune, fiecare persoană din Angel Fist este avută în vedere. La fel şi turiştii pe care i-am avut în ultimele câteva zile. Nu a fost anunţată nicio dispariţie a vreunei persoane cu descrierea făcută de tine.

– Nimeni nu şi-a dat încă seama că a dispărut. A trecut doar o zi.

– Poate că este aşa şi voi continua să verific periodic.

– Crezi că îmi imaginez eu totul.

El merse până la uşă, o închise, apoi se întoarse pentru a se aşeza pe marginea biroului. Pe faţa lui nu se citea altceva decât bunătate şi răbdare.

– Pot să îţi spun numai ceea ce ştiu. În acest moment, ştiu că fiecare femeie din oraşul meu este cercetată, iar turiştii care sunt sau au fost aici până ieri sunt în viaţă şi sănătoşi. Şi mai ştiu, pentru că o parte a meseriei mele este să verific aceste lucruri, că ai avut parte de doi ani destul de dificili.

– Nu are nicio legătură cu ce se întâmplă acum.

– Poate că are. Acum vreau să iei loc puțin și să te gândești din nou la tot. Poate că ai văzut doi oameni, așa cum ai spus, certându-se. Poate că lucrurile chiar au ajuns la conflict fizic. Dar erai destul de departe, Reece, chiar dacă aveai binoclu. Vreau să te gândești dacă nu este posibil ca cei doi să fi plecat.

– Ea era moartă.

– Păi, din moment ce erai de cealaltă parte a râului, la pândă, nu i-ai putut lua pulsul, nu?

– Nu, dar ...

– Am verificat de două ori declarațiile tale. Ai plecat alergând, l-ai luat pe Brody, v-ați întors. Ți-au trebuit vreo treizeci de minute. Nu este posibil ca femeia să se fi ridicat și să fi plecat? Poate încă furioasă, poate cu câteva vânătăi, dar în viață și sănătoasă?

Paharul nu era pe jumătate gol sau pe jumătate plin, își spuse Reece. Era doar un nenorocit de pahar, iar ea văzuse cu ochii ei.

– Era moartă. Dacă a plecat singură, cum îți poți explica faptul că nu sunt urme? Niciun semn că cineva a fost acolo?

Pentru un moment el nu-i răspunse, și când o făcu aceeași nemărginită răbdare i se simțea în tonul vocii.

– Tu nu ești de pe aici și a fost prima oară când ai stat la pândă. Erai șocată și supărată. Este un râu lung, Reece. S-ar putea să nu fi recunoscut locul când te-ai întors cu Brody. La dracu', ar fi putut să fie o milă mai sus.

– Nu se putea să fiu atât de departe.

– Am cercetat cât am putut de bine, dar este mult teren de acoperit. Am continuat și am contactat cele mai apropiate spitale. Nu a fost internată sau tratată nicio femeie care să se potrivească descrierii tale, cu traumă la gât sau la cap. O să mai verific asta încă o dată mâine.

Se ridică în picioare.

– Nu crezi că am văzut ceva.

– Te înşeli. Cred că ai văzut ceva care te-a speriat şi te-a supărat. Dar nu pot găsi un singur lucru care să susţină faptul că ai fost martoră la o crimă. Sfatul meu este să mă laşi să continui cercetarea, şi ai cuvântul meu că o voi face. Pentru moment, lasă totul deoparte. Mă duc acasă, să îmi văd soţia şi copiii. Pot să te duc cu maşina.

– Aş prefera să merg pe jos, să îmi limpezesc mintea. Se opri în uşă şi se întoarse. Femeia aia este moartă, şerif. Nu este ceva ce pot lăsa la o parte.

Când ieşi, Mardson răsuflă adânc şi dădu din cap. Făcuse tot ce putuse face, îşi zise el, şi nimeni nu-i putea cere mai mult.

Acum îşi va lua câinele, va merge acasă şi va lua cina cu soţia şi cu copiii lui.

10

Brody îşi luase o bere şi aruncase o pizza congelată în cuptor. Când apăsă butonul robotului telefonic, ţâşni un mesaj de la agentul lui. Cartea care era programată pentru începutul toamnei se transformase într-o afacere de club. Ceea ce poate îi va solicita o a doua bere la cină.

Poate, cu o parte din ceea ce va lua pe roman, va putea să îşi ia un televizor nou. O plasmă. Ar putea-o agăţa deasupra şemineului. Se poate agăţa plasma deasupra şemineului? Sau căldura o va distruge?

Va verifica, pentru că ar fi foarte plăcut să se întindă pe canapea şi să se uite la ESPN pe unul din ecranele alea mari.

Dar, pentru moment, rămăsese în cadrul uşii bucătăriei, bând bere, în timp ce privea lumina scăzând şi umbrele adâncindu-se în amurg.

Liniştea cădea la fel de bine ca prima bere rece.

Trebuia să recupereze în ceea ce privea scrisul – nu îşi putea permite o nenorocită de plasmă uriaşă dacă nu stătea timpul necesar în faţa tastaturii. Ceea ce însemna că ar trebui să facă asta vreo două ore înainte de a merge să doarmă. Abia aştepta să se afunde în muncă.

Trebuia să omoare o femeie.

Totuşi, cu o bere, aşteptându-şi pizza, putea să petreacă puţin timp gândindu-se la o altă femeie.

Nu se lăsa prea uşor. Reece Gilmore avea prea multe colţuri aspre pentru a permite cu uşurinţă apropierea unui bărbat. Poate că asta o făcea atât de ciudată. El nu avusese nici cea mai mică intenţie să fie curios. Îi plăceau contradicţiile din ea – curajoasă şi fragilă, precaută şi impetuoasă. Oamenii care merg pe un singur drum devin plictisitori după o vreme.

În plus, nu se putea opri să simtă că erau în această *situaţie* împreună.

Până când îşi vor găsi drumul prin această situaţie, merita să afle mai multe despre ea.

Aruncă o privire în jur. Calculatorul se afla pe masă.

– Nu există alt timp decât prezentul, decise el, şi, luând o înghiţitură de bere, închise uşa.

Se descălţă şi scoase pizza din cuptor. Cuţitul pentru tăiat pizza, ca şi cafetiera lui, erau unele din puţinele lucruri esenţiale în bucătărie. Aşeză pizza şi o tăie în patru felii, le puse pe o farfurie, smulse nişte şervetele din cutie, desfăcu o a doua bere şi consideră că cina era gata.

Găsi un articol vechi despre maeştrii culinari din Boston care îi urau un bun venit lui Reece, pe atunci în vârstă de douăzeci şi patru de ani. Avea dreptate, remarcă în timp ce

scana fotografia. Arăta mai bine cu încă vreo cinci kilograme în plus. De fapt, arăta al naibii de bine.

Tânără, emoționată și, *esențial*, zâmbind spre cameră în timp ce ținea un bol albastru și un tel strălucitor, argintiu. Articolul îi prezenta studiile – un an la Paris adăuga multă strălucire –, personaliza totul cu o glumă despre cum prepara meniuri cu cinci feluri de mâncare pentru păpușile ei, când era copil.

Era citat cuplul Tony și Terry Maneo, proprietarii restaurantului în care lucra – un cuplu care va fi mort peste câțiva ani. Declarau că nu era numai nestemata afacerii lor, ci și a familiei.

Mai erau alte părți și fragmente de articole, și câteva rânduri din altele. Află că rămăsese orfană la cincisprezece ani și că fusese crescută din acel moment de bunica din partea mamei. Rămăsese singură, vorbea franceza fluent și îi făcea plăcere să aibă grijă de prieteni, printre care era cunoscută pentru gustările de duminică.

Adjectivele folosite pentru a o descrie erau *energică, creatoare, aventuroasă* și, următoarea lui alegere, *emoționată.*

Ce descriere i-ar face acum? se întrebă Brody, în timp ce se lăsa pe spate, mestecând pizza. O persoană care analizează, nervoasă, hotărâtă.

Fierbinte.

Era o relatare stridentă în *Boston Globe* despre faptul că ar considera poziția de maestru-șef drept „un punct fierbinte extrem de popular pentru fuzionarea bucătăriei americane și a atmosferei de sărbătoare".

Informațiile standard erau așezate alături de o fotografie a unei Reece cu o înfățișare mult mai sofisticată, cu părul ridicat și un gât minunat, pozând în ceea ce bănuia că este raiul de oțel inoxidabil al noii ei bucătării, într-un costum negru, sexy, și pantofi cu tocuri înalte de câțiva centimetri, roșii, seducători.

Voi prețui întotdeauna anii petrecuți la Maneo și pe toți cei cu care am lucrat sau pentru care am gătit acolo. Tony și Terry Maneo nu mi-au dat doar primele oportunități ale unei cariere, ci și o familie mai mare. În timp ce duc dorul confortului și familiarității de la Maneo, sunt încântată și incitată să mă alătur unei echipe creatoare din Oasis. Intenționez să mențin standardele înalte ale restaurantului – și să adaug câteva surprize.

– Arăți suficient de bine ca să se mănânce acolo doar din cauza ta, Slăbănoago, spuse el cu voce tare, uitându-se de la citat înapoi la fotografia ei.

Verifică data articolului și observă că era cam în perioada în care el îi spusese editorului de la *Tribune* să îl pupe în fund. Când găsi un articol despre crimele de la Maneo, constată că erau la trei zile după relatarea din *Globe*.

Idioată chestie. Reece era pomenită ca fiind singura supraviețuitoare, cu răni împușcate și aflată în stare critică. Poliția făcea investigații, și așa mai departe. Se vorbea despre proprietari și despre restaurantul în care munciseră mai mult de un sfert de secol. Erau citate ale prietenilor și ale familiei – șocul, lacrimile, atrocitatea. Reporterul folosea termeni ca *baie de sânge, masacru, brutalitate.*

Articolele care urmau precizau că progresele înregistrate de investigații erau mici sau nesemnificative, iar Brody putea simți frustrarea investigatorilor în fiecare frântură de citat.

Funeraliile și serviciile comemorative erau prezentate în continuare pentru cei care muriseră. Starea lui Reece devenise serioasă. Se preciza că se află sub protecția poliției.

Apoi se terminase. Încetul cu încetul, povestea dispăruse de pe prima pagină, trecuse pe a doua, pe a treia pagină și la sfârșit. Era o mențiune scurtă, aproape o concluzie, când Reece ieșise din spital. Nu era nicio declarație a ei, nicio fotografie.

Aşa s-au întâmplat lucrurile, cugetă Brody. Ştirile erau ştiri doar până în momentul în care altceva apărea în prim-plan. Aveai nevoie de acţiune ca să fii tipărit, să apari pe ecran, iar acţiunea se terminase în ceea ce privea „Masacrul de la Maneo", aşa cum fusese numit de ziare, timp de aproape trei săptămâni.

Morţii au fost îngropaţi, ucigaşii neidentificaţi, iar singura supravieţuitoare a rămas să adune ce bucăţi mai găsea din viaţa ei.

În timp ce Brody îşi termina pizza şi citea despre ea, Reece îşi umplea cada cu apă fierbinte şi adăuga o cantitate moderată de spumă de baie. Luase aspirina, se chinuise să mănânce puţină brânză şi nişte biscuiţi, cu un ciorchine de strugure, pentru a se păstra echilibrul. Acum avea de gând să stea la înmuiat, să bea vin şi să înceapă cartea lui Brody, în timp ce era în cadă. Nu voia să se gândească la realitate, cel puţin nu pentru moment. Duse o polemică cu sine despre a încuia sau nu uşa de la baie. Ar fi preferat să o încuie, dar camera era aşa de mică încât nu ar fi fost în stare să se suporte în acel spaţiu strâmt. Încercase să o închidă de câteva ori şi terminase prin a ţâşni din cadă gâfâind, cu apa şiroind, pentru a o deschide.

Uşa de la intrare era încuiată, îşi reaminti, cu un scaun pus sub clanţă. Era în perfectă siguranţă. Dar, după ce se strecură în cadă, trebui să se ridice de două ori, încordându-şi corpul, ca să privească în jurul uşii şi zona vizibilă a camerei de zi. Pentru orice eventualitate. Îşi ciuli urechile pentru a prinde orice zgomot.

Fără să aibă răbdare cu ea însăşi, luă două înghiţituri lungi de vin.

– Opreşte-te. Relaxează-te. Îţi plăcea să faci asta, îţi aminteşti? Să stai şi să te murezi într-o baie cu spumă, cu un pahar de vin şi o carte Este timpul să nu te mai speli în trei

minute şi să ţâşneşti afară din duş, de parcă Norman Bates te-ar aştepta să îţi ia gâtul. Şi, pentru numele lui *Dumnezeu*, taci odată!

Închise ochii şi mai sorbi din vin, apoi deschise cartea. Primul paragraf suna aşa:

Unii spuneau că Jack Brewster îşi săpase propriul mormânt de ani de zile, dar, în timp ce lopata lovea pământul îngheţat de iarnă, era puţin cam supărat că luaseră acest lucru într-un sens atât de literal.

Fraza o făcu să zâmbească; spera că Jack nu va sfârşi prea curând în mormânt.

Citi timp de cincisprezece minute înainte ca nervii să o facă să tragă cu ochiul din nou spre camera de zi şi Reece remarcă acest nou record. Mulţumită de ea însăşi, reuşi acelaşi lucru încă zece minute înainte ca emoţiile să îi spună că era suficient.

Data viitoare, îşi promise în timp ce se oprea, va încerca şi mai mult.

Îi plăcea cartea şi decise că era o uşurare. O lăsă jos pentru a-şi da cu crema de corp ce se potrivea cu spumantul de baie de pe pielea ei. O să o ia când se va băga în pat, asta o să facă. Îl folosise pe Jack Brewster al lui Brody ca să îi ţină închise toate acele locuri în care mintea ei ar fi vrut să se ducă.

Nu va scrie în jurnal, nu în noaptea asta.

Poate că fusese supărată pe şeriful Mardson când plecase din biroul lui, dar acum, că era mult mai calmă, trebuia să admită că omul făcea tot ceea ce era posibil.

Indiferent că o credea sau nu, nu o trimisese la plimbare. Exact.

Deci, îşi va da silinţa să facă măcar o parte din ceea ce spusese el că ar trebui să facă. Avea de gând să lase totul la o parte, măcar pentru câteva ore.

Îşi puse pantalonii din bumbac şi tricoul pe care le purta când dormea şi îşi scoase agrafele din păr. O ceşcuţă de ceai, îşi spuse, şi o seară cu o carte.

După ce puse ibricul pe foc, încercă să simtă vreun pic de entuziasm pentru a face un sandvici. În schimb, se jucă cu meniul pentru noaptea viitoare.

Carne roşie, evident. Poate nişte friptură cu sos de vin roşu. Trebuia să treacă pe la magazin imediat ce îşi putea lua o pauză, să ia nişte chestii să le marineze. Destul de simplu, îşi spuse ea, începând să scrie o listă. Cartofi noi şi morcovi, fasole verde, proaspătă, dacă va găsi. O masă bărbătească. Biscuiţi cu lapte gras şi unt.

Ar putea face şi nişte ciuperci umplute, dacă va avea timp, şi să le asorteze cu afine şi frişcă. Nu era prea feminin. Nişte mere caramelizate, poate. Mâncare simplă, tradiţională.

Oare după aceea va termina prin a ajunge cu el în pat? Nu era o idee bună; de fapt, era o idee îngrozitoare. Dar, la naiba, cu siguranţă îi stârnise toate lichidele din organism. Se simţea uşurată să ştie că încă mai *putea* pluti, şi frustrată pentru că nu era sigură dacă ar trebui sau nu să o facă.

Ar trebui să îşi spele cearşafurile, pentru orice eventualitate. Le avea doar pe acestea, aşa că scrise *Spălat* cu un semn de întrebare pe lista ei. Va trebui să ia un vin bun, roşu. Poate şi nişte coniac. Şi, la naiba, nu numai că nu avea niciun strop de cafea, dar nici ceva în care să o pregătească.

Făcu un pas înapoi, apăsându-şi degetele pe centrul frunţii, acolo unde durerea încă pulsa. Ar trebui să anuleze totul. Era evident că urmează să se facă de râs, încercând să pregătească cina perfectă, când Brody probabil că s-ar mulţumi şi cu două sandviciuri cu carne de bizon şi cartofi prăjiţi.

Era mai inteligent, mai bine, să anuleze, să îşi strângă lucrurile, să îi lase lui Joanie un bilet şi să plece din Angel Fist. Ce motive avea să rămână?

O femeie fusese ucisă, şi ăsta era un motiv foarte bun să plece din zonă. În curând, toată lumea din oraş va afla că ea pretinde că a văzut cum a fost omorâtă şi că nu are nici cea mai mică dovadă pe care să îşi întemeieze declaraţiile.

Nu voia ca oamenii să se uite din nou la ea cu colţul ochiului. Ca şi cum ar fi fost o bombă cu ceas, gata să explodeze. Făcuse progrese aici şi putea să plece fără să îi fie ruşine. Începuse din nou să gătească, îşi aranjase un apartament – aşa cum era el, rezistase douăzeci şi cinci de minute în cadă.

Şi îşi putea simţi sexualitatea începând să mocnească.

Încă o întâlnire cu Brody, îşi spuse, şi sexualitatea ei va da în foc. Nu era nimic în neregulă cu asta. Erau amândoi adulţi şi fără alte angajamente. Sexul era sănătos; ideea de a face sex cu un bărbat atractiv era normală pentru o femeie.

Reprezenta un progres.

Ar putea lua toată această evoluţie, toţi aceşti paşi, ca să îi folosească în oraşul următor.

Lăsă creionul jos în momentul în care ibricul începu să bolborosească. Fluiera de-a dreptul când îşi aduse o cană şi o farfurioară. Nu avea ibric pentru ceai, îşi aminti ea. Poate că în următorul loc în care se va opri se va răsfăţa cumpărându-şi unul.

Stinse aragazul şi mută ibricul într-un loc rece. În timp ce fluierul se stingea, cineva bătu la uşă.

Ar fi ţipat dacă ar mai fi avut suficient aer pentru a o face. Aşa cum era, se dădu în spate suficient de tare ca să se lovească de masă la şold. Chiar în momentul în care mâna ei se întindea să apuce cuţitul de bucătărie, se auzi vocea puternică a lui Joanie prin uşa încuiată.

– Deschide, pentru Dumnezeu. Nu am toată noaptea la dispoziţie.

Cu genunchii lichefiați, Reece se grăbi să traverseze camera și, încercând să facă cât mai puțin zgomot, trase scaunul de sub clanță.

– Scuze, durează doar o secundă!

Descuie ușa și luă lanțul de siguranță.

– Eram în bucătărie, spuse Reece.

– Mda, iar locul acesta este atât de spațios încât sunt surprinsă că m-ai auzit. Joanie păși înăuntru, aducând miros de condimente și fum. Am adunat ultimele rămășițe de supă – trebuie să fac mai multă data viitoare. Ai mâncat?

– Păi, eu ...

– Nu face nimic. Joanie așeză cutia fierbinte, acoperită, pe masă. Mănâncă acum. Haide! Făcu un semn larg cu mâna când Reece ezită. Încă mai este fierbinte. O să îmi trag răsuflarea.

Spunând asta, merse spre fereastra din față și o deschise câțiva centimetri. Apoi scoase o brichetă și un pachet de Marlboro Lights.

– Ai de gând să mă enervezi și să îmi spui că nu pot fuma aici?

– Nu. Pentru că nu avea nimic potrivit, Reece aduse farfuria unei cești de cafea în loc de scrumieră. A fost aglomerat în seara asta?

– Nu prea tare. Supa a fost tare apreciată. Poți să o faci pe cea de mâine, dacă ai vreo idee.

– Sigur, nu este nicio problemă.

– Stai jos și mănâncă.

– Nu trebuie să stai lângă fereastră.

– Sunt obișnuită. Joanie își lipi un obraz de pervaz. Miroase bine la tine.

– Tocmai am făcut o baie. Mango tropical.

– Drăguț. Joanie îi aruncă o privire cercetătoare. Aștepți pe cineva?

– Ce? Nu, nu, nu în seara asta.

– Lo este la parter. Absentă, Joanie îşi scutură scrumul ţigării pe fereastră. A vrut să îţi aduc supa asta. Nu cred că a făcut-o ca să se dea la tine. A zis că iese cu Linda-gail. Totuşi, este ceva.

– A fost foarte drăguţ.

– Este îngrijorat pentru tine, zice că probabil că eşti supărată şi speriată.

– Aşa eram, spuse Reece cu o jumătate de zâmbet, în timp ce se aşeza să mănânce supă. Dar acum sunt bine.

– Nu-i singurul îngrijorat. Vorbele zboară pe aici, despre ceea ce spui că ai văzut ieri.

– Am văzut sau cred că am văzut?

– Păi, care din cele două?

– Am văzut.

– Bine atunci. Linda voia să îţi spun că o să vină să stea cu tine în seara asta, dacă nu vrei să fii singură, sau că ai putea să te duci tu la ea.

Reece rămase o clipă cu lingura între dinţi.

– A spus ea asta?

– Nu. Tocmai am inventat-o ca să te uiţi tu cu gura căscată la mine.

– Este aşa de drăguţ din partea ei. Dar mă simt bine.

– Arăţi mai bine decât arătai, pot fi sigură de asta. Sprijinindu-şi capul de pervazul ferestrei, Joanie scutură scrumul pe fereastră. Din moment ce sunt şefa ta şi proprietara locului în care stai, a fost treaba mea astăzi să dau răspunsuri despre cum îţi este şi să le promit oamenilor că îţi voi transmite gândurile lor bune. Mac, Carl, Doc, Bebe, Pete, Beck şi ceilalţi. E adevărat că unii dintre ei au venit doar ca să se uite puţin la tine, sau să scoată informaţii de la mine, dar îngrijorarea celor mai mulţi era sinceră. M-am gândit că ar trebui să ştii.

– Apreciez întrebările, gândurile bune, grija. Joanie, şeriful nu a găsit nimic.

– Unele lucruri sunt descoperite în mai mult timp decât altele. Rick va continua să caute.

– Da, cred că aşa va face. Dar nu mă crede că am văzut ceea ce i-am spus că am văzut. În fond, de ce ar face-o? De ce ar face-o oricine? Sau dacă o fac acum, vor gândi altfel când se vor răspândi vorbele despre ceea ce s-a întâmplat în Boston. Şi ... Se opri, uitându-se spre ea cu ochii îngustaţi. Bănuiesc că deja s-a întâmplat.

– Cineva a şoptit cuiva, care a şoptit altcuiva. Deci, da, s-au spus câteva lucruri despre ceea ce ţi s-a întâmplat acolo şi cum ai fost rănită.

– Trebuia să se întâmple. Încercă să se elibereze. Acum vor fi şi mai multe şoapte, se va vorbi şi mai mult. Apoi va fi „oh, biata fiinţă, a avut un moment atât de greu şi nu poate trece peste. Îşi imaginează tot felul de lucruri".

– La dracu', iar eu nu am cu mine vioara. Cu una din obişnuitele ei mişcări bruşte, Joanie îşi aruncă ţigara. O să mă asigur că o am la mine data viitoare când vei mai da o petrecere ca să îţi plângi de milă.

– Eşti aşa de rea. Reece luă o lingură de supă. Oare de ce singurii doi oameni care nu îmi acordă niciun pic de simpatie sunt cei care mă ajută cel mai mult?

– Credeam că ai avut parte de o mulţime de simpatie în Boston şi că nu vrei să retrăieşti experienţa.

– Punct lovit. Înainte să vii tu, încercam să mă conving să plec. Acum stau aici şi mănânc supă – care *ar fi* mult mai bună cu nişte ierburi proaspete – şi vorbesc cu tine şi ştiu că nu o să plec nicăieri. Mă simt mult mai bine că ştiu asta, deşi, când o să pleci, o să verific încuietoarea uşii şi dacă telefonul are ton.

– O să pui şi scaunul din nou sub clanţă?

– Nu îți scapă nimic.

– Nu prea multe. Joanie își aduse scrumiera improvizată și se așeză lângă chiuvetă. Am șaizeci de ani în spate, așa că...

– Ai șaizeci de ani. Du-te de-aici!

Fără să își poată stăpâni un zâmbet în fața neîncrederii evidente a lui Reece, Joanie ridică din umeri.

– Voi face șaizeci de ani în ianuarie ce vine, așa că exersez. În felul acesta, nu va fi un șoc foarte mare adus sistemului meu. Acum mi-am pierdut șirul gândurilor.

– Ți-aș fi dat zece ani sub șaizeci.

Joanie îi aruncă o privire rece și lungă, dar buzele i se răsfrânseră din nou într-un zâmbet.

– Te chinui să obții o mărire de salariu înainte să îi vină vremea?

– Dacă o pot obține.

– Știu ce este o investiție bună când o văd, tocmai asta voiam să îți spun. Ești o investiție bună, și o să reziști. O să reziști și la mai rău.

– Nu am făcut-o.

– Nu îmi spune că nu ai făcut-o, ripostă Joanie. Sunt aici, uitându-mă la tine, nu? Amintește-ți asta. Poate că sunt nasuri și urechi mari în Fist, dar în orașul acesta sunt oameni buni, altfel m-aș fi cărat de aici de mult. Lucruri rele se întâmplă pretutindeni; ai avut ocazia să afli asta. Oamenii de pe aici au grijă de ei și unii de alții, când este cazul. Dacă ai nevoie de o mână de ajutor, cere-o.

– Așa o să fac.

– Trebuie să cobor. În timp ce ieșea, Joanie se uită în jur. Vrei un televizor aici? Am unul în plus de care mă pot lipsi.

Reece începu să spună nu, nu te deranja, este prea mare deranjul. Oprește viorile astea, se gândi.

– Mi-ar plăcea să am unul, dacă ai să îmi împrumuți.

– Poți să îl aduci mâine. La ușă, Joanie se opri și pufni. O să plouă din nou mâine. Te aștept la ora șase, fix.

Singură, Reece închise fereastra, încuie ușa, dar o făcu, în mod intenționat, foarte încet. Ca orice altă femeie, își spuse ea, încuind ușa peste noapte. Și dacă punea și scaunul sub clanță, nu făcea rău nimănui.

Ploaia începu exact după ora două dimineața și o trezi. Adormise cu lumina aprinsă și cu cartea lui Brody în mână. Se auzise sunetul înăbușit al unui tunet, în zgomotul pe care ploaia îl făcea căzând pe acoperiș și pe ferestre. Îi plăcea sunetul acesta, puterea lui provocată de vânt o făcea să se simtă mai confortabil și plăcut în patul ei mic.

Se ghemui, scărpinându-și părul strâns pe ceafă. Căscă, își trase cuvertura până sub bărbie și începu verificarea obișnuită a camerei, înainte să închidă ochii. Brusc, îngheță.

Ușa din față era întredeschisă.

Tremurând, își înfășură pătura în jurul umerilor, apoi înșfăcă lanterna așezată lângă pat. Trebuia să se ridice, trebuia să își facă picioarele să se miște. Respirația îi șuiera, în timp ce tremura, coborând din pat și apoi alergând spre ușă.

O trânti, o încuie și răsuci clanța ca să fie sigură că nu cedează. Pulsul continua să îi alerge, în timp ce se repezea spre ferestre, asigurându-se că fiecare era bine închisă, aruncând din timp în timp priviri prin geam.

Nu era nimeni afară, în ploaie. Lacul părea o piscină întunecată, strada era umedă și goală.

Încercă să se convingă că lăsase ușa deschisă din greșeală sau că reușise să o descuie când o verificase ultima oară înainte să se bage în pat. Vântul o deschisese. Furtuna se simțise și înăuntru, vântul suflase.

Se lăsă jos, pe mâini și pe genunchi, lângă ușă, și văzu urmele fine lăsate de scaunul care fusese sprijinit de ușă.

Vântul nu suflase atât de tare încât să împingă uşa şi să dea la o parte scaunul atât de mult.

Rămase cu spatele lipit de peretele de lângă uşă, cu pătura înfăşurată în jurul umerilor.

Reuşise să doarmă puţin, apoi să se îmbrace şi să muncească. Imediat ce magazinul se deschise, îşi luă pauză şi merse pe jos să cumpere o altă încuietoare.

– Ştii cum să instalezi chestia asta? o întrebă Mac.

– Mă gândeam că o să îmi dau seama.

O bătu uşor pe umăr.

– Ce-ar fi să fac eu asta pentru tine? Oricum, mă gândeam să vin astăzi acolo ca să iau prânzul. Nu o să-mi ia mult timp.

„Cere ajutor când ai nevoie", îşi aminti Reece.

– M-ar ajuta foarte mult, domnule Drubber.

– Este ca şi rezolvat. Nu te învinovăţesc dacă te simţi puţin nervoasă. O încuietoare puternică te va face să te simţi mai bine.

– Ştiu asta. Se uită în jur când uşa se deschise. Bună dimineaţa, domnule Sampson, spuse ea când îl văzut pe Carl intrând.

– Bună dimineaţa. Ce mai faci?

– Sunt bine. Hm, cred că şeriful deja a vorbit cu tine, dar mă întreb dacă vreunul dintre voi a văzut o femeie cu păr lung, negru, purtând o haină roşie, care să fi trecut prin oraş în ultimele două zile.

– Au venit câţiva turişti, îi spuse Mac. Toţi bărbaţi, deşi doi dintre ei purtau cercei. Unul îl avea în nas.

– Vin o mulţime iarna, oameni care doresc să se dea cu snow-boardul, comentă Carl. Băieţii iau cu ei mai mult echipamente dure decât fete. Am avut cuplul acela de pensionari din Minnesota, care a venit într-un RV acum vreo două zile, îi aminti lui Mac.

– Părul femeii era grizonat, Carl, iar el cântărea vreo sută de kilograme. Şeriful nu ne-a întrebat despre acest gen.

– Ziceam şi eu. Carl aruncă o privire spre Reece. Poate că oamenii pe care i-ai văzut doar se luptau. În sensul că se jucau. Oamenii fac cele mai bizare lucruri.

– Da, aşa este. Reece îşi scoase portofelul. Să vă las încuietoarea, domnule Drubber?

– Este în regulă şi lasă banii ăia în pace. O să pun asta în contul lui Joanie.

– Oh, nu, este pentru mine, aşa că ...

– Ai de gând să o smulgi din uşă şi să pleci cu ea undeva?

– Nu, dar ...

– O să rezolv asta cu Joanie. Aveţi vreo supă deosebită astăzi?

– Supă clasică de pui.

– O să fie tare. Mai ai nevoie de ceva astăzi?

– De fapt, mai am nevoie, dar trebuie să le iau mai târziu. Mi s-a terminat pauza.

– Lasă-mi lista. Luă un creion şi îşi trecu limba peste vârf. O să ţi le aduc când o să vin să mănânc.

– Ce mai servicii. Păi, am nevoie de un spate mic de pui, un kilogram de cartofi noi, un kilogram de morcov, începu ea.

Când termină de enumerat, Mac îşi ridică mirat sprâncenele.

– Asta-mi sună a companie la cină.

– Cred că da. Gătesc pentru Brody. M-a ajutat cu nişte lucruri de curând.

– Cred că o să aibă parte de cel mai bun sfârşit al afacerii.

– Dacă mai rămâne mâncare, este a ta. Pentru că îmi instalezi încuietoarea.

– Am încheiat târgul.

Ea se întoarse la muncă prin aerul proaspăt şi rece al furtunii din noaptea trecută. Putea să se descurce. Făcuse cele mai delicate lucruri.

Şi când se va duce în noaptea asta la culcare – singură sau nu – va avea o încuietoare nouă şi solidă la uşă.

Lo trecu pe lângă Angel Fist cu camioneta lui Ford, ascultând un CD cu Waylon Jennings tânguindu-se. În afara oraşului ascultase Faith Hill, pe care o considera „fierbinte". Însă un tip nu putea să meargă prin oraş în timp ce din maşina lui se aude o fată care cântă.

În afară de cazul în care ar fi fost prezentă.

Acum avea mintea îndreptată spre o fată. De fapt, spre două, dar avea suficient de mult loc în minte şi pentru alte femei. O văzu pe una din ele într-o pereche de jeans şi cu un tricou transpirat, stând în picioare pe o scară, vopsind jaluzelele căsuţei ca de păpuşi pe care o închiriase, într-o culoare galbenă, strălucitoare, însorită.

El ambală motorul, aşteptând ca ea să se întoarcă şi să admire felul în care arăta, în camioneta neagră, puternică. Când fata nu făcu asta, îşi dădu ochii peste cap şi parcă.

Dumnezeu era martor că întotdeauna trebuise să muncească mai mult cu femeia asta pentru fărâmiţe pe când cu celelalte avusese întreaga prăjitură.

– Bună, Linda.

– Bună şi ţie, zise ea continuând să vopsească.

– Ce faci?

– Îmi fac unghiile şi pedichiura. Ce ţi se pare că fac?

El îşi dădu din nou ochii peste cap şi coborî din camionetă.

– Ţi-ai luat liber? Deja aruncase o privire pe program şi ştia că îşi luase liber.

– Aşa este. Tu?

– Am nişte turişti, dar astăzi sunt plecaţi să facă un tur cu barca. Ai văzut-o pe Reece?

– Nu. Scutură vopseaua pe lemn suficient de tare ca să îl stropească şi să îl facă să sară furios.

– Ai grijă.

– Dă-te la o parte.

Supărăcioasă femeie, se gândi. Nu ştia de ce se tot întoarce ca să fie din nou maltratat.

– Ascultă, tocmai mă întrebam ce face, asta este tot.

– Mama ta spune să o lăsăm în pace, aşa că asta fac. Însă, oftă ea lăsând pensula în jos, aş vrea să ştiu. Este un lucru îngrozitor.

– Îngrozitor, repetă el şi aşteptă un moment. Deşi, este puţin excitant.

– *Este!* Ea se întoarse să se uite în jos spre el. Suntem bolnavi, oameni bolnavi. Doamne, crimă şi toate celelalte. Bebe crede că sunt doi oameni care sparg bănci sau ceva de genul acesta, şi că s-au certat, aşa că el a ucis-o şi a rămas cu toţi banii.

– Este o teorie la fel de bună ca oricare alta.

Lăsând pensula din nou, ea se aplecă peste scară.

– În ce mă priveşte cred că au avut o aventură şi că au fugit împreună. Apoi ea şi-a schimbat părerea şi a vrut să se întoarcă la soţul şi la copiii ei, iar el a omorât-o într-un moment de pasiune.

– Sună bine şi asta. A târât corpul, apoi l-a înghesuit într-un vechi muşuroi de cârtiţă.

– Oh, asta este chiar *îngrozitor*, Lo. Mai rău decât să o îngroape undeva.

– Probabil că nici nu a făcut asta. Se aplecă şi el peste scară. Simţea mirosul de vopsea, dar, stând aşa de aproape, simţea şi chestia cu care îşi dăduse pe piele. Trebuie să ştii unde să găseşti un vechi muşuroi de cârtiţă, nu? Şi nu pot fi din zonă. Oricum ar fi, el a plecat de mult.

– Cred că da. Asta nu înseamnă nimic pentru Reece. Se întoarse să vopsească, şi, în felul în care era aşezat, fundul ei drăguţ îi ajungea exact la nivelul ochilor.

Un bărbat trebuie doar să se aplece doi centimetri ca să...

– Cred că te duci pe acolo, să o vezi.

– Pe cine? El clipi ca să îşi limpezească privirea. Oh, Reece. Nu ştiu. Mă gândeam că aş putea, dacă ai vrea să mergi cu mine.

– Mama ta mi-a spus să nu o deranjez astăzi pe Reece. Şi pe urmă, am de lucru aici. Trebuie să termin.

– La modul în care merge, o să îţi ia jumătate de zi.

Ea se uită peste umăr.

– Mai am o pensulă, isteţule. Ai putea face ceva folositor, în loc să stai pe aici şi să pozezi.

– Este ziua mea liberă.

– Şi a mea.

– La dracu'. Nu-şi dorea să vopsească jaluzelele alea idioate, dar nu avea unde să se ducă în altă parte. Cred că pot să îţi dau o mână de ajutor. Se aplecă să ia pensula care încă mai avea preţul de la magazin lipit pe mâner. Poate că dacă terminăm asta înainte de marţea viitoare, o să mergem la fermă. Pot să pun şaua pe doi cai. Este o zi plăcută pentru călărit.

Linda îi zâmbi în timp ce vopsea.

– Poate. Chiar este o zi frumoasă.

OCOLIRE

Durerea are un element în alb;
Nu poate fi rememorată
Când a început, sau dacă a existat
O zi în care să nu fi fost –

EMILY DICKINSON

11

Reece trebuia să meargă până acasă în pauza următoare. Folosind cheia pe care Mac i-o adusese la restaurant, descuie yala cea nouă şi zdravănă.

Simplul ei sunet ascuţit o făcu să se simtă mai bine. O încercă de două ori, apoi scoase un oftat de uşurare.

Trebuia să se grăbească, îşi reaminti ea, să ia salata marinată pe care o pregătise şi friptura, înainte de a-şi termina tura.

Găsi pe masă un bilet de la Mac, cu scrisul lui clar şi îngrijit, bilet care era fixat pe masă de colţul noului prăjitor de pâine pe care îl avusese pe listă.

Am făcut aşa cum am zis şi ţi-am pus deoparte cumpărăturile, nu am vrut să le las afară pe cele care se strică. Ţi-am deschis un cont, ca să ne socotim la sfârşitul lunii. Să te bucuri de cină. Eu abia aştept rămăşiţele. M.D.

Ce drăguţ, îşi spuse ea, şi se minună de ce oare o femeie inteligentă nu punea mâna pe el.

Luă ce avea nevoie din frigider, din dulap şi apoi deschise partea de jos a acestuia pentru a lua bolul pentru mixer.

Nu era acolo. Niciunul din castroanele ei nu era acolo. În locul lor erau aşezate ghetele şi rucsacul.

Se lăsă încet, în genunchi.

Nu le pusese acolo, nu făcuse asta. Ghetele şi rucsacul stăteau de obicei în dulapul cel mic. Cu grijă, ca şi cum ar fi dezamorsat o bombă, le scoase afară şi le analiză. Desfăcu fermoarul rucsacului şi scoase sticla pentru apă, busola, cuţitul, pantalonii groşi, crema împotriva soarelui. Toate erau la locul lor.

Tremurând, le duse în dulap.

Şi acolo găsi bolurile, stând pe raft, deasupra umeraşelor.

Nu însemna nimic, îşi spuse ea. Doar un moment în care nu fusese atentă, asta era tot. Oricine poate face nişte greşeli prosteşti.

Aşeză ghetele pe podea, agăţă rucsacul în cuiul pe care îl folosea pentru asta. Se putea vedea făcând exact ceea ce făcuse când se întorsese de la râu, împreună cu Brody. Chiar înainte să ia aspirina, înainte să facă baia, îşi scosese ghetele şi le pusese, împreună cu rucsacul, în dulap.

Putea jura că aşa a făcut.

Şi bolurile. De ce le-ar fi mutat?

Dar probabil că o făcuse. La fel cum făcuse semne pe hartă. Numai că uitase. Timp pierdut, îşi spuse, odihnindu-şi fruntea de uşa dulapului. Nu voia să creadă că din nou pierdea timpul, aşa cum făcuse în timpul căderii ei. Dar bolurile erau în dulap, nu-i aşa?

Mac Drubber cu siguranţă nu le-a mutat locul doar ca să facă o glumiţă. Aşa că mai rămânea ea.

Era doar stres, se asigură. Suferise o traumă, care îi contamina mintea, aşa că pusese două obiecte în locul nepotrivit. Nu era o problemă, nu trebuia să fie o problemă, dacă recunoştea faptul ca fiind exact ceea ce era.

Duse bolurile înapoi, le puse pe cele de care avea nevoie pe masă, iar restul îl aşeză acolo unde trebuia să stea.

Refuzând să se mai gândească la asta, tocă, măsură şi bătu spuma.

*

Când tura ei se termină, urcă şi descuie din nou uşa. De data asta verifică toate lucrurile. Dulapuri, debara, dulapul cu medicamente, locul pentru haine.

Toate lucrurile erau exact acolo unde trebuiau să fie, aşa că lăsă micul incident deoparte şi spălă noul vas pentru copt pe care i-l adusese Mac. Apoi începu să facă ceea ce-i plăcea.

Trecuse destul de mult timp de când Reece nu mai pregătise o adevărată cină, intimă. Pentru ea era ca o dragoste redescoperită. Textura, formele, mirosurile, alegerile erau psihice, emoţionale, spirituale chiar.

În timp ce legumele fierbeau şi friptura se rumenea în sosul propriu, deschise o sticlă de Cabernet ca să o lase să respire. Probabil că fusese o prostie să cumpere faţa de masă şi şervetelele într-o culoare atât de strălucitoare, de vie, îi trecu prin minte, în timp ce aranja masa. Dar nu se putea hotărî să folosească hârtie pentru o cină la care va avea companie.

Şervetelele arătau aşa de drăguţ şi de festiv aşezate în formă de cort pe farfuriile simple, albe. Iar lumânările erau pe cât de practice, pe atât de atrăgătoare. Poate că mai târziu nu vor avea lumină, iar bateria lanternei ei va ceda. În plus, suporturile mici, din sticlă albastră, nu costaseră foarte mult.

Doar hotărâse să rămână o vreme, nu? Nu era nicio nenorocire dacă îşi cumpăra câteva lucruri care să facă încăperea mai primitoare. Mai a ei. Doar nu-şi cheltuia salariul cumpărând covoare, perdele şi opere de artă.

Deşi un covor în culori strălucitoare ar arăta drăguţ pe podeaua din scânduri, veche şi brăzdată de zgârieturi. Ar putea oricând să îl vândă când se va muta. Oricum, era ceva la care avea să se gândească, îşi spuse în timp ce se uita la ceas.

Se surprinse fredonând în timp ce toca şi amesteca umplutura pentru ciuperci. Era un semn bun, îşi spuse ea.

Un semn puternic care demonstra că era bine. Nu exista nimic care să o îngrijoreze aici.

Întotdeauna asculta muzică atunci când lucra în bucătărie – rock, operă, New Age – orice se potrivea cu starea ei şi cu mâncarea pe care o pregătea.

Poate că va cumpăra un CD-player pentru bucătărie, ca să îi țină companie.

Aruncă o privire spre licărul reconfortant al noii încuietori, care ieşea în evidență pe vopseaua decolorată a uşii. Era în siguranță aici, aşa că de ce nu s-ar simți fericită şi confortabil?

Avea de gând să înceapă să facă plimbări. Şi poate că se va gândi să închirieze sau să împrumute o barcă şi să iasă pe lac. Cât de greu era să vâsleşti? I-ar plăcea să afle.

Acesta ar fi un alt pas spre normalitate.

Avea o întâlnire, nu? Ceva de genul acesta. Şi era al naibii de normală. Normal era şi faptul că Brody era în întârziere cu zece minute.

În afară de cazul în care nu ar veni. În afară de cazul în care nu s-a răzgândit în privința a ceea ce se întâmplase – sau aproape se întâmplase – între ei şi alesese să dea înapoi înainte să se complice lucrurile. De ce ar alege un bărbat să fie legat de cineva întors pe dos din punct de vedere emoțional? Cineva care verifica uşa de trei ori şi tot reuşea să o lase descuiată? Care nu îşi putea aminti că a scris cu un marker roşu peste tot. Care îşi punea ghetele în dulapul din bucătărie.

Probabil că şi umbla în somn, îşi spuse Reece suspinând. Data viitoare va merge goală pe stradă.

Se opri, închise ochii şi trase aer în piept. Simțea mirosul ciupercilor, piperului şi cărnii rumenite.

Nu numai că se simțea în siguranță, şi perfect sănătoasă, dar mai era şi productivă. În seara asta nu trebuia să îşi facă alte griji, în afara celor de a pregăti o cină bună. Chiar dacă va sfârşi prin a cina singură. În momentul în care gândea asta, auzi paşi pe scări.

Lăsă panica de început să o cuprindă, apoi o alungă. În momentul în care se auzi bătaia în uşă, era din nou sigură pe ea. Ştergându-şi mâinile cu şervetul pe care îl avea agăţat de talie, traversă camera ca să descuie uşa.

Fii calmă, îşi spuse, dar nu proastă.

– Brody?

– Aştepţi pe altcineva? Ce avem la cină?

Ea zâmbea când descuie şi deschise uşa.

– Crochete de somon şi sparanghel fiert cu garnitură de orz.

Ochii lui se îngustară în timp ce intra. Apoi mirosi bine aerul şi afişă un zâmbet care îi dezgolea dinţii.

– Carne. Se pare că ar trebui să laşi toate astea pentru altă dată.

Ea luă vinul pe care i-l dădu el, observând că era un bun Pinot Grigio. Era atent, constată, chiar şi atunci când nu părea să fie.

– Mulţumesc. Am deschis nişte Cabernet, dacă vrei un pahar.

– Nu te-aş refuza. Îşi scoase haina şi o aruncă pe spătarul unui scaun. Ai o yală nouă?

Era atent, observă ea din nou.

– Domnul Drubber a montat-o pentru mine. Cred că este o exagerare, dar voi dormi mai bine.

– Televizor! Intri în rândul oamenilor.

– Am decis să profit de tehnică. Îi turnă un pahar cu vin. Întorcându-se scoase friptura din cuptor şi o aşeză pe plită.

– Ah, exact aşa cum o făcea mama.

– Adevărat?

– Nu. Mama putea să ardă şi semipreparatele pe care trebuia doar să le încălzească.

Amuzată, Reece termină de umplut ciupercile.

– Cu ce se ocupă?

– Este psihiatru. Are un cabinet particular.

Încercând să ignore crisparea involuntară a stomacului, Reece se concentră asupra ciupercilor.

– Oh!

– Şi croşetează macrame.

– Ce face?

– Face lucruri înnodând sfoară. Cred că odată a făcut un apartament-studio. Mobilat. Este o obsesie.

Reece aşează ciupercile în cuptor şi îl programă.

– Şi tatăl tău?

– Tatălui meu îi place să facă friptură la grătar, afară, chiar şi iarna. Este profesor la facultate. Limbi romanice. Unii oameni spun că sunt un duo bizar. Ea este profundă şi sociabilă, iar el este partea timidă şi visătoare. Dar în ce-i priveşte funcţionează. Tu vrei din vinul ăsta?

– Imediat. Aşează farfuria cu măsline. Ai vreun frate sau soră?

– Doi, câte unul din fiecare.

– Mi-am dorit întotdeauna un frate sau o soră. Cineva cu care să mă bat sau cu care să mă aliez împotriva autorităţilor. Sunt singură la părinţi, iar părinţii mei au fost nişte copii.

– Asta înseamnă că-ţi rămâne ţie mai mult curcan de Ziua Recunoştinţei.

– Unul din motivele pentru care îmi plăcea să lucrez la Maneo a fost faptul că era atât de zgomotos, de plin şi de dramatic. Acasă nu eram zgomotoşi sau dramatici. Bunica mea este minunată. Statornică, iubitoare şi corectă. Atât de bună cu mine. Îşi ridică paharul în cinstea ei, apoi bău. I-am provocat multe griji în ultimii doi ani.

– Ştie unde eşti?

– Oh, sigur. O să mă întorc acasă la fiecare două săptămâni; trimit frecvent mailuri. Bunica mea iubeşte în mod special mailul. Este o femeie ocupată, modernă, cu o

viață foarte plină. Se întoarse să verifice ciupercile, şi puse cuptorul la maxim. A divorțat de bunicul meu înainte să mă nasc eu. Nu l-am întâlnit niciodată. Şi-a început propria afacere de decorațiuni.

Absentă, Reece se uită în jur, prin micul apartament.

– S-ar cutremura să vadă ce nu am făcut cu locul acesta. Oricum, adoră să călătorească. A trebuit să renunțe la multe din aceste lucruri când părinții mei au murit – un accident de maşină când aveam cincisprezece ani. Buni m-a crescut de atunci. Nu a vrut să plec din Boston, dar eu nu mai puteam sta.

– Statornică, iubitoare şi corectă. Probabil că îşi doreşte mai mult să fii fericită decât să rămâi în Boston.

Ea cugetă asupra ideii, în timp ce scotea farfuria.

– Ai dreptate, dar m-am delectat atât de mult cu excesele mele de vinovăție în ultimele luni. Oricum, aproape că am convins-o că sunt bine. Aşa că acum este în Barcelona, într-o călătorie de afaceri.

Scoase ciupercile şi presără deasupra parmezan, după care le aşeză pe grătar.

– Astea ar fi fost mai bune proaspete, dar nu am găsit.

– Probabil că voi putea înghiți una sau două.

Odată terminate conform dorințelor ei şi aranjate pe o farfurie, le aşeză pe masă, între ei.

– Asta este prima cină pe care am gătit-o pentru cineva în ultimii doi ani.

– Gătești în fiecare zi la restaurant.

Ea dădu din cap.

– Asta este muncă. Vreau să spun că este prima cină pe care am gătit-o de plăcere. Seara trecută nu se pune. Atunci a fost o chestie improvizată. Mi-a lipsit asta şi nu mi-am dat seama cât de mult decât aseară.

– Mă bucur că am fost de ajutor. Luă o ciupercă şi o aruncă în gură. Bună!

Luă şi ea una şi zise zâmbind:

– Da, aşa sunt.

Nu era aşa de greu. Era mai uşor decât să iasă, să găsească sau să se mulţumească cu nişte activităţi menite să te ajute să îţi petreci timpul sau să iniţiezi conversaţii. Aici se putea relaxa, bucurându-se de ultimele pregătiri ale cinei. Şi, în mod ciudat, se putea relaxa cu el.

– Ar fi mai uşor dacă aş pune în farfurii. Este în regulă?

– Sigur. El făcu un gest cu paharul lui spre farfurie. Nu fi zgârcită.

În timp ce ea punea mâncarea în farfurii, el umplu ambele pahare cu vin. Observase lumânările, şervețelele elegante, râşniţa pentru piper. Toate noi, de la ultima vizită, remarcă el.

Şi mai observase cartea lui pe masa mică de lângă canapeaua ei.

Femeia asta se stabileşte aici, decise el, aşteptând să vadă în curând o vază de flori şi două tablouri pe perete.

– Am început să îţi citesc cartea. Îşi ridică privirea spre el în timp ce vorbi, şi inima lui făcu o tumbă rapidă.

Femeia avea nişte ochi...

– Şi cum ţi se pare?

– Îmi place. Ocoli masa pentru a se aşeza lângă el, şi-şi puse şervetul în poală. Este înfricoşător ce scrii, dar îmi îndepărtează gândurile de la propriile temeri. Îmi place Jack – este un om distrus. Sper să nu termine în mormântul acela. În plus, cred că Leah îl poate ajuta să se îndrepte.

– Asta se presupune că ar trebui să facă femeile? Să îi ajute pe bărbaţi să se îndrepte?

– Se presupune că oamenii trebuie să ajute alţi oameni să se îndrepte, când pot şi dacă le pasă suficient de mult. Ea ţine la el, aşa că sper să ajungă împreună.

– Fericiți până la adânci bătrâneți?

– Dacă dreptatea nu triumfă și dragostea nu se reîntregește nici măcar în ficțiune, care mai este sensul? Viața adevărată este rea mult prea des.

– Cu „fericiți până la adânci bătrâneți" nu câștigi premiul Pulitzer.

Reece își strânse buzele în timp ce îl studia.

– Asta este ceea ce urmărești? îl întrebă ea.

– Dacă ar fi așa, aș lucra încă la *Tribune*. Să gătești fripturi într-un restaurant din Wyoming sau să pregătești sandviciuri cu carne de bizon în acel restaurant nu o să te facă să câștigi echivalentul epicurian care ar putea exista pentru premiul Pulitzer.

– Odată credeam că asta vreau, premii importante, recunoaștere. Mai degrabă gătesc friptură. Făcu o pauză. Pentru tine ce înseamnă?

– Ți-aș da un premiu. El tăie o altă bucată, apoi o însoți cu o parte dintr-un biscuit pe care o unsese generos cu unt. De unde ai luat biscuiții?

– I-am făcut.

– Nu mai spune. Neîncrederea lui era sinceră. Adică din făină?

– Asta ar fi unul din ingrediente. Îi dădu bolul ca să mai ia unul.

– Un real progres față de hamburgerii Helper care guvernau la noi în casă.

– Sper că da. Sunt o snoabă în domeniul mâncării, spuse ea când el îi zâmbi sarcastic. Dă-mă în judecată. Lasă-mă să ghicesc ce ai în cămară. Pizza congelată, cutii de supă și chili, cutii cu cereale, poate și niște Eggos. Hotdog și vreo două mese de la Hungry-Man.

– Ai uitat mac-ul și cheese-ul.

– Oh, da, piesa de rezistență a unui bărbat singur. Paste și brânză pudră. Hmm!

– Păstrează trupul şi sufletul laolaltă.

– Da, ca pasta.

El lăsă în farfurie un cartof mic, copt.

– Ai de gând să mă ajuți să mă îndrept, Slăbănoago?

– Păi, am de gând să te hrănesc din când în când, ceea ce funcționează pentru amândoi. Pot să ... Se opri, scăpând furculița când explozia puternică răsună afară.

– Camioneta lui Carl, spuse Brody calm.

– Camioneta lui Carl. Apucă paharul cu vin cu ambele mâini. Mă păcăleşte de fiecare dată. Aş vrea să îşi repare odată nenorocita de rablă.

– Tu şi toți ceilalți din Fist. Scrii vreodată chestiile astea pe hârtie?

– Ce chestii?

– Rețete.

– Oh. Îşi ordonă singură să ridice furculița şi să mănânce, în ciuda faptului că un pumn era încă încleştat pe stomacul ei devenit o minge de aluat frământat. Sigur. Eram organizată şi destul de analistă înainte să înnebunesc. Am calculatorul plin cu rețete şi cu vreo două salvări de rezervă. De ce? Ai de gând să îți încerci mâna pe biscuiții cu unt?

– Nu. Mă întrebam doar de ce nu ai scris o carte de bucate.

– Mă gândeam că aş putea să fac asta, când am apărut prima oară pe Canalul Mâncărurilor, adăugă ea cu un zâmbet slab. Ceva, vesel şi deosebit, pentru petrecerile tinerilor citadini şi pentru gustările aglomerate de duminică.

– Poate deveni un mit. Dacă vrei să faci ceva, faci.

– Nu există nicio apariție pe Canalul Mâncărurilor la orizont. Nu este ceva căruia să îi pot face față.

– Mă gândeam la o carte de bucate.

– Oh. Nu m-am mai gândit la asta de ... hmmm. De ce nu ar putea să scrie o carte de bucate? Avea sute de rețete în calculator şi le verificase pe fiecare. Poate că o să mă joc puțin cu ideea, într-una din zilele astea, zise ea.

– Dacă reuşeşti să formulezi o propunere, o pot trimite agentului meu.

– De ce ai face asta?

Mâncă ultima bucăţică de carne de pe farfurie.

– Bună a naibii friptura asta. Dacă ai scrie un roman, singurul motiv pentru care l-aş citi ar fi să îmi ţii un pistol la tâmplă sau să te culci cu mine. În aceste condiţii, dacă nu ar fi cu totul îngrozitor, poate că m-aş oferi să îi cer agentului meu să se uite pe el. Dar, din moment ce am testat personal mâncărurile tale, pot să fac acest lucru fără pistol şi fără sex. Rămâne să hotărăşti tu.

– Pare rezonabil, îi răspunse ea. În condiţiile amintite, câte manuscrise ai trimis agentului tău?

– Ar fi... niciunul. Propunerea a fost lansată de câteva ori, dar am reuşit să găsesc nişte portiţe de scăpare.

– Trebuie să mă culc cu tine dacă reuşesc să încropesc o propunere şi agentul tău se decide să mă reprezinte?

– Păi, sigur. Dădu din cap, ca şi cum întrebarea ar fi fost ridicolă. Evident.

– Desigur. O să mă mai gândesc. Relaxată din nou, se lăsă pe spătarul scaunului, cu paharul în mână. Ţi-aş mai oferi încă o porţie, dar, unu, i-am promis domnului Drubber că îi dau ce rămâne; doi, nu mi-ar mai rămâne suficientă friptură ca să îţi dau acasă pentru sandviciuri; şi trei, va trebui să laşi loc pentru desert.

Brody se agăţă de primul punct.

– Cum de ia Mac restul de mâncare?

– Pentru că mi-a instalat yala. Şi nu m-a lăsat să plătesc pentru ea.

– Este cam drăguţ cu tine.

– Sunt cam drăguţă şi eu cu el. De ce nu este căsătorit?

Brody lăsă să-i scape un suspin trist, foarte trist.

– O întrebare tipic feminină. Aveam pretenţii mai mari de la tine.

– Ai dreptate, este tipic. Dar aş fi vrut să aibă pe cineva care să îi gătească friptură la cuptor şi să lucreze cu el la magazin.

– Te are pe tine ca să îi faci friptură la cuptor, din câte se vede. Şi îi are pe Leon şi pe bătrânul Frank la magazin. Beck este şi el acolo când Mac doreşte.

– Totuşi, nu este ca atunci când ai pe cineva care lucrează cu tine şi care are grijă să ai mâncare caldă după ce termini lucrul.

– Se spune că are inima zdrobită de acum un sfert de veac. A fost logodit şi ea l-a lăsat cu buza umflată – dacă nu în faţa altarului, la câţiva paşi de el. A fugit cu cel mai bun prieten al lui.

– Nu se poate. Se poate?

– Aşa se spune, dar probabil că este puţin umflat pentru a părea mai dramatic. Bănuiesc că sunt nişte urme de adevăr în toate astea.

– Ticăloasa. Nu îl merita.

– Probabil că nici nu îşi mai aminteşte numele ei.

– Sigur că şi-l aminteşte. Pariez că până acum este la al patrulea soţ şi că are o reţetă descurajantă de medicamente care a fost impusă de complicaţii provenite de la a treia intervenţie chirurgicală pentru a-şi aranja faţa.

– Eşti puţin răutăcioasă. Îmi place.

– Când cineva răneşte pe cineva la care ţin, sunt plină de răutate. Aşa. De ce nu te retragi în salon, să te bucuri de vin? Vreau să strâng aici.

– Defineşte *a strânge*.

– Priveşte şi învaţă.

– Bine, dar privelişte este mai bună de aici. Am văzut o fotografie de-a ta de acum câţiva ani. Din articole de pe internet, ziare, reviste, explică el, când ea îl privi uimită.

– De ce ai căutat articole pe internet?

– În mod deosebit despre tine? Curiozitatea. Părul tău era mai scurt.

Reece luă farfuriile şi le puse în chiuvetă.

– Da, obişnuiam să mă duc pentru asta la un salon de prima mână din Newberry. Costisitor, dar merita fiecare bănuţ. Sau aşa consideram eu. De atunci nu am mai reuşit să merg la un salon... Turnă apă şi detergent lichid de vase. Aşa că l-am lăsat să crească.

– Ai un păr frumos.

– Îmi plăcea să mă duc la salon, să am pe cineva care se concentrează asupra mea, asupra înfăţişării mele. Să stau sorbind vin, ceai sau apa minerală, să ies simţindu-mă proaspătă şi nouă. Era una din părţile acelea din viaţă în care îmi plăcea că sunt femeie.

Se îndepărtă de chiuvetă pentru a împărţi resturile de mâncare în două cutii pe care le luase din restaurantul lui Joanie.

– După ce am ieşit din spital, bunica mea m-a dus la un salon să îmi facă cinste cu o zi de îngrijire. Să îmi fac părul, unghiile, un tratament facial, masaj. Toată lumea era aşa de atentă, şi de blândă. Am intrat în panică în vestiar. Nici măcar nu mi-am putut desface nasturii bluzei ca să îmi pun un halat. A trebuit să ies.

Luă cutiile pentru a le pune în frigider.

– Stilistul meu – mă dusesem la el ani întregi – este un drăguţ. S-a oferit să vină la mine acasă. Dar nu am putut.

– De ce nu?

– Umilirea juca un rol important.

– Este o prostie.

– Poate, dar era reală. Şi mi-a fost mai uşor să fiu stânjenită decât să îmi fie frică. În toată povestea asta, fobia mea pentru salonul de frumuseţe nu este chiar aşa o problemă. Dar s-au adunat.

– Poate că ar trebui să încerci din nou.

De lângă chiuvetă, ea îi aruncă o privire peste umăr.

– Arăt atât de rău?

– Arăți bine. Ai gene norocoase. Dar este o prostie să nu încerci să faci ceva ce odată îți plăcea.

Gene norocoase, își spuse ea în timp ce așeza vasele înapoi. Nu era tocmai un compliment plin de poezie. Totuși, o făcea să se simtă mai bine decât se simțise în ultima vreme cu privire la înfățișarea ei.

– O să trec asta pe listă.

Se întoarse și își șterse mâinile pe prosop în timp ce el împingea scaunul. Ea nu se dădu înapoi – deși se gândi să o facă. Retragerea nu ar funcționa cu el. Mai exact, nu era sigură că voia să facă un pas înapoi sau către el.

Brody îi luă prosopul din mână și îl aruncă alături într-un fel care o făcu să se cutremure. Trebuia întins ca să se usuce și ca să nu...

El își așeză mâinile pe marginea chiuvetei, de-o parte și de alta a ei, la fel cum făcuse și pe capota mașinii lui.

– Ce avem la desert?

– Mere caramelizate, cu înghețată de vanilie. S-au încălzit în cuptor cât timp am ...

Gura lui o captură pe a ei, ferm și puternic. Îi gustă vinul de pe limbă, îmbătător și tentant, și simți prinderea cercetătoare a dinților lui. Sângele îi năvăli în vene.

– O, Doamne, reuși să spună ea. Mă simt de parcă circuitele din creier mi s-au inversat. Totul pocnește și fumegă.

– Poate că trebuie să te întinzi.

– Mi-ar plăcea. Lasă-mă să spun mai întâi că mi-ar plăcea. Am spălat și cearșafurile, pentru orice eventualitate.

Brody zâmbi.

– Ai spălat cearșafurile?

– Părea cel mai bun lucru pe care pot să-l fac. Dar ... Vrei să faci un pas înapoi? Nu pot să respir normal.

El se dădu înapoi.

– Este mai bine?

– Da şi nu. Era atât de irezistibil, îşi spuse. Îşi menţinea prima impresie pe care o avusese în ce-l privea. Fără a fi frumos, era irezistibil de atrăgător. Atât de absolut masculin. Mâini mari, picioare mari, gură puternică, corp ferm. Vreau să merg în pat cu tine, vreau să simt din nou toate acele senzaţii, dar cred că trebuie să aştept puţin, să fiu mai sigură de mine.

– Şi de mine.

– Acesta este unul din lucrurile care îmi plac la tine. Mergi direct la ţintă. Ar fi ceva obişnuit pentru tine – poate chiar bine – dar obişnuit. Pentru mine, să fiu din nou intimă cu cineva ar fi – va fi – monumental. Cred că mai bine am fi amândoi siguri.

– Bine. Nu te culci cu mine de dragul meu.

– Este un fel de a o spune.

– Al naibii de grijuliu din partea ta. O strânse scurt şi îi prinse din nou gura. De data asta, mâinile lui alunecară de-o parte şi de alta, modelându-i sânii, talia, şoldurile. Şi încă o dată, el se dădu înapoi. Ce naiba înseamnă mere caramelizate?

– Cine? Oh. Aşteaptă. Ea se opri un moment, cu ochii închişi, până când creierul i se aşeză din nou între urechi. Este delicios, asta este. Mergi şi stai jos, lasă-mă un minut şi o să îţi demonstrez. Vrei cafea?

– Tu nu ai cafea.

– De fapt ... Făcu un pas într-o parte pentru a evita un nou contact cu el şi ridică termosul pe care îl aşezase pe masă. Am luat puţină din restaurant.

– Ai luat cafea?

De data asta îl văzu surprins.

– Slabă, o linguriță de zahăr, nu?

– Da. Mulțumesc.

Ea pregăti desertul și îl servi în camera de zi.

– Nu este sex, spuse ea, dar este un sfârșit drăguț pentru o cină.

El luă prima linguriță.

– Unde a fost asta toată viața mea?

– Am învățat să o fac pentru tata. Era favorita lui.

– Un bărbat cu bun-gust.

Ea zâmbi și se jucă cu desertul ei.

– Nu ai spus absolut nimic despre... Nu sunt sigură cum să îi spun.

– Cred că termenul este *crimă*.

– Da, termenul este *crimă*. Una din teoriile șerifului este că m-am înșelat în privința locului și că ea nu era moartă. Probabil am văzut doi oameni implicați într-o altercație, dar nu o crimă. Drept urmare nimeni nu a anunțat că a dispărut o persoană ca ea.

– Și tu nu ești de acord cu el.

– Nu. Știu ce am văzut și unde am văzut. Poate că nu a fost inclusă la persoane dispărute pentru că nu este importantă pentru nimeni. Sau era, ei bine, din Franța.

De data asta, Brody zâmbi.

– Indiferent de unde era, sunt șanse ca cineva să o fi văzut, luând benzină, cumpărând provizii, într-un camping, într-un motel. Cât de bine o poți descrie?

– Ți-am spus deja.

– Nu, vreau să spun, ai putea-o descrie unui artist?

– În genul unui artist polițist?

– În Angel Fist nu există așa ceva, dar știu vreo doi artiști. Mă gândeam la Doc.

– Doc?

– Face schițe în cărbune. Este un fel de hobby, dar nu se descurcă rău.

– Şi doar aş descrie o victimă a unei crime, fără a fi evaluată din punct de vedere medical?

Brody ridică din umeri.

– Dacă nu ai încredere în Doc, putem să mergem la altcineva.

– Am încredere în tine. Ea dădu din cap când Brody se încruntă. Vezi? Ţi-am spus că va fi greu. Am încredere în tine, repetă ea, aşa că sunt dispusă să încerc cu doctor Wallace. Dacă vii cu mine.

El deja plănuise să meargă cu ea. Nu exista nicio posibilitate să îi scape vreun unghi al acestei situaţii, dar continuă să se încrunte în timp ce mânca desertul.

– Dacă vrei să merg cu tine, ce-mi oferi la schimb pentru timpul meu? Mă gândesc la ceva care să meargă cu sticla de vin din frigiderul tău.

– Sunt liberă duminică. O să am eu grijă de meniu.

El mâncă ultima înghiţitură, lustruind farfuria.

– Am încredere în tine. O să vorbesc cu Doc.

12

Cum a mers? Linda aşeză teancul de vase curate pe bar, pentru a le lua Pete, apoi o înghionti pe Reece cu cotul.

– Cum a mers ce? întrebă aceasta.

– Întâlnirea ta cu Brody de noaptea trecută.

Reece întoarse sandviciurile pe care le pregătea pentru o masă la care se aşezaseră nişte adolescenţi.

– Eu doar i-am pregătit cina. O răsplată pentru o favoare.

– Doar cină. Linda îşi dădu ochii peste cap, întorcându-se spre Pete.

– Este îndrăgostită de mine. Pete aşeză farfuriile în chiuvetă. Nu se poate abţine.

– Este adevărat. Sunt într-o continuă luptă pentru a-mi păstra controlul, în fiecare tură.

– Ai cumpărat lumânări, menționă Linda. Și șervețele de pânză. Și vin de soi.

– Dumnezeule. Reece nu știa dacă trebuie să râdă sau să plângă. Chiar nu există secrete în Fist?

– Niciunul pe care să nu îl dezgrop eu. Haide, mai dă-mi niște vase. În ultima vreme propria mea viață sentimentală a fost la fel de rară ca pieptănătura lui Pete.

– Hei! Părul meu trece doar printr-o perioadă de liniște între două sezoane de creștere. Pete își trecu o mână peste ceea ce îi mai rămăsese din păr. Simt că scalpul începe să tremure la anticipația unei noi recolte.

– Are nevoie de mai mult îngrășământ. Sărută bine? insistă Linda.

– Pete? Minunat. Sunt un pudel la picioarele lui. Uite comanda, spuse Reece când termină să așeze sandviciurile pregătite, cartofii prăjiți și cutiile mici cu salată de varză, care știa că va fi pe gustul liceenilor.

– O să scot tot de la tine, mai devreme sau mai târziu. După ce ridică farfuriile, Linda o întinse.

– Sărut foarte bine, anunță Pete. Doar pentru informarea dumneavoastră.

– Nu m-am îndoit niciodată de asta.

– Tipii ca mine – știi tu, tipii *denși* – avem înăuntrul nostru o mare putere. Ce-ar fi să...

– Nu prea cred că am timp de așa ceva în acest moment. Amuzată, Reece se uită în jur.

Apoi totul înăuntrul ei explodă. Din mâinile pe care Pete și le strângea țâșnea sânge, care se revărsă pe podea, la picioarele lui.

– Învață-mă să fiu atent la ceea ce este în apă, la dracu'. M-am tăiat destul de serios. Hei. Hei. Hei!

Îl auzea pe Pete strigând ca şi cum ar fi stat într-un vârf de munte, iar ea ar fi fost în valea de dedesubt. Apoi sunetul deveni zumzăit, iar zumzăitul tăcere.

Loviturile scurte de pe obraz o aduseră în simțiri. Când fața lui Joanie îi intră în raza vizuală, greața îi cuprinse pântecul.

– Era sânge.

– Este în regulă? Dumnezeule, Joanie, s-a prăbuşit rapid. Nu am putut să o prind. Este în regulă?

– Încetează să îmi mai sufli în ceafă, Pete. Este bine. Joanie îşi trecea mâna prin părul lui Reece, pentru a verifica dacă sunt umflături. Du-te la Doc. Să îți panseze mâna aia.

– Vreau doar să fiu sigur că este în regulă. Ar putea să aibă o comoție sau ceva de genul ăsta.

– Câte degete vezi? o întrebă Joanie pe Reece.

– Două.

– Uite, este în regulă. Acum du-te să îți îngrijeşti mâna aia. Poți să te ridici, fată?

– Da. Luptându-se cu greața şi frisoanele, Reece se ridică de pe podeaua bucătăriei. Este rău, Pete? Mâna ta?

– A, Doc o să o facă la loc.

O înfăşurase cu o bucată de pânză, dar Reece vedea cum sângele picura prin ea.

– Îmi pare rău.

– Este numai vina mea. Tu ia-o mai încet. O bătu pe umăr cu mâna sănătoasă înainte să iasă.

– Ai un cucui care se ridică aici, la spate. Îți aduc nişte gheață.

– Este în regulă. Reece îi prinse degetele lui Joanie. Trebuie doar să îmi recapăt respirația. Cineva ar trebui să se ducă cu Pete. Este o tăietură urâtă.

– Stai nemişcată un minut. Joanie se ridică. Hei, Tod! Du-l pe Pete cu maşina la Doc. Sandviciul tău va mai aştepta cinci minute şi va fi din partea casei. Se întoarse. Eşti mulțumită?

– Este sânge pe jos.

– Pot să văd şi eu asta. Un bărbat trebuie să sângereze când îşi crestează mâna cu un cuţit. Asta este tot. Accidentele se întâmplă în bucătărie mai mereu.

– O să fac curat, Joanie. Linda intră. Juanita are grijă de mesele mele.

Fără să spună nimic, Joanie luă o pungă mică cu gheaţă din congelator şi o înfăşură într-o pânză.

– Ţine asta pe lovitură, îi ordonă ea lui Reece. Când poţi din nou să stai pe picioare, du-te sus. O să am eu grijă aici.

– Nu, sunt bine. Pot să lucrez. Aş prefera să lucrez.

– Bine. Atunci ridică-te şi să vedem cât de sigură eşti pe picioarele tale. Eşti palidă moartă, spuse Joanie când Reece se apucă de bar ca să se sprijine. Mergi şi ia nişte aer. Bea nişte apă. Îi vârî o sticlă în mână. Recapătă-ţi culoarea şi poţi să te întorci la muncă.

– Aerul mi-ar face bine. Mulţumesc.

Când Joanie îşi ridică fruntea, Linda dădu din cap şi o urmă pe Reece.

– Vrei să stai jos? o întrebă ea.

– Nu. O să mă sprijin aici puţin. Nu trebuie să mă supraveghezi. Îmi este puţin greaţă şi mă simt foarte prost.

Şi zdruncinată, îşi spuse Linda în timp ce lua sticla de apă din mâinile nesigure ale lui Reece, şi i-o desfăcea.

– Eu păţesc asta din cauza păianjenilor. Nu numai cei mari şi graşi – îi ştii pe cei care arată de parcă ar putea alunga o pisică mare dacă îşi propun asta? Chiar şi cei mici îmi dau adevăraţi fiori. Odată, când am văzut un păianjen, am dat buzna într-o uşă închisă şi m-am prăbuşit în mod caraghios, încercând să ies din cameră. Puneţi punga aia cu gheaţă pe cucui, aşa cum a spus Joanie. Pariez că ai o durere de cap de mărimea unui păianjen mare şi gras.

– Cred că da. Dar Pete ...

– Faptul că ai leşinat aşa l-a speriat pe Pete atât de tare, încât a uitat cât de rău era rănit la mână. Asta înseamnă ceva.

– O faptă bună.

– Iar Joanie şi-a făcut suficiente griji pentru voi amândoi, astfel că nu s-a enervat încă pentru că va trebui să găsească pe altcineva până când o să se vindece. Două fapte bune.

– Sunt plină cu din astea.

– Vrei să ieşi să bem o bere mai târziu, să ciocnim pentru faptele tale bune?

Reece mai luă o gură de apă rece.

– Ştii ce? Aş vrea.

Barul lui Clancy nu arăta rău, dar mai important pentru Reece era faptul că făcuse un nou pas în călătoria ei înapoi, în trecut.

Era la bar, cu o prietenă.

Un bar foarte ciudat, conform sensibilităţilor ei de persoană venită de pe Coasta de Est.

Pe pereţi erau agăţate trofee: capete de urs, elan şi căprioară, pe panouri din pin, pline de noduri, lângă ceea ce Linda asocia cu un cuplu de ditamai păstrăvi ucigaşi. Toată lumea se uita spre bar cu ceea ce Reece credea că este un fel de iritare.

Panourile arătau ca şi cum ar fi absorbit o întreagă generaţie de fum şi aburi de bere.

Podelele erau uzate şi zgâriate şi probabil fuseseră stropite cu butoaie de bere de-a lungul timpului. O parte din zonă, chiar în faţa scenei joase, era destinată dansului.

Barul mare şi întunecat era patronat de Michael Clancy, care venise în Wyoming direct din Ţinutul Cork, în urmă cu vreo doisprezece ani. Se însurase cu o femeie care, pretindea

el, era pe sfert indiancă Cherokee şi îşi spunea Rainy. Clancy arăta exact aşa cum era, un irlandez mare, şmecher, care conduce un bar. Rainy trântea nişte nachos sau bucăţi de cartofi, şi orice îi mai venea în minte, în bucătărie.

Scaunele de la bar aveau tăblia învechită şi lustruită de aproape doisprezece ani de folosire. Aveau bere Bud şi Guinness la draft, şi câteva mărci locale, în sticle cu gâtul lung, inclusiv cea numită Ambră Faţă de Spate, pe care Reece o refuză. Alte opţiuni mai erau Harp, la sticlă, sau, dacă erai femeie – sau o panseluţă, în opinia lui Clancy – Bud Light. Abundenţa lichiorurilor în spatele barului se termina cu greutatea soiurilor de whisky.

Vinul pe care Clancy îl turnă dintr-o cutie – Linda o avertizase – era ieftin şi avea gust de urină.

Într-o altă zonă erau câteva mese pentru joc de pool; sunetul mingilor răzbătea prin sunetul muzicii liniştite şi murmurul celor care discutau.

– Cum îţi mai este capul? o întrebă Linda.

– Încă mai este pe umeri şi probabil că arată mult mai bine decât mâna lui Pete.

– Şapte copci. Of! Dar i-a plăcut cum te-ai agitat pe lângă el când s-a întors. Că i-ai spus să stea jos şi i-ai servit chiar tu peştele acela prăjit.

– Este un tip drăguţ.

– Da, este. Şi, vorbind de tipi, acum că te ispitesc cu alcool, toarnă. Mai exact, cât de fierbinte este Brody?

Dacă voia să aibă o prietenă, îşi spuse Reece, trebuia să se poarte şi ea ca o prietenă. Se aplecă şi şopti.

– Inflamabil.

– *Ştiam* eu! îşi înfipse Linda un deget în masă. Pur şi simplu poţi să îţi dai seama. Ochii, gura. Vreau să spun, construcţia şi restul, dar mai ales gura. Numai bună de muşcat.

– Aşa este, trebuie să admit.

– Ce alte părţi din el ai mai muşcat?

– Asta a fost tot. Mă gândesc la restul.

Cu gura căscată, cu ochii deschişi larg, Linda se dădu în spate.

– Ai un control supraomenesc. L-ai deprins sau este moştenit?

– Este ceea ce se poate numi un subprodus al unei frici abjecte. Bănuiesc că până acum ai aflat povestea mea.

Pentru a avea amândouă un minut de linişte, Linda sorbi din bere.

– Şi te deranjează?

– Nu ştiu. Câteodată mă deranjează, iar alteori este o uşurare.

– Nu ştiam dacă să spun ceva despre asta sau nu, mai ales după ce Joanie ... Se opri şi rămase absorbită de un interes subit pentru berea ei.

– Ce-i cu Joanie?

– Nu trebuia să îţi spun că a zis asta. Dar, din moment ce deja am făcut-o într-o oarecare măsură, ne-a tras la toţi o săpuneală când Juanita a început să pălăvrăgească despre asta. Juanita nu voia să zică nimic rău; doar că nu îşi poate ţine gura. Sau fusta la locul ei, dacă tot veni vorba.

Linda sorbi din nou din bere şi continuă:

– Oricum, Joanie i-a împuiat urechile. A spus clar şi răspicat că niciunul dintre noi nu avem voie să te iscodim în legătură cu asta; dar, din moment ce oarecum ai adus în discuţie ...

– Este în regulă. Oare nu era minunat, să o aibă pe Joanie Parks drept protector? Atâta doar că-mi displace să vorbesc despre asta.

– Nu te învinovăţesc. Linda se întinse şi îşi puse mâna peste cea a lui Reece. Nicio clipă. Dacă aş fi trecut eu prin aşa ceva, aş fi încă grămadă într-un colţ, strigând după mama.

– Nu, nu ai fi, dar îți mulțumesc.

– Așa că vom vorbi numai despre bărbați, sex, mâncare și pantofi. Chestiile obișnuite.

– Mie îmi convine. Reece mai luă un nacho. Cât despre mâncare, știi că chestia asta lipicioasă nu are nicio legătură cu brânza adevărată?

– Este portocalie. Linda făcu săpături înăuntru și străbătu cu furculița prin ceva ce pretindea a fi guacamole. Ca să rămânem pe pământ sigur, să știi că am de gând să mă mărit cu Lo.

– Oh, oh, Doamne! Lui Reece îi căzu cu zgomot furculița înapoi pe farfurie. Este minunat. Nu știam absolut nimic.

– Nici el. Linda își ronțăi nacho-ul ei. O să îmi mai ia ceva timp ca să îl transform în cineva cu care să merite să mă mărit. Sunt destul de bună la elaborat planuri.

– Ah! Hm, deci ești îndrăgostită de el.

Fața ei se destinse și gropițele i se adânciră.

– Îl iubesc de-o viață. Bine, de când aveam zece ani, și asta înseamnă deja mult timp. Și el mă iubește, dar modul lui de a reacționa este fuga în direcția opusă și aventurile cu femeile care îi sunt la îndemână; asta ca să nu fie nevoit să se gândească la mine. Îl las să își scoată asta din minte – timpul se apropie de sfârșit.

– Păi, bine. Este un fel de a gândi unic, Linda.

– Zilele astea este un pic mai îngust la minte.

– Eu și el ... în cazul în care te întrebi.

– Știu. Nu aș avea nimic împotriva ta dacă ați fi făcut-o. Oricum, nu prea mult. Eu și Juanita ne înțelegem bine, deși el o „aprindea" de Crăciunul trecut. Dar, dacă te gândești, cine nu a făcut-o? Chicoti pe înfundate. Probabil că nu ți-aș cumpăra bere dacă aș ști că a pus gheara pe tine. Am fost împreună, eu și Lo, când aveam șaisprezece ani, dar nu eram pregătiți. Cine este la șaisprezece ani?

– Şi acum eşti.

– Da, acum sunt. Va trebui să ajungă şi el în faza asta. Brody nu s-a întâlnit cu nimeni din Fist, dacă te întrebai cumva. Se zvonea că, o perioadă, se vedea cu o tipă, avocat în Jackson, şi au mai fost suspectate vreo două turiste, dar nimeni de prin locurile astea.

– Cred că este bine să ştiu asta. Nu-mi dau încă seama ce este între noi. În afară de căldură.

– Căldura este un punct de plecare bun pentru a începe ceva. Fiind bucătăreasă şi femeie, ar trebui să ştii asta.

– A trecut ceva vreme. Reece se juca cu şuviţele părului ei, în timp ce îi studia coafura Lindei. Unde îţi aranjezi părul?

– Când mă grăbesc sau când vreau să fac valuri?

– Aş merge pe varianta cu făcutul de valuri.

– Reece, Reece, nu poţi să mergi pe calea valurilor. După definiţia mea, eşti valul. Ştiu exact locul potrivit. Putem să o convingem pe Joanie să ne dea aceeaşi zi liberă săptămâna viitoare şi să mergem.

– Bine, dar ar trebui să îţi spun că ultima oară când am încercat să merg la salon, am fugit ca un iepure.

– Nu-i nicio problemă. Linda îşi linse crema portocalie de pe deget şi zâmbi. O să aduc nişte frânghie.

În timp ce Reece începea să râdă, unul dintre cowboy-i de prin zonă se plimba pe scena mică. Era un tip slab, de un metru optzeci, încălţat cu ghete din piele de vacă şi îmbrăcat cu nişte jeanşi decoloraţi. Cercul alb, de pe buzunarul din spate, era de la o cutie de tutun. Reece aflase asta.

– Divertisment pe viu? întrebă Reece, în timp ce el ridica microfonul.

– Depinde ce consideri tu divertisment. Karaoke. Linda îşi ridică băutura spre scenă. În fiecare noapte la Clancy. El este Reuben Gates, lucrează la Circul K, împreună cu Lo.

– Cafea neagră, ouă ochiuri pe felie de pâine, şuncă şi cartofi ţărăneşti, în fiecare duminică dimineaţa.

– Te-ai prins. Este destul de bun.

Bărbatul avea o voce de bariton, profundă şi puternică, şi era în mod evident favoritul mulţimii care fluiera şi bătea din palme, în timp ce el începea melodia „Ruby".

În timp ce îl asculta cântând despre o femeie necredincioasă, încercă să şi-l imagineze pe malul râului Snake, purtând o haină neagră şi o pălărie de vânător, portocalie.

Ar putea fi el, îşi spuse. Mâinile lui erau suficient de puternice şi era o anumită nemişcare în el, aşa cum era acum, cântând.

Ar putea fi „el" acest bărbat pentru care prăjea ouă şi cartofi în dimineţile de duminică. Sau putea fi oricare dintre bărbaţii aplecaţi deasupra barului sau răspândiţi pe la mese. Oricare dintre ei putea fi un criminal. Oricine, gândi ea din nou, în timp ce panica îi gâdila cu viclenie gâtul.

Muzica răsuna, iar vocea baritonală, profundă, o străbătea. Conversaţiile continuau, şoptite însă, din respect pentru performanţa celui ce cânta. Paharele se ciocneau de lemn, scaunele scârţâiau târâte pe podea.

Panica ce o gâdila se transformă într-un nod ce o împiedica să respire.

Văzu faţa Lindei, văzu gura prietenei sale mişcându-se, dar anxietatea îi umpluse urechile cu vată. Se chinui să inspire şi să expire.

– Ce? Îmi pare rău, nu te-am auzit...

– Eşti bine? Ai devenit palidă. Te doare capul?

– Nu. Nu, sunt bine. Reece se sili să privească din nou la scenă. Cred că încă mai am probleme din cauza aglomeraţiei.

– Vrei să plecăm? Nu suntem obligate să rămânem.

De fiecare dată când fugea, era un alt pas înapoi. O altă retragere.

– Nu, nu. Mă simt bine. Hm. Tu faci asta vreodată?

Linda aruncă o privire spre scenă, în timp ce Reuben termina de cântat în aplauze entuziaste.

– Sigur. Vrei să încerci?

– Nici pentru un milion de dolari. Bine, nici pentru o jumătate de milion. Un alt bărbat se îndreptă spre scenă şi, din moment ce avea o constituţie scheletică, decise că îl putea elimina de pe listă.

Cântăreţul de ocazie o surprinse cu o baladă cântată cu o voce dulce, dar liniară, de tenor.

– Nu îl recunosc, constată Reece.

– Este T.B. Unger. Predă la liceu. T.B. de la Teddy Bear. Iar cea de colo este soţia lui, Arlene – bruneta cu cămaşă albă. Nu prea vin la restaurantul lui Joanie, sunt oameni de casă, cu doi copii. În schimb vin la Clancy ca să cânte el, o dată pe săptămână. Arlene lucrează şi ea la şcoală, la cantină. Sunt îndrăgostiţi.

Reece avu impresia că vede un ursuleţ care îşi cântă cântecul de dragoste în faţa soţiei sale.

Există şi duioşie în lume, îşi aminti ea. Şi dragoste, şi bunătate. Se simţea bine că era din nou o parte din toate astea, că putea simţi din nou.

Şi că putea râde când următorul concurent, un blond fără ureche muzicală şi cu mult umor autocritic, masacră un cântec clasic al lui Dolly Parton.

Rămase o oră întreagă şi consideră evenimentul un succes enorm.

Când se întoarse la apartamentul ei, pe străzile liniştite, se simţi aproape în siguranţă, aproape uşurată. Nu mai fusese atât de aproape de aceste sentimente de multă vreme, concluzionă ea, iar când descuie uşa, aproape că se simţi acasă.

După ce încuie, verifică clanţa şi puse spătarul scaunului dedesubt. Apoi se duse să se spele.

Când ajunse în uşa băii mici, îngheţă. Niciunul dintre obiectele ei de toaletă nu era pe raftul din apropierea

chiuvetei. Își închise strâns ochii, dar când îi redeschise raftul era tot gol. Deschise repede dulapul cu oglindă în care își depozitase medicamentele și pasta de dinți. Și el era gol.

Cu un scâncet se repezi să verifice camera. Așternutul din patul ei era neted, așa cum îl lăsase de dimineață. Ceainicul, strălucitor, era așezat pe plită. În schimb tricourile cu glugă pe care *știa* că le lăsase agățate pe umeraș nu mai erau acolo, iar la piciorul patului, mai degrabă decât sub el, se afla sacul ei.

Picioarele îi tremurau în timp ce traversa camera spre el și scâncetul se transformă într-un plâns înăbușit, când trase fermoarul și își găsi înăuntru hainele îngrijit împachetate.

Toate lucrurile cu care venise, observă ea în timp ce se uita în sac. Toate lucrurile ei, cu grijă împachetate și strânse. Gata de plecare.

Cine ar face așa ceva?

Picioarele îi cedară și se lăsă să alunece lângă pat. Apoi luă în piept adevărul. Numeni nu ar fi putut. Nimeni nu ar fi putut, nu cu noua yală.

O făcuse singură. Ea trebuia să fi fost. Vreun instinct lăuntric, reminiscențe ale celor mai rele căderi care ieșeau la suprafață. Care îi spuneau să fugă, să plece, să meargă mai departe.

De ce nu își putea aminti?

Nu era prima dată când i se întâmpla. Își prinse capul în mâini. Nu era prima dată când nu își amintea că a făcut ceva.

Dar trecuseră luni întregi de când avusese episoade de felul ăsta.

Aproape acasă, își spuse, luptându-se cu disperarea. Chiar își permisese să creadă că era aproape acasă, când o parte din adâncul ei știa că nu era nici măcar pe aproape.

Poate că ar trebui să accepte semnul. Să ia sacul și să plece. Să îl arunce în mașină și să pornească. Spre orice destinație.

Şi, dacă o făcea, *oriunde* ar fi fost doar un alt loc în care ar fi încetat să mai existe. Avea un loc aici, dacă se gândea bine. Avusese o întâlnire, fusese la o bere cu o prietenă, avea o slujbă şi un apartament. Avea, dacă se agăţa de ea, o identitate aici.

Îşi puse deoparte toate lucrurile – hainele, periuţa de dinţi, sticluţele, pantofii. Deşi îşi simţea stomacul răvăşit, se aşeză din nou la calculator. Înfăşurată într-o pătură pentru a încerca să înfrângă răceala ce venea din interior, se aşeză şi scrise.

Nu am fugit. Astăzi am gătit şi mi-am câştigat existenţa. Pete s-a rănit la mână în timp ce spăla vasele şi sângele m-a tulburat. Am leşinat, dar nu am fugit. După lucru, am fost la Clancy ca să beau o bere cu Linda. Am vorbit despre bărbaţi, despre păr, lucruri normale, despre care vorbesc femeile. La Clancy se face karaoke, iar pereţii sunt acoperiţi cu capete de animale împăiate. Elani şi căprioare, până şi urşi. Oamenii cântă, cel mai mult muzică country, cu grade de talent variate. Am avut un început de atac de panică, dar nu am fugit, şi m-am simţit mai bine. Am un prieten în Fist. De fapt, chiar mai mulţi, dar nu este nimic care să se asemene cu a avea o prietenă.

Probabil că, la un moment dat, mi-am strâns bagajele, dar nu îmi amintesc să o fi făcut. Poate că am făcut asta în pauză, când Pete s-a rănit. Poate. Sângele, faptul că am văzut sânge m-a făcut să mă întorc din nou la Maneo. Aşa că, pentru un moment, a fost din nou sângele lui Ginny, nu al lui Pete.

Dar am despachetat şi am pus totul la loc. Mâine mă voi duce să îl văd pe Doc Wallace şi să îi descriu, cât pot mai bine, bărbatul şi femeia pe care i-am văzut lângă râu. Pentru că i-am văzut. Am văzut ce i-a făcut.

Astăzi nu am fugit. Şi nu am de gând să fug nici mâine.

13

Doc Wallace turnă ceai şi cafea, în nişte ceşti drăguţe, din faianţă calcaroasă, veche, şi aşează prăjiturele pe o farfurie din sticlă Depression, de culoare verde. Le servi în biroul lui, printre fotografiile de familie, înrămate, printre pernele aruncate elegant, cu finețea unei mătuşi vârstnice care întreţine atmosfera săptămânală de club de lectură.

Dacă îşi dăduse silința în încercările lui extravagante de a o ajuta pe Reece să se relaxeze, reuşise. O găsi minunându-se, în loc să fie agitată, în timp ce se aşezară în fața focului domol.

Prima ei impresie era de confort şi linişte, iar a doua că: Doc era un bărbat care fusese bine instruit.

Aici nu era nici vreun perete cu capete de animal, îşi spuse, nici lumini care se rotesc sau alte trucuri, ori pături în stil indian. Deşi ştia că Doc pescuieşte, nu era niciun păstrăv împăiat pe polița căminului, doar o oglindă minunată, ovală, cu o ramă din lemn de cireş.

Bunica ei ar fi aprobat foarte tare acest lucru.

De fapt, îşi spuse, camera ar fi putut cu uşurință să se regăsească într-o casă din Bacon Hill, în Boston.

Ea îi spuse asta.

– Era camera favorită a lui Susan a mea. Doc îi dădu ceaiul pe care îl turnase el însuşi. Obişnuia să stea şi să citească aici. A fost o cititoare înfocată. Am păstrat-o aşa cum îi plăcea ei.

El zâmbi cu nostalgie şi îi dădu lui Brody ceaşca cu ceai.

– Mă gândesc că m-ar bântui dacă aş schimba ceva. De fapt ea ... Făcu o pauză scurtă. În spatele lentilelor ochelarilor, ochii lui erau blânzi şi pătrunzători. Pot să stau aici după o zi grea şi să vorbesc despre multe lucruri cu ea. Oamenii pot

spune că sunt puțin nebun – un bărbat care vorbește cu soția lui moartă. Eu cred că este doar omenesc. Mulți ar considera nebunii niște lucruri care sunt doar omenești.

– Să fii puțin nebun este omenesc, comentă Brody în timp ce lua o prăjitură.

– Uite ce e, începu Reece, apreciez că încerci să faci lucrurile mai ușoare pentru mine. Și chiar reușești. Dar mai știu că sunt un furnal de neuroni cu accente de fobie, asezonate din belșug cu paranoia.

– Este bine că te cunoști. Brody mușcă din prăjitură. Cei mai mulți oameni nu știu că sunt nebuni, ceea ce ne plictisește pe toți ceilalți.

Ea îi aruncă o privire, apoi se concentră asupra lui Doc Wallace.

– Dar mai știu și că ceea ce am văzut lângă râu a fost real. Nu a fost vis, nu a fost halucinație. Nici născociri ale minții mele segmentate și nici datorate unei hiperimaginații. Indiferent ce crede șeriful, indiferent ce crede *oricine*, știu ce am văzut.

– Nu-i da prea multă importanță lui Rick, spuse Doc calm. Își face meseria, cum poate mai bine. Și face o treabă bună în Fist.

– Așa spune toată lumea, murmură Reece.

– Totuși, poate că noi putem să îl ajutăm.

– Mă crezi?

– Nu contează dacă te cred sau nu. Deocamdată nu am niciun motiv să nu te cred pe cuvânt. Mi se pare că ai făcut tot ce ai putut ca să nu ieși în evidență pe aici.

Doc își pregăti singur cafeaua, cu ceea ce Reece știa că este jumătate din paharul cu frișcă. După ce își întinse picioarele încălțate în pantofi sport, își încrucișă gleznele.

– Sunt obligată să recunosc că încercările mele în acest domeniu au fost niște execrabile eșuări.

– Bine, să dai declarații despre o crimă atrage de obicei luminile reflectoarelor. În ce te privește nu cred să fi inventat o poveste ca asta ca să atragi atenția tuturor asupra ta. Își împinse ochelarii pe nas și se uită spre ea prin lentilele curate și strălucitoare. În plus, Brody se pare că te crede și știu că el nu este ușor de păcălit. Așa că ...

Doc își așeză deoparte cafeaua, luă carnetul pentru schițe și un creion.

– Trebuie să admit că este destul de incitant pentru mine. Parcă aș fi într-un episod din „Lege și ordine".

– Care versiune?

Doc râse.

– Mie îmi place originalul. Brody ți-a spus că îmi place să desenez. Am chiar și vreo două schițe în cărbune la Galerie.

– Vreau să ajung pe acolo.

– Ar trebui. Au câteva lucrări drăguțe ale unor artiști locali. Totuși, cum nu am mai făcut niciodată așa ceva, am întreprins niște cercetări privind procedura. O să îți cer să gândești mai întâi în forme, dacă poți. Gândește-te pentru început la forma feței ei. Pătrată, rotundă, triunghiulară. Poți să faci asta?

– Da, cred că pot.

– Închide un minut ochii, și adu imaginea în mintea ta.

Reece îl ascultă și văzu femeia.

– Ovală, cred. Dar un oval, îngust. Elipsă?

– Bine. Asta înseamnă că era slabă?

– Da. Avea păr lung, iar căciula – o căciulă roșie – era trasă mult peste față. Totuși mi s-a părut că avea o față îngustă. La început nu i-am putut vedea ochii, continuă Reece. Purta ochelari de soare.

– Dar nasul?

– Nasul? Făcu o pauză. Doamne, nu cred că voi fi foarte bună la asta.

– Fă tot ce poți.

– Cred ... cred că lung și îngust, ca fața. Nu proeminent. I-am observat mai degrabă gura, pentru că se mișca. Vorbea – cred că țipa – o mare parte din timp. Gura ei dură. Și ea mi se părea dură. Nu știu cum să explic.

– Buze subțiri?

– Nu știu, poate. Oricum avea multe de spus. Când nu vorbea – asta pot să spun – se încrunta, se uita batjocoritor. Purta cercei – din metal, sunt aproape sigură, le-am observat licărul. Părul îi trecea de umeri, era ondulat și foarte închis la culoare. Ochelarii de soare i-au căzut când a trântit-o, dar totul s-a întâmplat mult prea repede. Era atât de supărată. Am avut impresia că ochii îi sunt mari, dar era atât de supărată, atât de șocată și de ...

– Ce spui de trăsături distinctive, continuă Doc cu același ton calm. Cicatrici, alunițe, pistrui?

– Nu îmi amintesc nimic. Machiaj, spuse ea repede. Cred că era machiată foarte puternic. Cu ruj de buze roșu. Da! Foarte roșu și ... poate că era doar din cauza stării de spirit, dar avea foarte mult fard de obraz. Era o însuflețire care părea exagerată, dacă mă gândesc mai bine. Poate supărarea, sau o mână prea darnică cu machiajul. Era atât de departe, chiar și pentru binoclu.

– Este în regulă. Dacă ar trebui să îi ghicești vârsta, câți ani i-ai da?

– Oh, Doamne! Poate treizeci de ani, dar nu sunt sigură, adăugă Reece și își apăsă degetele pe ochi. La dracu'.

– Rămâi la prima impresie. Seamănă?

Reece se ridică din fotoliu când Doc îi întinse carnetul.

Nu era femeia pe care o văzuse cea care se uita la ea din schiță, dar posibilitatea de a fi ea era acolo.

– Bine, șopti ea, în timp ce i se strârni un nod în stomac. Cred că bărbia era puțin mai pronunțată. Doar puțin. Și, hmm, ochii nu erau așa de rotunzi; poate ceva mai alungiți. Poate.

Reece își luă din nou ceaiul și bău ca să se liniștească, în timp ce Doc făcea modificările.

– Nu pot preciza ce culoare aveau ochii ei, dar cred că erau negri. Și nu avea gura atât de mare. Iar sprâncenele – Doamne, sper că nu inventez asta –, sprâncenele erau mai subțiri, bine arcuite. Părea să și le fi ridicat aproape de tot, când a trântit-o la pământ, ținând-o de păr. I-a căzut căciula. Am uitat asta. Pălăria i-a căzut. Avea o frunte largă.

– Respiră, îi sugeră Brody.

– Ce?

– Respiră.

Când se opri din respirat, își dădu seama cât de tare îi bătea inima și că mâinile începeau să îi tremure suficient încât să verse ceaiul din ceașcă.

– Avea unghiile date cu ojă. Poate roșie. Am uitat și asta. Parcă văd felul în care s-au prăbușit în țărână, în timp ce el o sugruma.

– L-a zgâriat? o întrebă Brody.

– Nu. Nu ar fi putut. Nu cred că ... Era deasupra ei și îi ținea brațele cu genunchii. Nu le putea ridica să îl zgârie. Nu a avut nicio șansă. Odată ce a fost la pământ, nu a mai avut nicio șansă.

– Ce spui de asta?

Reece studie schița. Lipseau destule, își spuse. Lucruri despre care nu știa dacă are priceperea să le transfere artistului, sau artistul să le invoce. Furia, pasiunea, teama. Dar era pe aproape.

– Da. Da, este bine. O recunosc și asta este ceea ce contează, nu-i așa?

– Așa aș zice. Hai să vedem dacă putem să o finisăm puțin. Mănâncă o prăjitură, Reece, înainte ca Brody să le termine. Dick le-a făcut. Tipul face niște prăjiturele al naibii de bune.

Ea rontăi o prăjitură, în timp ce Doc îi puse mai multe întrebări. Mai bău o ceaşcă de cafea, privind schimbările sau finisările pe care el le făcea gurii sau ochilor femeii. Subţie încă puţin sprâncenele.

– Asta este. Reece îşi puse ceaşca jos. Asta este ea. Este exact aşa cum îmi amintesc că arăta. Cum părea că este. Eu...

– Nu mai te gândi de două ori, spuse Brody. Dacă asta este impresia ta despre ea, înseamnă că seamănă suficient de mult.

– Nu este din Fist. Doc se uită spre Brody. Nu seamănă cu niciuna dintre cele pe care le cunosc.

– Nu. Dar dacă a trecut pe aici, cineva a văzut-o. Când a luat benzină, sau provizii. O să arătăm asta prin împrejurimi.

– Rick poate trimite copii pe fax către autorităţile altor oraşe. Doc îşi strânse buzele în timp ce studia schiţa. Poate şi Serviciile parcurilor. Nu-mi pare cunoscută şi am tratat cam pe toată lumea din Fist şi din împrejurimi de ani buni. Inclusiv turişti şi oameni aflaţi în tranzit. La naiba, tuturor celor care s-au născut în zona asta în ultimii douăzeci de ani mai mult ca sigur că eu am fost primul care le-a dat o palmă la fund. Nu este una de-a noastră.

– Şi dacă nu au fost niciodată pe aici, spuse calm Reece, poate că nu vom şti niciodată despre cine e vorba.

– Asta îmi place la tine, Slăbănoago. Întotdeauna gândeşti pozitiv. Brody pescui o altă prăjitură. Vrei să încerci să îl descrii şi pe el?

– Nu l-am *văzut* pe el. Nu tocmai. Părţi din profil. Spatele, mâinile; purta mănuşi. Părea să aibă mâini mari, dar poate că este doar o impresie. Pălărie, ochelari de soare, haină.

– Păr lung sub pălărie? întrebă Doc.

– Nu. Nu cred. Nu am observat. Ea era ... în lumină, s-ar putea spune. Avea centrul scenei, iar când a doborât-o,

am fost atât de uimită... Şi totuşi, cred că am privit-o mai mult pe ea. Nu mă puteam opri să o privesc, să privesc ceea ce i se întâmpla.

– Dar linia bărbiei?

– Tot ce pot spune e că părea dur. Dar am spus asta şi despre ea, nu-i aşa? Îşi frecă ochii, apoi încercă să se gândească. Cea mai mare parte a timpului a stat nemişcat. ceea ce mi-a lăsat impresia de autocontrol. Ea era lividă şi gălăgioasă, iar el doar stătea acolo, abia dacă se mişca. Economie? Ea era peste tot, gesticulând, plimbându-se, arătând cu degetul. El a împins-o, dar a fost mai degrabă ca un zbor frânt. Îmi imaginez.

– Poate că îţi imaginezi, poate nu. Doc desena încet. Cum era ca statură?

– Acum tot ce este legat de el pare mare, dar nu pot fi sigură. Mai înalt şi mai lat în spate decât ea, cu siguranţă. La sfârşit, când a doborât-o, cred că acţiona cu pricepere, altfel n-ar fi putut-o ţintui aşa. Poate din cauza distanţei, mi s-a părut atât de hotărât, atât de rece.

Doc îi arătă din nou desenul, şi Reece se cutremură.

Era o imagine de ansamblu, cu spatele întors şi faţa în semiprofil. Putea fi orice bărbat. Teama provocă ţurţuri de gheaţă în stomacul lui Reece.

– Anonim, comentă ea.

– Totuşi, poţi să elimini câţiva bărbaţi de aici, din Fist, spuse Doc. Pete, de exemplu. Este micuţ, sfrijit. Sau micul Joe Pierce, care poartă cu el peste o sută de kilograme şi este hipertensiv.

– Sau Carl. Are forma unui glonţ. Un alt nod îşi făcu simţită prezenţa. Şi nu cred că era tânăr. Vreau să spun, adolescent sau în jur de douăzeci de ani. Felul de a se purta, hmm, limbajul trupului trăda mai degrabă maturitate.

– Nu sunt nici eu. Brody ridică un umăr. În afară de cazul în care m-am transformat în Superman, am zburat pe deasupra râului Snake şi m-am întors.

– Nu. Pentru prima oară de când începuseră, Reece zâmbi. Nu erai tu.

– O să fac nişte còpii, să le pun în biroul meu. Mai toată lumea trece pe aici. Doc ridică din nou schiţa femeii. O să duc còpii şi la biroul şerifului.

– Mulţumesc. Mult.

– Aşa cum am spus, m-am jucat un pic de-a detectivul. Este o schimbare interesantă pentru mine. Brody, te rog să duci tu tava asta la bucătărie în locul meu.

Din privirea pe care Doc i-o aruncă lui Brody, Reece înţelese că doctorul apăruse din nou, iar ea era pacientul. Se luptă să nu aibă resentimente, nu după ajutorul pe care tocmai i-l dăduse, dar spatele îi înţepeni când Brody ieşi din cameră.

– Nu am venit aici pentru o consultaţie medicală, începu ea.

– Poate că ar trebui să o faci. Sunt un bătrân doctor de ţară şi tu eşti în salonul meu. Ai ochii obosiţi. Ai insomnie?

– Din când în când. Unele nopţi sunt mai bune decât altele.

– Ai poftă de mâncare?

– Vine şi pleacă. Vine mai des în ultimul timp. Ştiu că sănătatea mea fizică este strâns legată de cea mentală. Nu o ignor pe niciuna.

– Dureri de cap?

– Da, spuse ea cu un suspin. Nu atât de des ca înainte şi cu siguranţă nu la fel de intense. Şi da, încă mai am atacuri de panică, dar, de asemenea, nu la fel de dese şi nici la fel de intense. Obişnuiam să trec prin nopţi de teroare, dar s-au mai domolit, au devenit coşmaruri. Încă îmi mai trec prin faţă imagini, fantome ale durerii. Dar mă simt mai bine. Am

fost să beau o bere la Clancy cu Linda. Nu am mai putut sta într-un bar şi să beau ceva cu un prieten în ultimii doi ani. Mă gândesc să mă culc cu Brody. Nu am mai fost cu un bărbat tot de doi ani. De fiecare dată când mă gândesc să plec din oraş, nu o fac. Aseară chiar mi-am împachetat lucrurile, dar am pus totul la loc.

În spatele ochelarilor, ochii lui se îngustară.

– Ţi-ai împachetat lucrurile?

– Eu ... Şovăi un moment. Da. Nu îmi amintesc să le fi împachetat şi ştiu că este un mare X în partea cu minus pe harta sănătăţii mele mentale, dar l-am compensat cu un mare semn „de văzut" prin *despachetare* şi am adăugat un altul venind aici. Mă conformez. Sunt funcţională.

– Şi defensivă, punctă Doc. Nu îţi aminteşti să îţi fi împachetat lucrurile?

– Nu, nu-mi amintesc şi da, mă sperie. Mi-am mai pus lucrurile unde nu trebuia şi altă dată şi nu mi-am amintit. Dar fac faţă. Acum un an nu puteam să fac faţă.

– Ce medicamente iei?

– Nimic.

– La recomandarea medicului?

– Nu tocmai. Am luat asta, am luat aia; în urmă cu şase luni am hotărât să nu mai iau nimic. M-au ajutat atunci când aveam mai mare nevoie de ele. Ştiu că medicamentele m-au ajutat să îmi recapăt echilibrul, dar nu îmi pot trăi viaţa cu medicamente care reprimă sau acoperă răul. M-au ajutat să trec peste ce a fost mai rău, acum vreau să trec peste toate singură. Vreau să redevin eu.

– Vei veni la mine dacă vei decide din nou că ai nevoie de ajutor medical?

– Da.

– Vrei să mă laşi să te consult?

– Nu pot ...

– O verificare, Reece. Când ți-ai făcut ultimul control?

– În urmă cu un an sau ceva mai mult.

– De ce nu vii la cabinet mâine-dimineață?

– Lucrez în schimbul pentru micul dejun.

– Mâine după-amiază. La ora trei. Va fi o favoare pe care mi-o faci mie.

– Este un mod deplorabil de a pune problema, replică ea. În regulă. Îmi place casa ta. Îmi place că ai păstrat camera asta așa cum îi plăcea soției tale. Îmi place să cred că într-o zi voi avea și eu o cameră și pe cineva căruia să îi pese suficient ca să o păstreze pentru mine. Încerc să ajung acolo. Se ridică. Trebuie să merg la muncă.

Doc se ridică și el.

– Mâine, la ora trei.

– Voi fi acolo.

El o conduse până la ușă, în timp ce Brody ieșea din bucătărie. Când ajunseră afară, Brody se îndreptă spre mașină.

– Vreau să merg pe jos, îi spuse Reece. Vreau să iau puțin aer. Am ceva timp înainte să îmi încep tura.

– Bine. O să merg cu tine și poți să îmi pregătești prânzul.

– Tocmai ai mâncat două prăjituri.

– Și ce vrei să spui cu asta?

– Va trebui să te întorci pe jos ca să îți iei mașina.

– O să vin după prânz. Pregătești și pui rumenit?

– Pot să îl fac, dar nu este în meniu.

– Bine, taxează-mă în plus. Parcă aș mânca un sandvici cu pui rumenit, cu kaizer și cu inele de ceapă. Te simți mai bine?

– Cred că da. Doctor Wallace se pricepe să netezească asperitățile. Își înfundă mâinile în buzunarele tricoului cu glugă pe care îl purta, în ciuda răcorii încăpățânate a

primăverii. M-a încolțit, insistând să merg la o examinare mâine. Probabil știai că va face asta. Este genul care își bagă nasul. M-a întrebat dacă mă culc cu tine.

– De ce ar face asta?

– Așa este el. Dacă ești în Fist, ești treaba lui. Dacă femeia aia a petrecut ceva timp aici, el ar ști. Câinele șerifului este din nou în lac. Mai degrabă înoată decât să meargă.

Se opriră amândoi să privească zbenguiala câinelui prin apă.

– Dacă voi rămâne, îmi voi lua un câine și îl voi învăța să îmi aducă mingea din lac, așa cum– care este numele ei? – Abby face cu Moses. Îmi voi lua o căsuță ca să poată sta afară când sunt la muncă. Bunica mea are un caniș cât o ceașcă pentru ceai pe care îl cheamă Marceau. Călătorește mereu cu ea.

– Un ceva cât o ceașcă, având numele Marceau, nu este un câine.

– Ba da, și este drăguț și adorabil.

– Este o biată jucărie cu un nume de pisică.

Ea își reprimă un hohot de râs.

– Marceau este foarte deștept și foarte loial.

– Poartă tricouri mici și drăgălașe?

– Nu. Sunt tricouri mici foarte elegante. Cu toate că am o profundă afecțiune față de Marceau, mă gândesc să îmi iau un câine mare, șleampăt, așa cum este Moses, unul care mai degrabă ar înota decât să meargă.

– Dacă rămâi.

– Da. Dacă rămân. Și, imaginându-și cum făcuse Moses, Reece plonjă mai adânc. Mi-ar plăcea să vin la tine mâine-seară, să îți pregătesc cina și să rămân peste noapte.

Brody continuă să meargă alături de ea. Trecură pe lângă o casă unde o femeie plantase panseluțe într-un strat circular, în mijlocul peluzei, străjuit de pitici cu pălării ascuțite.

Oare de ce oamenii își populau peluzele cu personaje și animale din ipsos.

– Rămasul peste noapte să fie un eufemism pentru sex?

– Doamne, așa sper. Nu pot să îți promit nimic, dar sper că da.

– Bine, zise el și deschise ușa restaurantului. O să spăl cearșafurile.

Reece își menținu programarea la doctor considerând-o un alt pas important. Ura, *ura* senzația de expunere pe care o avea când nu purta nimic pe sub halatul scurt din bumbac.

Și dacă nu se putea simți confortabil goală în fața unui doctor, cum se va descurca mai târziu cu Brody?

În întuneric, își spuse ea în timp ce se așeza pe masa de consultație și asistenta lui Doc îi lua tensiunea. Cu toate luminile stinse și cu ochii închiși. Cu puțin noroc, vor fi și ai lui închiși.

Să se îmbete ar fi fost o soluție. Mult vin, mult întuneric.

– Puțin mai sus, scumpo. Willow, asistenta, era din tribul Shoshone. O trăda părul bogat, negru, pe care îl purta într-o coadă groasă, și ochii adânci, căprui.

– Am emoții. Doctorii îmi provoacă emoții.

Willow o bătu ușor pe mână.

– Nu îți face griji. Cu Doc este o bagatelă. Trebuie să îți iau puțin sânge. Strânge pumnul și gândește-te la locul tău vesel.

Reece abia dacă simți acul și îi dădu lui Willow nota maximă. Nu își mai amintea de câte ori făcuse vânătăi după înțepături. Unele asistente aveau mâini de îngeri, altele de cherestegii.

– Doc o să vină la tine într-un minut.

Reece dădu din cap şi rămase uimită când văzu că declaraţia lui Willow era adevărată.

Doc părea altfel în halatul alb îmbrăcat peste cămaşa ecosez, cu stetoscopul petrecut în jurul gâtului şi cu pantofii de sport de un alb orbitor în picioare. O privi ridicând din sprâncene înainte să ia fişa ei.

– Îţi spun de pe-acum că mai ai nevoie de vreo cinci kilograme.

– Ştiu, dar acum câteva săptămâni aveam nevoie de vreo opt.

– Nu ai avut nicio altă operaţie în afară de cele pentru rănile provocate de împuşcături?

Ea îşi umezi buzele.

– Nu. Am fost întotdeauna sănătoasă.

– Fără alergii. Tensiunea ar putea fi mai scăzută, somnul mai odihnitor. Ciclul îţi este regulat?

– Da. Nu mai era, imediat după. Pilulele contraceptive m-au ajutat să îl reglez din nou. Doar pentru asta am avut nevoie de ele. Poate că situaţia se va schimba în noaptea asta, îşi spuse.

– Nu ai cazuri de boli de inimă, cancer la sân sau diabet în familie. Nu fumezi, consum de alcool puţin spre moderat.

Continuă să cerceteze fişa după care o puse deoparte, făcând un semn din cap.

– Ai o structură bună.

Îi verifică plămânii, reflexele, o puse să se ridice pentru a-i verifica coordonarea şi simţul echilibrului, i se uită în urechi, îi verifică glandele limfatice şi amigdalele.

În tot acest timp purtă o conversaţie nepăsătoare despre bârfele din oraş.

– Ai auzit că băiatul cel mare al lui Bebe, împreună cu alţi doi din gaşca lui, a fost prins furând bomboane din magazin?

– Este în arest la domiciliu, spuse Reece. Şaizeci de zile, fără nicio şansă să fie eliberat pentru bună purtare. La şcoală, acasă, la restaurant şi două ore în fiecare zi să facă treburile pe care domnul Drubber le găseşte pentru el.

– Am auzit că Maisy Nabb a aruncat din nou pe fereastră toate hainele lui Bill, inclusiv trofeul MVP pe care îl avea de când a antrenat echipa de fotbal a liceului.

Nu era atât de rău, observă ea, nu tocmai dificil de trecut peste, cu toată conversaţia asta; conversaţie reală, despre oameni pe care amândoi îi cunoşteau.

– Se zvoneşte că a pierdut la pocher banii pe care se presupunea că îi strânge ca să îi cumpere un inel de logodnă, spuse ea. El pretinde că a încercat doar să câştige mai mult ca să îi poată cumpăra un inel demn de ea, dar ea nu se lasă dusă.

– I-a mai aruncat hainele afară de vreo trei-patru ori anul acesta. Strânge bani ca să îi cumpere un inel cam de vreo cinci ani, deci cam de cincisprezece-douăzeci de ori au ajuns hainele lui în stradă. Nepotul lui Carl din Laramie a câştigat o bursă şcolară la U din W.

– Adevărat? Nu am auzit asta.

– Ultimele ştiri. Ochii lui Doc străluceau. Carl tocmai a aflat în după-amiaza asta şi se laudă peste tot. O s-o chem pe Willow să îţi facem un control al colului şi al sânilor.

Resemnată, Reece îşi aşeză picioarele pe suporturi. Se uită în tavan şi la fluturii care se roteau pe lângă el, în timp ce Doc îşi apropia scaunul între picioarele ei, iar Willow îl asista.

– Pare sănătos, comentă Doc.

– Bine, pentru că nu a avut parte de exerciţiu de ceva vreme. Când o auzi pe Willow înăbuşindu-şi un hohot, Reece închise ochii. Trebuia să îşi aducă aminte un vechi proverb

despre cum trebuie să fii atent la gânduri. Şi despre cum devin ele cuvinte.

Când termină, Doc o bătu pe gleznă, apoi se ridică să vină într-o parte a mesei pentru controlul sânilor.

– Faci o verificare singură în fiecare lună?

– Da. Nu. Când îmi aduc aminte, o fac.

– La duş, în prima zi a ciclului. Trebuie să devină un obicei. Degetul lui trecu blând peste cicatrice. Ai suferit mult.

– Da. Ea se uita în continuare la fluturi, la mişcările lor vesele. Multă durere.

– Ai menţionat în chestionar fantoma durerii.

– Uneori am simţit-o, în timpul unui coşmar sau imediat după el. În timpul atacurilor de panică. Ştiu că nu este real.

– Dar îl simţi ca şi cum ar fi.

– Foarte real.

– Cât de des apare fantoma durerii?

– Este greu de spus. Cam de două ori pe săptămână, cred. Am ajuns la asta de la de două ori pe zi.

– Poţi să te ridici. Se duse înapoi la scaunul lui, iar Willow ieşi afară. Nu eşti interesată să îţi continui terapia?

– Nu.

– Sau un ajutor medicamentos.

– Nu. Le-am folosit pe amândouă şi, aşa cum ţi-am spus, m-au ajutat. Trebuie să termin asta în felul meu.

– În regulă. O să îţi spun că eşti puţin cam sfârşită şi nu cred că asta va fi o surpriză pentru tine. De asemenea, mai suspectez faptul că testul tău de sânge se va întoarce cu sentinţa de anemie. Vreau să îţi consolidezi dieta, la propriu. Mâncare bogată în fier. Dacă nu ştii care sunt produsele bogate în fier, o s-o rog pe Willow să îţi printeze o listă.

– Sunt bucătar. Ştiu destule despre mâncare.

– Atunci mănâncă. Îşi flutură un deget spre ea pentru a sublinia. Şi mai am nişte ierburi pe care poţi să le foloseşti ca să te ajute să dormi. Un ceai pe care să îl bei înainte de a te culca.

Reece ridică din sprâncene.

– Medicină naturistă?

– Ierburile au fost folosite pentru vindecare de secole. Obişnuiam să joc şah cu bunicul lui Willow. Era şaman Shoshone şi un jucător de şah al naibii de bun. M-a învăţat destul de multe despre medicina naturistă. A murit toamna trecută, la vârsta de nouăzeci şi opt de ani, în somn.

– O recomandare destul de bună.

– O să amestec ierburile pentru tine şi o să ţi le aduc, împreună cu instrucţiunile, mâine, la restaurant.

– Nu vreau să fiu sâcâitoare, dar aş dori să am şi lista cu ierburi.

– Raţional. Vreau să te văd din nou pentru o verificare peste patru luni.

– Dar …

– Să îţi verific greutatea, tensiunea şi starea generală. Dacă nu sunt – se ridică din scaunul lui, îşi puse mâinile pe umerii ei şi o privi în ochi –, o să devin dur.

– Da, domnule.

– Eşti o fată bună! Am auzit că faci o friptură înăbuşită minunată, cu tot ce îi trebuie. Ăsta este onorariul meu pentru astăzi, deoarece te-am forţat să vii la control.

– Nu este corect.

– Dacă n-o să-mi placă friptura, o să te taxez. Acum du-te să te îmbraci.

Reece mai rămase câteva minute pe scaun, după ce el ieşi şi închise uşa în urma lui.

14

Brody îşi aminti să spele cearşafurile, dar, cum scrisul îl absorbi vreme de vreo şase ore, aproape că uită să le usuce.

Când ieşi la suprafaţă din ploaia şi noroiul primăverii în care îşi scufundase personajele, avu o vagă şi sâcâitoare poftă de o ţigară. Nu mai trăsese un fum lung, adânc dintr-un Winston de mai bine de trei ani, cinci luni şi ... douăsprezece zile, calculă el, surprinzându-se că se întindea după pachetul care nu mai era la locul lui.

O şedinţă bună de scris, ca şi o partidă bună de sex, adesea îţi redeşteaptă nevoia de a fuma.

Aşa că se aşeză şi, pentru scurtă vreme, îşi imagină acea plăcere simplă, seducătoare, ucigătoare de a-ţi strecura între buze unul din acele suluri subţiri, dintr-un pachet alb cu roşu, şi să-l aprinzi sorbind acel prim fum uşor.

Şi chiar îl simţea – puţin dur, puţin dulce. Bănuia că aceasta era binecuvântarea şi blestemul unei imaginaţii adevărate.

Nu îl oprea nimic să se ducă chiar acum în oraş şi să îşi cumpere un pachet, dar era o chestie legată de mândrie, nu-i aşa? Renunţase, aşa că asta era. La fel procedase cu *Tribune*, îşi reaminti.

Odată ce a închis uşa, nu o va mai deschide niciodată.

Iar asta era, presupunea el, binecuvântarea şi blestemul de a fi un ticălos încăpăţânat.

Poate că se va duce la parter şi se va bucura de o satisfacţie bucală cu ajutorul unei pungi de cipsuri. Poate că ar trebui să îşi facă un sandvici.

Gândul la mâncare îi aduse aminte că Reece trebuia să ajungă în câteva ore. Asta îl făcu să îşi amintească şi că cearşafurile erau încă în maşina de spălat.

– La dracu'!

Se ridică repede de la masă, coborî la parter, până în camera de serviciu, unde erau maşina de spălat de mărimea unui pitic şi uscătorul. După ce puse cearşafurile la stors, se întoarse la bucătărie să facă o verificare.

Farfuriile de la micul dejun erau în chiuvetă. Bine, de fapt erau farfuriile de la cină. Ziarul local şi copiile paginilor cotidianului *Chicago Tribune* la care se abonase – vechile obiceiuri mor greu – zăceau împrăştiate pe masă, lângă două agende, şi un teanc de corespondenţă.

Acceptă faptul că va trebui să facă ordine, ceea ce nu era o mare problemă. Şi, din moment ce asta se compensa cu ceva bun, adică o masă caldă şi posibilitatea reală de a face sex, era un argument rezonabil pentru a se pune pe treabă.

Îşi ridică mânecile cămăşii lui jalnice, şi favorite, după care scoase mormanul de vase din chiuvetă.

„De ce le-ai pus acolo în primul rând?" se întrebă singur, în timp ce turna detergent şi dădea drumul la apa fierbinte. „De fiecare dată când faci chestia asta, trebuie să le scoţi din nou afară."

Spălă şi şterse, dorindu-şi să fi avut o maşină de spălat vase. Şi se gândi la Reece.

Se întrebă dacă se dusese la programarea cu Doc Wallace. Se întrebă ce va vedea în ochii aceia mari, întunecaţi, când va intra pe uşă în seara asta – uşurare, nervozitate, amuzament, părere de rău.

Cum ar arăta gătind în bucătăria lui, pregătind mâncarea, aşa cum un artist creează folosind forme, culori, texturi şi echilibru.

Şi ar mai fi şi mirosuri, şi gusturi – ale bucatelor pe care le-ar fi pregătit.

Puse farfuriile la muiat şi se duse la masa de lucru. Îşi dădu seama că nu mai împărţise cu nimeni masa în cabană. Bere şi covrigei, poate, dacă Doc sau Rick treceau pe la el.

Găzduise un joc de pocher o dată sau de două ori, când avusese chef. Şi mai multă bere, cipsuri, ţigări.

Servise vin şi ouă jumări la ora 2 A.M. cu încântătoarea Gwen din L.A., care venise la schi şi terminase prin a ajunge în patul lui pentru o noapte memorabilă de ianuarie.

Dar acele interludii ocazionale nu aveau aceeaşi rezonanţă ca ideea de a avea aici o femeie care să îi gătească cina şi să o împartă cu el, în spaţiul lui.

Duse ziarele în camera de serviciu, aşeză teancul de corespondenţă pe care îl ţinea pentru a-l recicla săptămânal. Deşi se încruntă spre găleată şi mop, le ridică.

„Vezi, nu sunt un porc", mormăi el, în timp ce spăla cu mopul podeaua din bucătărie.

Probabil că ar trebui să cureţe şi dormitorul, în cazul în care lucrurile ar fi mers în direcţia asta. Dacă nu vor merge, măcar nu va trebui să se uite la dezastrul de acolo în timp ce va suporta o noapte de singurătate neliniştită.

Îşi trecu o mână peste faţă, amintindu-şi că trebuie să se bărbierească. Nu se deranjase să o facă de dimineaţă.

Probabil că va dori lumânări, aşa că începu să caute. Mai mult ca sigur că avea ceva ce ar merge, şi trebuia să admită că era drăguţ să stai la masă cu o femeie nostimă, la lumina lumânării.

Când se surprinse întrebându-se dacă era sezonul potrivit pentru lalele, se opri repede.

Cu siguranţă nu! Era un gând nebunesc. Când un bărbat iese şi cumpără unei femei flori – mai ales florile ei preferate – pur şi simplu o invită să perceapă semnale serioase. Semnale periculoase şi complicate.

Fără nenorocitele alea de lalele.

Şi pe urmă, dacă va lua flori, va trebui să cumpere şi ceva în care să le pună. Aşa că nu va face asta.

O bucătărie curată va trebui să fie suficient, şi dacă nu îi plăcea ...

„Vin. La dracu'!"

Ştia fără să se mai uite că tot ceea ce avea era doar bere şi o sticlă de Jack Daniel. Bombănind, se pregăti să lase curăţenia pentru a merge în oraş. Apoi îl lovi inspiraţia.

Scoase carneţelul în care avea numere de telefon şi sună la magazinul de băuturi.

– Hei, a trecut Reece Gilmore astăzi să ia vin? Da? Ce a... O, bine. Mulţumesc. Sunt bine, mulţumesc. Tu ce mai faci? Brody se sprijini cu şoldul de masă, ştiind că plata pentru informaţia că el şi Reece vor cina cu Chenin Blanc va însemna conversaţie de câteva minute şi bârfe.

Îşi îndreptă spatele când află că şeriful fusese acolo mai devreme cu o copie a desenului lui Doc Wallace.

– Ai recunoscut femeia? Nu. Da, am văzut-o. Nu, nu mi-am dat seama că seamănă un pic cu Penelope Cruz. Nu, Jeff, chiar nu cred că Penelope Cruz era în zonă şi că a fost asasinată. Sigur, dacă aud ceva. O să te anunţ. Ne vedem mai târziu.

Brody închise telefonul, scuturând din cap. Oamenii, îşi spuse, erau o sursă de distracţie în aceeaşi măsură în care erau şi o sursă de iritare.

„Penelope Cruz", mormăi el, şi vărsă apa din găleată în chiuvetă.

Îşi aminti de cearşafuri după ce iniţie o expediţie de căutare a lumânărilor şi veni cu două lumânărele antice şi o lumânare într-un pahar pe care o primise de la cineva de sărbători şi pe care nu o folosise niciodată. Se numea Plăcinta cu mere a mamei.

Nu era tocmai sexy, îşi zise, dar însemna mai mult decât nimic.

Adună cearşafurile uscate şi le duse în dormitor, cu intenţia de a face curat. Greşeala lui fu că se uită pe fereastră câteva minute.

Două bărci pluteau pe lac, cu pânzele albe umflate de vânt. Recunoscu canoea lui Carl spre extremitatea nordică. Probabil că ieşise la pescuit, decise Brody. Omul trăia ca să pescuiască şi ca să bârfească cu Mac.

Şi mai era copilul lui Rich cu Moses. Probabil că terminase şcoala pe ziua de azi. Câinele făcu un salt în aer după minge şi sperie o egretă. Pasărea ţâşni în sus, îndreptându-se spre mlaştini.

Frumoasă imagine, gândi absent Brody. Drăguţă şi paşnică şi ...

Ceva din îmbinarea luminii şi umbrelor de pe lac îi călăuzea gândurile înapoi spre carte. Îşi îngustă ochii când Moses înotă spre mal, cu mingea ţinută între dinţi.

Dar dacă nu era o minge ...

Lăsă mormanul de cearşafuri pe pat şi se năpusti înapoi în birou. Va mai scrie doar scena asta, îşi spuse. Numai treizeci de minute, apoi se va lupta cu dormitorul, cu duşul, se va bărbieri şi va îmbrăca ceva care să nu arate ca şi cum ar fi dormit în el.

Două ore mai târziu, Reece aşeză o cutie mare cu provizii pe veranda cabanei lui Brody, bătând energic, după care merse în spate să aducă o a doua cutie.

Bătu din nou, de data asta mai tare. Lipsa unui răspuns o făcu să se încrunte şi să încerce, cu prudenţă, să deschidă uşa.

Ştia că grija ei instinctivă că se înecase în cadă, căzuse pe scări sau că fusese omorât în casă era ridicolă, dar asta nu făcea lucrurile să i se pară mai puţin reale.

Casa era atât de tăcută, încât părea goală. Nu era un loc pe care să îl cunoască cu adevărat. Nu putea să treacă pur şi simplu peste prag. Imaginea lui, sângerând pe podea, undeva înăuntru, îi apăru cu claritate în minte.

Se sili să intre şi îi strigă numele.

Când auzi deasupra scârţâitul podelei, apucă cuţitul de bucătărie din cutie şi îi strânse cu putere mânerul cu ambele mâini.

El apăru, încruntat, în capul scărilor.

– Ce? Cât este ceasul?

Uşurarea aproape că o făcu să cadă în genunchi, dar reuşi să se sprijine de tocul uşii şi să rămână în picioare.

– În jur de şase. Am bătut, dar ...

– Şase? La dracu'. Eu am, hm, am fost prins.

– Este în regulă.

Durerea din pieptul ei se transforma într-un fel de presiune. El părea atât de supărat, atât de mare şi de masculin. Dacă ar fi avut încredere în picioarele ei, în acest moment le-ar fi folosit să o ia la fugă şi să sară pe el.

– Vrei să o lăsăm pe altă dată?

– Nu. Încruntarea lui se adânci. Cum naiba să ştiu când va fi data aia? Trebuie să ... fac curat. Ale naibii cearşafuri. Mai întâi, ai nevoie de ajutor?

– Nu. Nu. Nu, sunt bine. O să încep să pregătesc cina, dacă este în regulă cu tine. Asta o să îmi ia vreo două ore, poate ceva mai puţin. Aşa că, ai tot timpul.

– Bine. Făcu o pauză suficient de lungă pentru a-şi agăţa degetele mari în buzunarele pantalonului. Ce aveai de gând să faci cu cuţitul?

Uitase că îl avea în mâini şi privi în jos cu uimire şi jenă.

– Nu prea ştiu.

– Poate îl laşi jos, ca să mă pot duce la baie fără să am în cap imaginea lui Norman Bates.

– Sigur.

Se întoarse să aşeze cutiile şi, când reveni, constată că el plecase.

Căută în ambele cutii. Voia să încuie ușa – dorea foarte tare să o încuie. Nu era la ea. Oare el nu își dădea seama cât de ușor putea să intre în casă oricine? Ea intrase. Cum putea să stea la etaj, uitând să încuie ușile?

Dumnezeule, ar fi vrut să aibă și ea acea încredere, sau soartă, sau chiar prostie.

Din moment ce nu o avea, încuie ușa. Și, după ce cără ustensilele în bucătărie, încuie și ușa din spate.

Nu era locul ei, era adevărat, dar se afla aici. Cum să se concentreze asupra gătitului cu toate ușile descuiate?

Mulțumită, scoase caserola cu ceea ce pregătise, măsură cantitatea de lapte și o așeză pe plită să se încălzească. Își scoase setul nou-nouț de cuțite – cheltuia prea mult din salariul ei pe ustensile de bucătărie. Era o nebunie, dar nu se putea abține. Așteptând să se încălzească cuptorul, scoase mușchiul de porc care avea înăuntru o compoziție marinată pe care o preparase cu o noapte înainte.

Punând-o deoparte, așeză vinul în frigider ca să se păstreze rece, apoi făcu o inspecție scurtă a interiorului.

Mai rău decât își imaginase. Era bine că își adusese toate lucrurile care-i erau necesare. În frigider găsi două ouă, o bucată de unt, niște bucăți de brânză americană, murături, lapte care aproape că expirase și opt sticle de Harp. Două portocale zbârcite erau așezate ca niște micsandre triste pe ultimul raft. Nu era nici măcar o frunză de legumă la vedere.

Jalnic. Absolut jalnic.

În timp ce turna laptele fierbinte peste cartofii tăiați, simți mirosul detergentului cu aromă de pin. Trebuia să aprecieze faptul că se deranjase să facă curat înainte să vină ea.

Introduse friptura în cuptor și îl porni.

Peste treizeci de minute, când Brody intră, scotea friptura din caserolă. Masa era pusă. Farfuriile lui și lumânările aduse de ea împodobeau masa alături de șervețele de culoare

albastru-închis, pahare pentru vin şi un vas mic, din sticlă, în care erau aşezaţi nişte trandafiri în miniatură, de un galben însorit.

Ăsta era mirosul pe care Brody şi-l imaginase. Ceva suculent din cuptor, ceva proaspăt din mormanul de legume de pe bar. O combinaţie de suculent şi proaspăt, asta era Reece.

Când se întoarse, nu văzu în ochii ei nici nervozitate şi nici părere de rău. Erau adânci, erau întunecaţi, erau calzi.

– Credeam că ... Oh!

Făcu un pas înapoi când el păşi spre ea, şi emoţia i se citi pe faţă, când el o prinse în braţe şi o ridica pe vârfurile picioarelor.

Era căldură ceea ce gustă el când îi prinse gura, căldură aromată subtil cu emoţie.

La început, braţele-i erau imobilizate între ei, apoi i se îndoiră pe pieptul lui, croindu-şi drum spre umeri. Putea să jure că o simte topindu-se.

Îi dădu drumul, făcu un pas înapoi şi spuse:

– Bună!

– Da, bună. A, unde eram?

El zâmbi.

– Unde vrei să fii?

– Cred că vreau să fiu exact aici. Trebuia să fac ceva. Oh, da, voiam să pregătesc câte un martini.

– Pe bune?

– Absolut. Se duse la frigider să ia gheaţă ca să răcească două pahare pe care le adusese cu ea. Apoi se opri. Nu-ţi place martini?

– Ce să nu-mi placă? Jeff nu mi-a spus că ai luat martini.

– Jeff?

– Magazinul de băuturi spirtoase Jeff.

– Magazinul de băuturi spirtoase Jeff, repetă ea, dând din cap. Apoi suspină, în timp ce arunca gheață în paharele de martini. De ce, se afișează undeva lista mea cu băuturile cumpărate? Sunt în fruntea listei de beți ai orașului?

– Nu, Wes Pritt este de neîntrecut la categoria asta. Am sunat pentru că bănuiam că vrei să bei vin. Și, dacă ai fi luat deja, m-ai fi salvat de un drum în oraș.

– Mda, a fost eficient. Nu m-am gândit la martini până când am strâns totul ca să vin încoace. Am împrumutat paharele și shakerul de la Linda-gail. Le-a luat ca să facă Cosmos acum doi ani.

– Nu am mai băut martini de ... nu mai știu. Nu este genul de băutură pe care să o comanzi la Clancy.

– Bine, atunci să bem pentru o urmă de rafinament citadin aici, în Fist. Își ciocni paharul de al lui, așteptând până când el sorbi.

– Al naibii de bun martini ăsta. Sorbi din nou, studiind-o peste marginea paharului. Ești ceva.

– Sau altceva, aprobă ea. Încearcă asta.

Ridică o farfurie mică în care era ceva ce părea a fi țelină umplută, aranjată într-o formă complicată, geometrică.

– Ce este înăuntru?

– Secret de stat, dar în principiu Gouda afumată și roșii uscate la soare.

Nu era mare amator de țelină crudă, dar își imagină că martini va ucide gustul, așa că făcu o încercare. Și își schimbă atitudinea.

– Indiferent care este secretul de stat, face mult mai mult pentru țelină decât pentru untul de arahide pe care mama obișnuia să îl arunce.

– Așa sper și eu. Poți să stai jos, să te bucuri. Își luă paharul ca să mai ia o înghițitură. O să fac salata.

Brody nu se așeză, ci rămase s-o privească rumenind nucile. Apoi o văzu punând diverse frunze în cratiță.

Avea o suspiciunea înnăscută în privința chestiilor cu frunze, mai ales dacă pui frunze într-o cratiță aflată pe plită.

– Gătești salata?

– Pregătesc salată de spanac și varză roșie, cu nuci și puțină gorgonzola. Nu mi-a venit să cred când Mac a comandat gorgonzola doar pentru că am menționat săptămâna trecută că mi-aș dori să pun mâna pe așa ceva.

– Te place, îți amintești.

– Mă simt tare norocoasă că bărbatul care îmi poate aduce gorgonzola mă place. Oricum, doctorul Wallace a spus că am nevoie de mai mult fier. Spanacul are din plin. Îi surprinse cu coada ochiului expresia și își înghiți un hohot de râs. Ești băiat mare. Dacă nu îți place, nu trebuie să mănânci.

– Avem o înțelegere. Cum a fost la Doc?

– Este meticulos și blând, nu poți să te certi cu el. În timp ce vorbea, potrivea flacăra sub cratiță. Crede că sunt epuizată, și probabil puțin anemică, dar în rest sunt bine. Mi-am făcut plinul de doctori, probabil că pentru o viață întreagă, dar nu a fost atât de rău pe cât mă așteptam. Când m-am dus înapoi la magazinul de băuturi, Jeff mi-a spus că șeriful a adus acolo desenul.

– Da, am auzit și eu asta. Ți-a vorbit de Penelope Cruz?

Ea zâmbi scurt.

– Mda. El – șeriful – a trimis o copie și la Joanie. Nu a sunat niciun clopoțel.

– Te așteptai la asta?

– Nu știu ce să zic. Cred că o parte din mine ar fi vrut ca cineva să se uite și să spună „Hei, seamănă cu Sally Jones, care locuiește în estul orașului. A trecut printr-o perioadă grea cu soțul ei cel-bun-de-nimic". Și pe urmă șeriful s-ar duce să îl aresteze pe soțul cel-bun-de-nimic. Și totul s-ar termina.

– Curat și frumos.

– Într-un fel. Mai sorbi o gură din martini. Ți-am terminat cartea. Mă bucur că nu l-ai îngropat de viu pe Jack.

– Și el se bucură.

Ea râse.

– Pariez. Mă bucur și că nu l-ai absolvit în totalitate. Încă mai este imperfect și caraghios, gata să strice totul. Dar cred că Leah îl poate convinge să fie un om ceva mai bun. Ai lăsat-o pe ea să salveze situația. Îl privi peste umăr. Din perspectiva cititorului feminin a fost minunat. Și a funcționat.

– Mă bucur că ți-a plăcut.

– Destul de mult ca să mă apuc și de cealaltă în după-amiaza asta. *Legături însângerate.*

Ea îi văzu încruntarea din privire.

– Ce este?

– Este... violentă. Destul de descriptivă în anumite scene. Nu cred că este ceva ce îți va face plăcere.

– Pentru că am unele experiențe descriptive anterioare?

– Poate că vor avea un efect prea mare ca să te simți confortabil.

– Dacă va fi așa, o să o las. Așa cum și tu poți lăsa la o parte salata de spanac. Verifică cuptorul, cratița, și își ridică paharul cu martini. Suntem în timp cu toate. Ce-ar fi să aprinzi lumânările și să destupi sticla de vin?

– Sigur.

– Deci, ce te-a prins astăzi?

– M-a prins?

– Ai spus, când am intrat, că ai fost prins.

– Adevărat. Aprinse lumânările pe care ea le așezase pe masă – conuri mici, de culoare albastru-închis, ca să se asorteze cu șervețelele.

– Să înțeleg că merge bine cartea?

– Da. Găsi vinul în frigider. Chenin Blanc, așa cum i se spusese. A fost o zi bună.

– Nu ai de gând să vorbeşti despre asta.

Începu să caute prin sertarele din bucătărie după un tirbuşon, dar ea i-l dădu pe cel pe care îl adusese.

– Despre ce?

– Despre carte.

El se gândi în timp ce deschidea sticla de vin, iar ea aşeza spanacul pe farfurie.

– Voiam să o ucid. Poate îți aminteşti că am spus asta, în ziua în care am fost la pândă.

– Da, îmi amintesc. Ai spus că ticălosul o va ucide, apoi o va împinge în apă.

– Da, şi chiar a încercat. A lovit-o, a chinuit-o, a terorizat-o, dar nu a reuşit să o împingă de pe marginea stâncii aşa cum a plănuit.

– A scăpat.

– A sărit.

Reece se uită spre el, în timp ce ridica legumele fierte din cratiță.

– A sărit.

Nu mai vorbise cu nimeni despre munca lui. În general, îl irita simplul fapt de a fi întrebat despre asta. Acum îşi dăduse seama că vrea să îi spună, să îi vadă reacția.

– Plouă cu şiroaie, poteca este îngustă şi plină de noroi. Ea este rănită, iar picioarele îi sângerează. Este singură acolo, singură cu el. Nu există nimeni care să o ajute. Nu poate să fugă de el. El este mai puternic, mai rapid şi de-a dreptul nebun. Aşa că sare. Încă îmi imaginez că moare. Nu am plănuit să ajungă până în capitolul opt. Dar mi-a dovedit că m-am înşelat.

Reece amestecă în tăcere salata cu sosul pe care îl făcuse acasă.

– Este mai puternică decât am crezut când am întâlnit-o prima oară. Are o dorință profundă de supraviețuire. A sărit

în apă pentru că a ştiut că era singura ei şansă şi mai degrabă ar fi murit încercând să trăiască, decât să rămână şi să îl lase să o ucidă. Şi a luptat ca să iasă din râu, deşi acesta a încercat să o înghită. Şi a reuşit să iasă.

– Da, îl aprobă Reece, pare puternică.

– Nu credea asta despre ea. Nu se gândea, acţiona instinctiv. Se agăţa încercând să iasă. Era pierdută şi rănită, îi era frig, dar trăia.

– Va rămâne în viaţă?

– Asta depinde de ea.

Reece dădu din cap, aranjă salata pe farfurii şi o decoră cu brânză rasă. Apoi spuse:

– Va fi gata să cedeze. Sper să nu o facă. Sper să câştige. Tu... ţii la ea?

– Altfel nu aş petrece atâta timp cu ea.

Ea aşeză farfuriile pe masă, apoi aduse un coşuleţ cu o pâine rotundă cu măsline. Îşi turnă singură vin.

– Petreci timp şi cu criminalul.

– Şi îmi pasă de el. Doar că în alt fel. Ia loc. Am ajuns să îmi placă felul în care arată ochii tăi în lumina lumânărilor.

Surpriza apăru prima în ei, apoi lumina aceea aurie.

– Încearcă salata. Nu o să îmi răneşti sentimentele dacă nu îţi place.

El gustă, apoi se încruntă.

– Este ciudat. Nu-mi place ţelina în mod deosebit. Nu mi-a plăcut niciodată spanacul. Cui i-ar plăcea? Nu sunt nici un mare prieten al schimbărilor.

Ea zâmbi.

– Dar pur şi simplu îţi place ţelina mea. Îţi place spanacul meu.

– Aparent. Poate că îmi place tot ce-mi pui în faţă.

– Ceea ce transformă faptul că gătesc pentru tine într-o recompensă. Luă puţină salată cu furculiţa. Ca să am fier în sânge, zise ea.

– Te-ai mai gândit să încerci să scrii o propunere pentru o carte de bucate?

– De fapt mi-am petrecut ceva timp noaptea trecută cu asta, după ce mi-am terminat tura.

– Din cauza asta pari obosită?

– Nu este o întrebare potrivită după ce ai spus că îți place cum arăt în lumina lumânărilor.

– În special ochii tăi. Asta nu înseamnă că nu văd că pari obosită.

Bănuia că va fi mereu brutal de sincer cu ea. Era mai bine decât platitudinile şi minciunile călduțe.

– Nu am putut dormi, aşa că jocul cu propunerea mi-a oferit ceva de făcut. Mă gândeam la *Maestru culinar pur-şi-simplu* ca titlu.

– Este în regulă.

– Ai altul mai bun?

El continuă să mănânce, amuzându-se uşor de supărarea din vocea ei.

– Lasă-mă să mă gândesc. De ce nu ai putut să dormi?

– De unde să ştiu? Doctorul mi-a dat un fel de ceai, pe care vrea să îl încerc.

– Sexul este un sedativ bun.

– Poate. Uneori poți să tragi un pui de somn în timpul acțiunii.

– Îți promit că nu o să adormi.

Ea zâmbi şi îşi mâncă salata.

Nu i-ar fi încredințat tăiatul fripturii, ci făcu asta singură, în timp ce sparanghelul se înăbuşea. Brody decise să nu se plângă, din moment ce carnea mirosea incredibil.

Sosul olandez înmiresma suculent bucățile fragede de porc.

– Ar trebui să fim în stare să ajungem la un pact, tu şi cu mine, începu Brody când tăie carnea.

– Un pact?

– Da, aşteaptă un moment. Gustă. Exact aşa cum îmi imaginam. Deci, un pact. Vom face schimb în natură. Sex contra mâncare.

Ea ridică din sprâncene, strângându-şi buzele, ca şi cum ar fi analizat.

– Interesant. Oricum, cred că tu ai trage foloasele din ambele părți.

– Şi tu. Dar dacă partea cu sexul nu funcționează, putem încerca chestii bizare. Chestii bărbăteşti. Să îți vopsesc apartamentul, să-ți repar instalațiile, orice. Pentru asta, tu îmi pregăteşti mese calde.

– S-ar putea să funcționeze.

El încercă şi cartofii.

– Dumnezeule, ar trebui să fii canonizată. *Maestrul culinar ocazional.*

– Sfânta Reece, bucătarul ocazional?

– Nu, acesta este titlul cărții tale de bucate. *Maestrul culinar ocazional.* Nu este simplu, şi nici obişnuit. Este spectaculos. Nu trebuie să îți petreci toată ziua transpirând lângă plită sau să îți foloseşti tacâmurile de familie pentru a mânca. Trebuie să redea felul în care trăiesc oamenii, nu felul în care te tratează pentru a impresiona.

Ea se lăsă pe spate.

– Este un titlu mult mai bun decât al meu. La naiba.

– Sunt un profesionist.

– Mănâncă-ți sparanghelul, ordonă ea.

– Da, mami. Apropo! Nici măcar să nu te gândeşti să iei la pachet resturile.

– Am notat.

El mâncă, bău, o privi. Şi, la un moment dat, pur şi simplu pierdu şirul conversației obişnuite.

– Reece?

– Hmm.

– Este vorba de ochi, mai ales de ochi. Mă sufocă. Dar restul? Arată la fel de bine în lumina lumânării.

Neașteptat, își spuse ea. Putea spune cele mai neașteptate lucruri. Nu-i răspunse, ci îi zâmbi și lăsă lumina să o încălzească în timp ce mâncau.

15

Ea insistă să strângă masa. Se așteptase la asta, din moment ce era o femeie căreia îi plăcea să pună și să păstreze lucrurile la locul lor. Putea să parieze că avea obiceiul ăsta dinainte de violențele din Boston – unde probabil că avusese o casă și o bucătărie ordonate, atât din punct de vedere personal, cât și profesional. Știuse întotdeauna unde erau bolurile de dimensiuni medii, unde era cămașa ei preferată, albastră, cheile mașinii.

Ceea ce i se întâmplase îi pusese în lumină și intensificase înclinațiile ei spre organizare. În acest moment al vieții ei, nu doar că dorea, dar *avea nevoie* de lucruri care să fie la locul lor. Îi dădeau un sentiment de siguranță.

În ce-l privea, de cele mai multe ori considera că se descurcă destul de bine dacă reușea să își potrivească ciorapii din prima încercare.

Dându-și seama că nu ar fi fost liniștită altfel, șterse vasele și le puse înapoi în dulap. Dar, în mare, nu îi stătu în drum, în timp ce așeza resturile de mâncare, își împacheta ustensilele și îi curăța plita.

Emoțiile își făceau din nou apariția și din cauza lor devenise foarte tăcută. Aproape că-i putea vedea prin piele pulsul în timp ce spăla cârpa de vase, o storcea și o așeza pe marginea chiuvetei duble pentru a se usca.

Spera că, treaba fiind gata, sexul va păşi din nou în cameră ca un musafir interesant şi neîndemânatic.

Se gândea să o înşface, să o târască pe scări şi în pat, înainte să aibă timp să se gândească. Probabil că ar fi avut-o dezbrăcată înainte să se răzgândească. Respinse gândul, cel puţin pentru moment, în favoarea unei abordări mai subtile.

– Vrei să facem o plimbare? În josul lacului, poate?

Remarcă amestecul de surpriză şi uşurare de pe faţa ei.

– Ar fi drăguţ. Nu am făcut încă asta, cel puţin nu pe partea aceasta a lacului.

– Este o noapte senină, aşa că vom avea suficientă lumină. Dar va trebui să îţi iei haina.

– Bine. Se duse în camera de serviciu să-şi ia haina din cuier.

El o urmă, întinzându-se intenţionat peste ea, după haina lui. Ea înţepeni la atingerea uşoară a corpurilor, făcu un pas într-o parte şi ajunse lângă uşă.

Nervii îi pulsau din nou, apoi părură să se evapore în aerul rece.

– Este minunat aici, afară. Respiră adânc. Nu am reuşit să mă hotărăsc să fac o plimbare singură, noaptea. Deşi mă gândesc la asta. Îşi puse haina din mers. Însă ori este prea linişte, ori nu e suficientă; reuşesc să găsesc vreo douăzeci de motive pentru care ar trebui să intru direct în casă, imediat după tura de seară.

– Sunt mai mulţi localnici noaptea, în perioada asta a anului. Nu trebuie să îţi faci prea multe griji în privinţa asta.

– Evident că nu ştii prea multe despre psihopaţii care se ascund în mlaştină, violatorii în serie care doar trec prin oraş sau dragul profesor de matematică, de fapt un criminal ce foloseşte toporul.

– Cred că mi-au scăpat.

Ea se uită spre el, ca şi cum l-ar fi cântărit, apoi ridică din umeri.

– Într-una din nopțile de săptămâna trecută nu aveam stare și am vrut să fac o plimbare. M-am gândit să îmi iau cu mine furculița cu care servesc, în cazul în care ar fi trebuit să mă apăr împotriva vreunuia sau a tuturor maniacilor ucigași din imaginația mea.

– O furculiță de servire.

– Mda. Un cuțit îmi părea puțin cam mult. Dar ai putea face ceva prăpăd, dacă ai fi nevoit, cu o furculiță de servire decentă. Apoi m-am răzgândit și m-am uitat la televizor. Este ridicol. Eu sunt ridicolă. De ce vrei să fii în preajma mea, Brody?

– Poate pentru că femeile neurastenice mi se par temperamentale.

– Nu, nu crezi asta. Râse, dându-și pe spate părul ca să se uite spre cer. Doamne, este atât de mare, atât de luminat. Pot să văd Calea Lactee. Cred că asta este Calea Lactee. Și Ursa Mică și Ursa Mare, ceea ce reprezintă cam tot ce înseamnă cunoștințele mele în ale constelațiilor.

– Nu te uita spre mine. Eu văd numai o spuzeală de stele, și o lună albă, palidă.

– Deci? Pentru că nu o ținea de mână și se îndoia că ar fi genul de ținut de mână prea mult, își băgă propriile mâini în buzunarele hainei. Inventează una. Doar ești în afacerea invențiilor.

Înfigându-și degetele mari în buzunarele pantalonilor, el studie forma stelelor.

– Uite-l pe Herman Singuraticul – sau pe Grăsanul Ce Stă pe un Singur Picior. Acolo, spre vest, este Zeița Sally, care veghează toți bucătarii obișnuiți.

– Sally? Și când te gândești că tot acest timp nu am știut că am o zeiță protectoare.

– Tu nu ești un bucătar obișnuit.

– Acum sunt. Și, în fond, o vreau eu pe Sally. Uită-te cum se reflectă în apă.

Stelele înotau în lac, o mie de lumini sclipitoare în câmpia întunecată. Iar lumina lunii tăia o felie albă, de vis peste această strălucire. Aerul era plin de arome – pin, apă, pământ şi iarbă.

– Uneori îmi este atât de dor de Boston, încât o simt ca pe o durere în oase, îi spuse ea. Şi mă gândesc că trebuie să mă întorc, că vreau să mă întorc, şi descopăr ceea ce am avut acolo. Viaţa mea plină, prietenii, apartamentul meu cu pereţii vopsiţi în roşu chinezesc şi masa de bucătărie de un negru lucios.

– Roşu chinezesc?

– Odată îmi plăcea să fie totul îndrăzneţ. Odată fusese îndrăzneaţă. Apoi rămân în faţa unui loc ca acesta şi mă gândesc: chiar dacă aş putea îngropa ceea ce s-a întâmplat, nu ştiu dacă aş mai găsi ceva acolo pe care să îl doresc sau de care să mai am nevoie. Nu mai sunt pentru roşu chinezesc.

– Ce mai contează? Creează-ţi locul acolo unde eşti şi, dacă nu ţi se potriveşte, găseşte un alt loc. Foloseşte orice nenorocită de culoare îţi place.

– Exact asta mi-am spus când am plecat. Mi-am vândut toate lucrurile. Masa de bucătărie de un negru lucios, şi tot restul. Mi-am spus că asta trebuia să fac. Nu munceam, iar facturile veneau în continuare. O mulţime de facturi. Dar asta a fost doar o parte. Nu le mai voiam.

– Problema ta dacă ai vândut, punctă el. Dar se gândi ce schimbare trebuia să fi fost pentru cineva ca ea să renunţe la tot ce avea. Cât de dureros şi de trist.

– Da. Da, a fost problema mea că am vândut. Şi facturile au fost plătite. Şi acum sunt aici. Se apropie de malul apei. Femeia din cartea ta – cea pe care în final nu ai omorât-o. Cum se numea?

– Madeline Bright. Maddy.

– Maddy Bright. Reece repetă numele cu voce tare. Îmi place – prietenos, dar puternic. Sper să reuşească.

– La fel şi ea.

Rămaseră acolo pentru un minut, unul lângă altul, uitându-se spre lac, prin noapte, către silueta masivă a munţilor.

– Când eram la pândă, în ziua aia, şi tu îţi imaginai cum a murit – sau credeai că va muri – şi am mers mai departe, ai rămas acolo ca să fii sigur că mă întorc în siguranţă?

El continuă să se uite direct spre Teton.

– Era o zi plăcută. Nu aveam nimic altceva de făcut.

– Te îndreptai spre mine înainte să mă fi auzit alergând înapoi.

– Nu aveam nimic altceva de făcut, repetă el.

Ea se întoarse cu faţa spre el.

– Erai un tip drăguţ.

Reece îşi încercă şansa, făcând un pas mare spre el. Ca şi cum ar fi sărit de pe o culme direct în râu. Îşi ridică mâinile pentru a-i lua faţa în palme, se ridică în vârful picioarelor şi îşi lipi buzele de ale lui.

– Mă tem că voi distruge asta. Ar trebui s-o ştii înainte să ne întoarcem. Dar, oricum, mi-ar plăcea să ne întoarcem. Aş vrea să intrăm şi să mă culc cu tine.

– Asta este o idee excelentă.

– Îmi mai vin, ocazional. Poate că ar trebui să mă ţii de mână, în cazul în care îmi pierd curajul şi încerc să fug.

– Sigur.

Ea nu se pierdu cu totul, şi nici nu încercă să fugă, dar, cu fiecare pas care o apropia de cabană, îndoiala i se strecura în suflet.

– Poate că ar trebui să mai bem un pahar cu vin.

– Am băut suficient, mulţumesc. Îi ţinea mâna într-a lui, continuând să meargă.

– Ar fi mai bine să discutăm încotro se îndreaptă totul.

– În acest moment, se îndreaptă spre dormitorul meu.

– Da, dar ... Nu mai avea niciun rost să găsească obstacole când el o trase înăuntru. Hm, trebuie să încui uşa.

El răsuci cheia.

– Uite.

– Chiar cred că trebuie să ...

Se opri, uimită, când el o ridică şi o aşeză pe umărul lui.

– Bine. Erau prea mulţi curenţi contradictorii care circulau în interiorul ei ca să o lase pe ea să decidă dacă dusul pe sus prin casă era romantic sau înspăimântător.

– Nu sunt sigură că este abordarea potrivită. Cred că, dacă am sta câteva minute să discutăm ... Aş vrea doar să te rog să nu-ţi faci iluzii, pentru că mi-am ieşit din formă şi ...

– Vorbeşti prea mult.

– Şi va fi şi mai rău. Ea îşi închise strâns ochii, în timp ce el începea să urce scările. Chiar pot simţi cuvintele ridicându-mi-se în gât. Ascultă, ascultă, când eram afară puteam respira, şi credeam că mă pot descurca. Nu înseamnă că nu îmi doresc asta, numai că nu sunt sigură. Nu ştiu. Doamne. Dormitorul are încuietoare?

Brody se întoarse şi încuie uşa.

– Este mai bine?

– Nu ştiu. Poate. Ştiu că mă port prosteşte, dar pur şi simplu nu sunt ...

– Faptul că ştii că te porţi prosteşte este primul pas spre vindecare. O aşează în picioare lângă pat. Acum, taci.

– Mă gândesc că, dacă vom ...

Gândurile îşi pierdură importanţa, pentru că făcu din nou mişcarea aceea spre ea. Luând-o pe sus, trăgând-o spre el, închizându-i gura cu a lui, cu căldură, cu lăcomie. Tot ce mai putea să facă era să se agaţe, în timp ce temerile şi nevoile şi raţiunea se luptau în ea.

O parte din ea se prăbuşea, iar o alta devenea mai uşoară.

– Cred că trebuie ...

– Să taci, termină el propoziția și o sărută din nou.

– Știu. Poate vrei tu să vorbești. Poți să stingi lumina?

– Nici nu am aprins-o.

– Oh! Oh! Lumina argintie a lunii și a stelelor, care i se păruse atât de frumoasă și de îmbietoare afară, devenise prea strălucitoare.

– Imaginează-ți că încă te mai țin de mână ca să nu fugi.

Îi simțea mâinile plimbându-i-se pe corp, degetele brăzdându-i nu tocmai blând sânii. Mici fiori minunați.

– Câte mâini ai?

– Suficient de multe ca să fac treaba bine. Trebuie să te uiți la mine. Uită-te la mine, Reece. Așa. Știi când te-am văzut prima dată?

– La ... la restaurant. Lumina lunii îi întunecă lui Brody ochii, ca și cum verdele lor era înghițit de noapte. La Joanie.

– Da. Îi descheie nasturii bluzei, aplecându-și capul pentru a-i mușca ușor buzele, până când o făcu să tremure. Prima dată când te-am văzut, am simțit clocotul acela scurt al sângelui. Știi despre ce vorbesc?

– Da. Da. Brody, numai că ...

– Câteodată reacționezi. El coborî cu buzele în josul gâtului ei. Alteori nu, dar știi că îl simți.

– Dacă ar fi întuneric ... M-aș simți mai bine dacă ar fi întuneric.

El îi apucă mâna pe care o ridicase ca să își acopere cicatricea de pe piept, și o dădu la o parte.

– O să verificăm teoria asta altă dată. Ai o piele foarte sexy, Slăbănoago. Își trecu mâinile peste umeri, trăgându-i bluza în timp ce coborau peste brațe. Toată este moale și catifelată. Un bărbat nu vrea decât să o soarbă pe toată pe nerăsuflate. Nu, nu trebuie. Îi înfășură părul în jurul mâinii ca să îi țină fața ridicată către a lui. Continuă să te uiți la mine.

Ochi de pisică, își spuse ea. Acum era atât de aproape de ei, încât culoarea părea să le fi revenit. Un amestec de verde și chihlimbar. Nu se simțea în siguranță privind direct în ei, nu tocmai în siguranță. Dar teama se transforma în fiori.

Când degetele mâinii lui libere se ridicară să îi desfacă sutienul, ochii ei se deschiseră larg.

În momentul în care râsul nervos îi gâdilă gâtul, el o devora din nou, gură pe gură, corp lângă corp. Totul în el era ferm și puternic, și numai puțin dur. Totul în el era exact așa cum își dorea.

Mâinile lui erau pe pielea ei, aflându-i secretele pe care uitase că le are, dinții apucau, provocând dâre mici și delicioase de căldură. Simți cum îi desface cureaua, înainte de a-și strecura mâinile, erotic, pe sub pânză, pentru a-i mângâia carnea.

Răspunsul ei țâșni în valuri. Timidă și ezitantă, avidă și nerăbdătoare. Dar, indiferent în ce carusel nimerise, îl ducea alături de ea, în urcușul care îi lăsa fără respirație, în zborul bătut de vânt, și periculoasele curbe dintre ele.

Ea era zveltă și subțire, cu pielea moale, mătăsoasă, seducătoare în fragilitatea ei. Îi căută pipăind cămașa și respirația i se tăia, din nou, și din nou, de fiecare dată când o atingea. Indiferent unde o atingea.

Așa că Brody savură, gustă și făcu ravagii, în timp ce controlul lui se îndrepta spre o culme alunecoasă.

Brațele ei se strânseră în jurul lui când el o ridică, doar ca să o arunce pe pat. Gâfâitul de șoc și excitare îi fu din nou oprit de gura lui. Într-un fel de frenezie, se luptă să își descalțe pantofii, mișcându-și șoldurile pentru a-l ajuta să îi scoată pantalonii.

Gura lui o părăsi pe a ei pentru a se înfrupta din gâtul ei; degetele ei se înfigeau în mușchii spatelui, în umerii lui. Tot interiorul ei se ridica, îndreptându-se spre acea căldură, acea amenințare și promisiune.

Când gura lui se închise lacomă pe sânul ei, bătăile inimii i se transformară în tunet. Pulsul începu să-i galopeze.

Greutatea lui o țintui, gura o solicită din nou. În ciuda zăpăcelii argintii a dorinței, panica începu să se strecoare. Se luptă împotriva ei, dorind s-o elimine, să își lase corpul să conducă, dar mintea o trădă, iar plămânii i se blocară.

– Nu pot să respir. Nu pot. Așteaptă, oprește-te.

Lui îi luă un moment să înțeleagă că era panică, nu pasiune. Se rostogoli într-o parte, apoi o prinse de umeri pentru a o ridica.

– Respiră. O scutură ușor. Nu mai gâfâi după aer. Nu faci altceva decât să îți induci o criză.

– Bine. Bine. Cunoștea procedura. Trebuia să se concentreze pe fiecare respirație, pe actul fizic de inhalare, încet și cursiv.

Îngrozită, își încrucișă brațele peste sâni, stând înclinată în lumina lunii.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău. La naiba, m-am săturat să fiu o ciudată.

– Atunci încetează.

– Crezi că este atât de al dracului de ușor? Oh, pur și simplu voi fi normală. Crezi că îmi place să stau aici așa, goală și umilită?

– Nu știu, îți place?

– Ticălosule!

– Iată, mă copleșești din nou cu complimente. Ochii ei mocneau, ceea ce el prefera. Dar strălucirea apăru în ei, anunțând ceva. Dacă începi să plângi, o să mă enervezi la culme.

– Nu am de gând să plâng. Idiotule. Își șterse o lacrimă.

– Uite, ai făcut-o. Sunt din nou excitat. El îi îndepărtă părul de pe umeri. Te-am rănit?

– Ce?

– Te-am rănit?

– Nu. Dumnezeule. Continua să îşi ţină o mână peste sâni, acoperindu-şi faţa cu cealaltă mână. Nu. Doar că... Nu am mai putut respira. M-am simţit, nu ştiu, prinsă sub tine, cred. O fărâmă de claustrofobie, o criză de anxietate şi alte chestii de genul acesta.

– Oh, dacă asta este tot, pot să o rezolv. O apucă din nou de umeri, trăgând-o spre el, în timp ce se culca pe spate. Poţi să stai tu deasupra.

– Brody ...

– Doar uită-te la mine. Îi prinse ceafa, aducându-i buzele spre ale lui. Ia-o încet, şopti el lângă gura ei. Sau ia-o aşa cum îţi convine ţie.

– Mă simt stângace.

– Nu, nu eşti. Îşi lăsă mâinile să se plimbe, privind cum culoarea îi revenea în obraji. Te simt moale, dar nu stângace. Sărută-mă din nou.

Îşi coborî buzele spre ale lui şi uită de teamă. Inima lui bătea puternic şi statornic lângă a ei; buzele lui le cereau alor ei să capituleze. Gustul lui îi trezi acele pofte mult timp refuzate.

Totuşi, când el îi ridică şoldurile, ea începu să potesteze, să se îndepărteze. Dar el o ţinu, şi ochii lui o capturară, până când alunecă înăuntrul ei.

O cuprinse un fior de uşurare, plăcere, dorinţă. Apoi el începu să se mişte, iar corpul ei începu să răspundă.

Ea strigă când atinse prima culme, un şoc pentru organism, un izvor subit de încântare pură.

Suspină, în timp ce se lăsa pe spate. Şi cedă senzaţiei, îi cedă lui. În sfârşit.

Trecu peste următoarea culme, aruncându-se peste, în timp ce orgasmul părea să o rupă în două. Simţea cum el se întrecea cu ea, cu fiecare împingere.

Doamne, îți mulțumesc Doamne, își spuse ea cu respirația întretăiată.

Când el se întinse după ea, strângând-o, cu dinții mușcându-i umărul, ea fu cea care făcu să plutească amândoi deasupra ultimului răsărit.

Zăcea satisfăcută, orbită și recunoscătoare, fără să aibă nici cea mai vagă ideea despre ce să spună sau să facă în continuare. Corpul ei se simțea eliberat. La dracu', se corectă ea, era fără vlagă, chiar dacă inima ei încă mai bubuia ca o tobă într-o fanfară. Dacă și-ar fi putut aduna energia, s-ar fi întors și ar fi plâns.

Lacrimi de pură încântare.

Atinsese și fusese atinsă; dăduse și primise. Avusese un orgasm – unul lung, lung – puternic și strălucitor, ca un pumn plin cu diamante.

Și știa al naibii de bine că nu ajunsese singură la acel rezultat.

– Vreau să îți mulțumesc. Este o prostie?

Brody se mișcă suficient de mult ca să își plimbe o mână peste spatele ei.

– Cele mai multe femei îmi trimit după cadouri elegante, și scumpe, în același timp. Dar mă pot rezuma la mulțumiri, doar de data asta.

Ea pufni în râs în timp ce se ridica pentru a-l putea privi. Ochii lui erau închiși și trăsăturile relaxate – expresia unei pure satisfacții masculine care o făcu să își dorească să sară din pat și să danseze un dans al victoriei.

Oh, da, dăduse tot ce avusese mai bun.

– Am gătit în seara asta, îi aminti ea.

– Corect. Asta se pune. Își deschise ochii, alene. Cum te simți, Slăbănoago?

– Adevărul? Încetasem să mai cred că mă voi mai simți așa vreodată. Așa că, într-adevăr, mulțumesc că m-ai ridicat...

iar asta a ieşit complet nepotrivit, spuse ea când el se înecă de râs. Mai bine tac.

– Asta ar fi o minune.

Se juca cu părul lui şi nu îşi dorea nimic mai mult decât să se ghemuiască şi să doarmă.

– Cred că ar trebui să mă îmbrac şi să plec acasă.

– De ce?

– Se face târziu.

– Ai interdicţie de a ieşi afară?

– Nu, dar ... vrei să rămân?

– Mi-am imaginat că, dacă vei rămâne peste noapte, te vei simţi obligată să îmi pregăteşti micul dejun mâine-dimineaţă.

O luminiţă i se aprinse exact sub inimă.

– Probabil că aş putea fi convinsă să îţi pregătesc micul dejun.

– Sunt foarte convingător dimineaţa. Netezi cearşaful şi cuvertura, apoi o rostogoli. Şi, în plus, nu este atât de târziu, iar eu nu am terminat cu tine.

– În cazul acesta, cred că voi rămâne.

Mai târziu, după ce el adormi, ea rămase neliniştită şi îngrijorată. Într-un final, cedă şi se ridică din pat.

Va mai verifica – o dată, doar o dată, îşi spuse, şi îi luă cămaşa ca să se acopere înainte de a ieşi în vârful picioarelor din cameră. Fiecare scârţâit al podelei sub picioarele ei o făcea să se cutremure, în timp ce se strecura în josul scărilor.

Mai întâi verifică uşa de la intrare. Vezi, este încuiată, îşi spuse. Totuşi, ce rău era dacă mai verifica? Uşa din spate era şi ea închisă. Sigur că era. Dar ...

Îşi croi drumul până în partea din spate a casei, şi verifică yala. Se uită la scaunele din bucătărie. Ar fi vrut să sprijine unul sub clanţă, şi trebuia să argumenteze împotriva acestei porniri.

Doar nu era singură în casă. Era cu un bărbat mare şi puternic. Oricum, nu va încerca nimeni să intre, dar, dacă ar fi făcut-o, Brody se putea descurca.

Se forţă să se întoarcă de la uşă, de lângă scaune şi să părăsească încăperea.

– Probleme?

Nu strigă, dar fu destul de aproape s-o facă. Se împiedică, mergând înapoi, şi lovi dureros de tare cu şoldul în tocul uşii. Brody traversă restul distanţei până la ea.

– Poate eşti stângace.

– Ha. Poate. Eu doar... Se dădu înapoi, ridicând din umeri.

O auzise ieşind din dormitor şi se gândise că trebuie să meargă la baie. Dar treptele trosniseră sub picioarele ei. Curiozitatea îl făcuse să îşi tragă pe el pantalonii şi să coboare ca să vadă ce mai punea la cale.

– Totul este încuiat, spuse el cu un ton normal.

– Da. Voiam doar să... Trebuia să verific chestia asta înainte să pot dormi. Nu este cine ştie ce.

– Cine spune că este? Asta-i cămaşa mea?

– Păi, da. Nu pot să merg pe aici goală puşcă.

– Nu văd de ce nu. Dar, din moment ce ai luat-o fără să mă întrebi dacă o poţi împrumuta, ceea ce este un lucru al naibii de nepoliticos, cred că ar fi mai bine să îţi mişti fundul şi să mi-o înapoiezi.

– Ai absolută dreptate. Interiorul ei începu să se relaxeze din nou. Îmi este ruşine.

– Ar trebui să-ţi fie. O apucă de mână şi o conduse pe scări. Cum ţi-ar plăcea să mă plimb pe aici îmbrăcat în hainele tale fără să îţi cer permisiunea?

– Nu cred că mi-ar plăcea. Deşi, ar putea fi ciudat de fascinant.

– Mda, de parcă ai avea ceva care să mi se potrivească. Cum vrei să fie uşa?

Ea îl privi, întrebându-se dacă îi putea auzi inima cum cade cu zgomot la picioarele lui.

– Închisă şi încuiată, dacă nu te deranjează.

– Pentru mine nu are nicio importanţă. O închise, încuind-o. Acum dă-mi înapoi nenorocita asta de cămaşă.

Visul o trezi. Un amalgam de imagini, o durere scurtă. Deschise ochii brusc. Nu era în dulap; nu sângera. Dar umbrele şi obiectele camerei îi erau necunoscute, şi inima începu să îi tresalte, până când îşi aminti.

Dormitorul lui Brody. Patul lui Brody. Şi cotul lui Brody apăsat în coasta ei, ciudat de reconfortant.

Nu numai că era în siguranţă, era aproape de spectaculos.

El dormea pe burtă, observă ea în timp ce îşi întoarse capul să îl studieze. Şi era genul care se întindea. În timpul nopţii, o alungase spre marginea patului, lăsându-i doar un triunghi îngust din saltea. Dar era în regulă. Avusese câteva ore bune de somn adevărat în locul acela mititel.

Si, înainte de asta, folosise din plin fiecare centimetru al patului.

Coborî din pat şi rămase vag dezamăgită că el nu se întinde după ea. Tot aia, îşi spuse, în timp ce îşi aduna hainele. Avea destule de făcut, inclusiv să pregătească micul dejun cu proviziile precare din bucătăria lui Brody.

Se strecură afară din cameră şi intră în baia de pe cealaltă parte a holului. Când apăsă butonul pentru blocarea uşii, acesta ţâşni înapoi. După mai multe încercări, rămase acolo, cu hainele strânse la piept, uitându-se la clanţă.

Cum să nu se poată încuia? Exista o yală pe uşa dormitorului, şi nu avea una la baie? Era ridicol, era pur şi simplu o greşeală. *Trebuia* să se încuie. Dar, indiferent cât apăsa sau răsucea, nu se încuia.

„Nu trebuie să încui uşa. Nimeni nu a intrat să mă omoare noaptea trecută, nu va intra nimeni nici în dimineaţa asta.

Brody doarme chiar dincolo. Trei minute la duş, asta este tot. Intru şi ies. Totul este în regulă."

Baia lui era de două ori cât a ei, cu o cadă albă, de dimensiuni standard, şi un duş. Prosoapele de un albastru-închis nu prea se potriveau cu modelul verde, marmorat al suprafeţelor. Şi totuşi, nimic elegant, nimic ciudat. Privea spre uşă, în timp ce mergea cu spatele către robinet.

Îi plăceau pereţii netezi, placaţi, şi podeaua cu dale care semăna cu gresia. Ar fi trebuit să ia prosoape gri, îşi spuse, sau ceva ce să se potrivească cu verdele.

Încercă să se concentreze pe această idee, pe simplitatea camerei, în timp ce intra, cu spatele, sub duş.

Apucă săpunul şi îşi trecu mâna peste lucrurile aflate pe raft. Săpunul îi ţâşni din mâna care îi tremura, când auzi bătaia în uşă.

Psihopaţii nu băteau la uşă, îşi spuse.

– Brody?

– Aşteptai pe altcineva? El deschise uşa şi, o clipă mai târziu, smulgea perdeaua duşului. Era gol puşcă. De ce trebuie să ştii cât fac opt ori opt când eşti în duş?

– Pentru că a cânta în baie este mult prea comun pentru mine. Încercă să îşi dea seama ce să facă cu mâinile, fără să fie prea evident că se acoperea. Ies într-un minut.

– Cred că am văzut noaptea trecută tot ce se putea vedea la tine – sau poate că apa te face mai timidă?

– Nu. Îşi lăsă în jos un braţ, apoi îl ridică spre părul ud, continuând să îşi ţină mâna cealaltă uşor strânsă în faţa pieptului.

Ignorând apa şi aburii, Brody intră, îi apucă mâna şi i-o lăsă în jos. Când ea o ridică din nou, el i-o împinse în jos cu un gest mai hotărât, privind cicatricea pe care ea încerca să o ascundă.

– A fost destul de aproape.

– Aşa se poate spune. Încercă să îşi întoarcă trupul, dar el făcu acest lucru imposibil, înăsprindu-şi strânsoarea mâinii şi păşind în cadă alături de ea.

– Eşti îngrijorată din cauza cicatricii pentru că ai senzaţia că te face imperfectă?

– Nu. Poate. Nu este ...

– Poate că ai alte defecte, ştii. De exemplu, şolduri osoase.

– Oh, adevărat?

– Da, şi, cu părul ud, pot să mă uit puţin mai bine. Nu cred că urechile tale sunt chiar potrivite pe capul tău.

– Sigur că sunt. Instinctul şi insulta o făcură să pipăie ca să verifice. El se apropie şi o îmbrăţişă.

– Dar, în afară de asta, nu este rău deloc. S-ar putea chiar să mă folosesc de tine.

O împinse cu spatele spre peretele duşului şi exact asta făcu.

16

Departe de a fi veselă, luna mai aduse asupra Angel Fist o serie de furtuni care se năpustiseră peste munţi şi suflau sălbatic peste lac. Zilele deveneau însă tot mai lungi. Reece asista cum zăpada se topea pe vârfurile de jos, în timp ce mica ei vale de plopi şi sălcii începea să se umple de verdeaţă.

Narcisele apăreau cu un galben vesel chiar şi când vântul şi ploaia le culcau la pământ. Aproape că simţea ca ele. Fusese culcată la pământ şi udată până la piele. Dar şi ea începea să înflorească din nou.

Şi, într-o zi monumentală, ca aceasta, avea să se aventureze în afara oraşului.

Pentru cele mai multe femei, o tunsoare şi un aranjat al părului erau o simplă parte a vieţii. Pentru Reece, cuprindeau toată frământarea şi teroarea unei sărituri cu paraşuta. Ca un paraşutist începător, se agăţa cu putere de uşă.

– Pot cu uşurinţă să fac o reprogramare, îi spuse ea lui Joanie. Dacă eşti ocupată astăzi …

– Nu am spus că sunt ocupată. Joanie turnă aluatul pentru clătite.

– Da, dar dacă vremea se înrăutăţeşte, probabil că vei fi aglomerată la prânz. Nu mă deranjează să rămân.

– Mă ocupam de bucătăria asta înainte să apari tu.

– Sigur, sigur, aşa făceai. Dar dacă ai nevoie astăzi de o mână de ajutor în plus …

– Am două mâini, iar Beck este aici.

Beck, voinic ca un stejar, aruncă un zâmbet şi continuă să toace varza pentru salată.

– O să mă muncească până o să îmi iasă pe nas, Reece, dacă nu eşti prin preajmă să o opreşti, zise el.

– Dacă nu termini salata aia până la ora unsprezece fix, nu mă va putea împiedica nimeni să îţi dau un picior în fund.

– Haide, Joanie, spuse el, pe un ton plângăcios.

– Vrei să fii de folos? îi spuse lui Reece. Du-i lui Mac cafeaua asta în drum spre ieşire.

– În regulă. Am la mine telefonul mobil, dacă te răzgândeşti. Nu plec decât pentru o oră.

Luă cana şi merse spre masa la care Mac îşi aştepta clătitele.

– Tu şi Joanie vă certaţi?

– Hm? Oh, nu, nimic de genul acesta. Îi turnă cafea. Doar am trecut pe aici. Am o zi liberă.

– Aşa deci? Planuri mari?

– Da. Cam aşa ceva. Linda-gail şi cu mine vrem să mergem în Jackson.

– Aveți chef de cumpărături, hm?

– Probabil şi aşa ceva. O să mă tund.

– Şi te duci tocmai până în Jackson ca să te tunzi? Loialitatea lui de om din Fist îl făcu să se încrunte. Avem Curry Comb chiar aici în oraş.

Curry Comb era un stabiliment cu două locuri care funcționa ca să tundă şi să facă permanent gen pudel. Reece zâmbi uşor, în timp ce îi dădea bolul cu zahăr.

– Sună prostesc, nu? Linda-gail spune că mergem să ne răsfățăm. Eu nu prea am nevoie.

– Ieşi afară, zise Joanie care aducea clătitele.

– Plec. Reece îşi luă geanta şi dosarul pe care îl adusese cu ea. Mă gândeam să arăt desenul pe care l-a făcut Doc, cât timp sunt acolo. Nu ați dat încă peste nimeni care să o recunoască?

Aşa cum îi era obiceiul, Reece scoase o copie şi i-o arătă din nou lui Mac.

– Nu. O am afişată chiar în față, la casă, în magazin, pentru orice eventualitate.

– Apreciez asta. Ei bine, Jackson este un oraş mare. Reece băgă desenul înapoi în dosar. Poate că o să am mai mult noroc acolo.

– Să nu te întorci plângându-te, dacă te vor scalpa cei de acolo, strigă Joanie după ea. Apoi izbucni în hohote de râs când Reece păli. Ar fi bine s-o facă, pentru că nu îți cheltuieşti banii aici, în Fist. Să fii mâine aici la ora şase fix, indiferent cum arăți.

– Poți oricând să porți o pălărie, îi sugeră Mac.

– Mulțumesc. Mulțumesc mult. Am plecat.

Ieşi afară şi verifică dacă se mai află în dreptul ferestrei mari din față, înainte să îşi treacă o mână prin păr. O va pune pe Linda-gail să intre prima şi se va plimba, ca să cunoască locul. Nu *trebuia* să se tundă. Era o alegere, o variantă.

O posibilitate.

În schimb era o idee bună să meargă în Jackson, căci îi dădea posibilitatea să împartă copii ale desenelor. Nu avusese niciun succes în Fist, cu excepția faptului că Jeff susținea că semăna cu Penelope Cruz.

Dacă femeia călătorise în zonă existau mai multe șanse să se oprească într-un oraș mai mare, mai luminos, cum era Jackson Hole, decât în micul, amărâtul Angel Fist.

Și, din moment ce avea puțin timp de pierdut, pe care nu voia să îl petreacă cu obsesii legate de părul ei, se îndreptă spre biroul șerifului.

Trecuse aproape o săptămână de când îl întrebase pe șeriful Mardson dacă aflase ceva nou. Desigur, petrecuse o mare parte din săptămâna asta muncind sau în patul lui Brody. În consecință, Mardson nu o putea acuza că îl sufocase.

Când intră, Hank O'Brian era la recepție. Avea o barbă neagră, o poftă nebună pentru friptură de pui și o bunică Shoshone, o legendă locală, renumită pentru oalele ei din lut.

În clipa aceea, Hank își ținea cafeaua cu o mână și lovea tastatura cu cealaltă. El o privi.

– Cum o mai duci, Reece?

– Bine, mulțumesc. Ce mai face bunica ta?

– Și-a găsit un iubit. Bătrânul tribului și-a pierdut soția acum vreun an. Tipul are nouăzeci și trei de ani și se tot fâțâie pe acolo, îi aduce flori și bomboane. Nu mai știu ce să înțeleg din toate astea.

– Este drăguț. Și pentru că Hank părea necăjit, adăugă: Și te are pe tine ca să ai grijă de ea. Oare șeriful este ocupat? Voiam doar să …

Chiar în momentul în care vorbea, auzi sunetul unui hohot de râs. Mardson ieși, de mână cu soția lui.

Şi asta era drăguţ, îşi spuse Reece. Felul în care oamenii arătau împreună, când *erau* împreună. Mardson avea un zâmbet lejer pe faţă, iar Debbie încă mai râdea.

Era o blondă drăguţă, cu o înfăţişare atletică, cu păr scurt şi ochi verzi ca smaraldul. Purta nişte jeanşi comozi şi cizme de cowboy, de culoarea alunei, şi un tricou roşu sub jacheta decolorată de denim. Un pandantiv atârna în jurul gâtului ei, de un lanţ de aur. Un soare strălucitor, observă Reece. Drăguţ.

Debbie se ocupa de magazinul pentru haine La Pândă, situat faţă în faţă cu hotelul, ajuta la organizarea excursiilor şi vindea licenţe pentru pescuit şi vânătoare. Duminicile după-amiaza, le aducea pe cele două fete ale ei la Joanie pentru îngheţată.

Îi aruncă lui Reece un zâmbet scurt, prietenos.

– Bună! Credeam că te duci în Jackson Hole astăzi.

– Hm, da. Mai târziu.

– M-am întâlnit cu Linda-gail ieri. Planuri mari. Să vă tundeţi? Cred că părul lung devine incomod, când eşti la cuptor. Totuşi, bărbaţilor le plac femeile cu părul lung, nu? Bietul Rick, spuse ea cu un alt hohot de râs. Eu mi-l tund mereu.

– Îmi place aşa cum este. El se aplecă să o sărute pe obraz. Tu eşti soarele meu.

– Ascultă ce spune. Zâmbind, Debbie se împinse în Rick. Mă vrăjeşte. Şi după ce am venit să îl conving să îşi ia o oră liberă şi să mergem la o plimbare, călare. M-a refuzat scurt.

– Nu toţi putem trage chiulul. Dacă femeia asta se urcă pe un cal, atunci o oră înseamnă tot restul zilei. Pot să fac ceva pentru tine, Reece? o întrebă Rick.

– Mă gândeam să trec pe aici înainte să plec, doar ca să văd dacă ai ceva noutăţi. Aşteptă o secundă, apoi scoase unul din desene. Despre ea.

– Aş vrea să pot spune că am. Nu au fost date dispărute în zonă persoane care să se apropie de descriere asta. Nimeni nu o recunoaşte. Nu pot să fac prea multe.

– Aşa-i. Ştiu că ai făcut tot ce ai putut. Poate o să am mai mult noroc în Jackson. Dacă tot sunt acolo, vreau să arăt desenul.

– Nu o să îţi spun să nu faci asta, dar trebuie să înţelegi – nu am nimic împotriva lui Doc – că este un portret destul de sumar, fără suficiente detalii. Poţi să dai peste mulţi oameni care cred că au văzut pe cineva care să semene cu ea. Şi o să te trezeşti fugind după potcoave de cai morţi.

– Probabil că ai dreptate. Lui Reece nu-i scăpă expresia de pe faţa lui Debbie. Dacă era un lucru pe care îl recunoştea, acela era mila tăcută. Simt că ar trebui să încerc. Mai bine plec. Mulţumesc, şerif. Mă bucur că te-am văzut, Debbie. La revedere, Hank.

Simţi fierbinţeala crescând în ceafa ei în timp ce ieşea. Ştia că la mila faţă de ea se adăugau şi speculaţii.

Mai exact, cât de nebună era Reece Gilmore?

La dracu', îşi spuse, în timp ce se întorcea la Joanie, ca să îşi ia maşina. Nu avea de gând să pretindă că nu a văzut ceea ce a văzut, nu avea de gând să arunce desenele într-un dulap şi să uite de ele.

Şi nu avea de gând să îi lase să o scufunde din nou, nu astăzi.

Astăzi va merge în oraş, să îşi tundă părul.

Domnul să o ajute.

Câmpiile de salvie aşteptau să înflorească. Reece îşi zise că aproape simţea acea respiraţie adâncă, prelungă a naturii care va izbucni în culori vii.

Un trio de pelicani ţâşni în formaţie militară pe deasupra mlaştinii, dar ceea ce o făcu să îi spună Lindei-gail să oprească

maşina fu primul coiot pe care îl zări alunecând în salturi elastice peste câmpuri.

Deşi Linda-gail spunea că este vorba de un şobolan supradimensionat, îi făcu pe plac lui Reece.

– Arată atât de... jefuitor.

– Ticălos viclean, fu părerea Lindei-gail.

– Poate, dar mi-ar plăcea să aud un urlet, ca în filme.

– Aproape că am uitat că eşti o fată de oraş. Vremea este destul de caldă ca să îţi ţii fereastra deschisă noaptea, aşa că o să-i poţi auzi uneori.

– O să pun asta pe lista mea. Mulţumesc că ai oprit maşina pentru fata de la oraş.

– Nicio problemă.

Se deplasară pe şosea către Jackson Hole, cu vocea puternică a Martinei McBride susţinând în mod competent o melodie pentru fete.

Dacă Reece considerase Angel Fist un mic diamant dur şi interesant, Jackson era unul mare, şlefuit şi faţetat cu aerul lui de western distins şi cu neoane colorate. Erau magazine, restaurante şi galerii presărate pe străzile şi bulevardele aglomerate. Oamenii erau grăbiţi, îndreptându-se undeva, bănuia Reece. Poate se opriseră în oraş înainte de a vizita unul din cele mai mari parcuri, acum, că vara era aproape. Unii ieşiseră probabil în oraş pentru provizii, o întâlnire la prânz, o întâlnire de afaceri.

Oraşul era prosper, viu şi activ. Dar, în spatele structurii şi vitezei civilizaţiei răsădite aici, munţii acoperiţi cu gheaţă albă se înălţau într-o splendoare ameţitoare, iar ceea ce era făcut de mâna omului părea pipernicit, în comparaţie cu strălucirea lor.

Îi luă câteva minute lui Reece să înţeleagă că, în ciuda priveliştii răpitoare, făcuse o alegere mult mai bună cu Angel Fist.

Erau prea mulți oameni aici, concluzionă. Prea multe se întâmplau dintr-odată. Hoteluri, moteluri, centre de recreare, sporturi de iarnă, sporturi de vară, agenții imobiliare.

Abia dacă trecuse de periferia orașului, și deja își dorea să plece.

– Va fi distractiv! zise Linda-gail plutind prin trafic. Dacă te simți puțin neliniștită sau ceva de genul acesta, închide ochii.

– Și să nu văd coliziunea?

– Sunt un șofer extraordinar. Linda-gail o dovedi trecând printre un SUV și o motocicletă, făcând cu mâna vesel către șoferi, apoi luând colțul pe semafor galben. Cred că se poate face roșu.

– Cred că deja sunt verde. Linda...

– Aproape am ajuns. Ar trebui să venim să ne răsfățăm cu adevărat aici, să luăm tot meniul unei zile de îngrijire. Au niște tratamente *minunate* aici. Vreau să am pe cineva care să mă ungă cu nămol și să mă dea cu ierburi și – sfinte Sisoe, uite un loc de parcare!

Se îndreptă spre el, o rachetă, într-un Ford Bronco. Neliniștea lui Reece în ceea ce privea mulțimea, traficul, părul ei, toate dispărură, înghițite de teroarea unei morți sigure.

Înainte să poată bolborosi o rugăciune, erau parcate în curbă.

– Este la distanță de câteva clădiri, dar nu se știe niciodată. În plus, dacă mergem pe jos, o să vezi ceva din oraș.

– Cred că mi-am pierdut simțurile în partea de jos a corpului.

Cu un chicotit, Linda-gail îi dădu lui Reece un ghiont.

– Haide. Hai să mergem să facem niște chestii noi.

Poate că picioarele lui Reece tremurau, dar o duseră pe trotuar.

– Câte amenzi încasezi pe an? Nu, câte maşini distrugi în fiecare an?

Plesnind din limbă, Linda-gail îşi trecu braţul pe sub cel al lui Reece.

– Nu fi o bătrânică. O, Doamne, uită-te! Uită-te la haina aia! O târî pe Reece spre vitrina unui magazin ca să admire o haină de piele de culoarea ciocolatei. Pare atât de moale. Probabil că costă vreun milion de dolari. Hai să mergem să o încercăm. Nu, revenim mai târziu. O s-o încercăm după ce vom avea noile coafuri.

– Nu am un milion de dolari.

– Nici eu, dar nu costă absolut nimic ca să o încerc. Cu croiala aia dreaptă, ar arăta mult mai bine pe tine decât pe mine, ceea ce mă enervează. Totuşi, dacă aş avea un milion, ar fi a mea.

– Cred că trebuie să merg să mă aşez.

– Vei fi în regulă. Şi dacă începi să tremuri, am o sticlă în poşetă.

– Ai ... Reece se bâlbâi când Linda-gail o trase mai departe. O sticlă cu ce?

– Martini de mere, în caz că ai nevoie de ceva care să te calmeze. Este atât de bun. Mmmm. Ameţitor. Verifică.

Cu capul învârtindu-i-se, Reece se întoarse în direcţia indicată de Linda-gail şi ochi cowboy-ul cu ghete înalte, subţiri, Levi şi Stetson.

– Delicios, fu părerea Lindei-gail.

– Credeam că eşti îndrăgostită de Lo.

– Am fost, sunt şi voi fi. Dar asta este ca haina, draga mea. Nu costă absolut nimic dacă te uiţi. Să înţeleg că ai făcut mai mult decât să te uiţi la Brody. Sexul este minunat?

– Probabil că voi avea nevoie de martini, dacă lucrurile vor continua aşa.

– Spune-mi doar un lucru. Fundul lui arată gol la fel de bine pe cât arată în jeans?

– Da, da, pot să îți spun că arată bine.

– Știam. Am ajuns. Strânse mai tare brațul lui Reece și o trase înăuntru.

Nu ceru sticla, deși era tentată, și, cât așteptară stilistul, Reece străbătu camera de o duzină de ori.

Nu era la fel de rău ca ultima oară când încercase. Pereții nu păreau să se strângă, iar sunetele nu erau atât de dure încât să îi facă inima să palpite. Iar când stilistul se recomandă ca fiind Serge, nu izbucni în lacrimi, și nu fugi spre ușă.

Bărbatul avea un accent ușor slav și un zâmbet cuceritor care se transformă în îngrijorare când îi luă mâna.

– Păpușă, ai mâinile reci ca gheața. Hai să îți dăm o ceașcă de ceai cald, de plante. Nan! Avem nevoie de o ceașcă de mușețel. Vino cu mine.

Reece îl urmă ca un cățeluș.

El îi indică să se așeze la masa lui, o înfășură într-un halat de culoare verde-mentă și mâinile lui ajunseră în părul ei înainte ca creierul ei să răspundă din nou.

– Nu sunt sigură că …

– Minunată textură, și firul este atât de gros! Foarte sănătos. Ai grijă de el.

– Cred că da.

– Dar unde este stilul? Forma? Uită-te la fața asta, și la tot părul acesta care o acoperă ca o perdea. Ce ai vrea astăzi?

– Eu … Sincer, nu știu. Nu am crezut că voi ajunge atât de departe.

– Spune-mi câte ceva despre tine. Fără inel? Ești singură?

– Da. Da.

– Liberă. Și ești de undeva din Est.

– Boston.

– Mmmm-hmmm. Continuă să îi ridice părul, să îl lase din nou să cadă, studiindu-l. Și ce faci, îngerul meu?

– Gătesc. Sunt bucătar. Ceva înăuntrul ei începu să toarcă, în momentul în care mâinile lui îi masau scalpul. Lucrez cu Linda-gail. Ea va fi în preajmă?

– Este bine. Zâmbi întâlnindu-i privirea lui Reece în oglindă. Ai încredere în mine?

– Eu ... Oh, Doamne. Nu ai nişte diazepam să pun în ceai?

Uitase asta, această satisfacţie. Mâinile din părul ei, ceaiul calmant, revistele cu fotografii lucioase, flecăreala vocilor de femei.

Urma să îşi fileze părul, pentru că Serge voia să facă asta. Probabil că nu îşi permitea asta, dar o va face, oricum. La un moment dat, Linda-gail se agită în jurul ei, cu părul uns şi împachetat în plastic.

– Roşu-vulpe, anunţă ea. O fac. Şi m-am strecurat şi la manichiură. Vrei şi tu una?

– Nu. Nu, nu mai pot altceva.

Se uită peste un exemplar din *Vogue*, până când veni timpul pentru şamponare. Şi pentru tuns.

– Deci, spune-mi despre bărbatul din viaţa ta. Serge începu să-i prindă părul cu clame şi să taie cu foarfeca. Trebuie să fie unul.

– Cred că este. Doamne, avea un bărbat în viaţa ei. Este scriitor. De fapt, abia am început să fim împreună.

– Dorinţă. Excitare. Descoperire.

Un zâmbet trecu peste faţa ei.

– Exact. Este deştept, încrezător în propriile forţe, şi îi place cum gătesc. El ... mda, maschează o incredibilă răbdare sub comentarii energice. Nu mă tratează de parcă m-aş putea sparge în bucăţi, deşi unii au făcut asta. Şi, pentru că el nu o face, nu mă mai gândesc prea des la mine în felul acesta. Ca şi cum aş fi gata să mă sparg, în mii de fărâme.

Serge își ridică foarfeca când ea se aplecă înainte să ia dosarul.

– Mă întreb dacă o recunoști pe femeia asta.

El își puse foarfeca în buzunar și luă desenul ca să îl studieze.

– Nu pot să spun cu siguranță, dar nu cred că a stat vreodată pe scaunul meu. Aș fi încercat să o conving să își scurteze părul – îi lungește fața. Îți aparține?

– Într-un fel. Pot să o arăt în jur, eventual să las o copie a ei aici? Poate că o va recunoaște cineva.

– Sigur că da. Nan!

Nan cea eficientă țâșni și luă desenul. Reece se concentră din nou asupra ei, suficient de mult ca să clipească.

– Oh. Asta este, ah, o mulțime de păr care cade de pe capul meu.

– Nu te îngrijora. Uită-te la tine! Minunat! Se opri din nou și se întoarse ca să o admire pe Linda-gail cea cu părul proaspăt înroșit.

– Îmi *place!* Linda făcu un cerc, arătându-și roșul îndrăzneț și noua tunsoare tinerească. Am fost reinventată. Ce crezi? Ce zici? o întrebă ea pe Reece.

– Este minunat. Chiar fabulos. Roșul îndrăzneț o transforma din mica blondă, drăguță, în femeia fierbinte, provocatoare. Linda-gail, arăți cu adevărat minunat.

– Am dat iama în mostrele de machiaj. Se roti în jurul lui Reece ca să se admire în oglindă. Și chiar arăt minunat. Când ne întoarcem, o să îl caut pe Lo și o să-l fac să sufere. Îmi place tunsoarea asta, este subtilă, dar reală. Și cred că știu unde vrea Serge să ajungă. Ochii tăi par mai mari – de parcă ar mai fi fost nevoie – și fața îți iese mai mult în evidență. Salve pentru tine, Serge. Sexy.

– La dracu', este adevărat, încadrează ochii ăștia minunați. Toată greutatea aia a plecat de pe umerii tăi, de pe

gât. Totuşi, ai şuviţe drăguţe, lungi. Cred că îţi va fi uşor să continui să păstrezi stilul.

Reece se uită la imaginea din oglindă. *Aproape că o recunosc pe femeia asta*, îşi spuse, *aproape* mă *văd pe* mine *din nou.*

Când ochii i se umplură de lacrimi, Serge îşi lăsă foarfeca în jos, uitându-se spre Linda-gail alarmat.

– Nu îi place. Eşti supărată. Nu îţi place.

– Nu, nu, chiar îmi place. Îmi place. A trecut multă vreme de când m-am uitat în oglindă şi am văzut ceva care să-mi placă.

Linda-gail pufni.

– Ai nevoie de mostre de machiaj.

Serge o bătu uşor pe umăr pe Reece.

– O să mă faci să plâng şi eu. Măcar lasă-mă să termin ce am de făcut.

Voia să iasă, să se facă văzută. Avea cea mai bună zi şi trecuse doar o parte. Desigur că nu ar fi trebuit să o lase pe Linda-gail să o convingă să cumpere cămaşa aia, chiar dacă era de un galben delicios. Nu uitase să-i dea vânzătorului o copie a desenului – aşa cum făcuse în fiecare magazin în care Linda-gail o târâse.

Prietena ei avusese dreptate, haina de piele arăta mult mai bine pe Reece. Deşi nu costa tocmai un milion de dolari, depăşea posibilităţile ei.

O tunsoare minunată şi o cămaşă nouă erau recompense suficiente.

Intenţiona să se ducă direct acasă, să se admire, să îşi pună noua cămaşă, să se dichisească. Apoi îl va suna pe Brody să vadă dacă era interesat să vină la cină.

Găsise nişte legume delicioase în piaţa din Jackson şi nişte scoici proaspete. Şi şofran, pe care abia dacă şi-l putea permite. Ar fi nostim să poată pregăti piure cu şofran şi busuioc pentru scoici. Pe urmă brânza Brie şi porcini pentru orez sălbatic.

În timp ce Linda-gail salivase în magazine, Reece străbătuse cu plăcere piața.

Aproape că dansa urcând scările, în timp ce căra bagajele în apartamentul ei. Fredonând, descuie ușa și își spuse că putea să aștepte cu încuiatul ei până când va așeza pungile pe masă.

„Doamne, Reece, o să fii din nou o fată adevărată înainte să îți dai seama." Valsă spre ușă și o încuie. Apoi hotărî că toate celelalte puteau aștepta până după ce se va mai uita încă o dată la fericita ei figură.

Făcu piruete în drum spre baie, doar pentru plăcerea de a-și simți părul scurtat, mișcându-se mai ușor.

Sângele din fața ei se scurse, toți mușchii i se încordară, în momentul în care se uită în oglindă.

Desenul era în așa fel trasat, încât se uita la fața unei femei moarte, în loc să o vadă pe a ei. Pe pereți, pe podea, pe pudriera mică, scrisă din nou, și din nou, cu marker roșu, strălucitor ca sângele, o singură întrebare.

ASTA SUNT EU?

Tremurând, se prăbuși în prag și se strânse ghem.

Trebuia să fi ajuns acasă până acum, își spunea Brody, în timp ce conducea în jurul lacului. Oricum, cât timp îi trebuia cuiva ca să scape de păr? Nu îi răspundea la telefon și se simțea ridicol pentru că o sunase de patru ori în ultima oră.

La naiba, îi era dor de ea. Și asta era chiar mai ridicol. Nu îi fusese niciodată dor de nimeni. În afară de asta, fusese plecată doar câteva ore. Opt ore și jumătate. O mulțime de alte zile trecuseră fără să o vadă.

Dar în ultimele zile, știa că este exact dincolo de râu, că putea să treacă pe acolo să o vadă, dacă voia.

Nu îşi permisese să încerce să o sune pe mobil, ca un idiot prins în plasă, care nu poate sta departe de o femeie o zi fără să îi formeze numărul. Fără să îi audă vocea.

Va merge la Joanie pentru o vreme, va sta pe acolo, poate va bea o bere. Şi se va uita după ea. Din când în când.

Nu trebuia să ştie nimeni asta.

Îi observă maşina în locul obişnuit şi îşi imagină că norocul lui era acasă. Va merge direct sus, îi va spune că fusese nevoit să vină în oraş pentru ... ce? Pentru pâine.

Oare avea pâine acasă? Nu îşi putea aminti. Pâinea va fi acoperirea lui, şi va rămâne la ea.

Voia să o vadă, să îi simtă parfumul. Voia să îşi pună mâinile pe ea. Dar nu trebuia să ştie că în ultima oră s-a învârtit în jurul cabanei ca un cățel pierdut.

Intrase în joc, îşi dădu seama el, în timp ce parca. Inventa scuze pentru a veni în oraş să o vadă.

Şi *asta* îl făcu să se simtă ca un idiot prins în plasă.

Ca să compenseze, trebuia să fie supărat pe ea. Pentru că părea o idee mai bună, îşi puse o privire posomorâtă pe față în momentul în care urcă scările şi bătu cu nerăbdare în uşa ei.

– Sunt Brody, strigă el. Deschide.

Îi luă atâta timp ca să deschidă, încât privirea posomorâtă se transformă într-o sprânceană ridicată de îngrijorare.

– Brody, îmi pare rău, eram culcată. Mă doare capul.

El încercă clanța, dar aceasta nu cedă.

– Deschide uşa.

– Zău, se transformă în migrenă. Vreau doar să dorm ca să îmi treacă. O să te sun eu mâine.

Nu îi plăcea vocea ei.

– Deschide uşa, Reece.

– Bine, bine, bine. Yala se răsuci şi ea apăru în cadrul uşii. Întâmpini vreo problemă în a înțelege limba pe care o

vorbim aici? Mă doare capul; nu vreau companie. Şi cu siguranţă nu mă simt în stare să încălzesc cearşafurile.

El lăsă vorbele ei să treacă pentru că era palidă ca ceara.

– Nu eşti una din femeile alea care devin ciudate dacă nu le reuşeşte tunsoarea, nu?

– Sigur că sunt. Oricum, mie mi-a ieşit o tunsoare frumoasă. O tunsoare extraordinară. Ca să iasă aşa, am avut parte de o zi lungă şi de o porţie considerabilă de stres. Acum sunt obosită şi vreau să pleci ca să mă pot întinde în pat.

Privirea lui trecu peste, şi se opri la pungile care erau aşezate pe masă.

– De cât timp te-ai întors?

– Nu ştiu. Doamne. Poate de vreo oră.

Durere de cap, la dracu'. O cunoştea suficient de bine ca să ştie că ar fi putut să-şi piardă un braţ şi tot ar fi aranjat cumpărăturile, în minutul în care ar fi intrat pe uşă.

– Ce s-a întâmplat?

– Doamne, nu vrei să *termini?* M-am culcat cu tine, bine, şi a fost minunat. Îngerii au plâns în hohote. O să o facem din nou cât de curând. Dar asta nu înseamnă că nu am dreptul la nenorocita mea de intimitate.

– Adevărat, spuse el calm, pentru a contrasta cu tonul ei furios. Şi o să îţi las o mulţime de intimitate, imediat ce îmi spui ce dracu' se întâmplă. Ce dracu' ai făcut cu mâinile tale?

Îi luă una, îngrozit pe moment că erau pătate cu sânge.

– Ce dracu'? Este cerneală?

Ea începu să plângă, în tăcere. Nu văzuse niciodată nimic mai tulburător decât simplele lacrimi care îi curgeau pe obraji, în timp ce nu scotea niciun sunet.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Reece, ce s-a întâmplat?

– Nu pot să o şterg. Nu pot să o şterg şi nu îmi aduc aminte să o fi făcut eu. Nu îmi aduc aminte şi nu iese.

Îşi acoperi faţa cu mâinile mânjite. Nu rezistă când el o ridică şi o duse pe pat, legănând-o în braţele lui.

17

Porțiuni ale pereților și ale podelei erau mânjite, acolo unde se chinuise să le șteargă, cu un prosop ud aruncat acum în cadă. Bănuia că prosopul era distrus, ceea ce o va supăra când va fi suficient de calmă ca să se gândească la asta.

Smulsese desenul din oglindă, lăsând bucăți rupte de hârtie și bandă adezivă, îl mototolise și îl aruncase în coșul de gunoi de lângă chiuvetă.

Aproape că o putea vedea apucând cu frenezie prosopul de pe sfoară, scufundându-l în chiuvetă, ca să-l înmoaie în apă, frecând, frecând, frecând, în timp ce apa curgea și stropea, iar respirația ei ieșea cu hohote și suspine.

Iar mesajul era clar de o duzină de ori.

ASTA SUNT EU?

El continuă să cerceteze pereții.

– Unde este markerul roșu?

– Eu ... nu știu. Probabil că l-am pus la loc.

Cu ochii încețoșați de durerea de cap și de lacrimi, se duse înapoi la bucătărie și deschise un sertar.

– Nu este aici. Cu un alt efort disperat, deschise un altul, și apoi un altul.

– Oprește-te.

– Nu este aici. Probabil că l-am luat cu mine, l-am aruncat. Nu-mi amintesc. Exact ca de celelalte dăți.

Ochii lui se îngustară.

– Ce alte dăți?

– Cred că o să mă îmbolnăvesc din nou.

– Nu, nu o să se întâmple.

Ea trânti sertarul și din ochii roșii de plâns țâșni furie.

– Nu-mi spune ce sunt sau ce nu sunt.

– Nu o să te îmbolnăveşti, îi repetă el, pentru că nu mi-ai spus despre celelalte dăți. Hai să stăm jos.

– Nu pot.

– Bine, vom sta în picioare. Ai nişte coniac?

– Nu vreau coniac.

– Nu te-am întrebat dacă vrei. Începu să deschidă singur dulapurile, până când găsi o sticlă mică.

În alte circumstanțe, i-ar fi jignit simțurile estetice pentru că turna coniac într-un pahar de suc.

– Dă-l peste cap, Slăbănoago.

Poate că era supărată, poate că era în ghearele disperării, dar Reece ştia când nu are rost să-l contrazică. Luă paharul, sorbi cele două degete de coniac dintr-o singură înghițitură şi se cutremură.

– Desenul. Poate că sunt eu.

– Cum ți-ai dat seama?

– Dacă mi-am imaginat?... Am mai trecut prin violențe.

– Ai fost şi sugrumată?

– Nu, a luat o altă formă. Cu o lovitură, aşeză paharul jos. Cineva a încercat să mă ucidă odată şi mi-am petrecut ultimii doi ani aşteptând ca altcineva să o facă din nou. Este o oarecare asemănare între mine şi femeia din desen.

– Pentru că sunteți amândouă femei şi că aveți ambele părul lung, închis la culoare. Încruntându-se puțin, întinse mâna ca să îi atingă vârfurile părului care acum îi ajungeau la câțiva centimetri deasupra umerilor. Nu este fața ta.

– Dar nu am văzut-o foarte bine.

– Dar ai văzut-o.

– Nu *ştiu*.

– Eu ştiu. Cum ştia că ea nu avea cafea, deschise frigiderul şi rămase plăcut surprins să vadă că îi cumpărase berea pe care o bea el de obicei. Scoase una şi o desfăcu. Ai văzut oamenii ăia lângă râu.

– Cum poți să fii sigur? Tu nu i-ai văzut.

– Te-am văzut pe tine, spuse el simplu. Dar hai să ne întoarcem. Ce alte lucruri spui că nu îți amintești?

– Nu îmi amintesc să fi făcut semne pe harta mea sau să fi descuiat și lăsat ușa deschisă în miezul nopții, să fi pus nenorocitele de boluri în debara și bocancii și rucsacul în dulapul din bucătărie. Sau să îmi fi împachetat hainele în sac. Și mai sunt și alte lucruri, mărunte. Trebuie să mă întorc.

– Să te întorci unde?

– Nu mă simt mai bine. Trebuie să mă întorc la spital.

– Prostii. Ce vrei să spui cu împachetatul lucrurilor?

– Am venit într-o noapte – noaptea în care am fost la Clancy cu Linda-gail, și toate lucrurile mele erau împachetate. Totul era împachetat, în sac. Probabil că am făcut asta în dimineața aia, sau într-una din pauze. Nu îmi amintesc. Altă dată, am găsit în frigider lanterna pe care o țin lângă pat.

– Odată mi-am găsit și eu portofelul acolo.

Reece suspină.

– Nu este același lucru. Eu nu pun lucrurile în altă parte. Niciodată. Cel puțin... nu când sunt conștientă, nu când sunt sănătoasă. Cu siguranță nu este normal să scot bolurile din bucătărie și să le pun pe raftul din dulapul cu haine. Nu pun lucrurile în altă parte, pentru că nu pot funcționa dacă nu știu cu exactitate unde sunt toate. Și, în acest moment, nu funcționez.

– Alte prostii. Brody se uită în punga cu cumpărături. Ce sunt frunzele și ierburile astea?

– Sunt verdețuri. Își masă tâmplele dureroase. Trebuie să plec. Asta îmi spuneam când am împachetat. Probabil că asta mi-am spus tot timpul, acolo, la pândă, prefăcându-mă că totul este pe cale să revină la normal.

– Ai văzut cum a fost ucisă o femeie în timp ce te plimbai. Nu este tocmai normal. În acel moment, am avut îndoieli, dar acum ...

– Ai avut?

– Nu dacă ai văzut-o, ci dacă era moartă. S-ar fi putut ridica şi pleca de acolo, dar şansele sunt minime.

– Mă asculţi? Ai văzut ce am făcut dincolo? Îşi flutură o mână spre baie.

– Şi dacă nu ai făcut-o?

– Atunci cine naiba? explodă ea. Sunt instabilă, Brody, pentru numele lui Dumnezeu. Am halucinaţii despre crime şi scriu pe pereţi.

– Şi dacă nu ai? repetă el, cu acelaşi ton egal. Ascultă, dacă ai văzut exact ceea ce spui că ai văzut?

– Şi dacă am văzut? Nu schimbă cu nimic situaţia.

– Schimbă totul. Ai văzut vreodată *Gaslight*?

Ea îl privi lung.

– Poate că din cauza asta sunt atrasă de tine. Eşti la fel de nebun ca şi mine. Ce legătură are *Gaslight* cu regresul meu la stadiul de fugă şi la scrisul în baie?

– Dacă nu eşti tu cea care a scris în baie?

Inima o durea; stomacul era o rană din cauza frământărilor. Prea obosită ca să meargă până la un scaun, se aşeză direct pe podea şi se sprijini de frigider.

– Dacă tu crezi că cineva se joacă de-a Charles Boyer cu mine, atunci *eşti* la fel de nebun ca şi mine.

– Ce te sperie mai tare, Reece? Se ghemui ca să fie la acelaşi nivel cu ea. Să crezi că treci printr-o nouă cădere, sau că cineva vrea să crezi asta?

Reece se cutremură.

– Nu ştiu, spuse ea.

– Urmăreşte-mă puţin. Ai văzut cum o femeie este ucisă, un act la care nu a mai asistat nimeni altcineva. Ai dat o declaraţie, şi lumea a aflat. Dacă şi criminalul a aflat – sau, aşa cum am crezut la început, te-a văzut – şi-a dat seama că nu a scăpat. Îşi acoperă urmele, sigur, dar nu a scăpat de tot.

– Pentru că există un martor, şopti ea.

– Da. Dar singurul martor are o istorie cu probleme psihologice, care îşi au rădăcina în violenţă. Se poate folosi de asta. Oricum, nu toată lumea o crede – este nouă în oraş şi cam instabilă. Dar, din moment ce este insistentă, de ce să nu o împingă puţin spre starea de insolvabilitate?

– Doamne. De ce nu mă împuşcă în cap, ca să termine odată?

– Dacă se va mai întâmpla o altă crimă, oamenii vor începe să te creadă.

– Post-mortem.

– Sigur. Dă-i câteva ghionturi, îşi zice şi sunt şanse să facă un lucru ciudat. Cedează, aleargă goală pe stradă, fredonând cântece la modă, sau fuge şi are o cădere în altă parte. Oricum ar fi, credibilitatea ei ca martor la crimă va fi zdruncinată.

– Dar este ...

– Nebunie? Nu, nu este. Este foarte inteligent şi gândit la rece.

– Deci, în loc să cred că am probleme mentale dezastruoase, vrei să cred că un criminal mă urmăreşte, intră în apartamentul meu şi încercă să mă inducă în eroare.

Brody sorbi din bere.

– Este o teorie.

La un moment dat, în timp ce digera varianta pe care i-o spusese, Reece îşi simţi gâtul uscat ca deşertul.

– Prima variantă era mult mai uşoară. Am mai fost, în fond, în spital.

– Sunt sigur de asta. Dar nu poţi să alegi calea cea mai uşoară.

– Este un lucru ciudat să i-o spui unei persoane care a fugit de absolut orice, chiar şi de ea însăşi, cea mai mare parte a anului.

– Dacă aşa vezi tu lucrurile, poate că eşti puţin cam sleită.

Se ridică şi îi întinse o mână ca să o ajute să se ridice în picioare. După un moment de ezitare, ea o apucă. Şi îl înfruntă.

– Cum vezi lucrurile?

– Mă uit la o femeie care a supravieţuit. Prietenii ei au fost ucişi – unul chiar în faţa ei, iar ea este împuşcată şi lăsată să moară. Prizonieră în întuneric, sângerând. Tot ceea ce cunoştea şi preţuia îi fusese luat, fără niciun motiv, aşa că a rămas cu un simţ al siguranţei destul de zdruncinat şi cu un dezechilibru al ceea ce unii ar numi sănătate mentală. După doi ani este aici, pentru că şi-a croit drumul înapoi, pas cu pas, în propriul ei ritm, în propriul stil. Cred că este unul din cei mai puternici oameni pe care îi cunosc.

Ea inspiră şi expiră zgomotos.

– Bănuiesc că nu ieşi prea des din casă.

– Uite. El îi zâmbi punându-şi degetul pe fruntea ei. Chiar aici. Pune nişte lucruri cap la cap. Ar fi mai bine să rămâi la mine peste noapte.

– Nu pot să accept asta.

– Ba da. El scotoci în punga cu cumpărături. Asta ar trebui să fie cina?

– Oh, *la dracu'!* Scoicile.

El ştiu că îşi revenise când se repezi la pungă şi o dădu jos.

– Slavă Domnului că am pus lângă ele o pungă cu gheaţă. Mai sunt încă reci.

– Îmi plac scoicile.

– Nu cred că e mâncare care să nu îţi placă. Apoi îşi încrucişă mâinile pe masă şi închise ochii. Nu mă laşi să mă prăbuşesc. Pur şi simplu nu vrei să mă laşi.

– Ţi-am mai spus o dată, femeile isterice mă plictisesc.

– Mi-ai mai spus altă dată că îţi plac nevroticele.

– Da, ți-am spus. Dar nu numai că există o diferență între isterie și nevroză, dar nici măcar nu ești suficient de nevrotică pentru mine. Așa că am de gând să mă folosesc de tine până apare ceva mai bun.

Ea își frecă ochii în care simțea că are nisip.

– Este corect.

– Poți încă să îmi gătești.

– Mulțumesc. Își lăsă mâinile în jos și se uită la el. M-ai ținut în brațe în timp ce plângeam. Plictisitor pentru tine.

– Nu erai isterică. Sufereai. Numai să nu devină un obicei.

– Te iubesc. M-am îndrăgostit de tine.

Timp de zece secunde lungi, nu auzi absolut nimic, iar când el vorbi, simți o urmă ușoară de teamă amestecată cu una de supărare.

– La dracu'. Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită.

Reece râse în hohote.

– Tocmai de-asta. Probabil că mi-am pierdut mințile. Nu îți face griji, Brody.

Se întoarse, observând că el se uita la ea cu respectul plin de prudență al unui bărbat căruia i s-a arătat o bombă.

– Sub toate acele nevroze, sunt o femeie sensibilă, modernă. Nu ești responsabil de fiecare gând care îmi trece prin cap. Terapeutul meu este cel care m-a convins să țin un jurnal, continuă ea, în timp ce împacheta lucrurile de care avea nevoie. Să îmi pun gândurile, emoțiile – cele pe care nu le pot articula – pe hârtie. M-a ajutat să fac asta și mi-a fost mult mai ușor să le articulez. Ca în momentul acesta, de exemplu.

– Amesteci adevărul cu un simț al recunoștinței total nepotrivit și cu faptul că există atracție între noi.

– Poate că în capul meu sunt lucrurile amestecate, dar inima mea este în regulă. Dar, dacă asta te sperie, pot să o sun pe Linda-gail să stau la ea până când îmi dau seama ce vreau să fac.

– Hai, ia-ți ceea ce ai nevoie, spuse el brusc. Inclusiv tot ce îți trebuie ca să gătești chestiile astea.

Nu era îndrăgostită de el, își spuse Reece, însă faptul că *se gândea* la asta îl făcuse să se îngrijoreze. Uită-te la el, încerca să o ajute – ceea ce probabil reprezenta prima lui greșeală – și acum ea complica totul. Exact ca o femeie.

Îl sufoca.

Cel puțin acum nu mai vorbeau despre asta. Și nu se gândea că se simte din nou rău din cauza celor întâmplate în apartament.

Așa cum el intuise, faptul că îi pregătea cina o calmase. Pentru el asta făcea scrisul, așa că înțelegea cum funcționează. Să te pierzi în muncă, și să te îndepărtezi de ceea ce te deranjează.

Dar trebuia să se ducă înapoi, pe tărâmul mlăștinos a ceea ce se petrecuse. Dacă teoria lui rămânea în picioare, atunci avea probleme.

– Vrei puțin vin? o întrebă el.

– Nu. Mă mulțumesc cu apa. Aranjă patul de verdețuri, îl acoperi cu bucăți de morcov tăiate în rondele, totul pe farfurii mici. Restul va fi gata în câteva minute, așa că putem începe cu asta.

Își închipui că el mâncase mai multă salată în aceste ultime două săptămâni decât în mod normal în vreo șase.

– Joanie o să facă o criză când va vedea baia.

– Atunci vopsește-o.

Reece își începu salata.

– Nu pot să vopsesc dalele, podeaua.

– Probabil că Mac are niște dizolvant, sau ceva asemănător. Locul nu este tocmai un palat, Slăbănoago. Oricum trebuiau făcute ceva reparații.

– Brody, am mai pierdut timp înainte. Și am avut și pierderi de memorie.

– Asta nu înseamnă că ți se întâmplă și acum, nu? Am stat în preajma ta mult timp în ultimele două săptămâni. Nu am observat vreodată să mergi în somn sau să redecorezi pereții cabanei cu mesaje din subconștientul tău. Nu te-am văzut făcând nimic ciudat, în afară de faptul că mi-ai făcut o altă ordine în dulapurile din bucătărie.

– Am făcut ordine, îl corectă ea. Ca să reorganizezi ceva, trebuie să fi fost la început măcar ceva ce seamănă cu ordinea.

– Eu îmi puteam găsi lucrurile. Mai devreme sau mai târziu. La dracu', era o chestie destul de bună, își zise el gustând din salată. A menționat cineva de la Joanie că ai făcut ceva ciudat?

– Joanie crede că sunt ciudată pentru că am insistat că am nevoie de okra ca să fac supă minestrone.

– În fond, okra este băiatul ciudat al legumelor. Când ți s-au întâmplat lucruri de genul acesta în Boston, ai fost întotdeauna singură?

Se ridică să termine ultimele retușuri la mâncare.

– Nu. Mă simțeam întotdeauna și mai rău, pentru că se putea întâmpla oriunde, în orice moment. După ce am ieșit din spital – prima dată – am stat cu bunica mea. M-a dus la cumpărături. Mai târziu, am găsit un tricou maro, îngrozitor, în dulapul meu și am întrebat-o al cui este. Am văzut că era ceva în neregulă după felul în care se uita spre mine, și, când am insistat, mi-a spus că eu îl cumpărasem. Că avusesem o discuție în privința asta, pentru că ea știa că nu este genul meu. Îi spusesem, ei și vânzătoarei, că îmi trebuie pentru că era antiglonț.

Întoarse scoicile cu o mișcare îndemânatică din încheietură.

– Altă dată, a venit la mine în cameră în miezul nopții, pentru că a auzit un întreg tărăboi. Îmi băteam geamul în cuie. Nu îmi amintesc să fi luat ciocanul și cuiele. Am sfârșit prin a plânge, în timp ce ea mă ținea în brațe.

– Ambele incidente îmi par a fi acțiuni defensive. Erai speriată.

– A fi speriat nu este o justificare. Şi au mai fost şi alte incidente. Aveam nopți de teroare, în care auzeam lovituri, focuri de armă, țipete. Încercam să dărâm uşile. Într-una din nopți, m-am urcat pe fereastră – una la fel ca cea pe care am încercat să o bat în cuie. Un vecin m-a găsit pe stradă, în cămaşă de noapte. Nu ştiam unde sunt şi cum am ajuns acolo.

Aşează o farfurie în fața lui Brody.

– Atunci m-am internat în spital. Acum ar putea fi o recidivă.

– Care se manifestă numai când eşti singură? Nu cred asta. Lucrezi la Joanie vreo opt ore, cinci sau şase zile pe săptămână. Petreci timp cu mine, cu Linda-gail, prin oraş. Dar nu ai avut – cum să îi spun – niciun episod, cu excepția propriului apartament, când nu este nimeni prin preajmă. *Gaslight*.

– Eşti cumva Joseph Cotten?

– Îmi place o femeie care ştie filmele clasice. Îi atinse mâna, doar o trecere scurtă a degetelor. Mai este unul, *Văduva ascunsă*.

– Jimmy Stewart vede o crimă în curtea unui alt apartament, în timp ce zace cu un picior rupt. Îngândurată, se aşează la masă. Nu vede nimeni nimic, nu îl crede nimeni. Nici măcar Grace Kelly. Nici măcar prietenul lui, polițistul, stai, stai, lasă-mă un minut…

– Wendell Corey.

– La naiba. Sau era întotdeauna încântătoarea Thelma Ritter. Nu crede nimeni că Raymond Burr şi-a ucis soția.

– Nu există nicio dovadă care să susțină acuzația eroului. Nu există cadavru, nu sunt semne de luptă, nici sânge. Iar Jimmy se poartă puțin cam ciudat.

– Deci, în lumea ta, sunt prinsă într-un amestec de *Gaslight* şi *Văduva ascunsă*.

– Ai grijă cu tipii care seamănă cu Perry Mason şi au un accent franţuzesc.

– Mă faci să mă simt mai bine. Acum două ore ... Trebui să se oprească, să îşi apese degetele pe ochi. Eram încovrigată pe podea, scâncind. Doar că nu îmi sugeam degetul. Aproape că o luam de la început.

– Nu, au fost doar nişte accidente. Şi te-ai ridicat din nou. Asta înseamnă că ai curaj.

Ea îşi lăsă mâinile în jos.

– Nu ştiu ce să fac.

– În momentul acesta ar trebui să mănânci scoici. Sunt al naibii de gustoase.

– Bine. Luă o bucată. Avea dreptate. Erau al naibii de gustoase. Am luat un kilogram şi jumătate în greutate.

– Un kilogram şi jumătate!

– Asta pentru că gătesc mai mult. Nu doar la Joanie, ci şi aici.

– Dacă pot face ceva.

– Fac sex cu regularitate.

– Repet, dacă pot face ceva.

– M-am tuns şi am fost la stilist.

– Am observat.

Îşi arătă capul. Dacă ar fi vrut să îşi arate dinţii, i-ar fi trebuit un cleşte.

– Deci, îţi place sau nu?

– Este în regulă.

– Oh, te rog, opreşte-te. Făcu un semn larg cu mâna. Trebuie să fii atât de exagerat cu complimentele?

– Sunt genul de bărbat exagerat.

Ea îşi strecură degetele prin păr.

– Mie îmi place. Dacă ţie nu, ar trebui să o spui.

– Dacă nu mi-ar fi plăcut, aş fi spus-o. Sau aş fi spus că este problema ta dacă vrei să ai pe cap un păr care arată ca dracu'.

– Exact asta ai spune, replică ea. Faptul că sunt cu tine este benefic pentru mine. Îmi place să fiu cu tine, să vorbesc cu tine. Îmi place să îți gătesc şi să mă culc cu tine. Mă simt ca şi cum ... Nu voi spune *aşa cum eram*, pentru că nu voi mai fi niciodată aşa.

– Poate că nici nu trebuie.

– Nu. Nu trebuie. M-am simțit mai degrabă aşa cum am sperat să fiu, de când am început relația cu tine. Dar amândoi ştim că ar fi mai inteligent, mai sănătos, pentru toată lumea, ca tu şi cu mine să ne îndepărtăm un pas unul de celălalt.

El se încruntă în timp ce tăia o scoică.

– Ştii ce, dacă asta are legătură cu faptul că te crezi îndrăgostită de mine, şi că totul devine prea apropiat...

– Nu este. Luă un dumicat. Ar trebui să te consideri norocos că m-am îndrăgostit de tine, chiar dacă sănătatea mea mentală se află sub semnul întrebării. Poate că multe femei te găsesc atrăgător din punct de vedere sexual, dar ar fi puse pe fugă de natura ta irascibilă.

– Copiii de trei ani sunt irascibili.

– Exact. Nu-i vorba de sentimentele mele față de tine, este vorba de situație. Dacă trec printr-o regresie, nu sunt cea mai bună miză nici măcar pentru o relație cât de cât normală. Dacă tu ai dreptate şi există, ei bine, forțe din afară, atunci sunt o miză şi mai nepotrivită.

El îşi ridică berea, şi sorbi în timp ce se gândea.

– Dacă eşti o cauză pierdută şi dau înapoi, înseamnă că nu pot face față chestiilor dure. Iar dacă cineva încearcă să te facă să crezi că eşti o cauză pierdută, situația este aceeaşi. Am trecut de faza în care am descoperit totul. În plus, nu am să renunț la mâncare şi la sex.

– Destul de corect. Dar, dacă mai târziu te răzgândeşti, nu o să am nimic împotrivă. Se întinse să îşi ia bolul cu apă pe care şi-l adusese, acelaşi pe care îl folosea pentru apă minerală şi felii subțiri de lămâie.

El îi apucă mâna peste masă, aşteptând până când privirea ei se ridică spre a lui.

– Nu este vorba doar de mâncare şi sex. Am... Ce, sentimente? se întrebă singur. Sentimente ar putea însemna al naibii de mult. Mă interesează ceea ce se întâmplă cu tine.

– Ştiu.

– Bine. Atunci nu trebuie să analizăm şi să facem o disecţie a acestui lucru în următoarea oră şi jumătate. Îi simţea mâna moale în a lui, delicată. O lăsă jos, dar o păstră pe a lui deasupra, pe masă. O să găsim o cale de ieşire, Reece.

În clipa aceea, cu mâna lui încălzindu-i-o pe a ei, îl credea.

După ce terminară de mâncat şi de aranjat lucrurile în bucătărie, şi ea se aşeză cu ceaiul care îi plăcea, el trecu la mişcarea următoare.

– Crezi că eşti în regulă dacă rămâi aici o oră, singură?

– De ce?

– Mă gândeam să trec pe la Rick. Vreau să mergem să vedem apartamentul tău.

– Nu. Îşi scutură capul, uitându-se spre flăcările focului pe care el îl aprinsese în camera de zi. Nu crede că am văzut acele lucruri. A făcut ceea ce meseria lui îi spune să facă, şi, din punctul lui de vedere, a făcut-o bine. Dar nu mă crede. Azi-dimineaţă am trecut pe la biroul lui. L-am văzut, i-am văzut şi pe Debbie, şi pe Hank. Când am scos desenul şi i-am spus că mă duc în Jackson Hole, am citit pe faţa lor doar milă.

– Dacă cineva a intrat în apartamentul tău...

– Dacă a făcut-o, n-o vom putea demonstra niciodată. Doar am schimbat yala.

– Yalele pot fi deschise. Sau se pot face dubluri după chei. Unde îţi ţii cheile?

– În buzunarul genții mele.

– Și când lucrezi?

– În același buzunar sau, dacă nu o am cu mine, în buzunarul hainei. În buzunarul din dreapta, pentru că sunt dreptace, dacă vrei detalii.

– Unde îți lași geanta și haina când lucrezi?

– În biroul lui Joanie. Are o dublură după chei în dulapul de pe perete. Nu cred că vom ajunge la concluzia că am confundat-o pe Joanie cu un bărbat și că și-a ucis iubita lesbiană, după care s-a strecurat în apartamentul meu ca să mă chinuie.

– Nu ar fi greu pentru nimeni să se strecoare în birou, să ia mulajul cheilor și să își facă una.

Cana îi tremură în mână, înainte să o lase jos.

– Crezi că este vorba de cineva din Fist?

– Posibil. Poate a fost cineva care era în zonă în timp ce se întâmplau toate astea și care a așteptat până a ieșit totul la iveală – ceea ce s-a întâmplat repede – adică faptul că ai văzut ceva.

– Dar nimeni nu recunoaște femeia.

– Nu am spus că ea era de aici sau de prin zonă.

Reece se lăsă pe spate.

– Nu. Nu, nu ai spus. Cred că doar am presupus că, dacă el nu-i de aici, atunci, nu este nici ea.

– Poate da, poate nu. Ar putea fi cineva din Fist sau care vine aici în mod repetat. Sau cineva care a venit să stea cu cortul, să vâneze, să meargă cu barca prin zonă. Cineva care știe să își acopere urmele, ceea ce pentru mine elimină indivizii din oraș. Cine știa că astăzi vei fi plecată aproape întreaga zi?

– Cine nu știa?

– Da, așa merg lucrurile. Ar trebui să facem un fel de reconstituirea a timpului, se gândi el. Spui că ții un jurnal.

– Corect.

– O să arunc o privire peste el.

– Nu în viața asta, și nici în oricare alta.

El începu să se încrunte, apoi zâmbi.

– Sunt și eu în el?

– Sigur că nu. Cine a mai auzit ca o femeie să scrie în jurnalul ei despre un bărbat de care este atrasă și/sau despre încercările lor sexuale? Este irațional.

– Poate că aș putea citi doar despre încercările sexuale, ca să fiu sigur că ai prins toate detaliile.

– Le-am prins. O să mă uit prin el, să notez datele la care s-au întâmplat diverse evenimente, cele pe care le-am descris.

– Bine, dar nu în noaptea asta. Arăți stoarsă. Du-te în pat.

– Mă pot întinde aici câteva minute.

– Va trebui să te car, după ce vei adormi. Vreau să mă duc în birou, să mai scriu puțin.

– Oh. Privirea ei se îndreptă spre ușa din față. În regulă, poate...

– După ce verific încuietorile. Du-te în pat, Slăbănoago.

Era o prostie să pretindă că nu era epuizată, așa că se ridică în picioare.

– Mâine-dimineață sunt în tura de mic dejun. O să încerc să nu te trezesc când mă scol.

– Apreciez.

– Mulțumesc pentru umăr, Brody.

– Nu mi-ai folosit umărul.

Ea se aplecă și își lipi buzele de ale lui.

– Ba da, l-am folosit. De vreo douăsprezece ori, numai în seara asta.

Știa că va verifica ușile, pentru că îi spusese că o va face. Și, chiar în timp ce se îndrepta spre pat, îi auzi pașii pe

trepte. Când aruncă o privire, lumina era aprinsă în biroul lui şi se auzea deja sunetul de *clic-clac* al tastaturii.

Faptul că ştia că el este acolo o făcu să se poată strecura în pat; lăsase uşa dormitorului deschisă şi descuiată.

Faptul că ştia că el este acolo o făcu să îşi poată închide ochii şi să adoarmă.

18

Brody se ghemui în faţa uşii apartamentului lui Reece, cu o lanternă şi o lupă.

Se simţea puţin ridicol.

Deşi credea că dormitul dimineaţa era unul din cele mai mari avantaje, se trezise odată cu ea. Îi ignorase teoriile conform cărora ea ar fi putut să meargă cu uşurinţă din cabană până la restaurant.

Desigur, se gândi el, asta nu constituia absolut nicio problemă pentru o femeie care ar putea sau nu să aibă un criminal care îi urmăreşte mişcările, în întuneric, de la vreo două mile, ca un personaj idiot dintr-un film de groază, prost.

Pe urmă, nu numai că termină primele două căni dintr-un ibric cu cafea proaspătă când o conduse la Joanie, ci mâncă slănină, ouă şi cartofi prăjiţi, înainte ca localul să se fi deschis.

Nu era o afacere tocmai rea.

Acum stătea ghemuit pe jos, jucându-se de-a detectivul. Din moment ce nu era expert în ceea ce priveşte intrarea prin efracţie, nu putea fi absolut sigur că încuietoarea nu fusese atinsă şi deschisă, dar el nu vedea niciun fel de urme.

Din nou, se gândi să nu ţină cont de părerea ei şi să-l aducă pe şerif, deşi nu credea că în acest moment Rick ar fi putut face mai mult decât el.

Şi mai era problema încrederii, se gândi el în timp ce se sprijini pe călcâie. Ea avea încredere în el şi dacă ar trece peste părerea ei cu privire la acest lucru, ar încălca această încredere.

Pretinde că este îndrăgostită de el – dar fără presiuni. Femei. Pur şi simplu amesteca excitarea şi... prietenia cu cuvântul care începe cu litera *I*. În plus, era şi vulnerabilă din cauza lucrurilor prin care trecuse. Prin care încă mai trecea.

Se ridică şi scoase cheia pe care Reece i-o dăduse şi o privi lung, ţinând-o în palmă.

Încredere. Ce ar trebui să facă?

Descuie uşa şi păşi înăuntru.

Plutea un parfum în aer – uşor şi subtil. Reece. Acum l-ar fi recunoscut oriunde. Şi se surprinse că este, în mod iraţional, furios pentru că oricine ar intra în casa ei ar simţi acelaşi parfum personal.

Lumina se strecura prin ferestre, pentru a cădea pe podeaua goală, pe mobila veche, pe cuvertura de un albastru strălucitor pe care ea o cumpărase pentru patul din apropiere.

Nu putea decât să se gândească la faptul că merita mai mult. Probabil că o putea ajuta dându-i câţiva dolari pentru a cumpăra un covor – pentru numele lui Dumnezeu –, nişte vopsea.

„Cobori pe o frânghie alunecoasă, Brody", zise el. „Cumpără unei femei un nenorocit de covor, şi următorul lucru pe care şi-l va dori va fi un inel."

La urma urmei beneficia de o privelişte pe care nu o putea cumpăra cu toţi banii din lume. Cine avea nevoie de covoare sau de vreo două tablouri decente pe pereţi, când avea munţii desenaţi pe cer, dincolo de ferestre, şi lacul, o piscină adusă la uşă?

Îi deconectă calculatorul şi îl aşează în cutia lui, pentru a-l lua cu el. Ea avea nevoie de cel puţin încă o noapte, departe de locul acesta. Măcar să îşi aibă lucrurile în jurul ei.

Încet, deschise sertarul micului birou pe care probabil că Joanie îl cumpărase pentru Reece. Înăuntru găsi două creioane rupte în două, un Magic Marker negru şi un album subţire, învelit în piele, unul din acelea pe care oamenii obişnuiesc să îl poarte cu ei, cu fotografiile copiilor lor sau ale animalelor preferate. Curios, îl deschise.

Fotografia unei femei aprige, mai în vârstă, aşezată pe o bancă în ceea ce părea a fi o grădină bine îngrijită, având X-uri groase, negre trasate peste faţă. Erau mai multe. Aceeaşi femeie, cu o cămaşă albă, pantaloni negri, ţinând un pudel de mărimea unui timbru. Un cuplu în haine de sărbătoare şi câţiva oameni cu pahare de şampanie în mâini. Un bărbat cu braţele larg întinse în faţa unui cuptor mare, în perete.

Toţi aveau X-uri mari trasate peste faţă.

În ultima, Reece se afla în mijlocul unui grup. Restaurantul, concluzionă Brody. Maneo. Faţa ei era singura nemarcată, şi strălucea de zâmbet.

Sub fiecare persoană, mic, elegant tipărit, era un singur cuvânt: MOARTE. Iar sub imaginea ei era scris: NEBUNĂ.

Oare ea îl găsise deja? se întrebă el. Spera că nu, şi lăsă albumul să alunece în buzunarul din exteriorul genţii calculatorului. O va scoate mai târziu, va decide cum să se descurce, când va ajunge acasă.

Deşi nu avusese intenţia de a-i invada intimitatea atât de profund, Brody începu să cerceteze sertarele dulapului mic şi urât.

Îşi ascunse disconfortul de a scotoci prin lenjeria ei, amintindu-şi că deja i-o scosese de câteva ori. Dacă o putea atinge când o purta, nu era nimic ciudat să o atingă când era împăturită în dulap.

Bine, admise el, era ciudat.

Dar nu îi luă foarte mult timp să cerceteze tot dulapul; nu avea prea multe. „Femeia asta călătorea cu puțin bagaj", decise el.

Cu sertarele din bucătărie, era o altă problemă. Aici era locul în care își ascundea greutatea. Totul era nemilos de organizat. Nimic amestecat. Era evident că Reece nu cunoștea noțiunea de *sertar cu vechituri*. Se surprinse examinând cănile, lingurile, telurile – de ce oare avea cineva nevoie de mai mult de unul? – și diverse alte ustensile de bucătărie.

Erau câteva a căror întrebuințare îi scăpa și care, la fel ca ibricele și recipientele din dulapul de dedesubt, erau cu grijă aranjate.

Găsi un morman de sticle și caserole de două dimensiuni.

Din nou, cine ar avea nevoie de mai mult de una?

În următorul dădu peste ceva ce părea a fi un mojar plin ochi cu pastile.

Îl scoase afară și îl puse deoparte.

Brody se duse apoi în dormitor. În dulapul cu medicamente, toate sticlele pe care le mai văzuse și înainte erau acolo, aliniate pe raft, dar goale.

Capcane mascate, gândi Brody, cuprins de un alt val de furie. Inteligent ticălosul.

Pentru că simțea nevoia să le transforme în pumni, își strecură mâinile în buzunare și studie pereții.

Din nou desenat, observă el, fără nicio mâzgălitură. Dar, cum unele cuvinte se suprapuneau, dădeau o senzație de frenezie. Nebunie, cu siguranță. Amănuntul acesta, că unele cuvinte se duseseră de pe podea pe perete, sau din nou jos, era șocant.

Indiferent cine o făcuse, fusese foarte prevăzător, foarte grijuliu, foarte abil.

Brody luă camera digitală pe care o adusese cu el şi făcu fotografii din fiecare unghi pe care i-l permitea camera mică. Luă prim-planuri ale întregii întrebări, apoi cuvintele, în parte, şi din nou separat literele.

După ce verifică încăperea în fiecare mod pe care şi-l putu închipui, se aplecă peste pervazul ferestrei.

Nici nu se punea problema să se întoarcă aici. Se va duce la Mac, să vadă dacă poate găsi ceva ce poate scoate urmele de marker de pe podea, de pe cadă şi de pe pardoseală. Nu era mare lucru.

Putea lua şi nişte vopsea tot de acolo. Pentru camere de mărimea asta probabil că nu avea nevoie de mai mult de un litru. Vreo două ore, cel mult, şi ar fi terminat treaba.

Mac îi va pune întrebări, desigur. Brody îşi închipuia că în Fist poţi cumpăra hârtie igienică fără să stârneşti întrebări, dar cam atât. Orice altceva trebuia să fie însoţit de întrebarea: ce pui la cale?

Nu vorbise despre faptul că va zugrăvi la Reece. Oamenii şi-ar face o idee greşită dacă ar afla că un bărbat se ocupă de treburi domestice pentru o femeie cu care se culcă.

Pe scurt, el – un bărbat care considera că orice lucru, mai mult decât făcutul cafelei, era o formă a iadului pe pământ – stătea în baie, în genunchi şi ştergea pardoseala.

Reece apăsă clanţa uşii cu prudenţă. Ura faptul că nu este încuiată. Ura frica ce îi strângea gâtul, ideea că Brody zăcea înăuntru, rănit sau chiar mai rău.

De ce era încă aici? Se aşteptase să apară în josul scărilor, cu cheia, cu mult înainte de pauza ei, dar nu o făcuse, iar maşina lui era încă afară.

Uşa apartamentului nu era încuiată.

Ea o deschise cu grijă.

– Brody?

– Da. Aici, în spate.

– Eşti bine? Am văzut maşina şi nu am... Se opri după câţiva paşi făcuţi în cameră, pufnind. Ce este asta? Vopsea?

El ieşi din baie cu un trafalet în mână, cu picături de vopsea pe mâini şi în păr.

– Nu este parfum de Arabia.

– Vopseşti baia?

– Nu este mare lucru. Probabil că ai un metru pătrat de perete, cu totul.

– Ceva mai mult de atât. Vocea ei exprima emoţie. Mulţumesc! Se învârti şi aruncă o privire.

Brody terminase tavanul. Culoarea era pală, un bleu-pal, ca şi cum un nor se prăbuşise, foarte repede, în lac, şi absorbise o urmă din culoarea lui.

Nici urmă de litere roşii sau mâzgălitură.

Reece se sprijini de el.

– Îmi place culoarea.

– Nu prea ai de unde alege, dacă vorbim de vânzarea cu bani peşin. Aveau şi un roz drăguţ, Pepto-Bismol, care mi-a sărit în ochi.

Ea zâmbi şi continuă să se sprijine de el.

– Apreciez cumpătarea şi demonstraţia de bun-gust. Va trebui să te plătesc cu mâncare.

– Îmi convine. Dar, dacă vrei şi restul de spaţiu vopsit, eşti pe cont propriu. Uitasem că urăsc să vopsesc.

Ea se întoarse şi se uită spre el.

– Pot să termin eu după ce ies din tură.

– Eu am început, eu am să termin. Brody se surprinse pe sine când îşi apăsă buzele de creştetul ei, dar era prea târziu ca să-şi mai oprească gestul. Prea târziu pentru o mulţime de lucruri, îşi zise, când ea îşi dădu capul pe spate şi îl privi cu ochii aceia...

– Prefer să am asta, decât diamante. Aşa, ca să ştii.

– Bun lucru. Tocmai am terminat diamantele. Când ea îşi sprijini capul de pieptul lui, el simți că se scufundă. Nu am vrut să fii obligată să le vezi din nou.

– Ştiu. Totuşi, mă întreb dacă aş putea să rămân în continuare la tine peste noapte. Ea se mai cuibări un pic la pieptul lui. Ştii că mirosului de vopsea îi trebuie ceva timp ca să dispară.

– Da, nu am vrea să respiri vapori de vopsea.

Ea îşi dădu din nou capul pe spate, şi de data asta îşi ridică gura spre a lui. Lung şi încet, şi imposibil de fierbinte, aproape insuportabil de dulce. Mâna lui liberă îi alunecă pe spate.

Cu un hohot, ea se trase înapoi. Strălucind, îşi spuse el. Tot stresul, toată încordarea pe care o văzuse în ea noaptea trecută dispăruseră.

– Voi avea nevoie de câteva lucruri de aici ca să... Ce, aveai de gând să zdrobeşti ceva?

El era încă purtat de sărut, de imaginea de pe faţa ei şi abia scoase un: Hm?

– Ai scos mojarul şi pisălogul meu.

El se blestemă pentru că le lăsase afară.

– Reece...

– Ce ai aici? Parcă este ... Strălucirea care izvorâse direct din ochii ei se stinse. Nu le iau. Acum, când îl priveau, ochii ei exprimau dezolare. Doar le păstrez, pentru orice eventualitate şi ca să îmi amintească de ceea ce mă lupt să las în urmă. Nu vreau să crezi că eu ...

– Nu eu le-am pus acolo.

– Atunci... Oh...

– Sunt capcane, Reece. Aşează trafaletul în tavă şi se îndreptă spre ea. Îți întinde capcane, iar tu nu trebuie să cazi în ele.

– Ce crezi că vrea să spună cu asta? Își afundă degetele în bol, lăsând apoi pastilele să curgă printre ele. „De ce nu strivești astea într-o pastă minunată, pe care să o întinzi și să te dai uitării singură?"

– Nu contează ce spune, pentru că tu nu ai să asculți.

– Nu contează. Se răsuci și, în loc de dezolare, din ochii aceia de țigancă țâșniră flăcări. Nu pot să răspund, dacă nu ascult. Nu pot să îl las să afle că nu mă va trimite înapoi, nu înapoi la pastile, nu înapoi la doctori. Nu mă întorc în întuneric pentru că el este un criminal, și un laș, și un ticălos.

Apucă mojarul și, deși Brody încercă să o împiedice, îl goli în chiuvetă, după care dădu drumul apei.

– Nu mai am nevoie de ele, nu le mai vreau. Și la dracu' cu el.

– Ar fi trebuit să știu că nu ești genul care să arunce oalele. Își așeză mâinile pe umerii ei și, împreună cu ea, privi cum pastilele se topesc. Nu știe ce îl așteaptă dacă se pune cu tine.

– Probabil că voi intra în panică mai târziu, când nu le voi mai avea. Scutul meu de siguranță.

– Sunt sigur că Doc îți va prescrie o rețetă, dacă ai nevoie de scut.

– Mda, cred că o va face. Respiră adânc. La canalizare, gândi ea. Le aruncase în canalizare ca să demonstreze ceva. Voi avea asta în vedere ca rezervă, și o să văd cum mă descurc fără scut.

Brody se gândi la albumul cu fotografii pe care îl pusese deoparte, cu gândul de a o proteja. Nu de protecție avea ea nevoie, își dădu el seama. Avea nevoie de cineva care să creadă că este sigură pe ea.

– Mai este ceva. Și te va lovi ceva mai tare decât asta.

– Ce?

În timp ce ea se uita în jur, căutând noua capcană, el traversă camera spre computer și scoase albumul subțire.

– A făcut-o ca să te supere. Nu îl lăsa să câştige.

Ea deschise albumul. De data asta, mâinile ei nu tremurară, dar inima ei da.

– Cum a putut să le facă asta? Prin câte au trecut, cât de mult au pierdut, şi el îi stigmatizează, de parcă nu ar fi fost nimic.

– Nu au fost nimic, pentru el.

– Eu nu aş fi făcut niciodată aşa ceva, spuse ea. Indiferent cât de jos aş fi căzut, nu aş fi făcut niciodată asta. A fost o greşeală din partea lui să facă asta, pentru că acum ştiu că nu am fost eu. Îşi trecu un deget peste feţele cu trăsături înnegrite ale celor ce muriseră. I-am iubit şi nu aş fi încercat niciodată să îi şterg.

Parcurse fiecare pagină, aşa cum făcuse şi Brody, apoi închise albumul.

– Ticălosul. Blestemat ticălos. Nu, nu va câştiga. Se întoarse la birou şi puse albumul jos. Nu o va face.

Brody se îndreptă spre ea. Putea să se întoarcă, putea să se sprijine pe el.

– Pot să înlocuiesc cele mai multe dintre fotografii... bunica mea are còpii pentru câteva dintre ele. Dar cea cu grupul a fost singura.

– Celelalte familii probabil că mai au còpii.

– Desigur. Ar trebui să aibă. Se relaxă, şi îşi aranjă părul. Pot să iau legătura cu ei, să cer o copie. Pot să fac asta. Trebuie să mă duc înapoi, să îmi termin tura.

– Vin şi eu când termin. Îi mângâie părul. Poate vom face ceva mai târziu. Vom merge la plimbare sau poate împrumut o barcă. Ceva.

– Ceva sună bine. Sunt bine. Voi fi bine.

Pete se întorsese la muncă şi îi făcu cu ochiul când ea intră în bucătărie.

– Puiul ăla teriyaki san al tău este o lovitură pentru aglomerația unui prânz timpuriu. Se vând o mulțime și la pachet, iar pe farfurii nu prea se întoarce mare lucru.

– Bine.

– Ai stat ceva mai mult decât era pauza ta, spuse Joanie de lângă grătar.

– Îmi pare rău. O să stau puțin peste programul meu.

– Brody vopsește la etaj?

Reece, care își spăla mâinile, se opri.

– Cum de știi despre asta?

– A veni Carl pentru o cană de cafea și i-a spus lui Linda-gail că Brody a trecut pe la magazin și că a cumpărat vopsea și materiale. Mașina lui Brody este încă în față. Doi plus doi.

– Da, îmi face o favoare.

– Ar fi bine să nu fie o culoare nebună.

– Este un bleu foarte pal. Și vopsește doar baia. Era... era nevoie.

– Mai mult sau mai puțin. Joanie strânse carnea grămadă și o dădu prin ou. E plăcut să avem un bărbat care să facă treburile casei.

– Este.

După ce își uscă mâinile, Reece apucă următoarea comandă care era la rând.

– Nu-mi aduc aminte ca Brody să fi făcut același lucru pentru vreo femeie de pe-aici. Tu îți aduci aminte să mai fi făcut așa ceva, Pete?

– Nu pot să spun că da.

Pete era ocupat cu teriyaki. Ea avea comandă pentru încă două, unul cu inele de ceapă, unul cu supă de fasole neagră. Reece avea de lucru.

– Amândoi știți că mă culc cu el, spuse ea cu blândețe. Bărbații fac adesea diverse treburi ale casei pentru femeile care se culcă cu ei.

– Nu ai fi prima femeie de pe aici cu care se culcă, dar nu a mai vopsit baia niciuneia pentru acest privilegiu, zise Joanie.

– Poate că sunt mai bună la pat.

Joanie lăsă să îi scape un hohot de râs, puse o comandă de cartofi prăjiți pe o farfurie alături de sandvici și adăugă o paletă de salată de varză.

– Comanda! Denny, cum te descurci?

– Este bine, Joanie. În loc să stea la masă, adjunctul era la bar. M-a trimis șeriful. Voia să știe dacă Reece poate veni pentru câteva minute, dacă puteți să vă descurcați fără ea.

– La dracu', Denny, tocmai s-a întors din pauză și nebunia de la prânz abia începe.

– Bine. Denny își băgă o mână sub șapca din dotare ca să se scarpine în cap. Numai că... Pot să vin acolo în spate, pentru un minut?

Părând ofensată, Joanie îi făcu semn să vină în spate.

– Ce se întâmplă? șopti Linda-gail, croindu-și drum spre bar.

– Nimic din ceea ce te interesează pe tine, adică să iei comanda aia pentru un client care plătește. Joanie se întoarse înapoi în bucătărie. De ce ar vrea Rick să mă ușureze de bucătarul meu la amiază, când am treabă până peste cap?

– Șeriful vrea să mă vadă? Reece se uită peste puiul care sfârâia.

– I-ar plăcea dacă ai putea veni la sediu pentru câteva minute. Treaba este că... nu am vrut să spun prea multe despre asta acolo, afară, spuse Denny către Joanie. Treaba este că au găsit corpul unei femei în mlaștinile din Moose Ponds. Acum privirea lui se îndreptă cu regret spre Reece. Șeriful are, ăăă, două fotografii la care crede că ar trebui să te uiți. Să vezi dacă ea este cea care ai spus tu că... vreau să spun cea pe care ai văzut-o peste râu.

– Du-te, spuse brusc Joanie.

– Da. Vocea ei era slabă. Da, ar trebui să mă duc şi… să termin comanda asta.

– Pot eu să termin blestemata asta de comandă. Pete, fugi sus şi adu-l pe Brody.

– Nu. Nu. Nu-l deranja. Absentă, Reece îşi desfăcu şorţul. Voi fi bine. O să plecăm acum.

Pete aşteptă până când Reece ieşi din raza lui vizuală.

– Vrei să mă duc sus şi să îl aduc pe Brody?

– A spus nu. Reece ştie mai bine ce are în minte. Totuşi pe faţa lui Joanie se putea citi îngrijorarea, în timp ce se întorcea spre grătar.

Cu sirena din maşină pornită ajunseră repede. Nu îi dădu timp să se obişnuiască cu ideea sau să devină obsedată de ea. Se va termina totul în câteva minute, îşi zise Reece. Va putea lăsa toate astea în urmă – sau va încerca.

– Te duc direct în biroul lui Rick. Denny o bătu uşor pe umăr când ieşiră din maşină. Vrei puţină cafea? Apă?

– Nu, nu. Sunt bine. Nu ar fi putut înghiţi. Ştii cum a fost… cum a murit?

– Ar fi mai bine să vorbeşti cu şeriful. Denny îi deschise uşa.

Hank se uită peste birou şi puse mâna pe microfon.

– Erau nişte turişti nebuni, care vânau bivoli cu un SUV, încercând să prindă fotografii în mişcare. Acum avem un SUV prăbuşit şi un taur înfuriat. Reece. Îşi adună un zâmbet pentru ea. Eşti în regulă?

– Da.

– Denny. O să am nevoie de tine să te duci cu Lynt, să târăşti după tine gloata şi să remorchezi vehiculul. Gloată de cretini. Îmi cer scuze, Reece.

– Mă duc în biroul şerifului Mardson.

– Unde sunt? îl auzi pe Denny întrebând, în timp ce ea se îndepărta.

Uşa era deschisă, iar Mardson ieşea deja din spatele biroului pentru a o întâmpina.

– Îţi mulţumesc că ai venit.

– Au găsit pe cineva? O femeie? Un trup.

– Stai jos. Îi apucă cu blândeţe braţul şi o conduse spre scaun. Au găsit-o nişte copii. Se potriveşte cu descrierea făcută de tine. Am câteva fotografii. Trebuie să îţi spun că nu sunt prea agreabile. Dacă tu crezi că este femeia pe care ai văzut-o, ar fi de mare ajutor.

– A fost sugrumată?

– Sunt câteva indicii că s-ar putea să fi fost sugrumată. Crezi că te poţi uita la fotografii?

– Pot. Îşi încleştă degetele în poală, pentru a se ancora, în timp ce el luă o foaie de pe biroul lui.

– Priveşte-o fără grabă.

Se aşeză pe celălalt scaun pentru vizitatori, apoi scoase o fotografie. Ea nu o luă; nu îşi putea descleşta degetele. Dar se uită.

Apoi se uită în altă parte, în timp ce respiraţia îi deveni şuierătoare.

– Este... oh, Doamne.

– Ştiu că este greu. A stat în mlaştină de ceva vreme. Poate o zi sau două. Medicii trebuie să determine cu exactitate ora decesului şi restul.

– O zi sau două? Dar a fost acum câteva săptămâni.

– Dacă a plecat cu el în ziua aia, era rănită, dar nu moartă. Moartea ar fi putut surveni mai târziu.

Când începu să scuture din cap, Rick îşi ridică o mână.

– Poţi să spui, fără nicio urmă de îndoială, că nu ar mai fi putut fi în viaţă?

Ar fi vrut să poată spune că da, dar se îndoia.

– Sunt multe umbre în mintea mea.

– Este suficient pentru mine. Aceasta-i femeia pe care ai văzut-o, Reece?

Își strânse degetele până când o durură, apoi se folosi de durere pentru a se forța să se uite din nou.

Fața femeii era vânătă, și umflată, cu multe tăieturi, iar gâtul avea urme vinețiii. Auzise odată că peștii și păsările adesea atacă mai întâi ochii. Acum constata că era adevărat.

Părul era lung și închis la culoare. Umerii destul de firavi.

Reece încercă să suprapună imaginea femeii pe care o văzuse cu fața devastată a cadavrului.

– Nu... Pare mai tânără, iar părul... părul parcă e mai scurt. Nu știu.

– Erai la o distanță destul de mare în ziua aia.

– Nu el a bătut-o. Fața ei – fața asta – cineva a bătut-o. El doar a împins-o înainte să... Nu a lovit-o peste față în halul ăsta.

Rick tăcu o clipă apoi, când Reece se uită din nou în altă parte, întoarse fotografia cu fața în jos.

– S-ar putea să nu fi fost moartă când tu ai plecat după ajutor. Atunci el a târât-o, și și-a acoperit urmele. Poate că ea și-a revenit și au avut o discuție plimbându-se prin zonă. Câteva săptămâni mai târziu s-au certat și atunci s-a întâmplat restul. Dacă un bărbat își pune mâinile în jurul gâtului unei femei o dată, o poate face din nou.

– Restul?

– Trebuie să așteptăm autopsia și verificarea celorlalte dovezi. Spun doar că sunt destule șanse ca asta să fie femeia pe care ai văzut-o. Dar, dacă poți să mai arunci o privire, limpezindu-ți mai întâi mintea, ar fi de ajutor. Nu avea niciun act de identitate asupra ei. I-au luat amprentele, dar nu sunt înregistrate. Vor folosi și amprenta dentară și vor face apel la Persoane dispărute. Dacă am ști că a fost acolo, cu bărbatul pe care l-ai văzut, asta ar putea fi de ajutor.

Reece îl privi drept în ochi.

– Nu m-ai crezut. Nu ai crezut că am văzut ceea ce am spus că am văzut, sau măcar că erau acolo.

– Am avut îndoielile mele, nu vreau să te mint. Asta nu înseamnă că nu am făcut cercetări sau că nu mai fac încă.

– În regulă. De data asta întinse mâna după fotografie. Şocul se atenuase, aşa că studie cu calm imaginea. Nu ştiu. Îmi pare rău. Aş vrea să pot spune că asta este femeia pe care am văzut-o, dar nu sunt sigură. Cred că era mai în vârstă, avea părul mai lung şi faţa mai îngustă, dar nu sunt sigură. Când o vor identifica, dacă aş putea vedea o fotografie a ei înainte să i se fi întâmplat asta, cred că aş putea spune da sau nu cu mai mare siguranţă.

– Bine. Luă fotografia, apoi îşi aşeză mâna peste a ei şi i-o strânse. Ştiu că a fost greu pentru tine. Vrei puţină apă?

– Nu. Mulţumesc.

– Când o vor identifica, vom trimite după tine. Apreciez că ai venit aici. O să îi spun lui Denny să te ducă înapoi.

– Cred că a trebuit să plece.

– Atunci te duc eu.

– Pot să merg pe jos. Când se ridică în picioare, se clătină. Sau poate nu.

– Te duc eu înapoi. Nu vrei să mai stai jos câteva minute?

Reece dădu din cap.

– Să spunem că ai dreptate şi că era în viaţă în ziua aceea. De ce să fi stat cu el? Să stea de bunăvoie după ce a încercat să o omoare?

– Oamenii sunt uneori imprevizibili. Hank, o duc pe Reece până acasă. Şi poate mă înşel, adăugă Rick în timp ce îşi lua pălăria din cuier şi deschidea uşa. Poate că nu are nicio legătură cu ceea ce ai văzut tu luna trecută. Dar, conform descrierii tale, este o şansă să fie vorba de aceeaşi persoană.

– Nu a fost declarată dispărută pentru că era cu el, iar el nu putea să declare. Sau poate că nu era.

– Poate.

Reece intră în maşină şi îşi lăsă capul pe spate.

– Aş vrea să fiu convinsă că este aceeaşi femeie. Ar fi mult mai uşor să spun doar da, asta este. Atunci totul s-ar termina în ce mă priveşte.

– Trebuie să ţi-o scoţi din minte, cel puţin deocamdată. Lasă poliţia să îşi facă meseria.

– Aş vrea să pot.

Când Rick parcă în faţă la Joanie, Reece se uită în sus şi îl văzu pe Brody ieşind pe uşă.

Văzând-o în maşina poliţiei, rămase nemişcat pe scări.

– Ce se întâmplă? Este ceva rău?

Părea atât de îngrijorat, iar ea nu era obişnuită să vadă îngrijorare pe faţa lui. Stomacul i se strânse.

– Au găsit corpul unei femei şi m-am dus să văd câteva fotografii... nu ştiu dacă era ea. Era mult prea desfigurată. Nu cred că era femeia pe care am văzut-o, dar...

– A fost găsită în mlaştini, lângă Moose Ponds, spuse Rick, în timp ce cobora din maşină.

– Am să mai rămân câteva minute pe scară înainte să intru. La aer. Reece făcu câţiva paşi şi se aşeză cu greu.

– Victima este o femeie, îi spuse Rick în şoaptă lui Brody. Păr lung, închis la culoare. Se pare că a fost sugrumată. Bătută, violată. Poate înecată. Medicii tocmai fac autopsia. A fost găsită de nişte copii. Goală, fără documente.

– Când au găsit-o?

– Ieri. Am aflat astăzi, am făcut fotografii la locul crimei.

– Iisuse, Rick, cum de te-ai aşteptat ca Reece să identifice o femeie care a zăcut într-o mlaştină aproape o lună?

– O zi sau două, îl corectă Rick. Dacă Reece a văzut pe cineva în ziua aia, luna trecută, şi femeia aia a plecat sau a fost purtată de râu încă respirând, ar putea fi ea. Trebuia să văd dacă Reece poate să o identifice. S-a descurcat destul de bine. Are ceva curaj.

– Ar fi trebuit să mă suni mai întâi pe mine, să mă laşi să o aduc eu. Brody se încruntă. Doar ştii al naibii de bine că suntem împreună.

– Dacă ar fi vrut să fii cu ea, te-ar fi chemat. Ce naiba ai în păr?

– Rahat. Brody îşi trecu mâinile prin el. Vopsea. Am vopsit puţin la etaj.

– Aşa? Rick îşi ridică o sprânceană. Cred că sunteţi împreună mai mult decât mi-am imaginat.

– Este doar o nenorocită de vopsea.

Rick îi arătă un zâmbet cu mulţi dinţi.

– Drăguţ, bleu. Atunci când eu şi Debbie *am fost împreună*, m-a făcut să îi repar veranda, apoi să iau una-alta de la piaţă. Înainte să îmi dau seama, închiriasem un smoching şi spuneam „da".

– Să te ia dracu', Rick. Este doar nişte vopsea.

– Trebuie să începi de undeva. Se îndreptă spre Reece, se ghemui în aşa fel încât să nu fie nevoită să îşi întindă gâtul ca să se uite în sus, la el. Vei fi bine?

– Mda. Voi fi bine. Mulţumesc că m-ai adus acasă.

– Face parte din slujbă.

– Şerifule, spuse ea în timp ce el se îndrepta spre maşină. Mă vei anunţa imediat ce va fi identificată?

– Da. Contează pe mine. Acum ai grijă de tine. Iar tu ai grijă dacă încearcă să pună un şorţ pe tine, îi aruncă el lui Brody.

– Pupă-mă... Dar Rick deja alunecase în maşină şi închisese uşa.

Reece începu să urce scările şi Brody o urmă.

– Hai, vom lua tot ce ai nevoie şi vom merge la mine. O să facem apoi o plimbare sau orice altceva doreşti.

– Nu, trebuie să mă întorc la muncă.

– Joanie nu are de gând să te concedieze, pentru numele lui Dumnezeu.

– Trebuie să muncesc. Am nevoie de bani. Şi îi datorez o oră în plus. Mă voi simți mai bine dacă voi fi ocupată. Lăsăm pe altă dată plimbarea sau... altceva?

– Bine. Scoase cheia din buzunar şi i-o dădu. Voi fi acasă dacă... Voi fi acasă.

– Bine. Pentru că el nu făcu nicio mişcare, ea se aplecă să îl sărute. Consideră asta ca pe un mic avans în contul vopselei.

– Credeam că voi fi plătit cu mâncare.

– Pentru început.

19

Joanie nu puse nicio întrebare şi le preciză celorlalți că nu vrea să-i audă punându-i lui Reece vreo întrebare care nu avea legătură cu mâncarea.

Când clientela de la prânz se mai rări, o privi pe Reece cum taie ceapa şi țelina. Fata poate că avea o viteză şi o precizie în mânuirea cuțitului asemănătoare cu a unui campion al curselor în mânuirea cailor, dar mintea ei nu era la muncă.

– Tura ta s-a terminat, îi spuse Joanie.

– Îți sunt datoare cu ceva timp. Şi nu prea mai este salată de cartofi.

– Îmi datorai zece minute, sunt deja plătite.

Reece dădu din cap, continuând să taie.

– Erau mai bine de treizeci de minute, cu şerif cu tot.

Insultată de moarte, Joanie îşi puse mâinile în şolduri.

– Am spus eu ceva că iau în calcul şi asta? Doamne!

– Îți datorez treizeci de minute. Reece aruncă ceapa și țelina în cartofii pe care îi fiersese deja, îi tăiase și îi răcise. Ar merge mult mai bine cu mărar proaspăt.

– Bine, eu aș merge mult mai bine într-un trio cu George Clooney și Harrison Ford, dar niciuna dintre noi nu va obține ceea ce își dorește. Nu aud clienții plângându-se, și în plus tura ta s-a terminat. Nu plătesc ore suplimentare.

– Nu vreau nenorociții tăi de bani pentru ore suplimentare. Vreau mărar proaspăt și niște curry și brânză care să nu semene a plastic. Și, dacă nu se plâng clienții, asta este pentru că papilele lor gustative sunt atrofiate.

– Așa stând lucrurile, spuse Joanie chiar când Pete se strecura de lângă chiuvetă spre ușa din spate, nu dau nicio ceapă degerată pe mărarul proaspăt.

– Ei bine, ar *trebui*. Reece aruncă borcanul cu condimente pe masa de lucru. Și tu? De ce trebuie toată lumea doar să se mulțumească? M-am săturat doar să mă mulțumesc.

– Atunci ieși din bucătăria mea.

– Bine. Reece își smulse șorțul. Bine. Am plecat. Plină de furie justificată, se duse în biroul lui Joanie, înșfăcă geanta și se îndreptă spre ușă. Se opri lângă o masă la care trei turiști își terminau prânzul și pretindeau că nu au ascultat. Chimion. Își vârî un deget în bolul cu chili. Are nevoie de chimion, zise ea și ieși ca o furtună pe ușă.

– Chimion pe naiba, mormăi Joanie, apoi se întoarse spre Pete. Du-te înapoi la muncă. Nu te plătesc să stai degeaba și să te plângi.

– Aș putea să mă duc după ea.

– Ai putea să rămâi și tu fără slujbă. Chimion, se gândi Joanie cu o pufnitură, și se duse să termine salata de cartofi.

Reece intră în mașină. Trebuia să pornească și să continue să meargă, își spuse ea. Nu avea nevoie de orașul acesta, de oamenii aceștia, de slujba asta ridicolă în care își bătea joc de adevărata bucătărie. Ar trebui să se îndrepte spre Los

Angeles, asta ar trebui să facă. Să meargă la Los Angeles şi să lucreze în bucătăria unui restaurant adevărat, unde oamenii înţelegeau că mâncarea era mai mult decât ceva pe care să îl bagi pe sub nas.

Coborî din maşină în faţa magazinului. Îi datora lui Joanie timp, dar ticăloasa nu îl voia. Îi datora lui Brody o masă pentru vopsea, şi, pentru Dumnezeu, avea de gând să îşi plătească datoriile.

Se strecură pe uşă, apoi privi încruntată spre bar, unde Mac tocmai termina o comandă pentru Debbie Mardson.

– Am nevoie de alune, mârâi ea.

– Ah, din păcate nu avem.

Cum naiba să facă pui Frangelico fără alune?

– De ce nu?

– Nu avem cerere, dar pot cu siguranţă să comand pentru tine.

– Asta nu mă ajută acum. Se îndreptă spre partea de băcănie să caute prin rafturi şi dulapuri inspiraţie şi ingrediente. Ridicol, absurd, gândi ea, să încerci să găseşti inspiraţie în colţul acesta de lume.

– Oh, uite, miracol! şopti ea. Roşii uscate la soare. Le vârî în coş. De seră, se gândi ea cu dezgust. Înfăşurate în folie, pentru Dumnezeu. Fără gust, fără culoare.

A te mulţumi cu ce ai, asta este tot.

Fără portobellos, ce surpriză. Fără vinete, fără anghinare. Doar nişte amărât de mărar proaspăt.

– Hei, Reece!

Aruncă în coş câţiva ardei iuţi, evident situaţi sub standardele ei, şi se încruntă spre Lo.

– Dacă te-a trimis mama ta, poţi să te întorci şi să îi spui că am terminat-o cu ea.

– Mama? Încă n-am fost acolo. Ţi-am văzut maşina afară. Uite, lasă-mă să le car eu.

– Mă descurc. Smuci coşul ca să nu ajungă la el. Ai uitat că am spus că nu mă culc cu tine.

Gura lui se deschise, apoi se închise şi îşi drese vocea.

– Nu, asta mi-a rămas în minte. Ascultă, am intrat când am văzut maşina ta pentru că m-am gândit că eşti supărată.

– De ce aş fi supărată? Cartofi cu coajă roşie, un alt miracol!

– Am auzit despre femeia pe care au găsit-o lângă Moose Ponds. Veşti ca asta nu rămân ascunse, adăugă el când ea îl privi surprinsă. Cred că îţi este greu.

– Mult mai greu îi este ei. Se duse să aleagă una dintre pungile cu piept de pui.

– Cred că este adevărat. Totuşi, nu poate fi uşor nici pentru tine. Să o vezi din nou, chiar şi o fotografie a ei. Să fii nevoită să te întorci, cu mintea, la ziua în care ai văzut-o, când i-ai urmărit. Cel puţin ştii că au găsit-o.

– Nu ştiu dacă era aceeaşi femeie pe care am văzut-o.

– Sigur că era. Trebuie să fie.

– De ce?

– Pentru că are sens. O urmări până la bar. Toată lumea spune asta.

– Toată lumea nu are habar despre nimic, iar eu nu pot spune că femeia pe care au găsit-o este cea pe care am văzut-o doar ca să-i fericesc pe toţi.

– Bine, Doamne, Reece, nu asta am vrut …

– Ciudat cum câţiva copii care găsesc un cadavru pot să facă lumea din jur să decidă că, de fapt, nu am inventat toată povestea. „Ca să vezi, poate Reece nu este cu totul nebună."

Cu mai multă grijă decât de obicei, Mac luă cumpărăturile pe care ea le alesese.

– Nimeni nu crede că eşti nebună, Reece.

– Sigur că da. Odată catalogat nebun, rămâi mereu nebun. Aşa stau lucrurile. Îşi scoase portofelul şi observă, cu resemnare, că, scăzând totalul cumpărăturilor, va ajunge la ultimii ei zece dolari şi ceva mărunţiş. Din nou.

– Nu ar trebui să vorbeşti aşa. Mac luă banii şi îi dădu înapoi treizeci şi şase de cenți. Este o insultă la adresa ta şi a noastră, a tuturora.

– Poate. Este o insultă să merg pe stradă, să intru într-o încăpere sau să întâlnesc oameni care mă arată cu degetul ca fiind biata femeie care vine din Est, sau care se uită la mine cu atenție, de parcă în orice moment aş putea să încep să vorbesc singură. Încearcă să fii în locul meu pentru puțin timp, sugeră ea în timp ce ridica cutia. Vezi dacă nu începe să te enerveze. Şi poți să îi spui mamei tale, îi spuse lui Lo, că îmi datorează douăzeci şi opt de ore.

Reece se îndreptă spre uşă.

– Spune-i că voi trece mâine să îmi ridic banii.

Sunetul uşii din față lovindu-se îl smulse pe Brody din mijlocul unei scene tensionate între personajul său central şi bărbatul pe care nu avea altă şansă decât să îl creadă.

Blestemă, se întinse după cafea, dar observă că deja îşi terminase cana uriaşă. Primul lui gând fu să coboare să o umple din nou, dar auzi alte lovituri – uşi ale dulapului? – şi decise că ar fi mai bine să rămână în afara zonei de război şi că va rezista şi fără cofeină.

Îşi frecă zona dureroasă din ceafă, pe care bănuia că a căpătat-o de la întinsul gâtului în timp ce vopsise tavanul băii. Apoi îşi închise ochii şi se aruncă din nou în mijlocul scenei.

La un moment dat i se păru că aude ambele uşi, din față şi din spate, deschizându-se, dar era prins în scenă şi continuă să scrie până când o termină.

Satisfăcut, se ridică din fața tastaturii. El şi Maddy avuseseră parte de o adevărată cursă în ziua aceea şi, în timp ce ea mai avea mult de mers, el merita o bere rece şi un duş fierbinte.

Dar berea trebuia să fie prima. În timp ce cobora să își ia una, își trecu mâna peste față și auzi scrâșnetul. Ar trebui să se bărbierească, se gândi el domol. Să lase barba să crească două sau trei zile era ceva obișnuit pentru el, dar când apare în ecuație o femeie, se impun întâlniri periodice cu nenorocitul de aparat de ras.

Se va bărbieri la duș.

Mai bine, o va convinge pe Reece să facă duș cu el. Bărbierit, duș, sex – apoi o bere rece și o cină caldă.

Era, decise el, cel mai bun plan.

Faptul că nimic nu fierbea pe plită era un pic șocant. Se obișnuise să dea buzna în bucătărie și să găsească ceva care se prepara. Era un alt șoc să își dea seama că îl deranja.

Nimic nu se gătea, niciun aranjament colorat de farfurii și lumânări pe masă, iar ușa din spate larg deschisă. Uită de bărbierit și trecu pragul ușii.

Reece era ghemuită pe veranda din spate, cu o sticlă de vin lângă ea. După ceea ce mai rămăsese în sticlă, deduse că era acolo de ceva vreme.

Păși afară și se așeză alături de ea.

– Dai o petrecere?

– Sigur. Își ridică paharul. O mare petrecere. Poți să îți cumperi de pe aici o sticlă cu vin acceptabil, dar încearcă să găsești o legătură amărâtă de mărar proaspăt sau câteva alune.

– M-am plâns de asta primarului săptămâna trecută.

– Nu ai recunoaște mărarul proaspăt nici dacă ți l-aș băga sub nas. Luă o înghițitură de vin, arătând încet spre el cu paharul. Și tu ești din Chicago. Ar trebui să ai anumite standarde.

– Îmi este atât de rușine, zise el dându-și seama că Reece era beată.

– Voiam să fac pui Frangelico, dar se pare că nu se găsesc alune. Așa că m-am gândit să fac pollo arrosto. Roșiile sunt

o porcărie, iar simpla idee de a găsi parmezan care nu este uscat pudră reprezintă o insultă.

– Asta este o tragedie.

– *Contează.*

– Se pare că da. Vino, Slăbănoago, eşti ameţită. Haide sus să te culci.

– Nu am terminat să mă amețesc.

– Este alegerea ta, la fel va fi şi mahmureala. Consideră că era un act de caritate să îi ia sticla, să tragă o duşcă zdravănă şi să o salveze.

– Dacă vrea să facă salată de cartofi cu sos gata preparat şi fără mărar, las-o să o facă. Eu îmi dau demisia.

Era despre Joanie, gândi Brody.

– Asta o să îi bage mințile în cap.

– Mergi înainte, mulțumeşte-te, nu face valuri, ca să nu observe nimeni. Nu e nevoie de atenție aici, vă rog, mergeți la treaba dumneavoastră.

Îşi flutură brațele puțin mai larg, aşa că el îşi aşează mâna pe paharul ei pentru a împiedica vinul să se verse.

– M-am săturat. M-am săturat de toate astea. Să primesc o slujbă pentru care sunt mai mult decât calificată, pe care aş putea să o fac cu ochii legați şi cu o singură mână, să locuiesc într-un apartament jalnic deasupra restaurantului. Îmi pierd timpul, asta este. Doar pierdere de timp.

El se gândi şi mai luă o înghițitură de vin. Era nu doar amețită, ci împleticită.

– Ai de gând să mai blestemi şi să te mai plângi mult? Pentru că, dacă doar asta este în meniu, pot să te las şi să mai muncesc încă vreo două ore.

– Tipic. Tipic pentru un bărbat. Dacă nu este vorba despre tine, nu merită să asculți. Oricum, ce dracu' fac eu aici cu tine?

– În momentul acesta? Te îmbeți pe veranda din spatele casei mele, împleticindu-te şi plictisindu-mă.

Ochii ei erau sticloşi, dar a avut încă puterea de a-l săgeta cu ei.

– Eşti egoist, interesat numai de tine şi obraznic. Singurul lucru care îţi va lipsi când voi pleca este că nu vei mai avea o mâncare caldă aşezată în faţa ta. Aşa că, du-te la naiba, Brody. Pur şi simplu du-te la naiba. Plec să mă împleticesc în altă parte.

Se ridică în picioare, legănându-se puţin, în timp ce vinul se revărsa în capul ei la fel de năvalnic ca cel din pahar.

– Ar fi trebuit să continui să conduc direct prin mijlocul simulacrului acesta numit oraş. Ar fi trebuit să îţi spun să te duci la naiba prima oară când mi-ai făcut avansuri. Ar fi trebuit să îi spun lui Mardsen că este femeia pe care am văzut-o. Ar fi trebuit să spun că este, şi să uit totul, aşa că asta este exact ceea ce voi face.

Făcu câţiva paşi nesiguri spre bucătărie.

– Dar nu în ordinea asta. Mai întâi tu. Du-te la dracu'.

Ajunse în bucătărie şi îşi apucă geanta, dar el fu mai rapid.

– Hei.

Ea trase de geantă.

– Este a mea.

– Şi o să o ai înapoi. Mai puţin astea. Găsi cheile ei din geantă, exact unde spusese ea că le ţine. Nebună, bolnavă sau mai ştiu eu cum, îşi păstrează felul ordonat de a fi, gândi el.

Scoase cheile maşinii de pe inel, lăsă să îi cadă inelul cu cheile apartamentului pe masă, apoi vârî cheia maşinii în propriul buzunar.

– Du-te unde naiba vrei, dar nu conduci. Vei face o plimbare pe jos.

– Bine. Voi merge pe jos până la şeriful Îmi-Fac-Treaba Mardsen, îi voi spune ceea ce doreşte să audă, apoi mă voi spăla pe mâini de tot. De tine, de locul acesta.

Făcuse jumătate din drumul spre uşă când stomacul ei se revoltă. Apucându-se de burtă, se năpusti spre baie.

Brody se duse după ea. Nu era surprins că se simte ca un câine. De fapt, se gândea că este mai bine aşa, era cea mai bună metodă a corpului de a se proteja singur împotriva idioţeniei proprietarului.

Aşa că îi ţinu capul, apoi, când se termină, îi strecură în mâini un prosop umed.

– Acum eşti gata să dormi?

Ea rămase locului, cu prosopul presat pe faţă.

– Nu ai putea să mă laşi în pace?

– Nimic nu mi-ar plăcea mai mult. Voi ajunge acolo într-un minut. O luă pe sus. Ea reuşi să scoată un geamăt uşor când o ridică. Dacă ai de gând să vomiţi din nou, să îmi spui.

Ea dădu din cap, închise ochii, în aşa fel încât genele negre, umede se culcară pe pielea ei albă. O duse până sus, şi o aşeză pe pat. Aruncă o pătură peste ea şi, ca o precauţie, puse coşul de rufe lângă pat.

– Culcă-te, îi spuse înainte de a ieşi.

Rămasă singură, se ghemui pe partea ei şi, tremurând, îşi trase pătura până la bărbie. Va rămâne până când se va încălzi şi nu va mai tremura, şi apoi va pleca, îşi zise ea.

Dar planul căzu, căci se scufundă într-un somn adânc.

Visă că se dădea într-o roată-carusel Ferris. Culoare şi mişcare, şi cerul acela rapid care îţi făcea un gol în stomac. La început, strigătele ei exprimau încântare.

Uhu!

Dar caruselul se învârtea mai repede şi mai repede, muzica trâmbiţa mai tare, tot mai tare. Încântarea deveni disconfort.

Încetineşte. Te rog! Poţi să încetineşti?

Şi mai repede, mai repede până când strigătele pe care le auzea erau ascuţite, strigăte de groază. În timp ce roata se învârtea nebuneşte, panica îi strânse gâtul.

Vreau să cobor. Opreşte roata! Opreşte şi lasă-mă să cobor!

Dar viteza se transformă în ceaţă, iar muzica se sfărâma în jurul ei. Atunci roata zbură, aruncând-o din lumină în întuneric.

Ploapele ei se zbătură, deschizându-se. Degetele i se adânceau în cearşafuri şi strigătele răsunau în capul ei.

Nu zbura prin aer, îşi spuse ea. Nu se răsucea spre o moarte sigură. Era doar un vis, doar un vis isteric. Domolindu-şi respiraţia, rămase nemişcată şi încercă să se orienteze.

Era o lampă lângă pat, iar lumina strălucea în hol. Pentru un moment, nu îşi aminti nimic. Când îşi aduse aminte, nu îşi dori altceva decât să tragă pătura peste cap şi să uite de tot.

Chiar şi din roata-carusel Ferris ar fi putut ieşi mai uşor.

Cum putea să mai dea ochii cu el? Să dea ochii cu oricine altcineva? Dorea să îşi găsească cheile, şi să părăsească oraşul, ca un hoţ.

Se sprijini într-un cot, aşteptă să vadă dacă stomacul îi rezistă, apoi se ridică. O cană acoperită se afla pe noptieră. Nedumerită, o ridică, dădu la o parte capacul şi pufni.

Ceaiul ei. Îi făcuse ceai şi îl lăsase acoperit ca să fie cald când se va trezi.

Dacă i-ar fi recitat Keats, în timp ce o acoperea cu trandafiri, n-ar fi fost mai impresionată. Îi spusese lucruri îngrozitoare, se purtase înfiorător, iar el îi făcuse ceai.

Sorbi din ceai, îl lăsă jos şi îşi mângâie abdomenul chinuit. Auzea zgomotul tastaturii. Îşi strânse ochii pentru a putea să adune curaj. Puţin nesigură pe picioare, se ridică să ţină piept potopului.

Când apăru în cadrul uşii biroului Brody o privi, ridicând o sprânceană.

Ciudat, gândi ea, câte putea transmite mişcarea asta. Interes, amuzament, supărare. Iar acum? Plictiseală absolută.

Ar fi preferat o insultă dură.

– Mulţumesc pentru ceai. El rămase tăcut, aşteptând, iar ea îşi dădu seama că nu avea suficient curaj ca să înceapă. Este în regulă dacă fac o baie?

– Ştii unde este cada.

El reîncepu să scrie, deşi ceea ce scria urma să fie şters. Reece arăta ca o fantomă cu ochi negri şi avea vocea unui copil care îşi cere iertare. Nu îi plăcea.

Simţi când ea ieşi şi aşteptă până auzi apa curgând în cadă. Apoi şterse ceea ce scrisese, închise şi coborî să îi facă o supă.

Nu avea grijă de ea; era mult prea supărat să se gândească la asta. Făcea doar ceea ce trebuie când cuiva îi este rău. Puţină supă, poate puţină pâine prăjită.

Se întreba câtă din otrava pe care reuşise să o acumuleze în ea reuşise s-o dea afară odată cu vinul.

Dacă avea de gând să vomite din nou pe el, va ...

Nimic, gândi el. Nu era nervos numai pe Reece, îşi dădu el seama. Era supărat pe el însuşi. Trebuia să se aştepte că va exploda la un moment dat. Se descurcase singură destul de bine, ridicându-se de fiecare dată, după fiecare lovitură, dar îşi înghiţise teama, furia şi durerea. Mai devreme sau mai târziu, trebuiau să iasă la suprafaţă.

Astăzi fusese ziua.

Era o luptă psihologică dezgustător de perfidă pe care cineva o ducea împotriva ei, obligând-o să se uite la fotografiile unei femei moarte. Nu ştia absolut nimic despre nenorocitul acela de mărar proaspăt, dar acesta fusese cel care umpluse paharul în ce-o privea.

Acum îşi cerea iertare, iar el nu voia scuzele ei nenorocite. Mai mult ca sigur va spune că trebuie să plece, să-şi găsească un alt adăpost pentru furtunile ei interioare, iar el nu voia să o lase. Nu voia să o piardă.

Iar asta era periculos.

Când se întoarse, părul îi era umed, şi ea mirosea a săpunul lui. Îşi putea da seama că încercase să ascundă faptul că plânsese, iar ideea că stătuse acolo, în cada lui, era o altă lovitură în inimă.

– Brody, îmi …

– Am făcut supă, o întrerupse el. Nu este pollo arrosto – indiferent ce naiba înseamnă asta –, dar va trebui să te mulţumeşti cu ea.

– Ai făcut supă?

– Reţeta mamei. Deschizi o conservă, torni conţinutul într-o oală şi o arunci în cuptorul cu microunde. Este renumită în toată lumea.

– Sună delicios. Brody, îmi pare rău, sunt jenată, mi-e ruşine.

– Dar foame îţi e?

Ea îşi apăsă degetele pe ochi, în timp ce buzele începeau să îi tremure.

– Nu face asta. Era cea mai pură urmă de disperare în duritatea tonului lui. Sunt la limită cu chestiile de genul acesta. Vrei supă sau nu?

– Da. Îşi lăsă mâinile să îi cadă. Da, vreau supă. Tu nu vrei nimic?

– Am mâncat un sandvici în timp ce tu erai sus, într-o amorţeală bahică.

Sunetul pe care Reece îl scoase era ceva între râs şi suspin.

– Nu am vrut să spun nimic din tot ceea ce ţi-am spus.

– Taci şi mănâncă.

– Te rog, lasă-mă să spun asta.

Ridicând din umeri, lăsă bolul cu supă pe masă; o văzu clipind din ochi surprinsă când aşeză alături de el o farfurie cu pâine prăjită, unsă cu unt.

– Nu am vrut. Eşti obraznic, dar e în regulă. Egoismul pe care-l ai pare să fie al naibii de sănătos din punctul meu de vedere. Nu vreau să te duci la dracu'.

– Ultima parte s-ar putea să nu depindă de tine.

– Nu îmi aduc aminte dacă am mai spus alte lucruri pentru care ar trebui să îmi cer scuze, deoarece erau beată în momentul respectiv. Dacă vrei să plec, voi pleca.

– Dacă aveam de gând să te dau afară, de ce crezi că mi-am pierdut atâta timp şi energie să îţi fac faimoasa supă a mamei?

Ea făcu un pas spre el, îl îmbrăţişă şi îşi lipi faţa de pieptul lui.

– M-am prăbuşit.

– Nu, nu ai făcut-o. Nu se putea abţine, nu se putea opri să nu îşi coboare capul şi să îşi apese buzele de creştetul ei. Ai avut un acces de furie în care te-ai îmbătat.

– Mai multe accese de furie, şi numai ultimul m-a împins spre alcool.

– Pare a fi o conversaţie destul de interesantă pentru cină. O conduse spre un scaun, apoi îşi turnă cafea şi se aşeză vizavi.

Ea lua din supă cu lingura şi se confesa.

– Am răbufnit fără să ţin cont de nimic. Din fericire, este puţină populaţie, aşa că nu au fost prea mulţi cei care mi-au ieşit în cale. Dar ieşirea mea m-a lăsat fără serviciu, presupun şi fără apartament. Dacă nu ai avea pielea aşa de groasă, probabil că m-ar fi lăsat şi fără iubit.

– Le vrei înapoi? Slujba, apartamentul?

– Nu ştiu. Rupse colţul unei felii de pâine prăjită, sfărâmându-l în farfurie. Aş putea lua ziua de astăzi ca pe un semn – ceea ce mă pricep foarte bine să fac – că este momentul să plec.

– Unde?

– Mda, asta este întrebarea. Aş putea să mă prosternez în faţa lui Joanie şi să fac un nenorocit de jurământ că nu am să mai vorbesc niciodată despre ierburi proaspete.

– Sau ai putea să te duci mâine înapoi la muncă şi să aprinzi grătarul sau orice faci tu acolo.

Ea se uită în sus, cu ochii obosiţi.

– Pur şi simplu?

– Nu ar fi primul meci cu strigături jucat la Joanie. Ce vrei să faci, Reece?

– Să dau filmul înapoi, cred. Dar, din moment ce nu pot, să dau piept cu consecinţele. De data asta, când sfărâmă un alt colţ de pâine, îl mănâncă. Voi vorbi mâine cu Joanie, şi o să văd pe urmă ce este de făcut.

– Nu asta este problema. Vrei să pleci sau vrei să rămâi?

Ea se ridică, luă bolul şi îl duse la chiuvetă pentru a-l spăla.

– Îmi place ceea ce văd când mă uit în jurul meu, trecând prin oraş. Îmi place că oamenii îmi fac cu mâna când trec cu maşina, sau că se opresc să vorbească cu mine. Îmi place să aud râsul Lindei-gail când ia comenzi, şi cum Pete cântă când spală vasele.

Se întoarse şi se sprijini de chiuvetă.

– Aerul îmi mângâie pielea, iar într-o zi câmpiile vor înflori. Dar mai sunt şi alte locuri cu împrejurimi frumoase şi cu oameni prietenoşi. Problema constă în aceea că tu nu eşti acolo. Aşa că vreau să rămân.

El se ridică, se apropie şi, cu un gest mai tandru decât s-ar fi aşteptat ea, îi dădu la o parte părul de pe faţă.

– Tot asta vreau şi eu. Vreau să rămâi.

Când o sărută, blând, foarte blând, braţele ei se ridicară şi îi înconjurară gâtul.

– Dacă nu te deranjează – ştiu că deja ai făcut o mulţime de lucruri pentru mine – dar, dacă nu te deranjează, poate că o să îmi arăţi ce doreşti.

Acum îşi freca buzele de ale lui.

– Dacă nu te deranjează.

Împreună, găsiră drumul afară din cameră, cu buzele căutând, cu trupurile arzând.

– Fă-mi pe plac, îi spuse ea.

– Acesta era planul meu.

– Nu. Ea chicoti lângă gâtul lui. Fă-mi pe plac şi spune-o din nou. Spune-mi că vrei să rămân.

– Femeile vor întotdeauna ca un bărbat să se târască în patru labe. Îi găsi din nou gura. Vreau să rămâi.

Oh, da, gândi ea, mai bine decât Keats. Şi îl strânse şi mai tare când el o aşeză pe canapea.

Focul pe care îl aprinsese, ca de obicei, se transformase în tăciuni roşii, sclipitori. Exact aşa se simţea şi ea pe dinăuntru, aşa îl simţea şi pe el, căldură şi fierbere mocnită, în locul strălucirii flăcărilor săltăreţe.

Se putea încălzi în ea, mângâindu-i părul, pielea, lăsându-şi gura să o supună pe a lui. În seara asta putea fi alinată şi putea cunoaşte strălucirea tăcută a satisfacţiei. Îi făcuse ceai şi supă şi voia să rămână.

Dragostea o traversa în valuri domoale, cotropitoare.

În timp ce se îndrepta spre el, în timp ce i se oferea, el voia mai mult, nu doar să ia. Voia să o aline, să îi alunge toate temerile, să o smulgă din mijlocul lor. Nimeni altcineva nu ajunsese la acea tandreţe din adâncul lui, nimeni altcineva nu reuşise să o facă să iasă la suprafaţă.

Putea să îi ofere tandreţe. Şi fiecare suspin moale cu care ea îl răspundea nu făcea altceva decât să îi ţâţe propria-i plăcere.

În timp ce o dezbrăca, degetele lui, buzele treceau şi mângâiau fiecare parte de piele nou dezgolită. Parfumul săpunului său pe trupul ei îi stârnea posesivitatea. A lui. Să atingă, să guste, să aibă. Degetele ei fluturau peste faţa lui, treceau prin părul lui, în timp ce corpul ei se arcuia pentru a da.

Puterea lui, muşchii, mâinile mari, construcţia lui dură, atât de tandră în acest moment, o înfiorau. O atingea cu atâta grijă şi răbdare, iar buzele lui le puteau întâlni pe ale ei, iar şi iar, cu atâta dulceaţă. Toate astea o ameţeau.

Totul înăuntrul ei se dezlănţuia şi se lichefia, iar el mai avea încă mult de oferit.

Sângele începu să îi pulseze sub piele. Ca şi cum ar fi auzit, o ridică, lăsând acea nevoie strânsă să ţâşnească descătuşată. Şi, în timp ce ea se lăsa din nou purtată de val, scoase un sunet ca al unei femei care tocmai a gustat ceva delicios.

Deschise ochii şi îl privi.

El se cufundă în magia lor întunecată.

Alunecă în ea, privind-o cum se trezeşte din nou.

– Nu închide ochii. Îi acoperi gura cu a lui, încă privind-o în timp ce se mişcau împreună.

Ritmul se înteţi; respiraţia deveni mai scurtă. Corpul lui pregătea ultima lovitură, în timp ce ea se mişca împreună cu el. Îi strânse mâinile şi văzu cum i se umbresc ochii cărora nu le putea rezista, în timp ce ea se strânse tare în jurul lui, rostindu-i numele.

Propria-i imagine se întuneca în timp ce ea îl ducea cu ea.

Rămaseră unul lângă altul, îmbrăţişaţi, în vreme ce noaptea se adâncea şi tăciunii se stingeau. Când o simţi că se îndepărtează, se întinse pentru a trage pledul peste ei.

Ea se cuibări, murmurând ceva. Apoi adormi.

Alături de ea, el închise ochii şi zâmbi în întuneric. Nu îi ceruse să verifice încuietorile, ci se cufundase într-un somn fără teamă.

Lo avea mâna sub fusta Lindei-gail şi un prezervativ în buzunar. Acea parte a creierului care îi mai rămânea deasupra cataramei curelei îi zbură înapoi, ca atunci când aveau şaisprezece ani. Situaţia fusese foarte asemănătoare.

Numai că de data asta erau în căsuţa ei, nu în Fordul vechi pe care mama lui îl ajutase să îl cumpere. Dormitorul era pe undeva pe aproape, dar şi canapeaua era destul de bună.

Sânul frumos – la care nu se mai uitase din vara aceea îndepărtată – era moale şi cald în mâna lui. Gura ei, nu îi uitase niciodată gura, era la fel de fierbinte şi dulce ca o bomboană savuroasă.

Doamne, mirosea bine!

Era mai plină decât fusese la şaisprezece ani, dar numai în locurile potrivite. Dacă la început fusese buimăcit, chiar puţin necăjit că mai pusese pe ici şi colo şi îşi vopsise părul, acum o găsea al naibii de sexy. Era ca şi cum şi-ar fi pus mâinile pe o străină.

Dar când mâna lui coborâse spre nasturele pantalonilor, a ei o oprise. Ea spuse, ca şi cu şaisprezece ani în urmă:

– Nu!

– Da, dragă. Lo îşi răsfiră degetele peste abdomenul ei şi îl simţi tremurând, în timp ce el îşi croia drumul spre gâtul ei. Vreau doar să...

– Nu poţi avea întotdeauna ceea ce vrei, Lo. Vocea ei nu era sigură, dar îşi păstră mâna peste a lui. Şi nu o să poţi în seara asta.

– Ştii că te vreau. Pe Dumnezeu, întotdeauna te-am vrut. Şi mă vrei şi tu. Buzele lui făcură o călătorie leneşă spre ale ei. De ce vrei să mă chinuieşti aşa, iubito?

– Nu-mi spune iubito decât dacă asta simți. Iar eu nu te chinuiesc. Îi trebui multă stăpânire de sine ca să se smulgă de lângă el, dar o făcu. Când reuşi, văzu surpriza pe fața lui şi primele semne de furie. Nu va fi aşa între noi doi.

– Aşa cum?

– Nu o să te culci cu mine şi pe urmă să pleci.

– Bine, pentru numele lui Dumnezeu, Linda-gail. O expresie sinceră de zăpăceală apăru pe fața lui. Tu eşti cea care a spus că pot trece pe la tine.

– Ca să vorbim despre Reece.

– Asta este o tâmpenie, şi tu o ştii. Nu ai țipat după ajutor când te-am sărutat.

– Mi-a plăcut când m-ai sărutat. Chiar mi-a plăcut. Întotdeauna mi-a plăcut, Lo.

– Atunci care este problema?

– Nu mai suntem copii şi nu mai sunt în căutarea câtorva nopți de hârjoană. Dacă asta vrei, mai bine te duci să cauți una din femeile care ştii că se mulțumesc doar cu atât. Îşi netezi bluza pe jumătate descheiată. Eu am standarde mai înalte.

– Standarde mai înalte? Semnele de furie se accentuară. Nu este un lucru pe care să mi-l spui. M-ai adus până aici doar ca să mă ațâți şi apoi să mă alungi. Există un nume pentru femei ca tine.

Bărbia ei se ridică, foarte încet, până când ochii lor se întâlniră. Ai ei aruncau săgeți de foc.

– Dacă asta crezi, ar fi bine să pleci. Chiar acum.

– Exact asta voi face. Ce naiba vrei?

– Când îți vei da seama, poți să te întorci. Se ridică, îi luă pălăria şi i-o aruncă. Dar dacă pleci să alergi după una din femeile alea şi aflu, nu vei mai intra niciodată pe uşa aia.

– Deci nu pot să te am pe tine sau pe oricine altcineva, până când nu spui tu?

– Nu, Lo, nu poți să mă ai pe mine sau pe oricine altcineva până când nu îți dai seama de diferență. Dacă este ceva ce știi, acesta este drumul spre ușă.

Chinuită de dorință și frustrare, Linda-gail se năpusti spre dormitor și închise ușa, trântind-o.

Pentru moment, Lo rămase privind în urma ei. Ce naiba se întâmplase? Încă putea să o mai simtă, palma lui percepea încă fierbințeala sânului ei. Iar ea plecase, trântind nenorocita aia de ușă?

Furios, se năpusti afară. Femei ca ea, gândi el, femei care se foloseau de bărbați, îi comandau bărbatului, se jucau, ar trebui să plătească.

Se urcă în camioneta lui și aruncă o privire întunecată înapoi, spre casa cu storuri galbene. Credea că îl cunoaște, credea că îl are legat.

Se înșela amarnic.

20

Nu era greu să intre la Joanie. Ce avea de pierdut? Oricum, aflase în timpul ședințelor terapeutice cât era de important să înfrunte și să rezolve problemele, și să își asume responsabilitatea.

Stingherea la era un preț mic pe lângă sănătatea ei psihică, își spuse Reece. Și acceptarea stingherelii putea să o ajute să își recapete slujba.

Târâtul în patru labe nu rămânea în afara discuției.

În plus, horoscopul zilnic îi recomandase să plece capul. Dacă făcea asta, va descoperi că nu-i așa de greu.

Acesta era un semn bun.

Totuşi, se duse prin spate, cu zece minute înainte de a deschide. Nu avea niciun rost să împartă stânjeneala cu clienţii care îşi mestecau friptura şi ouăle, dacă nu era neapărat necesar.

Joanie, cu picioarele înfipte în pantofii ei practici, amesteca în imensul vas cu aluat. Aerul era plin de miros de cafea şi biscuiţi calzi.

– Ai întârziat, aruncă Joanie. Dacă nu ai un bilet de învoire de la Doc, să nu-ţi închipui că n-am să te taxez pentru asta.

– Dar ...

– Nu vreau scuze, vreau încredere – şi mai vreau ceapă, ardei iuţi şi roşii pregătite pentru huevos rancheros. Lasă-ţi lucrurile şi treci la treabă.

– Bine. Mult mai calmă decât dacă Joanie i-ar fi arătat uşa, Reece o zbughi în birou, unde îşi lăsă geanta şi haina. Când ajunse înapoi în bucătărie, înşfăcă un şorţ. Vreau să îmi cer scuze pentru ieri.

– Cere-ţi scuze în timp ce munceşti. Nu te plătesc să vorbeşti.

Reece se aşeză la masa de lucru.

– Îmi cer scuze că am fost aşa o ticăloasă ieri. Nu am avut niciun drept să te insult, deşi adaosul de ierburi proaspete şi alte ingrediente de bază ar îmbunătăţi cu mult meniul tău.

Cu colţul ochiului, Reece văzu sprâncenele lui Joanie ridicându-se şi buzele strângându-i-se.

– Cam asta este tot.

– Bine.

– Nu nenorocitul de mărar te-a scos din minţi.

– Nu. Mi-ai fost la îndemână.

– Am avut de-a face cu un mort odată.

– Ce? Scuză-mă?

– Am închiriat una din cabanele mele unui tip din Atlanta, Georgia. I-o mai închiriasem şi cu un an înainte. Obişnuia să vină pentru două săptămâni, vara, cu familia. Asta ar fi, hmm, cu zece ani în urmă. Ultima oară, a venit singur. Se pare că soţia lui intentase divorţul. Hai, începe să prepari nişte cârnaţi. Lynt va veni primul în dimineaţa asta şi îi plac cârnaţii cu ouă.

Ascultătoare, Reece scoase cutia cu cârnaţi din frigider şi începu să facă pateuri.

– Aşa că, atunci când băiatul din Georgia nu s-a întors din oraş să îmi aducă cheile cabanei, a trebuit să îmi mişc fundul acolo. Oricum, pe atunci obişnuiam să fac singură curăţenia cabanelor închiriate. M-am dus acolo cu găleata pentru spălat. Maşina era încă acolo, aşa că am bătut la uşă. Eram supărată, pentru că ar fi trebuit să plece la zece fix. Aveam un alt chiriaş care venea în ziua aia, la trei. Nu a răspuns, aşa că ...

Făcu o pauză ca să ia o înghiţitură de cafea.

– Şi am intrat. Mă aşteptam să îl găsesc sforăind în pat. Tipul care lucra atunci la bar, îl chema Frank, îmi spusese că bărbatul din Georgia cumpărase două jumătăţi de Wild Turkey pentru prima oară când venise în oraş. În schimb, am găsit ce mai rămăsese din el în faţa focului. Cred că venise din Georgia în Wyoming cu o puşcă în camionetă pentru un anumit motiv. Motivul era să îşi zboare creierii.

– Oh, Doamne.

– Făcuse o treabă foarte bună. Sânge şi creieri peste tot nenorocitul ăla de loc. Trăsese din scaunul în care se aşezase.

– Este oribil. Cred că a fost oribil pentru tine să îl găseşti.

– Nu a fost o plimbare pe plaja unei insule. După ce poliţiştii au făcut ceea ce fac în situaţiile astea, am intrat din nou. Trebuia să curăţ locul, nu?

– Tu singură?

– Chiar eu, la naiba. Am frecat, am frecat şi am înjurat, şi am blestemat. Uite ce a făcut nenorocitul acela în casa mea. Ticălosul a mers cu maşina mii de mile pentru a-şi împuşca idiotul lui cap în casa mea. Am scos găleţi pline cu apă cu sânge şi Domnul ştie că am aruncat bunătate de covor care mă costase cincizeci de dolari. Am alungat pe toată lumea care voia să mă ajute. L-am jupuit de piele pe William al meu când a venit să încerce.

– Înţeleg, spuse Reece. Şi înţelegea.

– Cred că eram nebună, nu? A trebuit să fac pe dura şi să mă înfurii şi să îmi lovesc copilul pentru că voia să mă ajute. Altfel, nu aş fi putut rezista.

Joanie merse la chiuvetă şi aruncă restul de cafea care se răcise.

– Nu mai închiriez cabana aia nimănui din afara oraşului. Doar localnicilor care vor să o folosească pentru vânătoare sau pescuit, sau după voie.

Îşi turnă din nou cafea.

– Aşa că am cât de cât idee despre ce a fost în capul tău ieri. N-aveai de unde şti asta, dar ar fi trebuit să mă cunoşti mai bine până acum.

– Joanie…

– Dacă aveai nevoie să îţi iei ceva timp liber după ce ai fost în biroul lui Rick – dacă aveai nevoie să *explodezi* – este o prostie şi este o insultă să crezi că ţi-aş crea probleme şi pentru asta. Sau că am să îţi creez acum.

– Ai absolută dreptate. Ar fi trebuit să ştiu. Îşi aruncă privirea spre Joanie care scotea din cuptor biscuiţii pentru micul dejun. Am sărit la tine şi la Brody cel mai tare, pentru că voi îmi sunteţi cei mai apropiaţi. Cei doi în care am cea mai mare încredere.

– Ce mai compliment.

– S-a întors Lo după ce ne-am întâlnit la magazin?

– A venit. Linda-gail, deschide! Dar, pentru că nu primesc ordine de la tine, o să îți iei banii în ziua de plată, ca toți ceilalți.

– Am, hmm, am sărit şi la el, şi la domnul Drubber.

– Bărbații adulți ar trebui să fie în stare să suporte temperamentul unei femei, din când în când.

Un fornăit al Lindei-gail o făcu pe Joanie să se uite peste umăr.

– Unii bărbați nu se maturizează niciodată. Sunt nişte băieței răsfățați toată viața lor. Singurul fel în care îi poți răni sentimentele lui Lo este să-i loveşti vintrele. Asta îl face să se mişte.

– Poate că-i un ticălos, Linda-gail, spuse Joanie pe un ton prietenos, dar tot al meu este.

Deşi roşi puțin, Linda-gail ridică din umeri.

– Nu pot să simt altfel despre asta. Dar, dacă eşti îngrijorată, Reece, mi-a spus că te-a văzut foarte supărată. Şi nu a luat în seamă nimic din ce i-ai spus.

Uşa se deschise cu un clinchet.

– Bună, Doc, bună, domnule D. Linda-gail înşfăcă ibricul cu cafea. Sunteți vioi şi matinal în dimineața asta.

Reece îşi băgă capul între umeri, dar scoase ouăle şi şunca pe care trebuia să le gătească imediat.

– Cred că nici Mac nu va lua în seamă nimic. Cu o mişcare care o luă cu totul prin surprindere pe Reece, Joanie îi dădu două palme uşoare pe spate. Dacă vrei să îți foloseşti pauza ceva mai târziu poți să te duci în biroul meu, să suni furnizorul. Îți dau un buget de cincizeci de dolari – niciun cent în plus – să comanzi nişte nenorocite de plante elegante şi chestii de care te plângi mereu că-ți lipsesc.

– Pot face multe cu cincizeci de dolari. Pentru început, gândi Reece, care, în mintea ei, ridica victorios pumnul în aer.

– Rămâne de văzut, mormăi Joanie.

În separeu, Doc începuse să mănânce. Nu era ziua lui de clătite, dar era greu să şi le refuze după ce Mac îi ceruse această întâlnire la micul dejun. Şi dacă ar avea o a doua cană de cafea adevărată, în loc de cea decofeinizată, ar fi ceva.

– Mac, ştii că nu pot discuta problemele medicale ale lui Reece. Sunt confidențiale.

– Nu îți cer asta. Te întreb doar ce părere ai. Îți spun eu, fata asta înseamnă probleme. Nu ai văzut-o ieri. Mac făcu un gest cu furculița înainte să o înfigă în huevos rancheros. Eu da.

– Am auzit suficient despre asta.

– Nu eram sigur că va mai fi aici. Mac îşi înclină capul ca să poată vedea până în bucătărie. De fapt, îmi imaginam că va fi deja plecată.

– Cred că are mai multe motive să rămână decât să plece.

– Nu ştiu, Doc. Îngrijorarea adânci cutele dintre sprâncenele lui Mac şi îi înăspri vocea. Felul în care se agita în biroul meu. Nebună, cu siguranță. Ți-am spus că am fost suficient de îngrijorat ca să trec prin oraş să o verific, după ce am închis. Însă casa ei era încuiată ca o criptă, iar maşina dispăruse. Credeam că a şters-o.

Mai luă ouă.

– Voiam să vorbesc cu tine despre asta. Aproape că m-a doborât când am văzut-o în bucătărie în dimineața asta. Şi ceva mai uşurată, cred. Nu îmi plăcea să ştiu că este la volan, undeva prin zonă, în starea în care era.

– Oamenii intră în asemenea stări, Mac. Doc îşi flutură mâna când văzu încruntarea încăpăţânată a lui Mac. Unii mai mult decât alţii. Mai ales că a avut şi o zi grea ieri.

– Acesta este al doilea lucru.

Mac se uită într-o parte, să fie sigur că Linda-gail nu venea să le umple ceştile de cafea. Deşi tonomatul nu mergea – fără muzică până la ora zece era regula de fier a lui Joanie – era suficient zgomot de discuţii şi zăngănit ca să le acopere vocile.

– Mai întâi, Rick ar fi trebuit să-şi dea seama şi să nu o cheme singură să se uite la fotografiile acelea. Pentru Dumnezeu, Doc, cele mai multe femei nu ar fi putut suporta o asemenea chestie şi cu atât mai mult una care a trecut prin ce-a trecut Reece. Ar fi trebuit să fii acolo.

– Ştiu şi eu, Mac, de ce s-ar fi gândit Rick să mă cheme pe mine? Sunt un doctor de familie, nu psihiatru.

– Ar fi trebuit să te cheme acolo, spuse Mac. Şi, în al doilea rând, a spus că nu este femeia pe care a văzut-o. Totuşi, Doc, mai mult ca sigur că ea trebuie să fie, nu? Aici nu suntem în New York sau mai ştiu eu unde. În locurile astea nu avem oameni ucişi în stânga şi în dreapta.

– Nu ştiu unde vrei să ajungi.

– Mă întreb dacă nu cumva, în lumina tuturor acestor circumstanţe, ea nu vrea să fie aceeaşi femeie. Poate că se agaţă de ea mult prea tare.

Doc zâmbi uşor.

– Cine se joacă de-a psihiatrul acum?

– Să lucrezi vreo două decenii în spatele unui birou este ca şi cum ai fi psihiatru. Nimeni nu a crezut-o pe fată când a spus că a văzut o femeie care era atacată, adăugă Mac cu o altă lovitură de furculiţă în aer. Eu da. La fel cum cred că este aceeaşi biată femeie care a zăcut în mlaştina aia. Reece nu poate face faţă, asta cred eu.

– Poate.

– Păi, tu eşti doctorul. Ajut-o.

– Voi doi, nu mai fiţi atât de serioşi şi secretoşi. Linda-gail le turnă cafea din ibric în căni. Staţi aici, amândoi, cu capetele alăturate.

– Discuţie între bărbaţi, spuse Mac făcând cu ochiul.

– Sex, sport sau cai?

Doc doar rânji şi mai luă o furculiţă de clătite.

– Ce mai face Reece astăzi? o întrebă Mac.

– Mai bine decât ieri, aş spune. Se uită peste umăr. Ştie vreunul dintre voi dacă şeriful a aflat ceva despre identitatea femeii?

– Nu am auzit nimic astăzi, dar este încă devreme. Îngrozitor lucru, adăugă Doc.

– Şi înfricoşător, când te gândeşti că s-ar putea să avem pe cineva pe aici care omoară femei. Moose Ponds este destul de departe de Fist, şi totuşi!

– Femei, se încruntă Mac.

– Dacă nu este cea pe care a văzut-o Reece, atunci sunt două femei diferite. Şi, desigur, Moode Ponds este la fel de departe ca drumul până la Jenny Lake, dar poate că aceeaşi persoană le-a omorât pe amândouă. Un fel de criminal în serie sau ceva de genul acesta.

– Of, Linda-gail. Mac dădu din cap. Te uiţi prea mult la televizor.

– Nu s-ar face atât de multe emisiuni despre crime dacă oamenii nu ar ucide, nu? Şi mai ştii ceva? Îşi coborî vocea. Dacă Reece nu i-ar fi urmărit, nimeni nu ar fi ştiut despre femeia aia. Poate că acest criminal a mai ucis şi înainte. Vă spun eu, voi sta mai mult în preajma casei până când îl vor prinde.

– La dracu', asta este o altă problemă. Mac se scărpină în cap în timp ce Linda-gail se depărta. Înainte să îţi dai seama, oamenii din Fist se vor uita cruciş unul la altul,

întrebându-se dacă avem un criminal în serie în mijlocul nostru. Sau poate că vreun nenorocit de reporter va scrie despre asta şi turiştii ne vor ocoli şi vom pierde sezonul de vară. Vreun cap înfierbântat va bea ceva mai mult la Clancy şi vor începe să se bată.

Doc se încruntă îngândurat.

– Cu privire la asta, s-ar putea să ai dreptate.

Cum mai avea o oră până să înceapă programul, Doc se duse până la biroul şerifului. Denny îi trimise un zâmbet însorit.

– Ce faci, Doc?

– Nu mă pot plânge. Mama ta a mai avut probleme cu glezna?

– Nu. Este în picioare, peste tot, şi se simte bine.

– Spune-i că nu vreau să facă acrobaţii încă. A fost o luxaţie urâtă. Este şeful tău prin preajmă?

– Nu a ajuns încă. Vine pe la zece, dacă nu se întâmplă ceva. În ultima vreme, şeriful rămâne până târziu. Cred că ai auzit de cadavrul pe care l-au găsit.

– Da. Se ştie cine este?

– Nu se ştie nimic încă. Cu siguranţă este o chestie îngrozitoare. Ticălosul probabil că a ţinut-o în viaţă vreo două săptămâni. Dumnezeu ştie ce i-a făcut tot timpul acesta.

– Asta dacă presupunem că este aceeaşi femeie pe care a văzut-o Reece.

– Păi, sigur. Denny îl privi perplex. Cine altcineva ar putea fi? Şeriful aşa crede.

– Te superi dacă arunc o privire la fotografii?

– Nu ştiu, Doc. Şeriful ...

– Am văzut ceva morţi la viaţa mea, Denny. Poate că am s-o recunosc. Poate am tratat-o la un moment dat. Părerea mea este că Rick vrea să dovedească faptul că ar fi una şi aceeaşi.

– Mda, cred că da. Hank, adăugă el când operatorul intră.

– Se fierbe altceva decât cafea proastă aici? Sal't, Doc.

– Hank. Cum stai cu genunchii?

– Mm, nu prea rău.

– Ar fi mai bine dacă ai mai da jos vreo cincisprezece kilograme. Şi asta nu se va întâmpla dacă mănânci gogoşile alea pe care le ai în pungă.

– Într-o slujbă ca asta, un bărbat trebuie să îşi păstreze energia.

– Mult zahăr nu este energie. Doc îşi aşeză paharul când Denny veni din biroul lui Rick cu dosarul.

Deschizându-l, îşi strânse buzele în ceea ce părea o combinaţie de interes şi milă.

– Se pare că şi omul şi natura au fost răi cu fata asta.

– A bătut-o până la sânge, asta-i sigur. A fost violată, adăugă Denny. Şeriful nu i-a arătat lui Reece toate scenele de la locul faptei. Nu a vrut să o sperie mai mult decât a fost nevoie. Vezi acolo? Încheieturile şi gleznele îi sunt rănite şi vinete. A ţinut-o legată.

– Mda, văd.

– A târât-o departe de râu. Camion, autospecială, RV, ceva. A ţinut-o legată şi a făcut tot ce a vrut cu ea până când a terminat. A aruncat-o pe urmă în mlaştină. O recunoşti, Doc?

– Nu. Nu pot să spun că da. Îmi pare rău. Denny, aş vrea să pot fi de ajutor. Mai bine mă duc la pacienţii mei. Hank, ia-o mai încet cu gogoşile alea nenorocite.

– Mda, Doc.

În drum spre casă se gândi la conversaţia lui cu Mac şi la fotografiile pe care le cercetase. Se gândi la oraş şi la timpul pe care îl petrecuse aici. Îi plăcea să creadă că îşi ţinuse degetul pe pulsul lui şi că urechea lui îi ascultase bătăile inimii.

Intră pe uşa pe care nu o mai încuiase de douăzeci de ani. În loc să meargă spre biroul său, se duse spre telefonul din camera de zi. Willow putea să se ocupe de vreun pacient venit mai devreme sau de vreo urgenţă, se gândi el.

Vorbi la telefon, apoi aruncă în gură o bomboană Life Savers pentru a înlătura mirosul de cafea din respiraţie înainte să îşi vadă primul pacient din acea zi.

Puţin după ora douăsprezece, Brody păşea prin camera de zi a lui Doc. Instrucţiunile lui Doc fuseseră să vină pe la prânz şi să se simtă ca acasă. Îşi întrerupsese munca tocmai acum când cartea nu doar mergea, ci chiar era într-o adevărată cursă.

Dacă ar fi vrut o pauză în mijlocul zilei – ceea ce nu îşi dorise – ar fi preferat să o petreacă la Joanie. Să ia prânzul şi să o vadă pe Reece.

Cel puţin spera să o vadă pe Reece. Nu îl sunase să îi spună că este în continuare fără slujbă, dar maşina ei era parcată în locul obişnuit. Totuşi, i-ar fi plăcut să verifice singur.

Nu că ar fi avut grijă de ea, se asigură singur. Doar ar fi verificat, atâta tot.

Dacă doctorul nu ar fi fost atât de al naibii de criptic la telefon, nu i-ar fi stârnit curiozitatea şi ar fi rămas în faţa tastaturii computerului.

Personajul lui feminin îl împingea în poveste. Aproape că îl târa prin ea, sărind la el ca să păstreze ritmul. Şi când te gândeşti că iniţial o concepuse ca victimă. Câteva planuri ale acţiunii, o crimă îngrozitoare, după care dispărea.

Ei bine, ea nu primise asta cu mâinile în sân.

Voia să se întoarcă la ea. Dar pentru că tot era de cealaltă parte a lacului, se va duce înapoi la Maddy după ce va opri să arunce o privire la Reece. Poate că ar trebui să îi sugereze lui Reece să rămână la el peste noapte.

Sau poate că n-ar trebui s-o facă, ci s-o lase să se întoarcă în apartamentul ei înainte ca lucrurile să se complice şi ea să locuiască neoficial cu el.

Fusese suficient de atent să ocolească această piatră de încercare a unui angajament pe viaţă cu o altă femeie. Nu era nevoie să o sară acum.

Se duse spre fereastră şi se întoarse. Se duse apoi lângă raftul cu cărţi şi parcurse titlurile. Ca întotdeauna, rămase puţin zguduit să-şi vadă una din propriile cărţi, cu numele lui tipărit pe cotor.

După ce îşi trecu un deget peste acea parte a cărţii, se mai plimbă puţin.

Fotografiile împrăştiate prin cameră îi atraseră atenţia. Cu precauţie, ridică una, una cu Doc şi femeia care fusese soţia lui o eternitate, cum îi părea lui Brody. O imagine cu Doc ţinând o sfoară cu peşti în timp ce soţia lui zâmbea.

Arătau bine împreună, decise Brody. Fericiţi. Deşi, dacă priceperea lui cu privire la vârsta lor era bună, erau căsătoriţi de vreo două decenii când fusese făcută fotografia.

Luă alta, o fotografie de familie. Tot neamul. Apoi doi tineri, domnul şi doamna Doc, ţinând un prunc. Mai erau multe fotografii de la absolvire, fotografii de nuntă, fotografii cu bunici.

Viaţa şi momentele, gândi Brody, unui bărbat şi a familiei sale.

Cum era viaţa asta?

Nu avea nimic împotriva căsătoriei, cugetă el în timp ce se plimba prin cameră. Mergea pentru unii oameni. Era evident că mersese pentru Doc Wallace. Mersese şi încă mergea pentru propriii lui părinţii.

Numai că era atât de... definitiv, decise el. Asta este, pentru tot restul vieţii tale. Numai această persoană, în afară de cazul în care vrei să treci prin războiul demonic al unui divorţ.

Dar dacă îți schimbi părerea, sau dacă lucrurile nu merg bine? Ceea ce se întâmpla. Și chiar dacă nu ți se întâmplă, era toată acea acomodare și creare de spațiu și compromis. Un bărbat nu putea face ceea ce dorea, când dorea.

Dacă ar fi vrut să se mute înapoi la Chicago, de exemplu? Sau, la naiba, în Madagascar? Nu că o va face, dar dacă? Nu se poate să pui atâtea în joc din cauza unui capriciu atunci când ești căsătorit.

Nu mai ești doar un bărbat, ești un cuplu. Pe urmă poate ești tată și atunci – hmm – ești o familie. Și nu mai există cale de întoarcere.

Oricum, probabil că nu era îndrăgostit de Reece, nu mai mult decât era ea de el. Era vorba numai de... implicare.

Se întoarse când intră Doc.

– Îmi pare rău, am consultat ultimii doi pacienți. Apreciez că ai venit, Brody.

– De ce ai vrut să mă vezi?

– Vino cu mine în bucătărie. O să pregătesc ceva de mâncare cât vorbim. Nu vor fi bunătăți cu care ai fost obișnuit în ultima vreme, adăugă el în timp ce se întorceau, dar vor umple golul.

– Nu sunt pretențios.

– Am aflat ce s-a întâmplat cu Reece ieri.

– Ai vorbit cu ea?

– Nu astăzi. Doc scoase niște curcan, una din roșiile plăpânde pe care le disprețuia, o jumătate de cutie cu salată și un borcan cu murături. Dar am vorbit cu Mac. Este îngrijorat în privința ei. Scoase o bucată aproape întreagă de pâine de grâu din cutie. Mă întrebam dacă și tu ești.

– De ce?

– Nu pot să îți dezvălui nimic din ceea ce mi-a spus ca pacientă. Poate că și tu simți că nu poți să îmi spui

ceea ce a discutat cu tine ca... prieten. Dar, dacă simți altfel, aș vrea să te întreb dacă ți-a spus ceva ce ți s-a părut îngrijorător.

– Ți-a spus că a venit într-o noapte acasă, în apartamentul ei, și și-a găsit toate lucrurile împachetate? Brody dădu din cap când Doc se uită la el. Că nu își amintește să le fi împachetat ea? Nici nu cred că le-a împachetat ea.

– Cine altcineva să o fi făcut?

– Aceeași persoană care a scris cu marker roșu în baia ei și care i-a aruncat pastilele și i-a mutat lucrurile de la locul lor. Și alte trucuri de felul acesta.

Doc lăsă jos cuțitul.

– Brody, dacă Reece are pierderi de memorie, trebuie să urmeze un tratament.

– Nu cred că asta i se întâmplă. Cred că cineva se joacă cu ea.

– Iar tu, alimentându-i iluziile, nu faci decât să le adânceşti.

– Nu sunt iluzii dacă sunt reale. De ce are aceste pierderi de memorie doar când este singură?

– Nu am pregătirea necesară ca să ...

– De ce au început *după* ce a văzut cum o femeie este ucisă?

Doc dădu afară aerul pe nări, apoi se duse să facă niște sandviciuri.

– Nu putem ști, cu siguranță, că nu au mai fost asemenea episoade înainte de asta, dar dacă au început după, ar putea fi mai multe motive. Unu, ceea ce a văzut i-a declanșat simptomele.

Doc așeză sandviciurile pe o farfurie, adăugă două murături și câțiva cartofi prăjiți pentru fiecare. Apoi turnă două pahare cu lapte.

– Am petrecut mult timp cu ea. Nu am văzut niciun simptom. Nu aşa cum spui tu.

– Dar ai văzut ceva.

– Nu îmi place situaţia în care mă pui.

– Nu îmi place situaţia în care ar putea fi ea.

– Bine, uite ce am văzut. Am văzut o femeie care se luptă să iasă din prăpastie. Care tremură în somn în majoritatea nopţilor, dar care se ridică în fiecare dimineaţă şi face tot ceea ce trebuie făcut. Am văzut o supravieţuitoare care trece mai departe cu curaj, inimă şi umor, care încearcă să îşi reconstruiască viaţa pe care altcineva i-a zguduit-o.

– Stai jos şi mănâncă, îi sugeră Doc. Ştie că eşti îndrăgostit de ea?

Stomacul lui Brody tresări, dar se aşeză şi muşcă din sandvici.

– Nu am spus că sunt îndrăgostit de ea.

– Amănunte, Brody. Fiind scriitor, ar trebui să ştii.

– Îmi pasă de ea şi de ceea ce i se întâmplă. Putea să îşi sesizeze prudenţa şi poate şi teama din propria-i voce. Hai să lăsăm asta.

– Bine. Dacă te înţeleg corect, te gândeşti, sau cel puţin crezi că toate lucrurile care i se întâmplă lui Reece sunt făcute de cineva care vrea să o rănească. Cu o încruntare gânditoare, Doc îşi ridică paharul cu lapte. Singurul individ care ar avea un motiv să îi facă rău este bărbatul pe care pretinde că l-a văzut sugrumând femeia pe care pretinde că a văzut-o.

– Pe care a văzut-o.

– Sunt de acord, dar încă nu s-a dovedit. Cu aceeaşi încruntare în privire, Doc bău. Dar dacă l-a văzut şi dacă ai dreptate... Ai fost la şerif să vorbeşti cu el despre asta?

– Rick va zice că este nebună. Toată credibilitatea pe care Reece o are cu privire la povestea asta s-ar duce pe apa sâmbetei.

– Fără toate elementele, nu poate să îşi facă meseria.

– Deocamdată, pot să am grijă de ea. El să se concentreze să afle pe cine a găsit la Moose Ponds şi cine a fost ucis lângă Snake. Ţi-am spus asta ca o confidenţă.

– Bine, bine. Doc ridică o mână în semn de pace. Nu îţi deranja digestia. Am fost pe la biroul şerifului şi Denny mi-a arătat fotografiile.

– Şi?

– Nu pot decât să merg după descrierea pe care mi-a făcut-o Reece şi după schiţa pe care ea a confirmat-o. Nu pot fi sigur. Este posibil să fie femeia pe care a văzut-o? Da.

– Cum rămâne cu diferenţa de timp? Reece a văzut ceea ce s-a întâmplat acum câteva săptămâni.

– Asta m-a tulburat, aşa cum îmi imaginez că a făcut şi cu autorităţile. Avea urme de legături pe încheieturi şi la glezne. Ar fi putut foarte bine să fie ţinută prizonieră tot acest timp. Dar nu îmi explic, iar asta este foarte tulburător, de ce nu există niciun semn că cei doi au fost acolo, dacă Reece i-a văzut. De ce acest bărbat a sugrumat femeia suficient de violent încât Reece să creadă că a ucis-o, ca pe urmă să o ducă în altă parte şi să îşi şteargă urmele în aşa fel încât Rick, un om priceput, să nu găsească nimic?

– Pentru că a văzut-o.

– A văzut-o?

– Poate că nu suficient de bine ca să o recunoască, dar a văzut pe cineva pe munte. Sau poate a văzut lucrurile pe care le-a aruncat când a fugit şi m-a găsit. Ştia că cineva a văzut ce s-a întâmplat.

– Este posibil? întrebă Doc. De la distanţa aceea?

– Reece avea binoclu. Cine poate să spună că după ce a ucis femeia, nu a cercetat zona?

– Nu pot să te contrazic. Dar sunt doar presupuneri, Brody.

– Să zicem asta. Indiferent dacă trupul pe care l-au găsit este sau nu al aceleiaşi femei, bărbatul pe care l-a văzut Reece ştia că cineva a fost martor la ceea ce se întâmplase acolo. Altfel nu ar fi avut niciun motiv să îşi şteargă urmele. Să ia corpul, înţeleg. Nu îl putea lăsa acolo, unde un muncitor sau un vâslaş l-ar fi putut zări. Dar să îşi acopere urmele? Înţeleg să îl ia, să aştepte întunericul, să îl îngroape sau să scape de el altfel. Dar să îşi acopere toate urmele? Asta doar dacă ştia că fusese văzut.

– Da, sigur, aprobă Doc. Şi dacă ştia că fusese văzut, nu trebuia decât să aştepte puţin, să îşi lipească urechea de pământ ca să afle. Aş vrea să vorbesc puţin mai mult cu ea. I-am spus astăzi lui Mac că nu sunt psihiatru. Dar am ceva pregătire, ceva experienţă.

– Este decizia ei.

Doc încuviinţă.

– Este destul de greu pentru cineva care are trecutul ei în spate. Are încredere în tine?

– Da, are.

– Spune-i că am vorbit, hotărî Doc după un moment. Nu îi trăda încrederea, dar ţine-mă la curent. Cum a fost sandviciul?

– Destul de bun.

Se duse înapoi la râu. Nu exista niciun semn care să trădeze ceea ce se întâmplase, şi era foarte sigur de asta. Fusese foarte atent.

Nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată, desigur. Nu s-ar fi întâmplat niciodată, dacă ar fi fost alegerea lui. Tot ceea ce făcuse de atunci fusese pentru că ea *nu îi lăsase* nicio altă variantă.

Încă mai putea să îi audă vocea, strigând la el, ameninţându-l.

Amenințându-l, de parcă ar fi avut acest drept.

Își provocase singură moartea. Înțelegea asta și nu simțea niciun fel de vină. Ceilalți nu ar fi înțeles, așa că făcuse ceea ce trebuia ca să se protejeze.

Nimic din toate astea nu ar fi fost necesare dacă nu ar fi existat locul și momentul.

Cum să fi știut că cineva era la pândă, că cineva se va uita în direcția asta chiar în acel moment, cu un binoclu? Nici măcar un bărbat atent nu poate anticipa întorsăturile sorții.

Reece Gilmore.

Ar fi trebui să fie ușor de manevrat, ușor de discreditat, chiar față de ea însăși. Dar nu voia să plece, nu voia să cedeze și să fugă.

Totuși, exista o cale să rezolve totul. Există întotdeauna o cale să pui ordine în lucruri. Erau mult prea multe în joc ca să lase o refugiată dintr-o cameră vopsită să distrugă totul. Dacă va trebui să întețească presiunea asupra ei, atunci asta va face.

Uită-te la locul acesta, gândi el, privind râul, dealurile, copacii. Toate atât de perfecte, de imaculate, de speciale. Era locul lui, tot ceea ce își dorea.

Tot ceea ce avea era legat de locul acesta, înrădăcinat în sufletul lui, hrănit de aceste ape, păzit de acești munți.

Indiferent ce trebuia să facă pentru a proteja și a păstra ceea ce avea, va face.

Reece Gilmore era cea care trebuia să plece.

Într-un fel sau altul.

Am fost bine; voi fi mai bine; sunt aici.

ANONIM

21

Pentru că nu trebuia să fie la serviciu până la ora două, Reece se gândi să își facă de lucru prin cabana lui Brody, să facă puțină curățenie, poate să spele și ceva rufe. Putea foarte ușor să nu îi stea în drum în timp ce el scria și să se gândească cum să pregătească supa pentru restaurantul lui Joanie.

Era deja îmbrăcată și făcea patul când el ieși de la duș.

– Vrei ceva deosebit pentru micul dejun? Nu trebuie să mă duc la muncă decât după-amiază, așa că dorința ta este comandă pentru mine. Din punct de vedere gastronomic.

– Nu. Voi mânca doar niște cereale.

– Oh. Bine. Netezi cuvertura și se gândi că mai multe perne aruncate, în culori tari, ar înviora puțin atmosfera. Voi face o supă italienească de nuntă pentru Joanie. O să mănânci la prânz și să-mi spui dacă trece testul. Pot să-ți las o caserolă sau ceva ușor de încălzit pentru cină, deoarece lucrez în schimbul de noapte. Oh, și mă gândeam că aș putea să mă ocup de niște rufe cât sunt aici. Ai ceva ce vrei să îți spăl?

Supă *de nuntă?* Era vreun mesaj subconștient? Și acum ce voia, voia să îi spele pantalonii scurți? Dumnezeule!

– Hai să ne oprim.

Reece îi aruncă un zâmbet uimit.

– Bine.

– Nu vreau să începi să planifici micul dejun, prânzul, cina sau cine ştie ce altă gustare de la miezul nopţii în fiecare dimineaţă.

Zâmbetul ei dispăru într-un clipit plin de surpriză.

– Păi...

– Şi nu eşti aici ca să speli rufe şi să faci paturi şi caserole.

– Nu, spuse ea încet, dar, din moment ce sunt aici, mi-ar plăcea să fiu utilă.

– Nu vreau să te învârţi pe aici. Uite, o făcea din nou, acelaşi ton defensiv pe care îl auzise în propria-i voce când era la doctor, ziua trecută. Îl enerva. Pot să am grijă singur de treburile mele. M-am ocupat de ele ani întregi.

– Sunt sigură că le-ai făcut şi va fi exact cum doreşti. Evident că am înţeles ceva greşit. Credeam că vrei să gătesc.

– Asta este altceva.

– Diferit de, să zicem, a spăla hainele noastre împreună. Acesta fiind cumva simbolul unui fel de relaţie pe care tu nu o vrei. Este o adevărată prostie.

Poate.

– Nu vreau să îmi speli rufele sau să îmi laşi o nenorocită de caserolă sau nimic de felul acesta. Nu eşti mama.

– Cu siguranţă nu. Se îndreptă spre pat, smulse cuvertura aruncând-o pe jos şi răvăşi cearşafurile. Uite, este mai bine.

– Acum cine se poartă prosteşte?

– O, crede-mă, încă eşti câştigătorul premiului. Chiar crezi că, fiind îndrăgostită de tine, încerc să te atrag într-un fel de capcană spălându-ţi nenorocitele alea de şosete murdare şi gătind pui şi găluşte? Eşti un idiot, Brody, şi te gândeşti mult prea mult doar la cât valorezi tu. Te las să te încălzeşti cu deziluzia propriei reflectări a gloriei.

Reece ieşi păşind apăsat.

– Nu sunt mama ta, la dracu'! Ea nici măcar nu *găteşte!*

El se încruntă spre pat, iritat de tensiunea care i se isca în ceafă.

– Sigur, mersese bine, mormăi el. Şi se cutremură când uşa de la intrare fu trântită atât de tare încât zăngăniră pereţii.

Reece adunase doar lucrurile care îi fuseseră la îndemână şi le azvârlise în maşina ei. Îşi va face griji mai târziu cu privire la celelalte – nu că ar fi fost prea multe.

Va lua de la Joanie şi din propria-i cămară ingredientele de care avea nevoie pentru supă. Va cumpăra ceva mărunţiş şi îşi va spăla hainele – *numai* hainele ei – la maşinile alea nenorocite de la subsolul hotelului. Doar mai făcuse asta înainte.

Sau poate că ar trebui să dea totul dracului şi să facă o plimbare cu maşina, să vadă dacă înfloriseră câmpiile.

Îndreptă maşina spre oraş, încruntându-se la zgomotul pe care aceasta îl făcea.

– Acum ce mai este, ce mai este? mormăi ea în timp ce volanul se smucea. Trase de volan cu o smucitură furioasă. Apoi, resemnată, se îndreptă spre Lynt.

Uşile garajului erau blocate de un motor accelerat la maximum. Lynt ieşi de dedesubt, un tip ager de patruzeci de ani, într-un tricou din bumbac cu mânecile răsucite expunând muşchii puternici. O cârpă murdară de ulei îi ieşea din buzunarul de la spate. Purta o şapcă pătată şi mesteca o bucată de tutun.

Îşi strânse buzele şi îşi dădu pe spate cozorocul şepcii când Reece ieşi din maşină.

– Te-ai băgat în vreun bucluc?

– Aşa se pare. Când îşi dădu seama că dinţii îi erau încleştaţi se relaxă imediat. Volanul este ciudat, trage într-o parte.

– Nu-i surprinzător, dacă te uiţi la cele două cauciucuri care sunt aproape pe jantă.

– Pană? Se întoarse să se uite. La dracu'. Erau în regulă ieri.

– S-ar putea să fi trecut peste ceva. Se ghemui să se uite la cauciucul din dreapta spate. Poate pierde aer. Să văd ce pot face.

– Am un cauciuc de rezervă în portbagaj. Doamne, trebuia oare să înlocuiască două cauciucuri?

– O să mă ocup de ea imediat ce termin cu frâna asta. Vrei să te duc undeva?

– Nu. Nu. Mi-ar face bine o plimbare. Îşi luă laptopul de pe bancheta din spate, cheile casei de pe inelul cu chei şi le îndesă în buzunar. Dacă va trebui să cumpăr două cauciucuri, cât crezi că mă va costa?

– Hai să ne facem griji despre asta când va fi cazul. Îi luă cheia maşinii. Îţi dau un telefon.

– Mulţumesc. Îşi agăţă geanta de un umăr şi calculatorul de celălalt.

Era o zi frumoasă pentru o plimbare, îşi zise într-o încercare de a-şi alunga depresia. Avea o slujbă şi avea un acoperiş deasupra capului. Şi, dacă era îndrăgostită de un ticălos, va trebui să înceapă să muncească pentru a trece peste.

Dacă avea nevoie de cauciucuri noi, va merge pe jos până când îşi va putea permite nenorocitele alea de gume.

Nu trebuia *să aibă* o maşină chiar în clipa aceea. Nu trebuia *să aibă* un iubit. Nu trebuia să aibă nimic altceva în afară de ea însăşi. Din cauza asta plecase din Boston, ca să lase totul. Îşi dovedise că putea funcţiona, putea să se vindece, îşi putea clădi o nouă viaţă.

Iar dacă Brody credea că are de gând să îl târască alături de ea, nu era numai un ticălos, ci şi un încrezut.

Oricum avea nevoie de ceva timp pentru ea însăşi, ca să recupereze cu jurnalul. Să facă ceva serios în privinţa cărţii aceleia de bucate. Nu că ar fi adus asta în discuţie cu Brody. Ticălos jignitor. Dar voia să îşi organizeze reţetele, să încerce să se concentreze pe scrierea unei introduceri.

Ceva de genul ... *Nu trebuie să fii un bucătar expert ca să găteşti mâncăruri alese. Nu când ai un expert care să te ghideze.*

– Şi asta sună pompos şi condescendent. *Ai obosit să încerci să ai un răspuns nou la „Ce avem la cină?" Eşti*

disperat să găseşti ceva extraordinar şi proaspăt pentru gustarea de duminică? Eşti panicat pentru că ţi s-a cerut de către conducătorul celor ce colectează fonduri să faci sandviciuri cu anşoa? Puţin cam neconvingător, spuse cu voce tare Reece, dar trebuie să încep de undeva.

– Hei! Hei!

Reece înjură la semafor, dar o văzu pe Linda-gail în genunchi în grădina ei cea mică, cu gălbenele şi panseluţe îndesate într-un coş din plastic aşezat lângă ea..

– Eşti prea ocupată să vorbeşti singură ca să vorbeşti cu mine?

– Aşa eram? Mă gândeam la ceva. Prea des îmi ies cuvintele pe gură. Sunt atât de drăguţe. Florile tale.

– Ar fi trebuit să pun panseluţele mai devreme. Îşi dădu pălăria de cowboy pe spate. Nu le deranjează dacă este frig. Dar, una peste alta, ce cauţi pe-aici?

– Cauciuc dezumflat, sau cauciucuri, mai degrabă. A trebuit să duc maşina la Lynt.

– Prostii. Ai plecat devreme. Credeam că vei mai rămâne mai mult la Brody astăzi.

– El nu. Nu am făcut altceva decât să strâng patul şi să mă ofer să spăl câteva lucruri de-ale lui împreună cu ale mele. Ai crede că am scos cu o mână un pistol dintr-un buzunar şi am adus cu cealaltă un preot.

– Bărbaţii sunt nişte tâmpiţi. Aseară i-am dat papucii lui Lo. A devenit posac atunci când nu l-am lăsat să-mi intre sub fustă.

– Bărbaţii sunt nişte tâmpiţi.

– Aşa că să îi ia dracul. Vrei să plantezi nişte panseluţe şi să blestemi cromozomii Y?

– Aş vrea, dar sunt nişte lucruri pe care trebuie să le fac în dimineaţa asta.

– Atunci o să mergem la Clancy în seara asta, să bem câteva beri şi să cântăm cântecul din program cel cu „jos-bărbaţii".

Cine are nevoie de un ticălos când are o prietenă?

– Pot să fac asta. Ne vedem la muncă.

Uite, gândi Reece în timp ce se îndrepta spre casă, putea adăuga ceva pe lista lucrurilor ei. O avea pe Linda-gail.

Şi pe urmă era lacul, se gândi ea în timp ce drumul i se intersectă cu acesta. Atât de frumos şi de albastru, cu sălcii verzi care-şi scufundau capetele delicate ale frunzelor albe, mătăsoase.

În loc să se îndrepte spre casă, îşi aşeză jos bagajele, îşi scoase pantofii şi şosetele, îşi suflecă pantalonii şi, stând pe bancă, îşi trecu degetele prin apă.

Era îngheţată! Dar nu îi păsa nici cât negru sub unghie. Era cu picioarele în apele albastre ale Angel Lake şi cu ochii pe turnul munţilor Teton. În scurt timp va face supa, va scrie o carte de bucate, va sorta hainele. Şi ce putea fi mai natural? Va trebui să facă pe dracu-n patru ca să termine totul şi să nu întârzie la muncă. Şi asta era natural.

Aşa că, pentru moment, doar absorbea totul.

Se lăsă pe spate, astfel încât ochii ei să rămână fixaţi pe cerul acum albastru ca şi lacul, pătat de nori albi, inofensivi. Soarele strălucea, dar, în loc să îşi scoată binoclul din geantă, îşi încrucişă braţul peste ochi şi ascultă: sunetul apei, clipocitul pe care îl făcea lovind-o cu piciorul, cântecul păsărelelor atât de vesel, atât de fără grijă. Auzi un câine lătrând, zgomotul unei maşini care trecea. Totul în ea se relaxă.

Detunătura bruscă aproape că îi sugrumă strigătul. Tresări atât de tare încât aproape alunecă în apă. Reuşi să se oprească, dar numai după ce îşi udă pantalonul până la genunchi.

– Camioneta lui Carl. Este camioneta lui Carl, îşi aminti ea, în timp ce se ghemui pe iarbă. Se ascundea să n-o vadă croindu-şi drum spre magazin. Ridicându-se în mâini şi în genunchi, rămase acolo unde era, trăgându-şi respiraţia.

Şi roşi când o văzu pe Debbie Mardson care stătea în faţă la La Pândă, privind-o.

– Mda, este nebuna, spuse Reece printre dinţi, în timp ce se chinuia să zâmbească şi să îi facă cu mâna. Doar se arunca în lacul îngheţat cu toate hainele pe ea. Nu e mare scofală.

Acum, că momentul trecuse, îşi apucă lucrurile, pantofii, şi păşi, udă şi desculţă, spre casă.

Nu conta ce gândea aproape-în-fiecare-zi-prea-perfecta-Debbie, se consolă Reece. Sau ceea ce gândea oricine altcineva. Avea tot dreptul să stea şi să îşi bălăngăne picioarele în lac. Avea tot dreptul să sară ca un iepure la sunetul ca de pistol al nenorocitei camionete a lui Carl.

Îşi smulse pantalonii uzi şi îşi puse o pereche uscată. Aşa cum avea tot dreptul să îşi spele rufele. Le adună, împreună cu detergentul şi mica rezervă de balsam de rufe care îi mai rămăsese.

Să înceapă să spele, gândi ea, apoi să se întoarcă şi să înceapă să facă supa. Să se ducă înapoi să mute hainele în uscător. Să se întoarcă să lucreze la cartea de bucate. Scoase micul coş cu haine şi se îndreptă spre hotel.

Pentru că trebuia să treacă pe lângă La Pândă, îşi ţinu privirea direct înainte şi se rugă ca, măcar de data asta, Debbie să nu o zărească. Nu alergă când trecu pe lângă fereastră, dar în mod cert grăbi pasul, încetinind doar când ajunse lângă hotel.

– Bună, Brenda. Este ziua de spălat. Poţi să îmi dai nişte mărunţiş?

– Sigur, nicio problemă. Brenda zâmbi larg şi îşi ridică sprâncenele. Ai nevoie de pantofi cât stai aici?

– Cum?

– Nu porți nimic în picioare, Reece.

– Oh. Oh, *Doamne*. Reece se uită în jos spre picioarele ei goale. Roşi, dar când se uită înapoi spre Brenda văzu un zâmbet superior pe fața femeii de la birou, şi stânjeneala i se transformă în furie. Cred că mi-au scăpat din minte. Ştii cât de alunecoasă este mintea mea. De douăzeci şi cinci de cenți, te rog. Aruncă bancnotele pe bar.

Brenda le numără.

– Ai grijă pe unde calci.

– Aşa voi face.

Pentru că liftul nu era o variantă pentru ea, Reece o luă pe scări. Ura subsolul hotelului acestuia nenorocit. Dacă Brody nu ar fi fost aşa un ticălos, ar fi putut folosi maşina lui de spălat, ar fi putut evita toată prostia şi supărarea asta.

– De şapte ori unu fac şapte, începu ea, în timp ce îşi croia drumul prin zona de întreținere. De şapte ori doi fac paisprezece.

Trecu de şapte, spre opt, apoi se grăbi spre zona de spălat, unde se auzeau maşinile zumzăind.

Încetini până la un mers normal, în timp ce se întoarse în hol, şi îi aruncă Brendei un salut larg.

Nu mai fu la fel de norocoasă în drumul de întoarcere spre magazinul cu haine.

– Reece! Debbie se strecură pe uşă. Eşti bine?

– Sigur, bine. Tu ce mai faci?

– Încă este puțin cam rece pentru picioare goale.

– Crezi? Vreau să le călesc puțin pe ale mele. Sper să fiu prima femeie care merge cu picioarele goale de-a lungul Continental Divide. Este visul meu de-o viață. Ne mai vedem.

Haide, împrăştie şi asta peste tot, îşi spuse Reece în timp ce se îndrepta spre casă.

Lăsă totul la o parte în momentul în care îşi începu treaba, făcând perişoare de carne pentru supă. Chiar se gândea să

pună în discuție faptul că își lăsase pantofii acasă pentru a mai alimenta bârfele, dar decise că ar fi fost prea stupid și prea defensiv. Se grăbi spre hotel, înfruntând-o din nou pe Brenda, pentru a-și muta hainele din mașina de spălat în uscător.

Încă o plimbare, își zise, grăbindu-se din nou spre casă. Și o mulțime de timp ca să facă o schiță a introducerii pentru cartea de bucate, în timp ce hainele ei se uscau.

După ce își conectă calculatorul, își încălzi mâna cu jurnalul, pe care îl aduse la zi.

Sunt supărată pe Brody. Fac patul și el crede că mă duc să cumpăr verighete. Oare așa funcționează mintea unui bărbat? Dacă da, ca specie, au mare nevoie de terapie.

Cred că a făcut mai mult decât m-aș fi așteptat de la oricine altcineva în ceea ce mă privește. Așa că voi încerca să fiu la fel de recunoscătoare pe cât sunt de supărată, și să nu îi stau în cale.

Ticălosul.

Între timp, tocmai am cimentat statutul meu de nebun al satului într-un moment de lipsă totală a rațiunii, mergând fără pantofi la hotel, ca să îmi spăl rufele. Încerc să nu îmi pese. Gătesc supă și am verificat încuietorile ușii doar o singură dată.

La naiba, de două ori.

Poate voi fi nevoită să cumpăr două cauciucuri noi. Doamne, este așa de deprimant. Ceea ce altădată ar fi fost doar o iritare minoră, acum este o problemă uriașă, având în vedere circumstanțele. Nu am banii. Este foarte simplu. Cred că va trebui să merg pe jos următoarele săptămâni.

Poate se va întâmpla un miracol și chiar voi scrie și voi vinde cartea asta de bucate. Mi-ar folosi o infuzie de bani.

Linda-gail sădește panseluțe. Vom merge în seara asta la Clancy, după muncă, să vorbim de rău bărbații. Cred că este exact ceea ce am nevoie.

Satisfăcută, Reece deschise calculatorul şi începu să se joace cu stiluri şi abordări diferite pentru introducere.

Când ceasul din bucătărie începu să sune, avertizând-o că hainele erau gata, se dădu înapoi, închise calculatorul şi ieşi încă o dată.

Va arunca totul în coş şi va ieşi din subsolul acela bizar, îşi spuse. Le va împacheta acasă. Putea să lase supa pe foc mic în timp ce muncea la Joanie şi să alerge în pauză să o verifice.

Spera să fie aglomerat în seara asta. Să fie ocupată era exact ceea ce avea nevoie.

Se repezi spre hol şi nu mai pierdu timpul cu vreo conversaţie cu Brenda, din moment ce nu era la birou. Reece putea doar să audă murmurul vocii ei în spate.

Mici favoruri, gândi ea. Altceva pentru care trebuia să fie recunoscătoare.

De data asta Reece încercă înmulţirea cu doisprezece – una destul de bună – în timp ce se grăbea pe scări în jos, spre zona de spălat.

Deschise uscătorul şi nu găsi nimic.

– Păi, asta-i... Deschise celălalt uscător, gândindu-se că a uitat pe care îl folosise, dar era gol.

Este ridicol. Nimeni nu avea cum să vină aici să îmi fure hainele.

Şi de ce coşul ei era aşezat pe maşină în loc să fie pe cutia mică de tablă unde ştia, *ştia* că îl lăsase? Cu prudenţă, îl ridică, apoi ridică încet capacul maşinii.

Hainele erau acolo, ude şi amestecate.

– Le-am pus în uscător. Îşi băgă o mână nesigură în buzunar şi găsi singura monedă care îi mai rămăsese după ce băgase restul în maşină. Le-am pus în uscător. Acesta este cel de-al treilea drum. Al treilea. Nu le-am lăsat în maşina de spălat.

Le scoase, smulgând furioasă hainele ude pentru a le lăsa în coş. Un Magic Marker căzu cu zgomot pe podea.

Un marker roşu. Markerul ei roşu. Tremurând, Reece îl aruncă în coş, alături de hainele pe care acum le vedea că sunt pătate şi marcate cu roşu.

Cineva îi făcuse asta, cineva care voia să creadă că îşi pierde minţile.

Cineva care ar fi putut fi acolo jos, privind-o.

Respiraţia îi şuieră, în timp ce capul îi zvâcni răsucindu-se în dreapta şi stânga. Îşi înghiţi un geamăt, înşfăcă coşul şi o luă la fugă. Sunetul brusc al unei ţevi o făcu să sară, înghiţindu-şi pe jumătate un strigăt. Loviturile şi ecoul propriilor pantofi pe podeaua de ciment îi făceau inima să i se ridice până în gât.

De data asta nu se opri din alergat când ajunse în hol, ci se grăbi spre birou. Întoarsă la locul ei, o Brenda surprinsă căsca gura la ea.

– Este cineva acolo jos. Cineva s-a dus jos.

– Ce? Cine? Te simţi bine?

– Hainele mele. Mi-au pus hainele în maşina de spălat.

– Păi... Reece, tu le-ai pus în maşina de spălat. Brenda îi vorbea încet, ca unui copil greu de cap. Îţi aminteşti? Ai coborât să îţi speli hainele.

– După! Le-am pus în uscător, dar au ajuns din nou în maşina de spălat. M-ai văzut când am venit să le pun în uscător.

– Păi... sigur, te-am văzut venind înapoi, coborând. Poate că ai uitat să le pui înăuntru. Ştii, aşa cum ţi-ai uitat mai devreme pantofii. Eu întotdeauna fac lucruri din astea, adăugă Brenda, fără niciun zâmbet de data asta. Numai că, vezi tu, când eşti distras şi uiţi...

– Nu am uitat. Le-am pus înăuntru. Uite. Scoase singura monedă. Asta este tot ce mi-a rămas pentru că am folosit

restul să spăl şi să *usuc* nenorocitele astea de haine. Cine a fost acolo jos?

– Uite ce, calmează-te. Nu am văzut pe nimeni să coboare, în afară de tine.

– Poate că tu ai coborât.

– Doamne, Reece. Şocul apăru pe faţa Brendei. De ce aş face aşa ceva? Trebuie să te abţii. Dacă ai nevoie de mai multe monede, pot să…

– Nu am nevoie de nimic.

Furia şi panica o străbăteau, îi tăiau răsuflarea, în timp ce se năpusti afară şi alergă în josul străzii, cu coşul plin cu haine ude.

Să ajungă acasă, era tot ce putea gândi. Să intre înăuntru, să încuie uşile.

Se împiedică la auzul sunetului de claxon şi se răsuci, ridicând coşul ca pe un scut. Îşi privi propria maşină alunecând în locul de parcare obişnuit, lângă picioarele ei. Lynt coborî.

– Nu am vrut să te sperii.

Reuşi să dea din cap. De ce se uita la ea în felul acela, de parcă ar fi fost un fel de specie extraterestră? De ce se uitau oamenii la ea în felul acesta?

– Ah, cauciucurile par în regulă. Erau doar dezumflate. Foarte tare. Ţi le-am umflat eu.

– Oh. Mulţumesc. Îţi mulţumesc.

– Şi, da, din moment ce tot sunt aici, voiam să verific şi roata de rezervă. Dar …

Ea îşi umezi buzele uscate.

– S-a întâmplat ceva cu roata mea de rezervă?

– Problema este că… Îşi dădu şapca pe spate şi îşi mişcă picioarele. Este cam îngropată acolo.

– Nu ştiu ce vrei să spui. Se duse să lase coşul pe trepte, apoi traversă. Nu am nimic acolo în afară de trusa de urgenţe.

Când el ezită, ea luă cheia de la el şi deschise portbagajul.

Mirosul o izbi primul. Numai gunoi peste tot. Portbagajul era plin – coji de ouă, zaţ de cafea, umed, bucăţi de hârtie, cutii goale. Ca şi cum cineva ar fi vărsat acolo un coş întreg de gunoi.

– Nu eram sigur ce vrei să fac cu el.

– Nu am făcut eu asta. Se dădu un pas înapoi, apoi încă unul. Nu am făcut eu asta. Tu ai făcut-o?

Acelaşi şoc brusc care apăruse şi pe faţa Brendei trecu şi peste cea a lui Lynt.

– Sigur că nu, Reece. L-am găsit aşa.

– Cineva *a făcut* asta. Eu nu am făcut-o. Cineva îmi tot face asta. Cineva …

– Nu-mi place să se strige în faţa localului meu. Joanie veni din spate, dintr-o parte a clădirii. Ce se întâmplă aici? Strâmbă din nas când aruncă o privire în portbagaj.

– Nu am făcut eu asta, începu Reece.

– Păi, eu cu siguranţă nu. Am vrut să iau roata de rezervă, spuse Lynt. Am găsit asta. A venit cu ideea nebună că eu am aruncat tot gunoiul acesta aici.

– Este doar supărată. La naiba, Lynt, tu nu ai fi dacă ţi s-ar întâmpla aşa ceva? Copiii, spuse Joanie moale. O gloată de copii idioţi, mai mult ca sigur. Lynt, am câteva cutii în spate şi nişte mănuşi de cauciuc în cămară. Ajută-mă să curăţ aici.

– Eu am s-o fac. Cuvintele ţâşniră din gâtul dureros al lui Reece. Îmi pare rău, Lynt. Numai că nu înţeleg …

– Du-te sus, îi ordonă Joanie lui Reece. Du-te. Lynt şi Pete pot să se descurce cu asta. Vin şi eu într-un minut. Nu mă contrazice, adăugă ea când Reece începu să protesteze.

– Îmi pare rău. Obosită, Reece apucă coşul. Îmi pare rău. O să îţi plătesc.

– Nu îmi datorezi nimic. Lynt făcu un semn cu mâna. Nu a fost decât aer.

Joanie îl bătu pe Lynt pe umăr în timp ce Reece urca scările.

– Du-te în spate, spune-i lui Pete să te ajute. Următoarea cină este din partea casei.

– Cum or fi deschis copiii portbagajul, Joanie? Pot să spun că nu a fost forțat.

– Dumnezeu știe de ce sunt în stare copiii, mai spuse ea înainte ca Lynt să își formuleze întrebarea cu glas tare. Oricum, portbagajul este plin de mizerie și gunoi. Tu și Pete aveți grijă de asta.

Când Joanie intră în apartament, Reece ședea într-o parte a canapelei, cu coșul cu rufe ude lângă picioare.

– Supa miroase bine. Joanie intră, încruntându-se spre coș. Hainele astea vor face mucegai dacă nu le întinzi. De ce nu ai folosit uscătorul?

– Credeam că l-am folosit. Știu că l-am folosit. Dar erau din nou în mașină.

– Ce dracu' au pe ele?

– Cerneală. Cerneală roșie. Cineva a pus markerul meu roșu în mașină, împreună cu ele.

Joanie își supse obrajii, apoi scoase o farfurie din dulap, își aprinse o țigară și se așeză lângă Reece.

– Eu am să fumez o țigară, iar tu o să îmi spui ce se întâmplă.

– Nu știu ce se întâmplă. Dar știu că am pus hainele astea în uscător, am introdus monedele, am apăsat pe buton. Le-am găsit în mașină, ude, când m-am întors după ele. Știu că nu am pus gunoiul acela în portbagajul mașinii mele, dar este acolo. Nu eu am scris peste tot în baie.

– Baia mea? Joanie sări și se duse să arunce o privire. Nu văd nimic scris aici.

– Brody a vopsit-o din nou. Nu mi-am pus bocancii de munte în dulap sau lanterna în frigider. Nu am făcut toate lucrurile astea, dar ele s-au întâmplat.

– Uită-te la mine. Uită-te în ochii mei. Când Reece o făcut, Joanie îi studie fața, ochii. Ai luat droguri? Prescrise de medic, sau altfel?

– Nu, nimic altceva decât ceai din plantele pe care Doc mi le-a dat. Şi Tylenol. Dar toate medicamentele pe care le țineam ca scut de siguranță au fost zdrobite în mojarul meu.

– De ce ar face cineva asta? Sau toate celelalte?

– Să mă facă să cred că am înnebunit. Să mă înnebunească, ceea ce nu-i prea greu. Pentru că am văzut ceea ce am văzut. Este uşor să nu iei în seamă o femeie nebună.

– Au găsit un cadavru…

– Nu era ea, o întrerupse Reece, în timp ce vocea începea să prindă putere. Nu era aceeaşi. Nu era ea şi …

– Opreşte-te. Vocea lui Joanie o lovi ca o palmă. Nu stau de vorbă cu tine decât dacă te calmezi.

– Încearcă tu, încearcă tu să fii calmă când cineva face să ți se întâmple asemenea lucruri. Încearcă tu să rămâi rațională când nu ştii ce anume ți se va mai întâmpla. Sau când. Hainele mele sunt distruse. Abia dacă mai aveam bani până la ziua de salariu ca să le spăl şi acum sunt distruse.

– Poți să cumperi pe credit de la Mac sau pot să îți dau un avans, dacă trebuie să înlocuieşti nişte lucruri.

– Nu asta-i problema.

– Nu. Dar este mai bine decât praful din ochi. De când se întâmplă toate astea?

– Puțin înainte să … aproape de când m-am întors după ce am văzut cum a fost ucisă femeia. Nu ştiu ce să fac.

– Ar trebui să vorbeşti cu şeriful.

– De ce? Reece îşi trecu mâinile prin păr. Crezi că grămada aia de gunoi din portbagajul meu are amprente pe ea?

– Chiar dacă este aşa, Reece.

– Da. Cu un suspin, îşi frecă fața cu mâinile. Da, îi voi spune şerifului.

– Bine. Pentru moment, ar fi bine să iei hainele alea, să vezi ce poți salva, și să le întinzi să se usuce. Dacă ai nevoie de tricou nou sau lenjerie, poți să te duci la Mac în pauză. Mai ai vreo cinci minute înainte de a intra în tură.

Joanie strivi țigara. Se ridică și scoase douăzeci de dolari din buzunar.

– Pentru că ai vopsit baia.

– Nu eu. Brody a vopsit-o.

– Atunci dă-i lui Brody, dacă ești proastă.

Mândria se lupta cu necesitatea practică, iar aceasta din urmă avea mai mulți mușchi.

– Mulțumesc.

– Brody știe de toate astea?

– Da, cu excepția celor întâmplate astăzi.

– Vrei să îl suni înainte de a veni la muncă?

– Nu. Se pare că îi stau în cale.

Joanie strâmbă din nas.

– Bărbații au rostul lor, dar, în afara momentului în care ești sub ei, având un orgasm, este greu să vezi ce altceva mai au de oferit. Adună-te și vino jos. Astă-seară coasta pretențioasă este specialitatea.

Reece se agită, lovind coșul cu piciorul.

– Coastă pretențioasă de ce?

– Bivol, spuse Joanie cu un zâmbet. Poate că ai vreun mod de a o prezenta și pe asta.

– De fapt …

– Atunci coboară odată și pregătește-o. Eu am numai două mâini.

Brody se hotărî să arunce o pizza congelată în cuptor și să se gândească la pui și găluște.

Făcuse asta dinadins, decise el, ca să nu mai fie capabil să se gândească la altceva în afară de ea – de mâncare, se corectă el.

Ar fi vrut ca ea să cedeze. Nu era exact ceea ce spusese şi ea? Dar exagerase, aşa cum făceau toate femeile.

Un bărbat avea dreptul să respire puţin aer în propria-i casă, nu? Puţină singurătate, fără o femeie care să se agite în jurul lui.

Avea tot dreptul la o pizza congelată, dacă asta dorea. Doar că, din întâmplare, nu îşi dorea asta. Dorea o mâncare caldă şi bună. Şi ştia de unde să ia una.

Mai mâncase la Angel Food înainte să vină ea, zise în timp ce se îndrepta spre maşină. Nu mergea acolo pentru că ea era acolo. Astea erau circumstanţele. Şi dacă ea dorea să îşi ţină nasul pe sus, asta era problema ei. Tot ceea ce voia el era o masă decentă, la un preţ rezonabil.

Când opri în faţa localului, Joanie îi ieşi în întâmpinare.

– Tocmai voiam să vin să te văd, îi spuse ea.

– Despre ce? Reece ...

– Mda, Reece. Şi în acel moment de îngrijorare, ea văzu ceea ce se aşteptase să vadă. Tipul era dus. Fă o plimbare cu mine. Am zece minute.

Îi povesti repede, trecând peste întreruperile lui, fără să bage în seamă furia ce-l cuprinsese.

– A spus că îl va suna pe şerif, dar nu a făcut-o. Nu încă. O să se ocupe ea singură, când îşi va recăpăta echilibrul. A fost o chestie destul de urâtă, gunoiul din portbagajul maşinii ei. Nu-mi plac lucrurile urâte.

– Totul a fost urât. Trebuie să vorbesc cu ea chiar acum.

– Poate să îşi ia zece minute pauză, dacă vrea. Mergi prin spate. Nu vreau să vă scuipaţi unul pe altul peste barul meu.

Brody procedă aşa cum îi sugerase Joanie, apoi trecu pe lângă Pete şi o apucă pe Reece de mână.

– Afară.

– Sunt ocupată.

– O să aştepte. O târî pe uşa din spate.

– Doar un nenorocit de minut. Lucrez. Pe tine nu vine nimeni să te smulgă când *tu* lucrezi. Dacă ai ceva să îmi spui, poţi să o faci când termin.

– De ce naiba nu m-ai sunat când s-au întâmplat toate porcăriile alea?

– Ca de obicei, vorba circulă, spuse ea pe un ton dur. Şi nu am avut chef să te sun. Dacă eşti aici să vânezi o persoană care vrea să fie salvată, continuă să o vânezi. Nu am nevoie de un erou. Am nevoie să îmi fac treaba.

– Aştept să termini şi te duc înapoi. O să mergem să îl vedem pe Rick mâine-dimineaţă.

– Nu vreau să mă aştepte nimeni şi când termin am alte planuri.

– Ce planuri?

– Unele care nu te privesc pe tine. Nu vreau să mergi cu mine la şerif. Nu am nevoie de o dădacă sau de un cavaler pe un cal alb sau de milă mai mult decât ai tu nevoie de mine ca să fac patul şi să îţi spăl rufele. Şi nu este momentul să îmi iau pauză.

Când se întoarse spre uşă, el o apucă de braţ şi o opri din nou.

– La naiba, Reece. Oftă. La naiba, spuse el încet de data asta. Vino acasă.

Ea îl privi fix şi închise ochii.

– Asta a fost o lovitură sub centură. Cred că amândoi ar trebui să avem ceva timp să ne gândim la asta. Cred că ar trebui să fim siguri de ce înseamnă şi dacă asta vrem amândoi. Poate vom vorbi mâine.

– Voi dormi în biroul meu, sau jos, pe canapea.

– Nu vin la tine ca să mă protejezi. Dacă se va dovedi că este mai mult decât atât, vom vedea ce se întâmplă. Ar fi bine să îţi dai seama înainte să vorbim din nou.

Îl lăsă, zăpăcit şi iritat, şi se duse înapoi la grătar.

22

O bere, se gândi Reece. Dacă o femeie nu își permitea să își cumpere singură o bere, ce rost mai avea să își păstreze slujba și să muncească atât de mult încât la sfârșitul unei zile să își simtă spatele înțepenit de oboseală?

Barul lui Clancy era plin de localnici care se amestecau cu turiști veniți în zonă pentru pescuit, pentru mers cu barca, pentru cățărări sau călărie. Înaltul Reuben luase microfonul și interpreta o versiune plină de suflet a melodiei „Te vei gândi la mine" de Keith Urban. Un grup de cowboy atrăseseră două fete din oraș într-un joc de cartel; mingile erau lovite printr-o ceață groasă, senzuală. Două cupluri venite din Est toastau și își făceau fotografii lângă pieile de elan și capetele de oaie.

La bar, cu cizma sprijinită de scaun, Lo medita privind fix sticla lui de Big Horn.

– Pare că suferă.

La comentariul lui Reece, Linda-gail ridică din umeri.

– Nu suficient de mult. De data asta va trebui să facă așa cum vreau eu, cu pălăria în mână. Scoase un covrigel din bolul de plastic de pe masă, și-l rontăi furioasă. Am fost agățată de cowboy-ul ăsta idiot aproape toată viața și i-am dat suficient de mult timp, suficient spațiu pentru a-și termina nenorocita de cursă.

– Frumoasă metaforă, spuse Reece.

Dar Linda-gail nu era în starea necesară pentru a accepta un compliment.

– Cred că Lo face mai multe curse sălbatice, dar fie, lasă-l să le facă, să își scoată asta din sistem. Pentru bărbați ca el, femeile stau gata să cadă la cel mai mic semn.

Reece ridică o mână.

– Eu n-aş face-o.

– Mda, dar tu eşti nebună.

– Adevărat. Cred că asta explică totul.

– Acum sunt gata să pun bazele pentru restul vieţii mele. Cu ochii aţintiţi asupra spatelui lui Lo, Linda-gail mai ronţăi un covrigel. El fie mă va ajunge din urmă, fie nu.

Reece se gândi puţin.

– Bărbaţii sunt idioţi.

– Oh, da, sigur că sunt. Din păcate nu-mi plac femeile aşa că voi avea nevoie de unul ca să rezolv lucrurile.

– Ce fel de lucruri?

Sprijinindu-şi cotul de masă, Linda-gail îşi odihni obrazul în palmă.

– Vreau să îmi cumpăr casa de la Joanie. Mi-o va vinde, dacă am să îi cer. Şi când va fi gata să se retragă, vreau să mă ocup de Angel Food.

Fără să fie surprinsă, Reece dădu din cap.

– Ai fi bună pentru treaba asta.

– Poţi să fii sigură că aş fi. Şi mai vreau două sfeşnice din argint să le pun pe masa din salon. Unele frumoase, pe care să le pot lăsa unei fiice. Vreau o fiică, dar cel mai mult mi-ar plăcea să am un băiat şi o fată. Vreau un bărbat care să muncească alături de mine pentru asta şi care să se uite la mine ca şi cum eu aş fi raţiunea. Vreau să îi aud ghetele scârţâind la uşă, seara, când se pregăteşte cina. Şi din când în când, să îmi aducă flori când vine acasă.

– Sună drăguţ.

– Şi mai vreau să fie un adevărat conchistador în pat şi să mă asurzească, să mă amuţească, să mă orbească suficient de des.

– Excelente ţeluri, fiecare în parte. Lo este potrivit pentru asta?

– Partea cu sexul corespunde, deşi am avut parte doar de avanpremieră, nu de întregul spectacol. Rânji, cu puţină sălbăticie, în timp ce luă încă un covrigel. Restul? Are potenţial. Dar dacă vrea să îl irosească, nu îl pot opri. Mai vrei o bere?

– Nu, este suficient.

Linda-gail făcu semn pentru încă o bere. Cele două femei din Est ocupaseră scena cu o versiune energică a lui „Mă simt ca o femeie".

– Dar tu? Care sunt ţelurile tale?

– Până acum voiam să conduc cea mai bună bucătărie din cel mai bun restaurant din Boston. Să fiu cotată ca unul dintre primii zece – mai bine, dintre primii cinci – maeştrii culinari din ţară. Ideea de căsătorie şi de copii exista pe undeva, prin minte. Credeam că o să am destul timp pentru asta. Apoi, după ce am fost rănită, am vrut doar să trec peste moment, peste ora următoare, peste ziua următoare.

– Nimeni nu ştie cum este decât dacă a fost acolo, spuse Linda-gail. Dar cred că este cel mai bun lucru pe care îl poţi face. Trebuie să depăşeşti, ca să mergi mai departe.

– Acum doresc un loc al meu. Să-mi fac bine munca de zi cu zi şi să-mi pot permite o băutură cu un prieten.

– Şi Brody?

– Nu îmi pot imagina să nu îl doresc. S-a întors la bucătărie în seara asta şi m-a târât în spate.

– Ce? Ce? Linda-gail îşi lăsă jos atât de repede noua bere, încât spuma ţâşni şi se prelinse pe sticlă. Cum de mi-a scăpat asta? Ce s-a întâmplat?

– Voia să mă întorc la el acasă.

– Şi tu stai aici, păzind o bere şi ascultând o muzică proastă.

Reece strânse din dinţi.

– Nu mă întorc până când nu știu că și el mă vrea. Nu că vrea să mă protejeze. O să-mi iau un câine, spuse ea posomorâtă.

– M-ai dat gata!

– Dacă voi vrea numai protecție, îmi voi lua un nenorocit de câine. Vreau un iubit cu drepturi egale. Și dacă voi fi în cabana aia cu el, nu vreau să mă simt ca un musafir. Nici măcar nu s-a oferit să îmi dea un raft în dulapul lui.

Bosumflându-se, Linda-gail își sprijini bărbia în palmă.

– Bărbații sunt ticăloși.

– Chiar sunt, pe de-a întregul. Sunt furioasă că m-am îndrăgostit de el.

Cu o privire plină de compasiune, Linda-gail își ciocni paharul de al lui Reece.

– Tot așa sunt și eu.

Apoi se uită spre bar și observă că Lo își vărsa necazurile uneia dintre chelnerițe. Una din femeile cu care *știa* că avusese o legătură la un moment dat.

– Hai să dansăm.

Reece clipi.

– Ce?

– Hai să mergem acolo și să vedem dacă doi dintre acei pești zburători vor să dea un ocol ringului de dans.

Ringul de dans era o bucată îngustă de scândură, în fața scenei. Iar peștii zburători erau zgomotoși și pe jumătate afumați.

– Nu prea cred.

– Bine, eu mă duc să aleg unul din pachet. Se dădu înapoi, căută în geantă, scoase un tub de ruj și își desenă buzele cu grijă – cu un roșu îndrăzneț, obraznic – fără să se ajute de oglindă. Cum arăt?

– Acum ceva mai periculoasă. Ar trebui să...

– Este perfect. Aruncându-şi părul pe spate, Linda-gail alunecă înainte, făcând în aşa fel încât să se mişte în raza vizuală a lui Lo. Apoi îşi aşează palmele pe masa la care erau aşezaţi cei trei bărbaţi şi se aplecă.

Reece nu putea auzi ce se spunea. Nici nu trebuia. Bărbaţii rânjeau. Lo arăta ca un criminal.

Era doar o idee proastă, gândi Reece. Acest fel de jocuri erau mereu o idee proastă. Dar Linda-gail sări mână în mână cu unul din bărbaţi, în timp ce însoţitorii lui fluierau şi vociferau. Îl conduse pe bucata de podea, îşi puse mâinile pe umerii lui. Şi conduse cu şoldurile ei.

Cei doi rămaşi la masă urlau. Unul dintre ei strigă:

– Pune mâna pe ea, Chuck!

Şi Chuck îşi puse mâna pe fundul ei.

Chiar şi la distanţa asta, chiar şi prin perdeaua de fum, Reece văzu încheieturile degetelor lui Lo devenind albe pe gâtul lung al sticlei de bere.

Cu siguranţă o idee proastă, decise Reece. Concluzia ei fu confirmată când Lo trânti sticla pe bar şi se năpusti pe ringul de dans.

Putea auzi strigătele.

– Este fundul meu, ticălosule.

– Vezi-ţi de treaba ta, prietene, striga Chuck.

Cele două femei, care trecuseră de la Shania Twain la versiunea ameţită a „Voi sta lângă bărbatul meu", se opriseră din cântat şi rămăseseră într-o admiraţie confuză.

Chuck îl înghesui pe Lo. Lo îl înghesui pe Chuck. Linda-gail îşi folosi toate cele cincizeci şi cinci de kilograme ale ei pentru a-i înghesui pe amândoi.

Orice speranţă că totul se va opri se spulberă când Reece văzu că unul din prietenii lui Chuck se ridică de la masă.

Cowboy-ii care jucau cartel se ridicară şi ei. În fond, Lo era unul de-al lor.

Urma să se afle în mijlocul unei bătăi într-un bar, se gândi Reece amuzată. Gata să fie prinsă într-o încăierare într-un bar din Wyoming în care se cânta karaoke.

În afară de cazul în care ar fi reuşit să o smulgă pe Linda-gail şi să fugă.

Se uită repede în jur ca să verifice direcţia şi distanţa până la ieşire.

Şi văzu, mişcându-se prin mulţimea gălăgioasă, ridicată în picioare, un bărbat care purta o pălărie portocalie, de vânător.

Respiraţia i se opri şi îi dădură lacrimile. Se trase înapoi, trântind la podea sticla plină pe jumătate cu bere, care se sparse cu un sunet de foc de armă. Se împiedică, împingându-se într-unul din cowboy, în timp ce încerca să plece.

Pumni zburară. Pe scenă, femeile ţipau şi se vârau una în alta. Corpurile se loveau unele de altele, iar uneori chiar se prăbuşeau, sub mese şi pe bar. Bucăţi de pahare, sticle sparte şi zobite, lemn rupt. Ar fi jurat că a auzit pe cineva scoţând un „I-ha!", înainte ca un cot să o atingă în obraz şi să o arunce cu picioarele în sus pe podea şi pe berea vărsată.

Puţind a bere şi a fum de ţigară, ţinând o pungă cu gheaţă pe obrazul care o durea, Reece se afla în biroul şerifului. Dacă mai fusese vreodată atât de umilită, creierul ei nu permitea niciunei amintiri să iasă la suprafaţă.

– Ultimul lucru la care mă aşteptam era să te scot dintr-o bătaie dintr-un bar.

– Nu ăsta era în programul meu pentru seara asta. S-a întâmplat pur şi simplu. Şi nu mă băteam.

– L-ai împins pe Jud Horst în Robert Gavin, alimentând incidentul. Ţi-ai aruncat berea.

– Nu, nu am făcut asta! Mi-am trântit berea când am încercat să mă ridic de la masă şi m-am împiedicat de Jud. A fost un accident.

– Beai, continuă Rick.

– O jumătate de bere. Pentru numele lui Dumnezeu. Eram într-un bar, desigur că beam. La fel şi toţi ceilalţi. Şi nu eram beată. Am intrat în panică, da? Bine. Am intrat în panică. Am văzut …

– Ai văzut?

– Am văzut un bărbat cu o pălărie portocalie în spatele mulţimii.

Expresia obosită, plictisită a lui Rick se învioră.

– L-ai văzut pe cel de lângă râu?

– Nu ştiu. Nu am putut vedea atât de bine. Totul s-a întâmplat atât de repede. M-am ridicat. Voiam să fug. Voiam să îl văd mai bine.

– Care din astea?

– Amândouă, sări ea, eram speriată. Am vărsat berea. Am alunecat. Asta este tot.

El lăsă să îi scape un oftat slab. Fusese scos din pat de un telefon al uneia din chelneriţele lui Clancy. Abia închisese ochii că trebuise să se ridice, să se îmbrace şi să se ducă să facă ordine în nebunia de la bar.

Acum avea daune aduse proprietăţii, rănire corporală, eventuale pretenţii civile şi penale cu care să se lupte.

– Min Hobalt zice că ai lovit-o. Am o altă declaraţie care spune că te-ai împins într-o masă, făcând o halbă de bere să cadă pe piciorul doamnei Lee Shanks din San Diego. Am un turist cu un deget rupt.

– Nu am lovit pe nimeni. Oare îi lovise? Nu cu intenţie. Încercam să scap. Am fost lovită în faţă, vedeam stele verzi. Eram speriată. Am *căzut* pe o masă, ceea ce este al naibii de diferit faţă de a te împinge. *Am fost* lovită în faţă, continuă ea. *Am* vânătăi aproape pe tot corpul.

El răsuflă adânc.

– Cine s-a clătinat primul?

– Nu ştiu. Tipul numit Chuck a împins-o puţin pe Linda-gail; Lo i-a dat una înapoi. Apoi am văzut ... am văzut pălăria.

– Ai văzut pălăria.

– Ştiu cât de ridicol sună. Şi da, da, ştiu că o mulţime de bărbaţi de pe aici poartă nenorocitele astea de pălării. Dar eram irascibilă pentru că îmi dădeam seama că urmează o bătaie, apoi am văzut pălăria şi am luat-o razna pentru o clipă.

– Clancy spune că era cât pe ce să oprească totul, când sticla a lovit podeaua. Zice că a fost ca un gong într-un ring de box. Şi când un cowboy a lovit un turist, s-a dezlănţuit infernul.

– Deci este vina mea, spuse Reece fără nicio inflexiune a vocii. Bine. Acuză-mă de instigare la revoltă sau de ce vrei tu, dar dă-mi nişte nenorocită de aspirină înainte să încui celula.

– Nu o să te închidă nimeni. Pentru Dumnezeu! Rick îşi frecă faţa şi îşi ciupi vârful nasului. Problema este că ai obiceiul de a stârni lucrurile. Ai avut vreo problemă la hotel astăzi?

– Eu... Sigur că aflase. Brenda era ca timbrul pe scrisoare cu Debbie, soţia şerifului. Reece îşi imagină că în seara aia fusese subiectul fierbinte al conversaţiei din jurul mesei familiei Mardson.

– Asta a fost altceva. Cineva mi-a făcut o glumă. Nu prea veselă. În timp ce aştepta, cu sprâncenele ridicate, pentru a-i explica, Reece se întrebă dacă era înţelept să-i spună adevărul.

Dar adevărul, decise ea, ar fi sunat în acel moment ca un nonsens.

– Nu a fost nimic. Nu mai contează. Interoghezi pe toţi cei care se ceartă cu funcţionarii hotelului sau este vorba doar de mine?

Expresia lui se înăspri.

– Am o meserie de făcut, Reece. Nu trebuie să îți placă felul în care procedez. Acum trebuie să fac ordine în nebunia asta. Poate că va fi nevoie să vorbesc din nou cu tine mâine.

– Asta înseamnă că sunt liberă să plec?

– Da. Vrei să se uite Doc la obrazul tău?

– Nu. Se ridică în picioare. Nu eu am început ceea ce s-a întâmplat în seara asta şi nu eu am terminat. Am fost doar prinsă la mijloc. Se întoarse spre uşă.

– Ai obiceiul de a fi prinsă în evenimente. Reece, dacă sari şi cazi de câte ori vezi portocaliu, vei avea o problemă.

Ea continuă să meargă. Voia să ajungă acasă, unde putea să îşi consume furia şi umilinţa în intimitate.

Dar mai întâi, va trebui să treacă de Brody, din moment ce el se afla într-unul din scaunele pentru vizitatori din celălalt birou, cu picioarele întinse. Încercă pur şi simplu să treacă pe lângă el.

– Stai pe loc, Slăbănoago. Se ridică alene în picioare. Şi îi privi faţa.

– Nu este nimic de văzut.

El ajunse primul la uşă, prinse clanţa şi apoi se sprijini de ea.

– Miroşi ca podeaua unui bar.

– Am petrecut ceva din noaptea asta acolo. Mă scuzi?

El deschise uşa, şi imediat ce ieşiră o apucă de braţ.

– Hai să nu mai trecem prin rutina ridicolă despre tine, ducându-te singură acasă. Este târziu, conduc eu.

Pentru că cea mai mare parte a corpului o durea, inclusiv genunchiul pe care probabil căzuse în timpul încăierării, nu se mai obosi să îl contrazică.

– Bine. Ce faci aici?

– Linda-gail m-a sunat, în caz că ai fi avut nevoie de cineva care să îţi plătească o cauţiune. Îi deschise portiera. Cu siguranţă duci o viaţă interesantă.

– Nu am *făcut* nimic.

– Ține-o așa.

Ea răbufni după ce el închise portiera și se urcă la volan.

– Crezi că este distractiv?

– Are numeroase elemente ale unei farse clasice. Mda, cred că este distractiv. Singura femeie pe care am fost nevoit să o iau de la poliție a fost o dansatoare pe care o cunoscusem în Chicago; lovise cu o sticlă de bere un tip care devenise puțin cam entuziast în timpul unui dans din buric la o petrecere a burlacilor. A fost cu mult mai recunoscătoare decât tine.

– Linda-gail este cea care te-a sunat, nu eu. Reece își încrucișă brațele și își dori cu disperare gheață și aspirină. Oricum, era vina ei. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu i-ar fi venit ideea nebună de a-l face pe Lo gelos.

– De ce a făcut asta?

– Pentru că îl iubește.

– Îl iubește pe Lo, așa că provoacă o bătaie într-un bar. Pare perfect logic. În Lumea Bizară în care trăiesc femeile. Bine, Slăbănoago, la tine sau la mine?

– La mine. Poți să mă lași și să consideri că îndatoririle tale de bun samaritean au ajuns la final.

El porni mașina, bătând tactul cu degetele pe volan.

– Știi de ce m-am ridicat din pat și am venit după tine când m-a sunat Linda-gail?

Reece închise ochii și zise:

– Pentru că simți nevoia să joci rolul salvatorului pentru dansatoare și pentru lunatici.

– Poate. Poate țin la tine.

– Poate că ții. Să mă anunți când te decizi.

– La naiba, știi că țin la tine. Din ce alt motiv aș fi stat în pat, treaz, blestemându-te, când a sunat tovarășa ta de ticăloșii?

– Nu aş putea spune.

– Mă gândesc la tine. Îmi stă în drum. Indignarea i se simţi în voce. Tu îmi stai în drum.

– Aşa cum mi-ai mai aruncat asta în faţă de două ori în seara asta, eu aş spune că tu îmi stai în drum. Se mişcă suficient pentru a se răsuci în scaunul ei, când el parcă maşina în spatele maşinii ei. Ai vrut să plec din casa ta. Am plecat. Ai vrut să mă îndepărtez, m-am îndepărtat. Dacă ţi se schimbă dispoziţia, asta nu este problema mea.

– Prostii, i-o întoarse el. M-am simţit strâns cu uşa în dimineaţa asta. Ai început cu supa italienească de nuntă, pentru numele lui Dumnezeu.

– Ce nu este în regulă cu supa italienească de nuntă? Era una din specialităţile mele când... Oh, idiotule! Nuntă? Te-ai cutremurat de frica unui cuvânt?

El aproape intră în pământ de ruşine.

– Nu s-a cutremurat nimeni.

– Eu vreau să gătesc supă şi îţi intră în capul acela sec al tău că mă pregătesc să cumpăr veselă nouă? Ticălosule.

Încercă să deschidă uşa, dar el se aplecă peste ea şi îşi puse mâna peste a ei. Prefera să fie nervoasă decât să se agite.

– Să faci patul, să te oferi să îmi speli hainele. Să mă întrebi ce vreau pentru micul dejun.

Reece îşi puse mâna liberă pe pieptul lui şi îl împinse.

– Am dormit în patul acela, aşa că l-am făcut. M-ai lăsat să stau la tine când aveam nevoie de un refugiu, şi oricum aveam de gând să spăl rufe. M-am gândit că pot să te răsplătesc puţin, făcând ceva treabă prin casă. Îmi place să gătesc pentru tine. Îmi place să gătesc în general. Asta-i tot.

– Mi-ai spus că mă iubeşti.

– Am spus. Nu ţi-am cerut să mă iubeşti şi tu. Nu mi-am făcut abonament la revista *Mirese*. Nici măcar nu ţi-am cerut

să eliberezi un dulap ca să am loc să îmi pun lucrurile. Nu am cerut niciodată altceva, în afara companiei tale.

– Bine, deci am exagerat...

– La fel ai făcut şi mai înainte. Am obosit, Brody. Dacă vrei să despici asta în patru, va trebui s-o faci altă dată. Vreau să mă bag în pat.

– Aşteaptă. La naiba. El se lăsă pe spate, îşi trecu degetele prin păr, cu o expresia plină de durere şi frustrare în acelaşi timp. Am întrecut măsura de dimineaţă, îmi pare rău.

Reece tăcu o clipă înainte de a vorbi.

– Oh. Cred că asta te-a durut la fel de mult cum mă doare pe mine faţa.

– Poate chiar mai mult. Nu mă face să o repet.

– O dată şi ai terminat. Îi atinse braţul, apoi se răsuci din nou spre portieră.

– Vrei să aştepţi puţin? Doamne! Ascultă.

În tăcerea care se lăsa, ea îi studie faţa.

– Ascult.

– Bine. Înainte ai spus că nu vrei să am grijă de tine. Asta este în regulă. Gândul că vreau să am grijă de tine mă sperie al naibii de tare. Dar vreau să fiu cu tine. Putem să începem de aici?

Ea îşi deschise portiera, apoi se opri şi-l privi. Viaţa era teribil de scurtă. Cine să ştie asta mai bine decât ea?

– Asta este tot ce îmi doream. Nu vrei să intri?

– Ba da. El aşteptă până când ea ocoli maşina, apoi îi întinse mâna.

– Vino aici puţin. Aplecându-se, îşi trecu blând buzele peste obrazul rănit.

– Au!

– Poţi să mai zici asta o dată.

– Trebuie să ştii că nu voi fi o companie foarte plăcută. Tot ce vreau este o baie fierbinte, o cutie de aspirine şi un pat moale.

– Nu ai un pat moale.

– Voi compensa. Descuie uşa. Mă simt de parcă aş fi fost într-un meci fotbal. Ca minge.

În timp ce Reece deschidea, el o trase înapoi, interpunându-se între ea şi uşă.

– Ce este sunetul ăsta? întrebă ea. Îl auzi? Seamănă cu apa care curge.

– Stai aici.

Bineînţeles că nu putea, şi se strecură în spatele lui când Brody intră.

– În baie, şopti ea. Uşa este închisă. Nu închid niciodată uşa, pentru că trebuie să pot vedea înăuntrul încăperii când vin acasă. Curge apa. O, Doamne, este inundaţie, vine de sub uşă.

El împinse şi deschise uşa, şi apa se prelinse afară. Înăuntru, cada se revărsa, în timp ce apa continua să curgă din robinet. Puţinele lucruri pe care reuşise să le considere salvate de la incidentul din spălătorie zăceau plutind ca nişte epave.

– Nu am lăsat-o deschisă. Nici măcar nu am deschis-o.

Fără să spună nimic, el se mişcă prin apă şi închise robinetul. Ridicându-şi o mânecă, Brody apucă şi scoase dopul de la cadă.

– Am atârnat lucrurile astea pe sfoară înainte să cobor la muncă. După serviciu, am alergat aici ca să îmi schimb pantofii. Asta este tot ce am făcut înainte să plec cu Linda-gail.

– Nu spun nimic altceva.

– Podeaua este distrusă. Nu am nimic ca să... O, Doamne. Locul lui Joanie. Dedesubt. Probabil că s-a infiltrat prin podea până jos, în restaurant.

– Du-te şi cheam-o. Spune-i că trebuie să vină până aici, cu cheile de la restaurant.

*

Joanie veni cu cheile şi cu un aspirator. Încruntată, împinse aspiratorul spre Reece.

– Du-te sus şi aspiră apa. Când ai terminat, adu-l aici.

– Joanie, îmi pare atât de rău…

– Taci şi fă ce ţi-am spus.

Joanie descuie uşa, păşi înăuntru, aprinse luminile.

Apa se infiltrase şi curgea prin tavan, în colţul de nord. Peretele ud se îndoise sub greutate şi se despicase ca un fruct putred. Dedesubt, două separeuri erau inundate.

– Ticălosul dracului.

– Nu este ea de vină, începu Brody.

Joanie îndreptă un deget spre el, în timp ce evalua pagubele.

– O să am nevoie de nişte ventilatoare ca să usuc asta. Nişte plastic să pun peste gaura aia din tavan, înainte ca nenorocitul de asistent social să îmi închidă localul din cauza ei. Dacă vrei să fii de ajutor, du-te şi scoate afară ventilatorul acela mare pe care îl am în depozit. Apoi poţi să te întorci la mine. Am un sul de folie de plastic în atelier. Şi o bormaşină.

Brody se uită spre tava.

– O scară.

– Şi asta. Ticălosul dracului.

Reece plângea în timp ce lucra. Acum nu mai suferea doar ea, ci şi femeia a cărei singură vină era că îi dăduse o slujbă, îi închiriase un apartament şi o apărase.

Totul era ruinat – podeaua, tavanul şi cine Dumnezeu mai ştie ce altceva.

Goli rezervorul aspiratorului şi o luă de la capăt.

Când Joanie intră pe uşă, Reece îi aruncă o privire tristă.

– Singurul lucru pe care îl va face plânsul acesta va fi să ai mai multă apă de şters.

Reece îşi şterse lacrimile cu degetele.

– Cât este de rău?

– Suficient de rău. Reparabil.

– O să plătesc ...

– Am asigurare, nu? Ticăloşii naibii ar trebui să iasă cu banii pentru despăgubire, după ce m-au jupuit de piele în fiecare nenorocită de lună.

Reece se uita fix în podea în timp ce lucra.

– Ştiu cum pare, şi cu siguranţă nu eşti în cea mai bună dispoziţie pentru scuze. Dar nu eu am lăsat apa să curgă în cadă. Nici măcar nu am...

– Ştiu al naibii de bine că nu ai făcut-o.

Reece îşi ridică brusc fruntea.

– Ştii?

– Tu nu uiţi niciodată nimic. Nu a trebuit să îmi folosesc nenorocita de cheie ca să descui idioata aia de uşă? Ai spus că cineva se joacă cu tine. Acum se joacă şi cu mine. Şi sunt *enervată*. Dar ideea este ca acum să reparăm ce poate fi reparat, apoi o să ne gândim la restul. Îşi înfipse mâinile în şolduri. Podeaua asta va trebui să îşi revină. Ai vreo problemă dacă stai la Brody?

– Nu.

– Atunci termină aici, apoi împachetează-ţi lucrurile. O să aduc vreo doi băieţi să se ocupe de asta mâine-dimineaţă la prima oră. Lovi biroul, apoi îi aruncă prima privire atentă lui Reece. De unde te-ai ales cu obrazul ăsta?

– A fost un fel de bătaie la Clancy.

– Oh, Iisuse. Scoate o pungă de mazăre congelată din frigider înainte să pleci.

– Doar până când mă voi putea muta înapoi deasupra restaurantului.

Era după ora trei când Reece îşi aşeză ultimul lucru în maşina lui Brody.

– Îhî!

– Doar pentru câteva zile. Epuizată, bolnavă din cauza pagubelor pe care le văzuse în restaurantul lui Joanie, Reece se urcă în maşină. Nu o să mă ofer să îţi spăl rufele. Nu am prea mult noroc în domeniul ăsta.

– Bine.

– Ea mă crede. Nici măcar nu a trebuit să încerc să îi explic ceva.

– Joanie este o femeie inteligentă.

– Oricine a făcut-o, nu trebuia să-i facă asta şi ei. Nu trebuia să o implice în toată povestea asta. În timp ce el conducea, se uită pe geam spre suprafaţa întunecată a lacului. Aşa îşi simţea şi viaţa în seara asta. Prea întunecată să vadă ce zace dedesubt.

– Dacă ar fi dat vina pe tine pentru ce s-a întâmplat, te-ar fi concediat, te-ar fi dat afară. Mai mult ca sigur că ai fi plecat din oraş. A te lăsa fără salariu este o mişcare inteligentă.

– Mă bucur că nu m-am lăsat dusă ca o marionetă. Urmărind această logică, cu care sunt de acord, tu ai fi următorul de pe lista lui. Nu prea aduc noroc nimănui, Brody.

– Eu nu cred în noroc.

Parcă în faţa cabanei lui, luă din spatele maşinii cutia grea, plină de ustensile de bucătărie, şi aşeză cureaua genţii calculatorului ei pe umăr. A doua cutie şi sacul le lăsă în seama ei.

După ce intră aşeză cutia pe podea.

– Nu am să arunc chestiile astea. Luă cealaltă cutie de la ea şi o puse jos. Du-te sus şi fă un duş.

– Cred că mai degrabă o baie. Reuşi să îi arunce un zâmbet, mirosindu-şi dosul palmei. Destul de rău.

– Nu şi dacă îţi place mirosul de bere şi de fum de ţigară. Scoase punga de mazăre din cutia mai uşoară şi i-o aruncă. Foloseşte asta.

Ea se duse sus, dădu drumul apei fierbinţi în cadă. Se scufundă în ea şi îşi apăsă punga rece pe obrazul care îi zvâcnea. Apoi se ridică în capul oaselor când Brody intră.

– Aspirină, spuse el. Aşeză flaconul cu pastile şi un pahar cu apă pe marginea căzii, după care ieşi.

Când Reece ieşi, purtând un tricou gri, lăbărţat, cu pete roşii, şi o pereche de pantaloni din bumbac pufos, Brody se afla lângă fereastră. El se întoarse şi îşi înclină capul.

– Frumos echipament.

– Nu mi-au rămas prea multe.

– Bine. Poţi să pui ceea ce ţi-a mai rămas aici. Arătă cu degetul spre dulapul lui. Am golit vreo două rafturi.

– Oh.

– Nu este o cerere în căsătorie.

– Verificam. O, o să fac asta mâine. Sunt foarte obosită. Îmi pare rău, Brody, dar ai...

– Da. Uşile sunt încuiate.

– Bine. Alunecă în pat şi suspină la senzaţia de uşurare pe care o simţea.

Câteva minute mai târziu, lumina se stinse, salteaua se adânci. Trupul lui era cald lângă al ei, iar braţele lui o învăluiră.

Îi luă mâna. Reece adormi cu degetele înlănţuite de ale lui, mult prea extenuată ca să mai viseze.

23

Brody o conduse pe Reece la Joanie la ora şase fix. Luminile erau aprinse în restaurant. Un camion era parcat lângă bordura trotuarului, alături de un altul, cu prelată, deja încărcat pe jumătate cu bucăţi de tencuială udă.

Vederea lor o făcu pe Reece să îşi strângă umerii, în timp ce se apropia.

– Cât crezi că vor costa toate astea?

– Nu am nicio idee. Brody ridică din umeri. Bărbăţia mea nu se extinde şi în domeniul acesta.

Partea cu asigurările suna foarte bine, gândi Reece. Intră în restaurant şi o văzu pe Joanie, cu mâinile în şolduri, încruntându-se la folia de plastic. Purta cizmele pe care Reece le văzuse în depozit în prima zi în care gătiseră împreună, pantaloni maro, grosolani, şi o cămaşă cafenie în genul celor western, cu unul din buzunarele din faţă plin de ceea ce era, cu siguranţă, pachetul ei obişnuit de Marlboro Lights.

În spatele plasticului, Reece putea vedea doi bărbaţi urcaţi pe scară.

Locul mirosea a cafea şi a umezeală. Ventilatorul cel mare continua să funcţioneze, răcorind aerul.

– Programul tău începe la ora unsprezece astăzi, spuse Joanie, fără să-şi întoarcă privirea.

– O să îmi fac partea mea de treabă în toată afacerea asta. Dacă mă contrazici, adăugă Reece, o să îmi dau demisia, o să mă mut în Jackson Hole şi o să îmi găsesc acolo o slujbă. Nu vei rămâne doar fără vreo două separeuri, ci şi fără bucătar.

Joanie nu se clinti.

– Băieţii ăştia sunt aici deja de o oră. Du-te în spate şi pregăteşte-le două meniuri copioase pentru micul dejun.

– Cum vor să fie ouăle?

– Prăjeşte-le. Aurii.

Brody păşi spre Joanie, în timp ce Reece se îndreptă spre bucătărie.

– Ai dormit vreun pic?

– O să dorm când voi muri. Eşti aici doar ca s-o aduci cu maşina şi să îi arunci priviri înflăcărate, sau ai de gând să fii de ajutor?

– Pot să fac mai multe treburi odată.

– Atunci du-te acolo, şi vezi ce au nevoie Reuben şi Joe. În curând clienţii vor începe să sosească. Reece, pregăteşte trei meniuri.

*

Reece servea ea însăşi la bar, în timp ce Joanie şi Bebe căutau printre mese să recupereze scaunele pierdute. Clientela obişnuită de dimineaţă deja începea să îşi facă apariţia, iar tipul întotdeauna adormit bătea la uşa din spate ca să spele vasele.

Nimeni nu s-a plâns de disconfort sau de deranj, dar a fost subiectul principal al discuţiilor de dimineaţă. Când priviri speculative fură trimise în direcţia ei, Reece îşi spuse că nu era ceva la care să nu se fi aşteptat. Dar mâncau ceea ce le pregătise, zăngăneau farfuriile, iar la ora zece cineva porni tonomatul peste zgomotul ciocanului şi al ferăstrăului.

Făcuse supa zilei într-o oală şi tocmai prepara salsa când Linda-gail îşi făcu apariţia.

– Ce dezordine. Cred că eşti supărată foc pe mine.

– Am fost. Reece toca, gândindu-se să încerce nişte bruschetta pe mulţimea de la prânz. Apoi am analizat întreaga imagine şi am decis că nu era vina ta. Bine, nu în totalitate vina ta.

– Adevărat? Mă simt ca o idioată.

– Ai fost o idioată. Făcu o pauză suficient de lungă pentru a lua o sticlă de apă. Acesta a fost unul dintre elementele care au contribuit la masacrul general.

– O, Reece, dragă. Biata ta faţă.

– Nu-mi aduce aminte. Dar, din moment ce o făcuse, Reece îşi ţinu sticla lângă obrazul rănit câteva clipe. Nu-i aşa că arăt groaznic?

– Sigur că nu. Nu ai putea.

– Chiar aşa de rău, hm? Încăierarea de la Clancy şi nenorocirea de aici vor fi subiecte de discuţie vreo săptămână.

– Nu a fost vina ta.

– Nu. Din câte se părea, zilele ei de tăvălire în propria-i vinovăţie luaseră sfârşit. Chiar nu a fost.

– Nu știe nimeni cum s-a întâmplat? Vreau să spun, cine ar face ceva atât de prostesc și de răutăcios? Linda-gail se uită în jur și îi privi pe Brody și pe Reuben cărând niște bucăți de perete ud. Partea frumoasă este că am auzit-o pe Joanie spunând că s-ar putea să vopsească tot localul, dacă tot vopsește tavanul. Era nevoie de puțină renovare.

– A naibii metodă de redecorare.

Linda-gail își trecu o mână pe spatele lui Reece.

– Îmi pare atât de rău de cele ce s-au întâmplat.

– Este în ordine.

– Lo nu vorbește cu mine.

– Va vorbi. Dar poate că ar trebui să faci tu primul pas. Când este ceva ce vrei, ceva de care ai nevoie, o faci. Viața este mult prea scurtă ca să te joci cu ea.

– Poate. Reece, vreau să știi că, dacă ai nevoie, poți să stai la mine cât vrei.

– Mulțumesc. Se uită peste umăr. Mi-a dat două sertare.

Linda-gail făcu ochii mari.

– O, Reece! O luă de talie și o legănă într-o parte și în alta. Asta este extraordinar.

– Sunt doar niște sertare, Linda-gail. Dar, da, este un pas.

– Linda-gail Case, nu-mi vine să cred că te plătesc să dansezi. Joanie intră, mestecă în supă. Rick este în față, Reece, vrea să vorbească cu tine. Poți folosi biroul meu, dacă vrei puțină intimitate.

– Cred că așa este cel mai bine. Se întoarse și văzu oamenii așteptând cafeaua la bar și la mese. Nu, cred că vom avea discuția acolo, în față. Oamenii vor vorbi și mai mult despre mine dacă mă ascund în spatele ușilor închise.

Cu un licăr de aprobare în ochi, Joanie dădu din cap.

– Bravo.

Reece își scoase șorțul și își luă apa cu ea. Rick dădea târcoale tejghelei și se opri când o văzu venind.

– Reece. Nu vrei să mergem să ne aşezăm în spate?

– Aici este foarte bine. Masa cinci este goală. Linda, spuse Reece, fără să-şi desprindă privirea din ochii lui Rick. Vrei să îi aduci şerifului nişte cafea? Masa cinci.

O luă înainte, se aşeză.

– Min mă va da în judecată?

– Nu. Rick îşi scoase carneţelul. Am vorbit din nou cu ea în dimineaţa asta şi este de acord că mai degrabă ai fost împinsă în ea, decât că ai fi lovit-o. Şi, după ce s-au mai gândit puţin, martorii au recunoscut că nu ai împins masa, ci că ai căzut pe una, când alţi oameni se îmbrânceau să iasă sau să se alăture încăierării. Înainte să trecem mai departe, pot spune că părerea generală este că treaba de la Clancy a fost rezultatul unei serii de acţiuni idioate, ale unui număr oarecare de oameni.

– Inclusiv eu.

– Mda. Zâmbi puţin, în colţul gurii. Se pare că atragi... reacţii. Făcu o pauză, se uită spre folia de plastic. De ce nu îmi povesteşti despre asta?

– După ce am plecat de la biroul tău, Brody m-a condus aici. Am urcat. Am auzit apa curgând şi am intrat. Uşa de la baie era închisă. Apa se prelingea pe sub ea. Cineva a dat drumul apei în cadă, după ce a pus dopul. A dat pe-afară.

– Cineva?

Se pregătise pentru asta şi îşi păstră vocea clară şi fermă.

– Nu am fost eu. Nu am fost aici. Ştii că nu am fost aici, pentru că eram la Clancy şi apoi în biroul tău.

– Ştiu că ai fost la Clancy două ore şi în biroul meu alte două ore. Din câte mi s-a spus şi din câte văd, apa curgea deja de ceva vreme. Este greu să stabileşti cu exactitate de cât timp.

– Nu am dat eu drumul apei. După ce mi-am terminat treaba, m-am dus sus să îmi schimb pantofii şi...

– Şi?

Să verifice încuietorile, ferestrele.

– Nimic. Mi-am schimbat pantofii şi m-am întors ca să mă întâlnesc cu Linda-gail. Nu cred că am stat sus mai mult de trei minute.

– Te-ai dus în baie?

– Da, am folosit baia şi am verificat hainele pe care le agăţasem pe sfoară, să văd dacă s-au uscat. Asta este tot. Nu am avut niciun motiv să deschid apa.

– Hainele pe care le-ai luat de la hotel, ceva mai devreme?

În regulă, se gândi ea. În regulă.

– Da. Şi da, cineva a luat hainele pe care le spălasem şi le pusesem în uscător şi le-a băgat din nou în maşina de spălat. Le-am dus acolo, le-am pus la spălat, m-am dus acasă, m-am întors, le-am pus în uscător, şi m-am întors din nou acasă. Apoi m-am dus din nou să le iau, dar erau în maşina de spălat.

El se uită spre Linda care aducea cafeaua şi un ou fiert cu pâine prăjită pentru Reece.

– Joanie spune că ar trebui să mănânci asta, Reece. Pot să îţi mai aduc altceva, şerif?

– Nu, doar cafea, mulţumesc.

– Linda poate să îţi spună că nu am fost sus mai mult de două minute înainte de a merge la Clancy.

– Sigur. Confirmarea veni doar după o secundă de ezitare. S-a dus sus şi s-a întors, în doi timpi şi trei mişcări.

– Nu ai fost sus cu ea? întrebă Rick.

– Păi, nu. Am fost doar în dormitor, mi-am refăcut machiajul şi mi-am aranjat puţin părul. Reece era aici, aşteptându-mă, când am ieşit. Nu au fost mai mult decât câteva minute. Cineva i-a jucat o festă idioată, una răutăcioasă. Asta s-a întâmplat.

– De ce să fi vrut să dau drumul apei? întrebă Reece. Ieşeam.

– Nu spun că tu ai făcut-o. Şi nu spun că, dacă ai fost tu, ai deschis-o ca să provoci toate astea. Se trase de ureche. Uneori, când ai foarte multe pe cap, uiți – oala pe foc, telefonul nepus în furcă. Este destul de normal.

– Nu ar fi normal să dai drumul apei în cadă, dacă nu ai intenția să te speli şi apoi să pleci şi să laşi apa deschisă. Nu am făcut asta.

– Sigur că nu. Linda-gail îşi puse o mână pe umărul lui Reece şi o masă. Reece se întrebă dacă nu cumva, alături de gestul de alinare, era şi o urmă de îndoială.

– Cineva a fost în apartamentul meu, spuse Reece. Şi nu este prima oară când o face.

Rick îşi ridică privirea spre Reece.

– Este prima oară când aud aşa ceva. Mulțumesc, Linda. O să te anunț dacă mai vrem ceva.

– În regulă. Reece, mănâncă. Nu ai pus nimic în gură toată ziua, şi dacă farfuria asta o să se întoarcă neatinsă, Joanie o să explodeze.

– A început imediat după ce am văzut crima, spuse Reece. Îi povesti: ghidul, uşa, baia, cum îşi găsise lucrurile împachetate, ghetele şi vasele, pastilele, albumul cu fotografii. Se chinui să mănânce ceva, sperând că această acțiune va da spuselor ei o mai mare credibilitate.

El luă notițe şi puse întrebări. Vocea lui era uniformă şi rece.

– De ce nu ai declarat incidentele astea până acum?

– Pentru că am ştiut că vei crede exact ceea ce crezi acum. Că fie le-am făcut eu, fie le-am inventat.

– Nu este nicio fereastră în mintea mea, Reece. Era ceva în timbrul vocii lui care o avertiză că răbdarea lui ajunsese la un punct foarte scăzut. Ai observat pe cineva învârtindu-se pe aici?

– Jumătate de oraş se învârte pe aici, până la un anumit punct.

– Cine are acces la cheile tale?

– Țin cheia la mine. Cea de rezervă se află în biroul lui Joanie.

– Brody are una?

– Nu, nu, Brody nu are.

– Ai avut probleme, te-ai certat cu cineva din oraș?

– Nu până când m-am intersectat cu Min la Clancy, seara trecută.

Îi aruncă din nou zâmbetul acela slab.

– Cred că o putem scoate de pe listă.

– Cred că m-a văzut.

– Cine?

– Bărbatul de la râu. Cel pe care l-am văzut sugrumând femeia.

Rick trase aer în piept și se lăsă pe spate.

– Să te vadă, de la distanța aia? Distanța de care ai spus în declarație?

– Nu pe mine. Vreau să spun că probabil a văzut pe cineva la pândă. Nu a fost nevoie de cine știe ce efort ca să afle că este vorba de mine, după ce tot orașul a aflat. Așa că încearcă să mă discrediteze ca martor.

Rick își închise carnețelul.

– Ce ai de gând să faci? îl întrebă Reece.

– Meseria. O să fac cercetări. Data viitoare când se întâmplă ceva, va trebui să îmi spui. Nu pot să te ajut dacă nu știu că ai probleme.

– În regulă. Au identificat femeia? Cadavrul?

– Până acum nu au găsit nicio înregistrare dentară care să se potrivească. Este încă o Jane Doe (persoană dispărută neidentificată). Te-ai gândit? Poți confirma că este femeia pe care ai văzut-o?

– Nu pot. Nu este.

– Bine atunci. Se ridică în picioare. Ai unde să stai cât timp durează reparațiile?

– Stau la Brody.

– Păstrăm legătura.

Reece se ridică și debarasă masa. În spate, Joanie se încruntă la oul pe jumătate mâncat.

– Este ceva în neregulă cu felul în care gătesc?

– Nu. Rick nu mă crede.

– Nu contează dacă te crede sau nu, va face treaba pentru care este plătit. Vreau niște fripturi din alea pentru prânzul zilei. Te ocupi tu?

– Mă apuc de ele chiar acum.

– Și să faci și niște salată de cartofi. Ai mult mărar proaspăt în frigider. Folosește-l.

Reece tocmai termina prima parte a unei ture duble când Rick îl ajunse din urmă pe Doc Wallace. Cu lovituri puternice, Doc vâslea să ancoreze la debarcader. Rick prinse frânghia și îl asigură.

– Ai permis de pescuit?

– Vezi tu vreun nenorocit de pește? Stai s-o auzi pe-asta cu paznicul care întâlnește o femeie într-o barcă, citind o carte. O întreabă dacă are permis de pescuit. Ea spune că nu pescuiește, că citește o carte. Doc sări sprinten din barcă. Paznicul spune: ai echipament de pescuit, așa că trebuie să îți dau amendă. Ea spune: dacă faci asta, o să te acuz de hărțuire sexuală. Rick aștepta răbdător, în timp ce Doc își scoase ochelarii de soare și îi lustrui cu poala cămășii. Păi, spune îngrozit paznicul, nu te-am hărțuit sexual. Iar ea spune: dar ai echipamentul potrivit asupra ta.

Rick râse.

– Destul de bun. Nu a mușcat nimic astăzi?

– Absolut nimic în zona mea. Doc își puse undița pe umăr. Totuși a fost o zi destul de frumoasă, chiar dacă n-am prins niciun pește.

– Așa este. Ai câteva minute?

– Am mai mult decât câteva. Este ziua mea liberă. Mi-ar prinde bine o plimbare, după ce am stat în barcă în ultimele două ore.

Începură să pășească, încet, urmărind malul lacului.

– Reece Gilmore a fost să te vadă, am auzit. Din motive medicale.

– Știi că nu pot vorbi despre lucrurile astea, Rick.

– Nu îți cer să o faci. O să vorbim în varianta ipotetică a lucrurilor.

– Este o linie destul de alunecoasă.

– Dacă alunecă prea mult, te poți opri.

– Destul de corect.

– Ai auzit ce s-a întâmplat la Joanie?

– Inundație.

– Am o declarație a lui Reece. Spune că nu ea a lăsat apa să curgă în cadă, că cineva a tot intrat în apartamentul ei, făcând tot felul de chestii acolo. Spune că cineva i-a luat hainele din uscător și i le-a pus din nou în mașina de spălat, în spălătoria de la subsolul hotelului, când ea nu era acolo. Poate că cineva de prin zonă nu o prea are la inimă, deși este o femeie plăcută, dacă este să mă întrebi pe mine.

– Sunt unii oameni cărora nu le prea plac oamenii plăcuți.

– Destul de adevărat. Ieri aproape că a căzut în lac. Apoi aleargă pe stradă în picioarele goale și se aruncă la gâtul Brendei pentru că cineva a coborât în spălătorie, jucându-se cu hainele ei. Seara trecută a fost implicată într-o încăierare la Clancy.

– Haide, Rick. Am auzit destule despre nebunia asta. Linda a flirtat cu un turist în fața lui Lo, ca să îl facă să își iasă din pepeni. Și a reușit.

– Părerea mea este că Reece a fost implicată. Soarele străluci în ochelarii negri ai lui Rick în timp ce își întoarse capul să se uite la Doc. În spatele lor, bărcile pluteau pe ape, printre munții oglindiți în ele. Nu am mai avut atâtea probleme dintr-odată în oraș, nu înainte să apară ea.

– Crezi că ea provoacă toate astea. De ce ar face-o?

– Întreb, ipotetic vorbind, dacă ai avea un pacient cu un istoric problematic din punct de vedere emoțional și mintal, acel pacient ar putea acționa normal în cea mai mare parte a timpului? Și să aibă ceea ce ai putea numi, ei bine, amăgiri sau, la naiba, doar momente de deplină uitare?

– La naiba, Rick, și tu poți avea momente de completă uitare, și mai poți cădea în momente de amăgire din când în când.

– Asta este mai mult decât a uita unde ți-ai pus cheile. S-ar putea ca toate astea să fie în mintea ei, Doc?

– Ipotetic, s-ar putea. Dar ar putea nu înseamnă că este, Rick. A uita nu reprezintă o crimă. Dar este o crimă dacă cineva îi face toate astea fetei.

– O să fiu atent la toate astea. La ea.

Doc dădu din cap și mai merseră puțin fără să vorbească.

– Bine, cred că o să mă duc la hotel, să arunc o privire în spălătorie, spuse Rick.

Mai întâi trecu pe la apartamentul lui Reece. Ușa era larg deschisă și se auzea zgomotul făcut de ciocan și daltă.

Înăuntru, Brody se afla în baie, în genunchi, chinuindu-se să smulgă linoleumul antic.

– Nu este tocmai ocupația ta obișnuită, îi spuse Rick.

– Schimbare de direcție. Brody se ridică pe călcâie. O schimbare de direcție urâtă, plină de transpirație și zdrobitoare de genunchi. Mi-a fost lăsată în seamă în momentul în care s-a descoperit că nu am niciun talent latent de tâmplar.

Rick se ghemui lângă el.

– Partea de sub podea este distrusă.

– Aşa mi s-a spus.

– Ar fi trebuit să vii la mine cu Reece înainte să se întâmple asta.

– A fost alegerea ei. Este de înţeles. Pot să mă uit la faţa ta şi să spun că nu înclini a o crede.

– Nu mă înclin în nicio parte. Este greu să cercetez dacă nu ştiu, dacă nu văd cu ochii mei. Ai vopsit peste ceea ce era aici.

– Mai întâi am făcut fotografii. O să îţi dau còpii.

– Este un început. Niciunul din incidente nu s-a întâmplat la tine sau cât ai stat cu ea?

– Nu până acum. Se întoarse la smuls linoleum. Ascultă, îmi este foarte greu să cred că a lăsat apa să curgă aici. Verifică plita de fiecare dată când iese din bucătărie. Verifică lumina, verifică uşile. O persoană cu o atenţie analitică ce se întinde pe o mie de metri distanţă nu uită că trebuie să facă o baie. Şi nu îşi pregăteşte una când ştie că cineva o aşteaptă jos.

– Nu văd niciun semn că încuietoarea ar fi fost forţată.

– Are o cheie. O să am grijă să fie schimbate încuietorile.

– Aşa să faci. O să mă duc la hotel, să arunc o privire în zona spălătoriei. Vrei să vii cu mine?

– Şi să las acest fascinant hobby? Brody aruncă uneltele. Poţi să fii al naibii de sigur că vin.

Brody îşi imagina cum se simţise Reece, în timp ce îşi târâse coşul prin subsol. Era luminat, lumină brută care alungă întunericul din colţuri. Cuptorul duduia, cazanele de apă zăngăneau, totul era ca o scorbură, cu sunete de ecou, în timp ce mergeai pe pardoseala din ciment spre spălătoria ponosită.

Două maşini de spălat, două uscătoare, din categoria comercială, un rezervor care vindea săpun de rufe şi balsam în pachete miniaturale, la preţuri de inflaţie.

În apropiere era o fereastră cu jaluzele coborâte, care lăsa o lumină intermitentă să străbată prin geamurile înghețate.

– Lifturile oaspeților nu coboară la acest nivel, începu Rick. Există o ieșire directă, în spatele camerei de serviciu, și două ferestre. Nu este greu pentru cineva să intre aici, fără să fie observat. Totuși, de unde știa că este aici, spălând rufele?

– A mers încoace și încolo pe stradă. Este ușor să afle, dacă o supraveghează.

Rick cercetă cablajul.

– Lasă-mă să te întreb ceva, Brody. Dacă cineva vrea să îi facă rău, de ce nu i-a făcut rău până acum? I-a intrat în cap că bărbatul pe care spune că l-a văzut lângă lac este cel care face asta.

– Eu i-am băgat asta în cap.

Ca și cum ar fi obosit brusc, Rick se aplecă peste mașina de spălat.

– Păi, de ce naiba ai făcut asta?

– Pentru că pentru mine are sens. Se joacă cu slăbiciunile ei, o sperie, o determină să se îndoiască de ea însăși și îi face pe toți ceilalți să se îndoiască de ea. Este deștept și, în felul lui, curat. Asta nu înseamnă că nu o va răni.

Și din cauza asta, gândi Brody, nu se va mai duce nicăieri singură.

– Mi se pare că se precipită lucrurile, continuă el. De data asta nu a mai fost doar ea. A fost lovită și Joanie. Dar n-a funcționat. Reece nu pleacă.

– Brody, ți-ai uitat vreodată hainele în mașina de spălat?

– Sigur, dar eu nu sunt ca Reece.

Rick scutură din cap.

– O să mă duc să vorbesc cu Brenda.

Brenda era la birou, folosindu-și vocea profesională la telefon.

– Vă vom aştepta pe zece iulie. Voi face rezervările pentru dumneavoastră şi o să vă transmit confirmarea. Este plăcerea mea. La revedere, domnule Franklin.

Închise telefonul.

– Tocmai am angajat cel de-al doilea apartament cu două camere pentru o săptămână, în iulie. Vom avea ocupate toate apartamentele dacă merge tot aşa. Ce mai faci?

– Destul de bine, răspunse Rick. Ai văzut-o pe Reece intrând şi ieşind ieri?

– Sigur că da. I-am spus lui Deb…

– Acum poţi să îmi spui mie. A venit să îşi spele rufele?

– Avea coşul cu ea. Şi era desculţă. Brenda îşi dădu ochii peste cap. A luat mărunţiş pentru maşină şi a mers direct jos. S-a întors, nu ştiu, cred că în cel mult zece minute. Când a revenit, o jumătate de oră mai târziu, era încălţată. S-a dus jos şi s-a întors. Nu am văzut-o când s-a întors ultima dată. Probabil că se întorsese, pentru că a urcat ca o sălbatică, crede-mă. Nebună de legat. A spus că cineva fusese jos.

– Ai văzut pe altcineva coborând?

– Nicio umbră. A spus că cineva i-a pus rufele uscate din nou în maşina de spălat. Zău, cine ar face aşa ceva?

– Dar nu ai fost la birou tot timpul, spuse Brody, apoi se uită spre Rick. Îmi pare rău.

– Nu-i nevoie. Spuneai că erai în spate când s-a întors ultima oară. Ai stat mult timp acolo?

– Păi, nu pot să spun exact cât. Zece, poate cincisprezece minute. Dar, de cele mai multe ori, când sunt în spate aud uşa.

– De cele mai multe ori, sublinie Brody.

– Dacă vorbesc la telefon sau fac cine ştie ce, s-ar putea să nu aud decât dacă cineva loveşte clopoţelul de pe birou. Tonul ei deveni defensiv. Pentru asta şi este.

– A venit cineva să întrebe de Reece?

– Nu, Rick, de ce ar fi întrebat? Ascultă, îmi place. Este o femeie drăguță. Dar ieri se purta al naibii de ciudat. Nu am văzut pe nimeni atât de pornit din cauza unor haine ude. Şi nu ți-am spus că i-a zis lui Debbie că se antrenează pentru un fel de maraton sau aşa ceva şi că din cauza asta aleargă cu picioarele goale. Păi, asta este o nebunie.

– Bine, Brenda. Îți mulțumesc pentru timpul acordat.

În timp ce se îndreptau spre ieşire, Brody se întoarse spre Rick.

– Oare Brenda şi-a amputat de curând simțul umorului prin vreo intervenție chirurgicală?

– O, nu, Brody, este în regulă, ştii asta. Cum Reece a fost în mijlocul aiurelilor ăstora, nu te poți aştepta ca toată lumea să înțeleagă cum este.

– Tu înțelegi cum este?

– Încerc. De ce nu îmi aduci fotografiile pe care le-ai făcut în baie când ai puțin timp liber? Şi, din moment ce eşti scriitor, poate că îmi descrii varianta ta despre evenimente şi incidente. Descrie-mi datele şi momentele cât de bine poți tu.

Bărbia lui Brody se relaxă.

– Da, aşa voi face. Este mai aproape de domeniul meu decât să mă agăț de pereți uzi.

– Să dai detalii, adăugă Rick, în timp ce ieşeau. Dacă este ceva ce Reece ți-a spus că s-a întâmplat, să prezinți exact lucrurile. Dacă este ceva ce ai văzut tu, procedează la fel.

– Bine.

Afară, Rick făcu o pauză pentru câteva clipe. O putea vedea pe Debbie înăuntru la La Pândă, dar avea clienți. Aşa cum îi era obiceiul, îşi lovi încheieturile degetelor de geam şi îi trimise un salut rapid când ea se uită spre el.

– Începe să se aglomereze pe-aici, comentă Rick, în timp ce continuau să meargă pe trotuar. Hm … Se întâmplă ceva? Între voi doi?

– Se întâmplă ceva.

– Ar fi bine să nu laşi asta să interfereze cu declaraţiile tale. Când simţi ceva pentru o femeie, există tendinţa să nuanţezi puţin lucrurile.

– Nu este nebună, Rick. La dracu', prin unele părţi nici măcar nu atinge excentricul.

– Şi în altele?

– Iese în evidenţă. Oamenii de pe aici obişnuiau să creadă că şi eu sunt ciudat pentru că scriu despre crime, nu pescuiesc, nu împuşc mamifere şi nu pot să enumăr topul primelor zece melodii country.

Rick afişă din nou zâmbetul lui subţire.

– Brody, oamenii încă mai cred că eşti ciudat.

24

Linda nu ştia ce să facă. Din câte îşi amintea, niciodată nu o dăduse în bară atât de rău cu un bărbat – şi nici nu fusese un alt bărbat care să conteze atât de mult ca Lo.

Probabil că tocmai din cauza asta o dăduse în bară.

Lo nu îi răspundea la telefoane. Ar fi vrut să fie supărată pe el pentru asta, dar se simţea doar puţin speriată, puţin tristă şi foarte confuză.

Plănuise totul, petrecuse zile şi nopţi întregi calculând cum îl va da pe Lo pe brazdă, acolo unde ar fi trebuit să fie. Când îi convenea ei, e adevărat. Dar, la naiba, dacă un bărbat nu se lăsase niciodată să fie dat pe brazdă, acesta era Lo.

Îi dăduse destul timp, destul spaţiu. Venise vremea să se aşeze la locul lor. Împreună.

În timp ce conducea spre fermă, cu gândurile înţelepte înflorind în jurul ei, era decisă să îi spună exact aceste lucruri. Ori una, ori alta.

Şi dacă el va decide să fie alta, nu ştia ce naiba să facă.

Ar fi vrut să vorbească cu Reece înainte de a face pasul acesta. Reece avea experienţă, isteţime de orăşean şi stil. Dar Reece însăşi avea o mulţime de probleme şi probabil că era puţin supărată că fusese implicată în bătaia de la bar.

Doamne, la ce se gândise, fâţâindu-se cu tipul acela idiot în faţa lui Lo? Să îl facă gelos un pic, să îl facă să vadă ce pierde? În acel moment, părea cel mai bun lucru pe care trebuia să îl facă. Problema era că avusese prea mult succes.

Cum să îşi fi dat seama că vor începe să se bată?

Bărbaţi. Pufni la acest gând, încruntându-se la florile de câmp, la turma de cornute care păştea.

Nu făcuse altceva decât să danseze, pentru numele lui Dumnezeu.

Bătea cu degetele în volan în ritmul melodiei lui Kenny Chesney. Ceea ce trebuia să facă era să se întoarcă în oraş şi să îl lase pe Lo să fiarbă în suc propriu încă vreo câteva zile. Poate pentru totdeauna. Ceea ce ar trebui să facă ar fi să continue să conducă, să ajungă la acel cowboy fără creier şi să îi zică vreo câteva, pentru că provocase aşa un tărăboi pentru nimic.

Se decise pentru a doua variantă şi duse mica maşină până la optzeci la oră, lăsând vântul să treacă prin geamul deschis, în timp ce Chesney se întreba „Cine ai fi astăzi?".

Încetini când se apropie de poarta mare, deschisă, cu un K din fier forjat inscripţionat în mijloc. Nu avea niciun rost să deprime nişte turişti care doreau să guste viaţa de western, doar pentru că viaţa ei sentimentală era pe butuci.

Trecu pe lângă un ţarc în care un mânz era hrănit de mama lui. Casa imensă, cu bârnele ei vechi şi cu veranda deschisă din faţă, era construită să pară că rămăsese îngheţată în timp, pentru două secole. Se întâmpla să ştie că, printre alte lucruri, bucătăria adăpostea un cuptor cu microunde şi un Mr. Coffee.

Şi casa principală era mare şi împrăştiată în toate direcţiile. Musafirii puteau sta într-una din camerele de la etajul al doilea sau într-un apartament, ori puteau să închirieze una din cabanele cu una sau două camere, care se îngrămădeau printre pinii falnici. Puteau călări, puteau arunca lasoul, puteau să meargă noaptea cu cortul, să facă nişte căţărări împreună cu un ghid, să se plimbe cu barca sau să pescuiască.

Puteau pretinde pentru câteva zile că sunt cowboy luând acasă cucuiul şi băşicile pe care le căpătaseră în timpul acestei fantezii. Sau puteau sta într-un leagăn, pe una din verandele mari, contemplând priveliştea.

Noaptea puteau merge să se îmbete criţă în vreo bodegă, să vorbească despre aventurile lor, înainte de a aluneca într-un pat moale, sub o cuvertură comodă pe care niciun cowboy nu a găsit-o vreodată la capătul unei curse.

Se întoarse la intersecţia drumului murdar ce ducea spre grajduri. Persoana ei de contact, Marian, care lucra la bucătărie, îi vânduse pontul potrivit căruia Lo se ocupa astăzi de mărunţişuri legate de îngrijirea cailor.

Parcă, scoase oglinda cea frivolă pentru a se cerceta, apoi îşi aranjă cu degetele părul zburlit de vânt. În timp ce cobora din maşină, cowboy-ul ce dădea lecţii de călărie îşi lovi un deget de borul pălăriei, în semn de salut.

– Bună, Harley. Îşi potrivi pe faţă un zâmbet luminos. Nu este nimic în neregulă, gândi ea. Venise pe aici ca să piardă timpul.

Şi să îl ardă pe idiotul de Lo.

Se îndreptă spre grajduri, în mirosul puternic de cal şi fân, în parfumul dulce de grâu şi piele. Aruncă un zâmbet spre LaDonna, una din femeile care conduceau cursele cu cai.

– Linda-gail, ce mai faci? LaDonna îşi ridică o sprânceană. Ştirile circulau, mai ales când era vorba de pumni şi furie. Făcu un semn din cap spre partea din spate a grajdului. Lo este în boxa din spate. Şi este destul de nervos.

– Bine. Şi eu mă simt la fel.

Linda se dădu înapoi, luă colţul, şi, îndreptându-şi spatele, intră în boxa din spate.

Asculta Toby Keith la CD-player şi pălăria îi atârna pe spate, în timp ce spăla şaua din piele cu săpun. Purta jeanşi decoloraţi şi comozi, lăsaţi pe şolduri. Cămaşa din denim avea mânecile răsucită până la coate. Vârful cizmei roase din piciorul stâng bătea tactul.

Faţa lui părea îmbufnată şi ridicol de frumoasă, în ciuda, sau poate din cauza marginilor umflate ale buzelor şi a vânătăii din jurul ochiului.

La vederea lui, inima Lindei se topi, inundându-i elanul călăuzitor al calmului său.

– Lo.

Capul lui se întoarse. Umflătura se transformă în încruntare.

– Ce vrei? Muncesc.

– Văd asta. Nu vreau să te deranjez. Poate că era mai bine să bată în retragere. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu ochiul tău.

El o privi lung în ochi, apoi se întoarse din nou spre şa, şi se apucă de lucru.

– Îmi pare rău, repetă ea. Totuşi, nu este ca şi cum ai fi primit pentru prima oară un pumn în ochi. Doar dansam.

El freca pielea, păstrând tăcerea, iar Linda-gail simţi un clocot uşor, gâdilat, de anxietate, sub inima ei topită.

– Asta este tot? N-ai de gând să vorbeşti cu mine? Tu eşti cel care s-a aprins doar pentru că dansam cu cineva. De câte ori am fost eu la Clancy în timp ce tu dansai cu altcineva?

– Asta este altceva.

– Este cel mai idiot lucru pe care l-am auzit vreodată. Şi unde este diferenţa?

– Pur şi simplu este.

– Pur şi simplu este, repetă ea, cu ironie. Dansez cu altcineva şi este în regulă pentru tine să începi o încăierare. Dar tu poţi să dansezi şi să faci orice altceva cu oricine îţi place şi se presupune că eu nu ar trebui să gândesc nimic despre asta.

– Nu înseamnă nimic.

– Îmi tot spui asta. Îndreptă un deget spre el. Iar eu spun că pot să dansez cu oricine vreau şi că tu nu ai dreptul să provoci neplăceri.

– Bine. Poţi să pui pariu că n-o s-o mai fac de acum înainte. Aşa că, dacă asta este...

– Nu mă concedia, William Butler. De ce ai sărit la bătaie?

– Nu eu am sărit. El a început.

– Te-ai băgat în faţa lui.

– Avea mâinile pe fundul tău! Lo aruncă din mână cârpa şi se înfipse pe picioare. L-ai lăsat să te pipăie, în public.

– Nu mă pipăia. Şi nu l-aş fi lăsat să îmi pună mâna pe fund dacă nu ai fi fost aşa un ticălos.

– Eu?

– La naiba, sigur. De data asta, îşi înfipse degetul în pieptul lui. Ai fost întotdeauna un ticălos pentru că nu îţi foloseşti creierul ca să gândeşti. Am aşteptat destul de mult să te maturizezi şi să devii bărbat.

Pericolul ţâşni din ochii lui.

– Sunt bărbat. O apucă de umăr şi o împinse înainte. Şi sunt singurul bărbat care îşi va pune mâinile pe tine. Ai înţeles?

– Cine îți dă dreptul ăsta? Lacrimile îi apărură în ochi în momentul în care pulsul ei o luă razna. Cine îți dă dreptul?

– Îmi iau acest drept. Data viitoare când o să lași un tip să te atingă, o să primească mai mult decât un nas însângerat.

– De ce îți pasă cine mă atinge? urlă ea. De ce îți pasă? Dacă nu poți să o spui, să mi-o spui în față chiar acum și aici, plec. Plec, Lo.

– Nu pleci nicăieri.

– Atunci spune-o. Lacrimile i se prelinseră pe obraji. Uită-te la mine și spune-o, iar eu voi ști dacă o și crezi.

– Sunt al naibii de furios pe tine, Linda.

– Știu că asta chiar crezi.

– Te iubesc. Asta este ceea ce ai nevoie să auzi? Te iubesc. Probabil că te-am iubit întotdeauna.

– Mda, asta aveam nevoie să aud. A durut puțin, nu?

– Ceva.

– Te-a și speriat puțin.

Mâinile lui se mișcară tandre mângâindu-i în sus și în jos brațele.

– Poate că mai mult decât puțin.

– Din cauza asta știu că este adevărat, murmură ea, așezându-și o mână pe obrazul lovit. Am așteptat toată viața să te aud spunându-mi asta.

– Nu am putut niciodată să te uit. O trase mai aproape, își lipi buzele tremurânde de ale ei. Am vrut să te uit. Am încercat. Mult.

– Al naibii de mult. Uite! Îi luă mâinile, le trase în jurul ei până când îi cuprinseră fundul. Niciun alt tip nu își va pune mâinile unde sunt ale tale, iar tu nu le vei pune pe o altă femeie. Facem o înțelegere?

– Rămâne așa.

– Crezi că poți să îți iei liber restul serii?

Zâmbetul lui deveni mai larg.

– Cred că pot să aranjez asta.

– Şi să vii cu mine acasă?

– Aş putea-o face.

– Şi să mă inciți, să mă dezbraci, să faci dragoste cu mine până când răsare soarele?

– Doar până când răsare soarele?

– De data asta, spuse ea şi îl sărută din nou.

Îşi imaginase cum va fi din momentul în care devenise suficient de mare ca să înțeleagă ce fac împreună un bărbat şi o femeie în întuneric. Dar fusese mai bine decât îşi imaginase ea. Mâini puternice îi găsiseră toate locurile potrivite. O gură fierbinte cu un apetit fără sfârşit. Un trup înalt, suplu, neobosit.

O avusese de două ori înainte ca acel creier înfierbântat al ei să se răcorească suficient de mult pentru a gândi, slavă Domnului.

Goală, relaxată, cu pielea lucind de transpirație, ea zăcea în diagonală pe pat.

– Unde naiba ai învățat toate astea?

– Am tot studiat de ceva vreme. El vorbea leneş, cu ochii închişi şi cu capul odihnindu-se pe burta ei. Am vrut să perfecționez totul înainte să ajung la tine.

– Bună treabă. Se întinse să se joace cu părul lui. Acum va trebui să te însori cu mine, Lo.

– Trebuie să ... Capul lui se ridică. Ce?

Ea rămase acolo unde era, având pe față aceeaşi privire de pisică cu mustățile murdare de frişcă.

– Trebuia să fiu sigură că ne potrivim în pat. Dacă nu ai parte de sex, nu ai parte de căsnicie, oricum, aşa gândesc eu. Aşa că, pentru că acum ştim, ne vom căsători.

Îşi ridică privirea spre a lui. Şocat, gândi ea, dar se aşteptase la asta.

– Nu sunt doar o altă femeie de-a ta, Lo. De acum încolo sunt singura femeie. Dacă tot ceea ce vrei este ceea ce tocmai am avut, spune-o. Fără resentimente. Dar pot să îți promit, nu o să mă mai aduci aici niciodată.

El se ridică până când ajunse în capul oaselor şi ea îl putu auzi respirând lung şi greu.

– Vrei să te căsătoreşti?

– Da. În fond, sunt o femeie de modă veche, Lo. Vreau o casă şi o familie, un bărbat care să mă iubească. Te iubesc de când mă ştiu. Şi am aşteptat. Acum am terminat-o cu aşteptarea. Dacă nu mă vrei suficient de mult, înseamnă că nu mă iubeşti suficient de mult ca să începi o viaţă alături de mine. Trebuie să ştiu.

Pentru un moment, el nu spuse nimic, privind peste capul ei. Se întrebă dacă vedea uşa şi pe el în drumul său grăbit spre ea.

– Am douăzeci şi opt de ani, începu el.

– Crezi că eşti prea tânăr ca să te aşezi la casa ta şi ...

– Taci puţin, vrei, lasă-i şi pe alţii să vorbească.

– Bine. Va fi calmă, îşi spuse ea în timp ce se aşeza, trăgând cearşaful să se acopere. Nu va face o scenă.

– Am douăzeci şi opt de ani, repetă el. Am o slujbă bună şi sunt priceput în ceea ce fac. Am bani să pun deoparte. Nu mulţi, dar nu am buzunarele goale. Am un spate puternic şi mă descurc destul de bine cu mâinile. Ai fi putut găsi şi mai rău.

Se uită din nou spre ea.

– De ce să nu te măriţi cu mine, Linda-gail?

Ea inspiră, şi expiră.

– De ce nu?

Ceva mai târziu, ea făcu nişte ouă jumări pe care să le poată mânca în pat.

– Mama o să leşine.

Linda scutură din cap.

– O subestimezi. Te iubeşte foarte mult.

– Cred că mă iubeşte.

– Mă iubeşte şi pe mine. Linda luă din omletă din farfuria pe care o împărţeau. Cum de nu ai venit să ajuţi cu reparaţiile?

– A spus că nu are nevoie de mine. Avea destui oameni în jur. Nici măcar nu a vrut să vorbească despre asta. Ştii cum este.

– A fost zguduită, mai mult decât lasă să se vadă. Cine i-ar face aşa ceva, Lo?

El făcu o pauză.

– Am auzit că a fost un accident. Că Reece a inundat baia de la etaj.

– Nici vorbă de aşa ceva. Cineva a intrat la Reece şi a deschis apa.

– Dar ... Păi, pentru numele lui Dumnezeu, cum de asta nu a ajuns până la mine?

– Poate pentru că stăteai îmbufnat în boxa grajdului. Buzele ei se curbară, în timp ce strecura furculiţa printre ele. Cineva îi joacă feste lui Reece, unele foarte urâte.

– Despre ce vorbeşti?

Îi spuse, cel puţin ceea ce ştia, ceea ce auzise şi concluzia pe care o trăsese.

– Este înfricoşător, dacă stai să te gândeşti. Cineva se joacă cu ea şi ea nu ştie cine. Şi dacă este individul pe care l-a văzut omorând-o pe femeia aia...

– Cum ar putea fi? o întrerupse Lo. Asta s-a întâmplat acum câteva săptămâni. Cu siguranţă a plecat de mult.

– Nu şi dacă este de pe aici.

– La naiba, Linda. El îşi trecu mâna liberă prin părul dezordonat, decolorat de soare. Nu poate fi cineva din Fist.

Îi cunoaştem pe toţi. Nu crezi că am şti dacă am avea un criminal care vine la acelaşi bar sau care îşi ia cafeaua în localul mamei?

– Oamenii nu ştiu întotdeauna. Ce se spune mereu când îşi dau seama că vecinul de alături este un psihopat sau ceva de genul acesta? „Oh, era atât de tăcut, atât de drăguţ. Nu spunea nimic altora şi nu deranja pe nimeni."

– Nimeni nu poate să nu spună nimic altora aici, punctă Lo.

– Nu ştii niciodată, până când afli. Aş fi vrut să o pot ajuta cu ceva.

– Mi se pare că deja ai făcut-o. I-ai dat un prieten.

Zâmbetul Lindei înflori din nou, de data asta mai cald.

– Eşti mai inteligent decât cred unii oameni.

– Mda, păi, îmi place să ofer o imagine mai puţin interesantă.

Tim McGraw fredona la tonomat, într-un duet fals cu unul din tâmplarii pe care Joanie îl adusese cu forţa, în timp ce Reece jongla cu comenzile numeroase de la ora prânzului. Putea să facă abstracţie de muzică – cea mai bună cale de a rămâne sănătos – şi de cea mai mare parte a zgomotului de fond: un copil care plângea, doi bărbaţi care se contraziceau pe tema baseball-ului.

Era aproape normal, atât timp cât nu se gândea mai departe de acest moment. Sandvici de elan, neobişnuit, supă de fasole albă, sandvici cu carne, pui. Taie în felii, taie în cuburi, ia spuma cu lingura, mânuieşte grătarul.

Putea să o facă şi în somn. Poate că era bine să facă abstracţie de faptul că fratele Brendei masacra melodia lui McGraw cu un ciocan, în spatele perdelei de plastic, îşi zise Reece.

Totul era rutină – căldura, sfârâitul tigăii, fumul. Rutina era bună. Nu era nimic în neregulă cu faptul că te poți agăța de rutină în momente de criză.

Aşeză mormanul de carne, sandviciul, garniturile şi se întoarse.

– Comenzile sunt gata.

O văzu pe Debbie Mardson alunecând pe un scaun de lângă bar.

Debbie îşi strânse buzele, îşi atinse propriul obraz care strălucea şi îi spuse:

– Biata de tine!

– Probabil că arată mai rău decât este.

– Sper că da. Am văzut-o pe Min Hobalt. Spune că ai o lovitură a naibii de dură.

– Nu am ...

– Glumea. Debbie îşi ridică ambele mâini în semn de pace. Suportă bine, acum că s-a mai calmat. Mi-a spus că puştiul ei de cincisprezece ani crede despre ea că este destul de la modă, acum că a fost implicată într-o încăierare într-un bar.

– Mă bucur că am putut fi de ajutor ca să îi fie ridicată o statuie.

– Supa miroase bine. Poate că o să iau un bol de supă şi o salată. Se uită în jur, în mod conspirativ. Cu sosul tău, spuse ea în şoaptă.

– Sigur. Era, bănuia Reece, un fel de ramură de măslin. Putea fi suficient de amabilă să o accepte. Vine imediat.

Scrise chiar ea comanda şi o puse la rând.

Douăzeci de minute mai târziu, când nebunia se mai domoli, Debbie era încă acolo.

– Doamne, credeam că să serveşti masa în majoritatea serilor este o provocare. Cum de reuşeşti să păstrezi totul în ordine?

– Ajunge să devină rutină.

– Uneori, să hrănesc trei copii şi un bărbat devine mai multă rutină decât pot suporta. Poţi să iei o pauză? Să îţi cumpăr o ceaşcă de cafea?

– Nu beau cafea. Ceea ce suna meschin şi necioplit, decise Reece. Dar pot să îmi iau o pauză.

Înşfăcă o sticlă de apă înainte să vină să stea la bar. Dacă nu pentru altceva, măcar să nu mai stea în picioare. Se simţea ofilită şi asudată lângă cămaşa din olandă albă a lui Debbie, dar măcar şedea.

– Supa a fost extraordinară. Mă întreb dacă ai putea împărtăşi reţeta.

– Mă gândesc să împărtăşesc mai multe.

– Adevărat?

– Poate o să scot o carte de bucate.

– *Adevărat?* Debbie se aplecă pe scaunul ei, mişcându-se astfel încât cristalele roz de la gâtul ei dansară. Este interesant. Am avea doi scriitori faimoşi în Fist. Nu vom mai şti cum să ne purtăm pe aici. Se pare că tu şi Brody aveţi multe lucruri în comun.

Reece sorbi din apă.

– Crezi?

– Păi, proveniţi amândoi din Est şi sunteţi creativi. Nu-i de mirare că voi doi v-aţi cuplat atât de repede.

– Aşa am făcut?

– O mulţime de femei de pe aici puseseră ochii pe el, dar el nu prea le-a aruncat ocheade. Bărbaţii sunt mai numeroşi prin părţile astea, aşa că o femeie îşi poate permite să facă nazuri. Debbie îi aruncă un zâmbet.

– Nu eram în căutarea unui bărbat.

– Nu aceasta este întotdeauna calea? Du-te la vânătoare după un cerb şi n-ai să vezi prea multe urme. Fă o plimbare liniştită într-o dimineaţă şi unul îţi va sări în cale.

– Hmm. Vânezi?

– Sigur. Îmi place să stau afară cât mai mult. Oricum, arătați bine împreună – tu și Brody. La început, am crezut că ești doar în trecere. Ni se întâmplă des asta. După cum stau lucrurile acum, bănuiesc că te vei așeza.

– Îmi place aici. Deși sunt bătăi în baruri.

– Este un oraș bun. Poate puțin cam rupt de cultură, dar are o bază solidă. Dacă înțelegi ce vreau să spun. Oamenii de aici au grijă unul de altul. Își înclină capul spre prelata de plastic. Dacă ai o problemă, poți să contezi pe vecini să îți dea o mână de ajutor. Adăugă cu un zâmbet crispat: Desigur, aproape toată lumea știe care este treaba cu tine. Dacă așa ceva s-ar fi întâmplat în oraș, probabil că Joanie ar fi trebuit să închidă pentru o săptămână.

– Norocoasă pauză.

– Îmi pare rău. O bătu pe Reece pe umăr. Probabil că nu dorești să te gândești la cele întâmplate. Am vrut doar să spun că nu trebuie să te simți prost din cauza asta. Totul se repară chiar acum. O să fie și mai bine, când se va termina totul.

– Nu eu am deschis apa la etaj, spuse Reece cu ton egal. Totuși, mă simt prost pentru că, indiferent cine se joacă cu mine, o afectează și pe Joanie. A fost bună cu mine, din momentul în care am intrat pe ușa aia.

– Are o inimă mult mai mare decât arată. Ascultă, nu am vrut să sune ca și cum ai fi făcut ceva care a provocat toate necazurile astea. Voiam doar să spun că lucrurile se vor rezolva. Și legat de ziua aia, sper că nu crezi că am gândit ceva despre faptul că te duceai să îți speli rufele desculță. Câteodată am atâtea pe cap încât mi l-aș uita, dacă nu l-aș avea atașat. Dumnezeu știe că ai multe pe cap.

O mai bătu încă o dată prietenește pe umăr.

– Ar trebui să încerci aromaterapie. Când sunt stresată, nu mă liniștește nimic mai bine decât uleiul de lavandă.

– O să trec asta pe listă. Data viitoare când un criminal îmi intră în apartament şi îl inundă din nou, o să mă calmez cu ulei de lavandă. Bun pont.

– Păi, pentru numele lui ...

– Nu te supăra. Reece se ridică de pe scaun. Apreciez încercarea. Trebuie să mă întorc la muncă. Ezită, apoi decise să termine. Debbie, eşti o femeie de treabă, şi ai nişte copii cu adevărat drăguţi. Rămânând la acelaşi subiect, a fost amabil din partea ta să îţi rupi din timp ca să fii prietenoasă. Dar nu ştii, nu poţi să ştii cu adevărat ce este în mintea mea. Nu ţi s-au întâmplat niciodată astfel de lucruri.

Rămase într-o stare de fierbere înăbuşită tot restul turei şi încă mai fierbea când plecă din restaurant. Din moment ce Brody insistase să o conducă în dimineaţa aia – şi asta va trebui să înceteze – nu venise cu maşina.

Nu conta, gândi ea. Îi va prinde bine o plimbare. O să se răcorească. Era suficient de cald ca să îşi lase haina descheiată. Briza adia şi se simţea mirosul apei, al pădurii şi al ierbii care tocmai începea să înverzească.

Lăsă în urmă verdele, vegetaţia luxuriantă a peluzelor şi a parcului. Copacii măreţi, bătrâni, traficul zgomotos. Anonimatul oraşului aglomerat, prosper.

Ce făcea ea aici, pregătind sandviciuri de elan, şi făcându-şi griji pentru moartea unei femei pe care nici măcar nu o cunoştea?

Avea deja de plâns doisprezece morţi, unii pe care îi cunoscuse şi iubise. Nu era suficient?

Nu putea să schimbe nimic, dar era incapabilă să renunţe. A-şi trăi viaţa era acum singura ei responsabilitate. Şi se simţea depăşită.

Mergea cu capul plecat, cu mâinile afundate în buzunare, întrebându-se spre ce naiba se îndreaptă.

Când maşina încetini în dreptul ei, Reece nu observă. Uşorul sunet al claxonului o făcu să sară.

– Vrei să te conduc, fetițo? Am o bomboană.

Reece se încruntă spre Brody prin geamul deschis.

– Ce faci?

– Conduc prin preajmă, uitându-mă după femei frumoase ca să le agăț. Eşti destul de aproape. Urcă.

– Nu vreau să îți pierzi timpul ca să mă duci şi să mă aduci de la muncă.

– Bine, nu am făcut asta. Nu mi-am întrerupt lucrul. Îşi desfăcu centura de siguranță pentru a se apleca să îi deschidă uşa. Urcă. Poți să mormăi la fel de bine şi înăuntru.

– Nu mormăi. Urcă. Vorbesc serios, Brody, ai propria ta meserie, propriul tău program.

– Îmi place să îmi schimb programul. Faptul că mi-am mişcat fundul din pat suficient de devreme ca să te duc pe tine a făcut să fiu în fața tastaturii mai devreme decât de obicei. Am avut o zi al naibii de bună şi acum am chef să conduc. Pune-ți centura, Slăbănoago.

– Ai avut o zi bună? Bravo! A mea a fost groaznică.

– Chiar? Nici nu mi-aş fi închipuit, nu cu norul acela negru plutind deasupra capului tău.

– Am fost bombardată cu muzică country toată ziua; şeriful crede că, în cel mai bun caz, sunt o zăpăcită, dar va cerceta toate declarațiile mele ciudate; soția lui a venit să se bage în viața mea personală, sub pretextul unei discuții prietenoase; mă dor picioarele şi ar fi o minune să nu iau răceala de la Pete; sunt nebunul satului care a fost sfătuit de serioasa, şi drăguța, şi supărător de perfecta Debbie Mardson să îşi aline stresul cu ulei de lavandă; oh, şi te-am smuls tuturor acelor femei fără nicio speranță din Fist, pentru că suntem amândoi din oraşe mari şi suntem creativi.

– Eu credeam că din cauza rezistenței mele în plan sexual.

Cu o mişcare nervoasă, ea îşi smulse ochelarii de soare din geantă şi îi puse la ochi.

– Nu am intrat în zona asta, dar s-ar putea să fie următoarea de discutat.

– Când va fi pe masa de discuții, nu uita să menționezi că nu a fost niciodată mai bine. Nu, nu doar mai bine, ci mai inventiv.

Ea se răsuci în scaun.

– Chiar ai avut o zi bună.

– O zi a dracului de excelentă. Și nu s-a terminat încă.

Ieși din Fist. Voia clădirile înalte, explozia lor. Tăcerea și spațiul. Își zise că era o schimbare în sensul că nu dorea toate lucrurile de unul singur. Dorea ca ea să fie cu el.

Era surprins de propriile-i sentimente când opri în locul în care se sărutaseră pentru prima oară.

Ea se uită pe geam, dar nu spuse nimic. Coborî tăcută, atingându-și mâna de a lui.

Rămase în locul în care lumea era un covor de culori păzit de vârfurile argintii și albastre ale Tetonilor, aurite de soarele care se îndrepta spre vest.

Roz și albastru-deschis, roșu și purpuriu vibrant, galben însorit străpuns și întins în mijlocul unui verde-pelin, moale. Și acolo unde apartamentele se vedeau în ceața mlaștinilor era o panglică verde de vis a unei păduri de sălcii.

– Nu am mai văzut niciodată nimic asemănător.

– Merită văzut? întrebă el.

– Oh, da. Ăsta este nemțișor?

– Da, și ierburi de piatră, clopoței, o mulțime de pansele indiene. Ah... Începu să facă gesturi largi. Ai aici plante ca pelinul, iarba-pisicii. Pălăria de roșu intens este scarlet gilia.

– Cum de știi numele florilor sălbatice? Își înclină capul spre el. Un bărbat cu rezistența ta în plan sexual nu este de obicei interesat de flori.

– Cercetare. Am ucis un om în mlaștina asta astăzi.

– Ți-a fost la îndemână.

– Vezi pasărea aia? Prior cu coada verde.

Ea simți un chicotit gâdilându-i gâtul.

– Inventezi toate astea?

– Nu. Sunt destul de sigur că ceea ce auzi cântând este o ciocârlie. Scoase o pătură din portbagajul maşinii şi o aruncă spre ea. De ce nu întinzi asta?

– De ce avem nevoie de o pătură, dacă pot să întreb?

– Tonul acesta indică faptul că mintea ta este la prostii. Îmi place. Oricum, pătura este ca să stăm pe ea, în timp ce bem vinul pe care l-am adus în lada frigorifică. Mai avem o oră înainte să apună soarele. Este un loc bun pentru a bea vin şi a privi apusul.

– Brody?

El ridică lada frigorifică, privind spre ea.

– Da?

– Trebuie să trecem prin nenorocita asta ta de zi excelentă, punct cu punct, ca să mai ai şi altele la fel.

Întinse pătura, se aşeză, apoi îşi ridică sprâncenele când văzu că el adusese nu numai vin, ci şi brânză, pâine şi struguri negri, cărnoşi.

Orice iritare, orice supărare, orice grijă care i se agăţaseră de picioare dispărură una câte una.

– Lasă-mă să spun doar atât: Uau! Nu mă aşteptam să îmi închei ziua la un picnic.

– Nu o vei face. O s-o închei făcând sex cu mine. Acesta este doar preludiul.

– Până acum, îmi place. Luă vinul, cu ochii la marea de culori, la frunzele fragede, la măreţia muntelui. Cum de am crezut că am pierdut verdele?

– Ce verde?

Ea râse, aruncând un bob de strugure în gură.

– Eram atât de furioasă. Încerca doar să fie drăguţă. Debbie Mardson. Mă străduiam să intru în rutina cotidiană, să ignor amintirea a ceea ce s-a întâmplat. Apoi m-a smuls ea – vino, aşază-te, ia o pauză, hai să facem conversaţie. Crede că arătăm bine împreună.

– Asta este un plus. Eşti frumoasă, dar nu în mod clasic. Şi sunt şi eu un ticălos destul de arătos.

Ea îl privi.

– Ce înseamnă că nu sunt frumoasă în modul clasic?

– Nu domnişoara din frişcă albă, nici arzătoare şi exotică, nici cu totul americancă. Eşti un amestec. Este destul de fascinant.

Au mâncat pâine şi brânză, au băut vin şi au privit apusul soarelui în spatele munţilor până când culmile lor s-au transformat din argintii în roşu ca focul.

– Este mult mai bine decât uleiul de lavandă, îi spuse ea. Se aplecă până când îi găsi buzele, apoi se lăsă să alunece în sărutul lui, la fel de mătăsos ca soarele ce aluneca în spatele muntelui. Mulţumesc.

El îşi făcu o mână căuş în spatele cefei ei, o trase mai aproape şi adânci sărutul.

– Cu plăcere.

25

Băuse trei pahare de vin, ceea ce putea explica faptul că se simţea ameţită. Suficient de ameţită încât, în momentul în care se dădură jos din maşină în faţa cabanei lui Brody, să se sprijine de spatele lui şi să înceapă să îi roadă urechea.

El băuse un singur pahar de vin, aşa că atacul subit asupra simţurilor lui îl făcu să scape cheile.

Ea râse când el se aplecă, pentru a le ridica.

– Hmm. Ce bărbat puternic.

– Ce femeie slăbuţă.

– Era şi mai slăbuţă. Mâinile ei erau ocupate, aproape că îi descheiaseră cămaşa înainte să ajungă la uşă. Du-mă în pat. Îşi pusese degetele pe nasturii pantalonilor lui.

El aproape că se împiedică pe trepte când ea îl muşcă uşor de gât.

– Va trebui să termini asta, spuse el gâfâind, în două sau trei ore.

Reuşi să ajungă la pat, apoi o ridică pe umărul lui. Ea zbură cu un strigăt şi căzu cu un râs şuierat. Apoi el se prăvăli peste ea, smulgând nasturii, descheindu-i cămaşa. Îi apucă mâinile în timp ce îi scotea cămaşa, în aşa fel încât i le strânse la spate, pânza trecând peste încheieturi ca o funie. Chiar în timp ce gâfâia, gura lui o prinse pe a ei într-o posedare fierbinte, năvalnică ce o inunda lăsând-o excitată şi neajutorată.

– O, Doamne, nu pot ...

– Tu ai început. El îi dădu bretelele sutienului jos de pe umeri, trăgând de ele până când îi eliberă sânii şi putu să guste din ei.

Cu simţurile incendiate, ea se contorsionă sub el, tremurând. Apoi gemu când îi desfăcu pantalonii pentru a-şi strecura mâna. La primul ei scâncet mocnit, el îi prinse între dinţi sfârcul, muşcându-l până când şoldurile ei începură să se împingă în mâna lui, până când o simţi venindu-i în întâmpinare, până când o simţi dăruind.

– Strigă cât vrei, şopti el, punându-şi mâinile peste ale ei, făcând-o prizonieră în timp ce limba şi dinţii lui o devorau. Nu te va mai auzi nimeni în afară de mine.

Ea strigă, în timp ce el o dezmierda cu limba, cu dinţii, cu buzele acelea, iar sunetele scoase o şocau cu sălbăticia lor.

Nu îl putea opri. Degetele mâinilor ei legate se adânceau în pat, ca şi cum ar fi vrut să se ancoreze de el, respiraţia i se oprea în gât şi ţâşnea împreună cu alt strigăt care ieşea ca un plâns plin de plăcere. Pentru prima oară după mai bine de doi ani, faptul că era complet neajutorată îi crea plăcere în loc de teamă.

Dacă asta însemna o roată Ferris care se învârtea nebuneşte, de data asta era nerăbdătoare să facă această cursă. Mai repede. Învârtindu-se. Devenind liberă să zboare.

Senzaţiile o torturau, mai domol, apoi mai ascuţit, mai chinuitor. O ridică şi-i aruncă departe cămaşa. Apoi se rostogoli împreună cu el în pat, înnebunită să atingă, să guste, să aibă.

Scoase un geamăt când el îi ridică braţele deasupra capului, arcuindu-se să atingă fierbinţeală de fierbinţeală. Apoi se apucă de barele de la capătul patului.

Apoi el se afundă.

Era un cutremur, un tumult periculos de euforie, putere şi viteză. Sfărâmată, nu se dădu bătută, pe jumătate temându-se că se va sparge în bucăţi, în timp ce îi întâmpina lovitură cu lovitură.

Apoi se eliberă, înfăşurându-şi braţele în jurul lui ca să zboare împreună.

Totul deveni lipsit de energie, mintea, trupul, braţele care îi atârnau slăbite. Greutatea lui deasupra ei o simţea fără substanţă, ca şi cum se topiseră unul într-altul. Singurul lucru adevărat era bătaia inimii lui lângă a ei.

Se lăsă purtată având inima lui drept centrul lumii ei.

Când se răsuci, încercă să îl ajungă şi să îl oprească. Dar el se rostogoli pe spate, apoi îşi împleti degetele cu ale ei. Atunci ea îşi lăsă capul care i se învârtea să cadă pe umărul lui.

Din umbra copacilor, privea casa, fereastra dormitorului, în care lumina lunii pe trei sferturi plină era suficient de puternică să îi dezvăluie siluete, umbre, sensul mişcării în spatele geamului.

Era prea devreme să doarmă, ştia, dar niciodată prea devreme pentru sex. Putea să îi aştepte. Răbdarea era o unealtă esenţială a succesului şi a supravieţuirii.

Avea mai multe variante, mai multe planuri. Planurile şi variantele erau alte unelte importante. Le va adapta ca să se potrivească oricărei oportunităţi care i se va ivi.

Nu vorbise atât de uşor pe cum crezuse că o va face; de fapt, aşa cum sperase să o facă. Trebuia să facă ordine. În loc să fugă, părea că se vindecă. Putea lucra şi pe chestia asta.

Poate că ar fi preferat să fie altfel, dar viaţa lui era plină de preferinţe, cele mai multe pe jumătate realizate. Dar cele realizate, dorea să le păstreze intacte.

Când lumina din dormitor se aprinse, continuă să privească.

O văzu pe Reece prin fereastră. Goală, se întindea cu putere, ceea ce transmitea o satisfacere sexuală.

Sângele nu i se încălzi la vederea ei. În fond, nu era Tom-care-trage-cu-ochiul. În orice caz, nu era genul de femeie care să îi trezească interesul. Prea slabă, prea complicată.

Era în schimb un obstacol. Chiar un fel de proiect. Şi adora proiectele.

O văzu râzând, îi privi gura mişcându-se în timp ce se înfăşura într-o cămaşă. Evident, a lui Brody, din moment ce era mult prea mare pentru ea.

O privi traversând camera spre uşă, oprindu-se şi spunând ceva peste umăr.

Atunci îşi adaptă planul la oportunitate.

– Mai întâi apă, repetă Reece. Sunt pe cale să mor de sete.

– Duşul are apă, aşa mi s-a spus.

– Nu intru la duş cu tine ... este o altă cale de pierzanie, şi trebuie să mă hidratez. Pot să pregătesc ceva simplu în timp ce tu te pregăteşti la rândul tău.

– De genul mâncare?

– Nu mi-am imaginat că brânza şi pâinea ar putea să îţi potolească foamea, chiar şi presărate cu sex. O să prepar repede nişte cartofi.

Expresia lui satisfăcută se transformă instantaneu în încruntare.

– Ai spus mâncare, nu legume.

– O să îţi placă.

Relaxată şi încălzită din cauza sexului, Reece ieşi din cameră aproape plutind. O mâncare uşoară, gândi ea – să taie piept de pui pe care îl marinase şi îl îngheţase. Sote cu usturoi, ceapă, broccoli, morcovi, conopidă. Servite pe orez, cu sos de ghimbir.

Nu putea da greş.

Ar fi vrut să aibă alune, dar nu avea.

Îşi frecă gâtul, zicându-şi că ar fi putut bea cinci litri de apă. Nu era de mirare, dacă se gândea că săriseră unul pe altul ca animalele. Fantastic.

Mai mult ca sigur că va găsi vânătăi în nişte locuri foarte interesante – ca şi el de altfel. Ideea o făcu să se oprească şi să improvizeze câţiva paşi de dans. Apoi, suflecând mânecile cămăşii lui Brody, se îndreptă spre bucătărie.

Aprinse lumina şi se uită mai întâi după apă. Stând cu o mână lipită de frigider, înghiţi direct din sticlă, ca o cămilă care îşi reface proviziile într-o oază din deşert.

Când o lăsă jos, o lovitură slabă o făcu să se uite spre fereastra de deasupra chiuvetei.

Îi văzu umbra. Umeri în haină neagră, capul acoperit cu pălăria portocalie. Ochelarii negri ca noaptea ascundeau mare parte din faţa lui.

Cu un gâfâit, se dădu înapoi, în timp ce sticla îi căzu din mână. Apa se revărsă cu zgomot peste plăcile de gresie, peste picioarele ei goale.

Înăuntrul ei era un strigăt, imobilizat de şoc, teroare şi neîncredere.

Apoi imaginea dispăru. Rămăsese locului, încercând să își recapete respirația, simțurile.

Văzu clanța ușii mișcându-se la dreapta și apoi la stânga.

Acum țipă, sărind înainte să înșface cuțitul din cutia de pe masă. Continua să strige, strângând cuțitul cu ambele mâini, chiar dacă dădea înapoi.

Când ușa se deschise, fugi.

Brody avea capul sub duș când auzi ușa deschizându-se cu o lovitură. Cu nepăsare, trase perdeaua și o văzu spre Reece care ținea un cuțit mare în mâini și se sprijinea cu spatele de ușă.

– Ce dracu'?

– Este în casă. Este în casă. A intrat pe ușa din spate, în bucătărie.

Mișcându-se repede, Brody opri apa și smulse un prosop.

– Rămâi aici.

– Este în casă.

Cu un singur gest, Brody își înfășură prosopul în jurul taliei.

– Dă-mi cuțitul, Reece.

– L-am văzut.

– Bine. Dă-mi cuțitul. Fu nevoit să i-l smulgă din mâini. Stai în spatele meu, spuse el. Mai întâi mergem în dormitor, unde este telefonul. Când voi fi sigur că este liber, o să te încui acolo. O să suni la poliție. Mă înțelegi?

– Da. Nu te duce. Apucându-i mâna, ea aruncă priviri disperate spre ușă. Stai aici cu mine. Nu te duce acolo. Nu te duce.

– O să fie bine.

– Tu. Tu.

El dădu din cap, împingând-o în spatele lui. Mută cuțitul pentru a se putea smulge din strânsoare și împinse ușa repede. Nu văzu nimic nici la dreapta, nici la stânga. Nu auzi nimic în afară de respirația grea a lui Reece.

– A venit după tine? întrebă Brody.

– Nu. Nu ştiu. Nu. Doar stătea acolo. Am luat cuțitul şi am fugit.

– Rămâi aproape.

Se deplasă spre dormitor, cântări şansele, apoi deschise, închise şi încuie uşa.

Căută sub pat, în dulap – singurele două locuri în care i se părea că s-ar putea ascunde cineva. Mulțumit, lăsă jos cuțitul şi îşi trase pantalonii pe el.

– Sună poliția, Reece.

– Te rog să nu te duci afară. Ar putea avea o armă. Ar putea ... Te rog să nu mă laşi aici.

Se întoarse puțin spre ea, reprimându-şi propria nevoie de a se mişca.

– Nu te las aici. Mă întorc în câteva minute.

Lăsă cuțitul unde era şi luă bâta de baseball din dulap.

– Încuie uşa în urma mea. Dă telefon.

Nu îi plăcea să o lase, nu când îi era frică, nu când nu ştia sigur dacă îşi va păstra cumpătul. Dar un bărbat trebuie să apere ceea ce este al lui.

Să o protejeze.

Apoi merse în baie. Un intrus ar fi putut intra să se ascundă aici când ei se duseseră în dormitor. Ținând bâta pe umăr, aruncă o privire scurtă. I se părea că este un idiot chiar dacă stomacul îi tresălta.

După ce se asigură că etajul al doilea era liber, începu să coboare scările.

Singură. Reece se uita la uşă. Se aruncă pe pat, târându-se spre telefon.

– 911. Ce fel de urgență aveți?

– Ajutor. Avem nevoie de ajutor. Este aici.

– Care este natura... Reece? Eşti Reece Gilmore? Sunt Hank. Ce se întâmplă? Eşti rănită?

– La Brody. În cabana lui Brody. A ucis-o. Este aici. Repede.

– Rămâi pe fir. Vreau să rămâi pe fir. Trimit pe cineva. Rezistă.

O lovitură de la etajul de dedesubt o făcu să-şi înăbuşe un strigăt şi să scape telefonul. Foc de armă? A fost un foc de armă? A fost real sau doar în capul ei?

Cu respiraţia tăiată, se agăţă de pat şi apucă cuţitul.

Nu încuiase uşa. Dar dacă ar fi încuiat-o, Brody ar fi fost blocat într-o parte, iar ea în cealaltă. Putea fi rănit. Putea muri în timp ce ea nu făcea nimic.

Ginny murise în timp ce ea nu făcuse nimic.

Se ridică în picioare. Era ca şi cum ar fi stat în gelatină. Ca şi cum ar fi trecut printr-o ceară groasă care se depune cleios pe urechi, nas, ochi. Şi, în timp ce se îndrepta spre uşă, prin zumzăitul surd din capul ei, auzi paşi pe scară.

O vor găsi de data asta şi de data asta vor şti că nu este moartă. Vor şti şi vor termina.

– Reece. Este în regulă. Sunt Brody. Descuie uşa.

– Brody. Îi spuse mai întâi numele, ca şi cum ar fi testat cum sună. Apoi, cu un suspin de uşurare, sări să deschidă uşa şi să-l vadă. Era mişcat.

– Este în regulă, repetă el şi se îndreptă să ia cuţitul din mâna ei. A plecat.

Văzu puncte în faţa ochilor, alb şi negru. În momentul în care marginile deveneau roşii, el o aşeză într-un scaun, aplecându-i capul între genunchi.

– Opreşte-te. Opreşte-te şi respiră. Acum.

Vocea lui pătrunse prin ameţeală, prin senzaţia de greaţă, îndepărtând greutatea care îi presa pieptul.

– Am crezut… Am auzit…

– Am alunecat. Era apă pe podeaua din bucătărie. Am dărâmat un scaun. Continuă să respiri.

– Nu eşti împuşcat.

– Arăt ca şi cum aş fi împuşcat?

Ea îşi ridică încet capul.

Nu era sigură ce este real.

– Unde sunt?

– Eşti chiar aici cu mine. A plecat.

– L-ai văzut?

– Nu. Al naibii laş plecase. Asta trebuie să îți amînteşti. Îi apucă ferm faţa în mâini. Este un laş.

Auzi sirenele, dar continuă s-o privească în ochi.

– Auzi şi cavaleria. Pune-ţi nişte haine pe tine.

Îmbrăcată, Reece coborî la parter, unde găsi uşa din spate deschisă. Proiectoarele erau aprinse. Putea auzi murmur de voci. Căutând alinare în ordine, începu să facă nişte cafea, apoi şterse apa de pe podea.

Îşi fierse nişte ceai şi puse ceşti, zahăr şi lapte pe masă, când Brody intră cu Denny.

– Cafea, domnule?

– Nu m-ar deranja. Eşti gata să dai o declaraţie, Reece?

– Da. Cafea ca de obicei?

– Scuze?

– Cu două linguriţe de zahăr?

– Da. Denny se trase de lobul urechii. Ai o minte obişnuită cu detaliile. Este în regulă dacă ne aşezăm? Luă loc la masă şi îşi scoase carneţelul. Poţi să îmi spui ce s-a întâmplat?

– Am venit de la etaj. Îmi era sete şi voiam să prepar cina. Brody era la duş.

Turnă cafea, aruncând o privire spre faţa lui Denny. După roşeaţa pe care o remarcă, presupuse că Brody îi spusese cam ce făcuseră înainte sau pur şi simplu bănuise.

– Am luat o sticlă de apă din frigider, continuă ea, aşezând cafeaua lui şi pe a lui Brody pe masă, înainte să îşi toarne

ceai. Am auzit ceva, ca o lovitură în fereastră. Atunci m-am uitat şi l-am văzut.

– Ce ai văzut, mai exact?

– Un bărbat. Haină neagră, pălărie portocalie, ochelari de soare. Se aşează, uitându-se în ceaiul din faţa ei.

– Poţi să îl descrii?

– Era întuneric. Şi lumina din bucătărie se reflecta în geam. Nu l-am văzut clar. Apoi a dispărut. Am văzut clanţa uşii din spate mişcându-se. Am auzit cum o apasă. Am apucat cuţitul din cutia de pe cuptor. Uşa s-a deschis şi era acolo. Am alergat la etaj.

– Înălţime? Greutate? Culoare?

Îşi închise ochii strângându-i. I se păruse imens. Cum de văzuse prin ceaţa fricii?

– Alb, proaspăt bărbierit. Nu sunt sigură. S-a întâmplat repede, era întuneric şi eram foarte speriată.

– A spus ceva?

– Nu. Tresări când auzi o maşină oprindu-se.

– Probabil că este şeriful, spuse Denny. Hank l-a sunat după ce m-a sunat pe mine. O să mă duc afară, să îl pun la curent.

Ea rămase cu mâna în poală, în timp ce Denny ieşea.

– Sunt demnă de milă, nu? El stătea chiar aici, dar nu pot să spun cum arăta. Nu cu exactitate.

– Era întuneric, spuse Brody. Îmi imaginez că a stat suficient astfel încât să fie în umbră. Lumina îţi bătea în ochi. Şi erai înspăimântată. Ce ţi-am spus că este, Reece?

– Un laş. Îşi înalţă capul. Şi ştie exact cum să se joace cu mine. Nu mă vor crede, Brody. Sunt o femeie isterică, care îşi imaginează tot felul de lucruri. Tu şi Denny nu aţi găsit nimic afară. Nici măcar o urmă.

– Nu. Este atent.

– Dar tu mă crezi. Respiră adânc. Când am rămas sus singură, am crezut că aud focuri de armă. Totul s-a amestecat.

– Calmează-te, Reece. Ai sărit ca arsă.

– Cred că ne-a urmărit. A stat undeva afară, privind casa, privindu-ne pe noi. Văzu cum fața lui Brody se crispează. Nu credeai că o să mă gândesc la asta?

– Am sperat să nu o faci.

– Nu am de gând să cedez pentru că m-a văzut goală sau pentru că știe că am făcut sex. Este nesemnificativ.

– Bine atunci. Se uită peste umăr, atras de bătaia din ușă. Rick intră, scoțându-și pălăria.

– Bună seara. Am auzit că ați avut ceva probleme.

– O mică spargere, intrare prin efracție și hărțuire, îi spuse Brody.

– Poate îmi dai o ceașcă de cafea. I-am cerut lui Denny să mai arunce o privire în jur. Făcu o pauză în timp ce Reece mai turna o ceașcă de cafea. Reece, de ce nu îmi arăți unde stăteai când ai văzut pe cineva – la fereastră?

– La început. Eram aici. Se deplasă spre frigider, și puse o mână pe ușă. Am auzit un sunet și m-am uitat. L-am văzut afară, în dreptul ferestrei.

– Lumina din bucătărie se reflectă pe o parte din fereastră, nu? Te-ai dus mai aproape?

– Eu... nu. Nu atunci. Am văzut clanța ușii mișcându-se. El s-a dat înapoi de la fereastră, apoi am văzut clanța mișcându-se. Am apucat cuțitul. Se duse înainte și mimă că ia unul din cutie. Și eu... cred că m-am dat înapoi, cred că am continuat să mă dau înapoi. Eram speriată.

– Sunt sigur că erai.

– Atunci s-a deschis ușa, iar el a rămas în prag.

– Tu erai unde ești acum?

– Nu... nu sunt sigură. Nu mai aproape. Poate cu un pas sau doi mai în spate. M-am întors și am fugit.

– Hmmm. Cel mai bun lucru pe care îl puteai face. Tu erai la duş? îl întrebă pe Brody.

– Da.

– Dar uşa? Era încuiată? Descuiată?

– Era încuiată. Am încuiat-o înainte să mă duc să o iau pe Reece.

– Bine. Rick deschise din nou uşa din spate şi se ghemui să cerceteze încuietoarea şi cadrul uşii. Purta mănuşi?

– El ... Reece se chinui să îşi amintească. Da, cred că da, mănuşi negre, ca cele pe care le purta când a sugrumat femeia.

– Alte detalii despre el?

– Îmi pare rău.

Rick se ridică.

– Bine, hai să mergem puţin înapoi. Tu ai fost acasă tot timpul, Brody?

– Aş spune că am plecat pe la şase jumătate, şapte fără un sfert.

– Te-ai dus şi ai luat-o pe Reece de la Joanie şi aţi venit înapoi.

– Nu, am mers spre dealuri. Brody avu un chef subit, neaşteptat să fumeze o ţigară, dar renunţă.

– O seară frumoasă. Aşa că aţi mers la o plimbare.

– Câţiva kilometri, confirmă Brody. Am băut nişte vin, am mâncat nişte brânză şi am privit apusul. Ne-am întors aici pe la opt şi jumătate, mai degrabă pe la nouă. Ne-am dus direct în dormitor. După, Reece a coborât să bea apă şi eu m-am dus să fac duş.

– Pe la ce oră?

– Nu m-am uitat la ceas, dar nu eram la duş de mai mult de două minute când a venit alergând. Am dus-o din nou în dormitor, mi-am pus pantalonii, am luat bâta de baseball şi i-am spus să sune la 911.

Rick se uită spre Denny care intră, clătinând din cap.

– Bine. Cred că ați avut parte de destulă emoție pentru o seară. O să mă întorc mâine, să văd dacă găsesc ceva la lumina zilei. Denny, tu du-te înapoi, să întocmești dosarul. Brody, hai să mă conduci până la mașină.

– În regulă. Se uită spre Reece. Mă întorc într-un minut.

Ieșiră pe ușa din față. Rick se uită în sus spre cerul plin de stele și își înfipse degetele mari în buzunare.

– A naibii noapte. Din acelea pe care le ai în Fist doar dacă stai aici. Va fi vară înainte să îți dai seama. Deja suntem copleșiți de turiști. Nu vom mai avea pentru multă vreme doar pentru noi cerul acesta.

– Nu mi-ai cerut să vin cu tine ca să ne uităm la cer.

– Nu. Am să îți spun în față, Brody. Se răsuci în așa fel încât ajunseră față în față. Mai întâi, nu este nicio urmă că ușa a fost forțată. Ai spus că era încuiată.

– A luat mulajul și a făcut o dublură. A mai făcut-o și înainte.

– Doamne! Cu evidentă frustrare. Rick își frecă fața cu mâna. Și a reușit asta exact când ea era singură și tu la duș? Tipul ăsta are și superputeri?

– Probabil că a supravegheat casa.

– Pentru ce? Să se joace de-a sperietoarea? Dacă ar fi vrut să facă ceva, ar fi făcut-o când era singură. Dacă există.

– Așteaptă momentul.

– Nu, așteaptă tu un nenorocit de moment. Sunt un om tolerant, Brody. Un bărbat care poartă o insignă și un pistol ar face bine să aibă un munte de toleranță. Sunt deschis, dar nu sunt prost. Ai o femeie care are antecedente privind dereglările emoționale, care a băut, care abia se rostogolește din pat și pretinde că vede același bărbat pe care zice că l-a văzut ucigând o femeie necunoscută – unul pe care *numai* ea îl vede. Și asta se întâmplă exact în momentul în care nu este

nimeni care să confirme. Nu este niciun semn că cineva ar fi fost în cabană, sau că ar fi dat târcoale prin preajmă, aşa cum nu era niciun semn că cineva a fost ucis la râu, niciun semn că cineva a intrat prin efracţie în apartamentul lui Joanie sau că s-a jucat cu hainele ei la spălătoria de la hotel. Te culci cu ea, aşa că vrei să o crezi. Nu este nimic mai ameţitor decât o domnişoară la ananghie.

Brody deveni nervos.

– Prostii! La dracu', numai prostii! Din moment ce ai insigna aia, ai şi responsabilitatea de a proteja şi de a servi.

– Am responsabilitatea de a proteja şi de a servi oraşul acesta, aceşti oameni. Haide, fii cât vrei de furios, spuse el cu o înclinare a capului. Continuă, dar tocmai am făcut tot ce puteam face pentru Reece Gilmore. Turiştii şi sezonierii sunt pe cale să sosească şi nu am timp şi oameni în plus pentru a păstra ordinea. Îmi pare rău pentru ea, martor mi-e Dumnezeu. Este o femeie drăguţă care are o problemă mare şi urâtă. Va trebui să treacă peste şi să se potolească. Fă-i un serviciu şi convinge-o că are nevoie de tratament.

– Aveam o părere mai bună despre tine, Rick.

– În acest moment, spuse Rick cu prudenţă, în timp ce deschidea uşa camionetei sale, pot să spun acelaşi lucru despre tine. Se urcă în maşină şi trânti portiera. Dacă îţi pasă de femeia asta, fă-o să accepte ajutor. Porni motorul. Are nevoie.

Când Brody veni înapoi, Reece era la cuptor. Orez într-un vas acoperit, pui şi usturoi într-o tigaie.

– Să se ducă la dracu', mormăi Brody şi scoase o bere din frigider.

– Mulţumesc. Mulţumesc că mi-ai luat apărarea. Scoase tava, întorcând bucăţile de pui. Nu a trebuit să ascult toată conversaţia ca să ştiu ce ţi-a spus. Nu mă crede. L-am făcut

să își piardă timpul, i-am deranjat rutina, am devenit din nebunul orașului, problema orașului. Și, dacă stai să te gândești bine, nu poți să i-o iei în nume de rău.

– De ce nu?

– Toate arată de parcă eu le inventez, sau că sunt nebună. Puse în tavă legumele pe care deja le tocase, adăugă puțin vin alb, și răsuci tigaia. Așa cum arată și că tu rămâi cu mine pentru că mă culc cu tine.

– Asta este ceea ce crezi?

– Știu că mă crezi și faptul că știu asta este colacul meu de salvare.

El sorbi încet din bere.

– Vrei să împachetezi? Să încercăm New Mexico, de exemplu? Cu meseriile noastre amândoi putem merge oriunde ne place.

Ochii ei sclipiră, dar continuă să mestece și să întoarcă tigaia.

– Știi ce? Ai fi putut să cazi în genunchi, să-mi aduci un diamant cât un ou, un cățel și o cutie de o jumătate de kilogram de ciocolată belgiană, să îți mărturisești dragostea și devotamentul fără sfârșit și pe urmă să reciți din Shelley. Nimic n-ar fi însemnat pentru mine mai mult decât propunerea de a pleca împreună de aici.

– Bine, mai ales că nu știu Shelly pe de rost.

– Și este tentant, continuă ea. Dar știu mai bine decât oricine că poți fugi, dar asta nu schimbă esențialul. Mi-au plăcut florile de acolo, de afară, mi-a plăcut să știu că pot înflori. Dacă ele pot prinde rădăcini aici, atunci o pot face și eu.

Luă bolul în care pregătise sosul și îl turnă peste conținutul tăvii.

– Asta va fi gata în două minute. Vrei să aduci farfuriile?

26

Reece aştepta în salonul de consultaţii al lui Doc Wallace, recunoscătoare că pentru noul control nu mai trebuia să de dezbrace. Se simţea apatică, exact ca după o petrecere la care îşi îngăduise prea mult.

Somnifere, gândi ea. Încă o afacere în culise la care o forţase Brody. Nu prea fusese nevoie să o forţeze, îşi aminti.

Deşi rămăsese departe de coşmaruri, în dimineaţa asta avea capul greu. Merita schimbul – doar de data asta. Nu voia să se întoarcă la ele, la somnifere, antidepresive, calmante.

Nu era deprimată. Se ţinea dreaptă.

Uşa se deschise. Doc pătrunse înăuntru, aducând o hârtie, şi arborând un zâmbet pe faţă.

– Felicitări. Ai câştigat trei kilograme. Este un adevărat progres, tânără doamnă. Încă două şi nu o să te mai hăituiesc.

Zâmbetul lui se subţie când ocoli masa şi se uită la faţa ei.

– Sau poate nu. Ultima dată când ai venit aici arătai palidă şi secătuită. Aşa arăţi şi acum.

– Am avut o noapte proastă. O noapte oribilă. Am sfârşit prin a lua un somnifer – din cele pentru care nu ai nevoie de prescripţie medicală. Chiar şi ăsta m-a dărâmat.

– Nelinişte? O prinse de bărbie, îi întoarse capul să observe vânătaia palidă de pe obraz. Coşmaruri?

– Am luat pastila să evit neliniştea şi coşmarurile. Noaptea trecută am văzut criminalul.

Doc îşi strânse buzele şi ochii i se îngustară privind-o în timp ce se aşeza pe scaun.

– De ce nu îmi povesteşti.

Ea îi relată întâmplarea, în amănunt.

– Nu trebuie să mă crezi sau să spui că mă crezi, termină ea. Au fost câteva zile nenorocite, aşa că arăt palidă şi epuizată.

– Te doare? întrebă el în timp ce îi atingea cu blândeţe locul lovit.

– Puţin. Nu mă deranjează.

– Cât timp ai luat somnifere?

– Noaptea trecută a fost prima în ultimul an.

– Ai început să iei altceva de când ai venit aici?

– Nu.

– Alte simptome?

– Vrei să spui să uit, să văd lucruri care nu sunt acolo, nu?

– Lasă-mă să joc rolul avocatului diavolului pentru un moment. S-ar putea ca bărbatul pe care l-ai văzut să reprezinte teama ta? Nu ai văzut faţa bărbatului care te-a împuşcat. Sau nu foarte clar. Poate că trauma prin care ai trecut a şters-o din memoria ta.

– Nu cred că l-am văzut, spuse ea încet. A fost ca şi cum ai pocni din degete. Uşa s-a deschis lovindu-se, eu am început să mă întorc. Am văzut arma... şi pe urmă... pe urmă a folosit-o.

– Înţeleg. Pentru o clipă îşi aşează, cu tandreţe, o mână peste ale ei. Din câte înţeleg, nu i-ai văzut niciodată pe bărbaţii care ţi-au ucis prietenii.

– Nu, pe niciunul din ei, niciodată. Doar i-am auzit, gândi ea, i-am auzit râzând.

– Te-ai gândit că imaginea din fereastră, de aseară, poate a bărbatului pe care l-ai văzut la râu, este o manifestare a temerii şi a neajutorării pe care le-ai experimentat în timpul atacului şi după aceea?

În stomacul ei se răsuci ceva. Dezamăgire, îşi zise. Simplă dezamăgire la gândul că, în fond, nu o crede.

– Ai citit cărți de psihologie, zise ea.

– Recunosc că da. Faptul că îi acorzi fricii tale o substanță și o formă nu te face nebună, Reece. Ar putea fi o cale de a le scoate în evidență, pentru ca tu să vezi, să experimentezi, să rezolvi.

– Aș vrea să fie asta, dar știu că o femeie a murit în mâinile lui. Știu că mă urmărește și că face tot ceea ce poate pentru a-mi zdruncina stăpânirea de sine și a-mi distruge credibilitatea. Zâmbi slab. Nu este vorba de paranoia dacă ești cu adevărat urmărit.

Doc suspină.

– Știu ce înseamnă să te simți paranoic. Și ce gust are. Nu sunt paranoic. Nu îmi manifest frica, o trăiesc.

– Altă posibilitate. Doar ascultă-mă. Prima oară când te-ai întâlnit cu bărbatul acesta și cu violența, tocmai îl întâlniseși pe Brody. Celelalte incidente s-au înmulțit pe măsură ce relația ta cu Brody a evoluat. Cu cât devenea mai serioasă, cu atât mai serioase deveneau incidentele, sau mai personale. Este posibil ca sentimentul de vină pentru că ai supraviețuit să pună obstacole în calea fericirii tale?

– Și mă înnebunesc singură pentru a-mi sabota relația cu Brody? Nu. La naiba, *am fost* nebună. Știu cum este și acum nu este așa.

– Bine, este în regulă. O bătu ușor pe mână. Am – cum se spune? – am eliminat probabilitatea și orice a rămas, indiferent cât de improbabil, trebuie să fie adevărul. O să îți luăm puțin sânge să vedem cum stai.

Reece se întoarse la Joanie pentru a doua parte a unei ture împărțite în două. Mac Drubber și Carl lucrau la niște bucăți de grătar de porc. Mac întinse o mână să o oprească, în timp ce mesteca și înghițea.

– A, am cerut niște parmezan proaspăt. Din cel care vine în porții uriașe.

– Da?

– M-am gândit că poate vrei. Este puțin cam scump.

– O să vin mai târziu să îl iau. Mulțumesc, domnule Drubber. Dintr-un impuls, se aplecă și îl sărută pe creștetul capului. Mulțumesc. Nu merit.

– Hei, acum. Un pic de roșeață își făcu apariția pe obrajii lui. Dacă te gândești la ceva ce nu avem de obicei, spune-mi. Nu este nicio problemă să îți aduc.

– Așa o să fac. Mulțumesc.

Și cu prima ocazie, gândi Reece, va face ceva special, ceva superb, și îl va invita la Brody pentru cină.

Intră în bucătărie la timp pentru a o vedea pe Linda-gail trântind un morman de vase murdare lângă Pete.

– Ho-ho.

– Necazuri în paradis, spuse Pete în colțul gurii.

– Nu mai mormăi pe lângă mine, sări Linda, învârtindu-se în așa fel încât părul ei se învolbură ca o pelerină scurtă, roșie. Nu sunt surdă.

– O să rămâi fără slujbă dacă mai trânțești lucrurile în jur.

Linda se întoarse spre Joanie.

– Nu aș trânti lucrurile în jur dacă fiul tău nu ar fi un mincinos și un ticălos.

Joanie continuă să întoarcă pe grătar friptura și ceapa.

– Băiatului meu i se pot reproșa multe, dar nu am știut niciodată că este vreuna din astea. Ai grijă ce spui, Linda.

– Mi-a spus sau nu că trebuie să rămână la fermă noaptea trecută ca să aibă grijă de o iapă cu probleme? Și a fost sau nu asta o minciună mare și gogonată, din moment ce Reuben a venit acum cincisprezece minute să mă întrebe dacă mi-a plăcut filmul la care Lo m-a dus seara trecută?

– Poate că Reuben se înșală. Pot fi o mulțime de explicații.

Linda își ridică bărbia.

– Ești mama lui și trebuie să îi iei apărarea, dar nu voi tolera să fiu mințită sau înșelată.

– Nu te pot condamna pentru asta. Poți să rezolvi problema cu el când vrei tu, atâta timp cât nu se întâmplă în timp ce te plătesc să servești la mese.

– A spus că mă iubește, Joanie. De data asta vocea ei cedă puțin – iar buzele lui Joanie se subțiară. A spus că este gata să își clădească o viață împreună cu mine.

– Atunci cred că va trebui să ai o discuție cu el cât mai repede. Acum însă du-te dincolo și fă treabă. Ai clienți.

– Ai dreptate. Am pierdut suficient timp cu el. Bărbații nu sunt buni de nimic. Ieși, lăsând-o pe Joanie oftând.

– Dacă băiatul acela a încurcat atât de mult lucrurile, este un ticălos mai mare decât credeam, zise ea.

În timp ce Joanie părea îngrijorată, Reece simți cum stomacul i se strânge. Unde fusese Lo seara trecută și de ce mințise?

– Și tu ai de gând să stai acolo și să visezi în miezul zilei, o întrebă Joanie, sau vii la grătarul ăsta? Mă așteaptă muncă de birou și trebuie să plătesc pentru toată nenorocita aia de vopsea.

– Îmi pare rău. Reece înșfăcă un șorț și se îndreptă spre chiuvetă să se spele pe mâini. Noua vopsea arată bine. Mai vesel.

– Noul și veselia costă.

Lucrase o echipă de trei oameni după ce închiseseră, își aminti Reece. Dar ce făcuseră acei bărbați noaptea trecută, la ora nouă?

– Deci, mai exact, când au început să vopsească?

– Pe la unsprezece. Aș fi crezut că Reuben este prea obosit ca să își fluture buzele aici astăzi, după ce a muncit până la ora trei dimineața.

Poartă-te normal, se avertiză singură Reece. Foarte normal. Poartă numai o conversație.

– Au ajuns aici la unsprezece?

– Tocmai am spus asta? Reuben, Joe și Brenda.

– Brenda? Brenda de la hotel? Credeam că fratele ei este în echipă.

– Dean a avut altceva de făcut, așa a spus ea. Oricum, se pricepe mult mai bine.

Reece începu să gătească și în același timp să și-l imagineze pe Reuben sau pe Lo, pe Dean sau Joe în spatele ochelarilor de soare și cu o pălărie portocalie, lângă fereastra lui Brody.

După serviciu, Reece merse cu Pete până acasă.

– Mulțumesc că mă duci la Brody.

– Nu este departe, nu-i nicio problemă.

– Pete, unde crezi că a fost Lo noaptea trecută?

– Sub fusta vreunei femei. Nu poate niciodată să gândească decât cu scula – îmi cer scuze.

– Dacă este așa, probabil că și-a avut mai mult decât partea lui de probleme cu femeile.

– De obicei le convinge să nu îl strângă de... mă scuzi din nou. Dar nu va fi ușor să o convingă și pe Linda noastră. Este greu de manipulat.

– Ai dreptate în legătură cu asta. Să-l luăm pe Reuben, de exemplu. Nu îl vezi cu femei, cel puțin nu în dreapta și în stânga.

– Este și el pe aproape. Numai că are bunul-simț de a fi discret. Pete își aruncă privirea spre Reece, și îi zâmbi. Iarna trecută și-a făcut de cap cu un iepuraș al zăpezii. Unul căsătorit.

– Adevărat?

– A fost destul de tăcut, dar nu este ușor să intri și să ieși din camera de hotel a unei femei fără să te observe cineva.

Din cauza asta are Brenda un al şaptelea simţ pentru chestii de genul acesta. Chiar dacă, din câte am auzit, a intrat pe uşa de la subsol.

– Subsolul hotelului, murmură Reece.

– Apoi vestea s-a răspândit când au avut o ceartă înfiorătoare, într-una din nopţi. Ea ţipa şi arunca cu obiecte. Se pare că l-a lovit cu un fel de sticlă de parfum. Într-un final, a plecat de acolo în graba mare, cu faţa plină de zgârieturi şi cu ghetele în mână.

– Cum arăta?

– Ce?

– Iepuraşul zăpezii, femeia. Cred că sunt curioasă.

– O brunetă bine făcută, din câte îmi amintesc. Şi cu vreo zece ani mai în vârstă decât Reuben, tot din auzite. L-a căutat la fermă săptămâni întregi după asta, plângând, ţipând, scuipând. Reuben mi-a mărturisit, după o noapte cu mai multe beri, că experienţa asta l-a făcut să se lase de femeile căsătorite.

– Asta este. Erau aproape de cabana lui Brody. Cred că fratele Brendei, Dean, a avut o întâlnire fierbinte noaptea trecută.

– Sau o partidă de pocher. Pete pocni din limbă. Îţi spun un lucru, dacă băiatul acela o să aibă zece dolari în buzunar, o să fugă în Texas cu ei. Din cauza asta rămâne de multe ori fără un ban şi cerşeşte de la Brenda după un împrumut. Pariatul este la fel de rău ca heroina, dacă nu ştii să faci faţă.

Îşi opri camioneta în faţa cabanei.

– Am auzit că vi s-au întâmplat nişte neplăceri noaptea trecută.

– Cred că până acum a aflat toată lumea.

– Nu lăsa asta să te doboare, Reece.

Curioasă, se întoarse spre el.

– Cum de nu crezi şi tu că sunt nebună?

– La dracu', cine spune că nu eşti? îi zâmbi el. Toată lumea este, într-o măsură mai mare sau mai mică. Dar dacă tu spui că cineva a dat târcoale pe aici, înseamnă că aşa s-a întâmplat.

– Mulţumesc. Deschise portiera şi se întoarse să îi zâmbească. Mulţumesc, Pete.

– Nu ai de ce.

Pentru ea era. Poate că poliţia nu o credea, dar Pete da. Şi Brody, şi Linda, şi Joanie. Doc Wallace o suspecta că încerca să se manifeste, dar se străduia să aibă grijă de ea. Mac Drubber gândea probabil că are nevoie să îi fie strânse nişte şuruburi, dar se deranjase să îi aducă parmezan doar pentru că îl dorise.

Avea mulţi oameni de partea ei. Şi o altă direcţie de urmat.

Îl găsi pe Brody pe veranda din spate, bând o coca-cola şi citind o broşură.

El se uită în sus şi, fiind în mod evident încântat de ceea ce vedea, un zâmbet îi înflori în colţul gurii.

– Cum a fost astăzi?

– De la rău la mai bine. Doc este fericit că am mai luat în greutate şi îmi propune posibilitatea ca omul meu cu pălărie portocalie să fie o manifestare a temerilor mele şi a vinovăţiei supravieţuitorului – dar este dispus să fie deschis şi altor variante, dacă sunt şi eu. Domnul Drubber mi-a comandat nişte parmezan proaspăt şi Pete mi-a făcut turul vieţilor romantice ale câtorva tipi din oraş.

– Ai fost ocupată.

– Şi mai este ceva. Lo a minţit-o pe Linda în legătură cu unde a fost noaptea trecută.

– Este cunoscut că joacă pe două fronturi cu doamnele. Brody puse cartea deoparte. Crezi că Lo este un criminal?

– Ar fi ultimul la care m-aş gândi. La naiba, îmi place, iar prietena mea este îndrăgostită de el. Dar de obicei, nu persoana cea mai puțin probabilă este criminalul? Nu așa funcționează?

– În ficțiune, şi numai în cea bună, dacă are sens. Lo se dă la femei, dar nu le sugrumă.

– Şi dacă una din ele l-a amenințat în vreun fel, l-a presat până când a cedat? Se ghemui lângă scaunul lui Brody. Reuben a avut iarna trecută o aventură fierbinte, care a sfârşit violent, cu o femeie măritată. Am putea să aflăm unde a fost noaptea trecută. Nu a început să lucreze la Joanie până la ora unsprezece. Iar fratele Brendei nu a fost acolo deloc.

– Aşa că te-ai decis asupra listei tale de suspecți doar pentru că nu eşti sigură unde au fost cei trei bărbați noaptea trecută în timpul aflat în discuție.

– Trebuie să încep de undeva. Să contraatac. Să aflu unde au fost şi să îi elimin de pe listă. Dacă nu pot să aflu, îi păstrez.

– Şi ce o să faci, o să încerci să afli totul despre toți bărbații din Fist?

– Dacă este nevoie. Pot să elimin deja câțiva. Hank – cu barba stufoasă şi statura lui uriaşă. Nu mi-ar fi scăpat niciodată. Pete, pentru că este prea mic. Am mai vorbit despre asta, chiar după, dar nu ne-am concentrat niciodată cu adevărat.

– Nu, cred că nu.

– Aşa că nu poate fi un bărbat în vârstă sau un copil. Şi niciunul cu barbă sau mustață, considerabil peste sau sub media de înălțime şi greutate. Ştiu că poate nu este din Fist...

– Mda, eu cred că este.

– De ce?

– Nu ai auzit vreo maşină noaptea trecută. Cum de a dispărut aşa de repede de lângă cabană fără să aibă una?

– A fugit?

– Poate a avut o maşină suficient de departe ca să nu fie observată. Dar, dacă este cineva din afară, ar fi trebuit să stea prin preajmă multă vreme ca să îţi afle programul, să ştie când eşti acasă, la muncă, sau aici. Cineva ar fi observat şi, în mod nevinovat, ar fi comentat. Comentariile sunt la ordinea zilei.

– Sunt, aprobă Reece. Chiar sunt.

– Şi nimeni nu a stat la hotel mai mult de o săptămână, nu din aprilie. Unele cabane au fost închiriate, dar nu pentru multă vreme şi toate unor familii sau unor grupuri. Ar putea fi dintr-o familie sau parte a unui grup, dar nu-mi vine să cred.

– Ai făcut ceva cercetări.

– Este una din calităţile mele. Ar putea fi cu cortul, continuă Brody, dar ar trebui să vină după provizii. Chiar dacă s-ar fi dus în altă parte după ele, ar fi trebuit să vină aici să îţi studieze mişcările, să facă ceea ce a făcut. Dacă ar fi venit mai mult de o dată, ar fi fost observat. Aşa că, în conformitate cu acest raţionament, este unul de-al nostru.

– Brody, nu vreau să chem din nou poliţia decât dacă ... hai să fim dramatici. Decât dacă este o chestiune de viaţă şi de moarte.

– Suntem doar noi doi, Slăbănoago.

– Îmi place să fim doar noi.

– Ce ciudat. Şi mie.

Reece decise să compenseze legumele de noaptea trecută cu o friptură de porc, piure de cartofi, fasole verde şi biscuiţi. În timp ce cartofii se coceau şi carnea se marina, se aşeză cu laptopul la masa din bucătărie.

Lista trebuia să fie prima, cu fiecare bărbat din Fist la care se gândea că ar corespunde profilului destul de neconturat.

Alături de nume, tastă datele pe care le ştia despre ei.

William (Lo) Butler, se apropia de treizeci de ani. Trăise în Angel Fist cea mai mare parte a vieții lui. Cunoaşte zona, ştie să citească urmele, să se cațere (ar fi putut cuplul de la râu să fi venit acolo călare?) genul cowboy-ului, afemeiat. Conduce o camionetă. Are acces liber la biroul lui Joanie – şi la chei. Îşi iese uşor din fire, cum demonstrase la Clancy.

Era nedrept, gândi ea în timp ce scria să nu adauge că părea atât de drăguț din fire, că îşi iubea mama şi avea un şarm considerabil.

Continuă cu Reuben.

În jur de treizeci de ani. Angajat la ferma pentru turişti Circle K. Ştie bine zona, ca şi cel de mai sus. Mâini abile. Camionetă – cu rastel pentru armă. Este în oraş cel puțin o zi pe săptămână. Îi place să cânte la Clancy. Legături anterioare cu femei căsătorite (posibile victime).

Respiră adânc. Ştia că îi place carnea slabă, cartofii prăjiți şi plăcinta à la mode. Astea nu spuneau foarte multe pentru ceea ce avea ea în minte.

Continuă, trecând pe listă nume şi informații. Se opri cu un sentiment de vinovăție când se gândi la Doc Wallace. Se apropia de bariera de sus a vârstei, dar era sănătos, chiar robust. Se cățăra, pescuia şi era bine-venit pretutindeni. Oare un bărbat care vindecă nu ar trebui să ştie să ucidă?

Apoi mai erau Mac Drubber, Dean, Jeff de la depozitul cu băutură, bravul şerif, Lynt cel îndatoritor. Şi mulți alții. Ideea de a-i enumera pe toți bărbații pe care îi cunoştea, între care pe unii îi considera prieteni, o făcea să se simtă rău.

Se forță să termine şi salvă totul. Când lăsă calculatorul deoparte, îşi domoli nervii şi vinovăția gătind.

De cealaltă parte a lacului, Lo bătea la uşa Lindei. Avea un singur trandafir roz în mână şi dorință în pântec.

Când uşa se deschise, el ridică trandafirul şi spuse:

– Bună, iubito!

Linda ignoră trandafirul şi îşi puse mâna transformată în pumn pe şold.

– Ce vrei?

– Pe tine. El făcu un gest să o apuce cu mâna liberă, dar ea se dădu înapoi şi dădu uşii un picior aproape trândindu-i-o în nas.

El o opri cu umărul şi împinse să o deschidă din nou.

– Care este problema? Doamne, Linda.

– Nu primesc flori de la mincinoşi. Aşa că mai bine te întorci şi îţi iei cizmele la spinare.

– Despre ce naiba vorbeşti? De data asta el lovi uşa când ea încercă să o închidă. Opreşte-te. Am muncit paisprezece ore astăzi ca să îmi pot lua noaptea liberă să vin să te văd.

– Aşa? Pare nedrept, din moment ce a trebuit să munceşti în plus şi noaptea trecută. Cu un cal cu probleme. Îi văzu încruntarea şi ochii ei se îngustară. Al dracului mincinos. Poate că te-ai tăvălit prin fân, dar cu siguranţă nu ai făcut-o cu un nenorocit de cal.

– Nu a fost aşa. Opreşte-te.

– Cum de ai putut să mă minţi în halul ăsta? Se învârti pe călcâie şi se îndepărtă. Ţi-am spus că nu voi fi una din turmă, Lo.

– Nu eşti. Nu ai putea fi. La dracu', nu ai fost niciodată. Hai să stăm jos puţin.

– Nu vreau să stai la mine în casă. Ţi-am dat ceea ce ai vrut. Acum totul s-a terminat.

– Nu spune asta, Linda. Iubito. Nu este ceea ce crezi tu.

– Atunci ce este, Lo? Nu m-ai minţit?

El îşi dădu pălăria pe spate.

– Păi, da, dar ...

– Ieşi.

El aruncă într-o parte trandafirul, apoi pălăria.

– Nu plec așa. Da, te-am mințit în legătură cu noaptea trecută, dar am un motiv.

– Oh? Și care este numele ei?

Frustrarea, stânjeneala de pe fața lui se transformau în furie rece.

– Nu înșel. Nu am făcut-o niciodată, nici cu femeile și nici la cărți. Dacă sunt gata să merg mai departe, atunci mai întâi termin. Nu joc pe două fronturi odată cu nimeni. De ce să termin cu tine dacă tu ești cea care contează?

– Nu știu. Ochii ei se umplură de lacrimi. Aș vrea să știu.

– Nu am fost cu o altă femeie, Linda. Jur.

– Și se presupune că trebuie să te cred pe cuvânt, când deja m-ai mințit?

– Ai dreptate. Dar și eu am. Dacă mă iubești, trebuie să ai încredere în mine de data asta.

– Încrederea se câștigă, William. Furioasă, își șterse lacrimile. Spune-mi unde ai fost.

– Nu pot. Nu încă. Nu pleca. Nu, iubito. Era ceva ce trebuia să fac. Nu a fost o altă femeie.

– Atunci de ce nu vrei să îmi spui?

– O voi face, dacă vei aștepta până sâmbătă noaptea.

– Ce are de-a face sâmbătă noaptea cu asta?

– Nu îți pot spune nici asta, nici nimic altceva. Este totul parte dintr-un întreg. Lasă-mă până sâmbătă noaptea. Vreau să am o întâlnire cu tine sâmbătă noaptea.

Ea cedă într-un târziu și se așeză.

– Vrei o întâlnire cu mine după ce m-ai mințit și nu îmi spui de ce?

– Da. Ai încredere în mine de data asta. Pun pariu că va merita. Se ghemui lângă ea, ștergându-i o lacrimă de pe obraz. Jur pe viața mea, Linda, nu a fost o altă femeie.

Ea pufni:

– Ai jefuit o bancă?

El zâmbi, încet şi fermecător.

– Nu, nu tocmai. Nu mă iubeşti?

– Se pare că da, deşi este al naibii de neplăcut şi deranjant în momentul acesta.

– Şi eu te iubesc. Se pare că începe să îmi placă să o spun.

Ea îi prinse faţa în palme ca să i-o cerceteze mai de aproape.

– Ai timp până sâmbătă seara, şi Domnul să mă ajute, Lo, te cred când spui că nu ai fost cu altă femeie. Nu văd de ce ai vrea să mă răneşti în felul ăsta. Aşa că să nu îţi baţi joc de mine.

– Nu aş putea nici dacă aş încerca. Îi cuprinse talia, apoi se aplecă să îi atingă buzele. Nu aş face-o nici dacă aş putea.

– Voiam să fac pizza, anunţă ea. Îmi place pizza când mă simt tristă şi supărată. Îmi place indiferent cum mă simt. Pot să împart pizza cu tine, Lo, dar nu o să împart şi patul. Dacă trebuie să aştept până sâmbătă noaptea ca să aflu adevărul, sexul va trebui să aştepte şi el până atunci.

– Cred că este corect. Dureros, dar corect. Se ridică în picioare şi întinse mâna spre ea. Ai o bere care să meargă cu pizza?

El venea, prin întuneric, înfruntând vântul. Cizmele ei loveau strada pavată. Oare el le putea auzi? Ea nu auzea nimic în afară de vânt şi de râu, dar ştia că el venea, mişcându-se fără grabă în urma ei, ca o umbră, apropiindu-se din ce în ce mai mult. În curând, respiraţia lui va fi în ceafa ei; în curând mâna i se va strânge în jurul gâtului ei.

Pierduse simţul direcţiei. Cum de ajunsese aici? Singura posibilitate era să meargă înainte, iar şi iar. Picioarele o dureau din cauza efortului.

Felia de lună îi arăta şerpuirea potecii, faţa stâncoasă, strălucirea periculoasă şi hipnotică a râului de dedesubt. Îi arăta calea, dar calea nu ducea spre salvare. Şi îl va conduce pe el spre ea.

Îşi îngădui să arunce o privire în spate, dar nu văzu nimic în afară de cer şi canion. Uşurarea veni împreună cu un suspin înfundat. Oare, scăpase? Dacă ar putea continua să meargă, să alerge, ar găsi drumul înapoi. Ar fi din nou în siguranţă.

Dar când se întoarse, împleticindu-se, el era acolo. Acum se afla în faţa ei. Îi bloca drumul. Şi tot nu îi putea vede faţa, nu îl putea recunoaşte.

– Cine eşti? strigă cu o voce care străbătu prin vânt. Cine dracu' eşti?

În timp ce se îndrepta spre ea, cu degetele mâinilor înmănuşate strângându-se şi desfăcându-se, ea făcu o alegere. Sări.

Vântul o lovi. Era din nou în bucătărie la Maneo. O lovitură a uşii, un alt bărbat fără faţă, de data asta într-o haină cu glugă. Sunetul unei arme. Durerea explodă – impactul glonţului, impactul apei.

Râul se închise deasupra ei, uşa dinspre cămară se închise.

Şi acolo nu era lumină, nu era aer. Nu era viaţă.

Se trezi în timp ce Brody o prindea de braţe.

– Trezeşte-te, îi ordonă el. Chiar acum.

– Am sărit.

– Nu ai făcut decât să cazi din pat.

– Am murit.

Pielea îi lucea de transpiraţie.

– Mie îmi pari destul de în viaţă. Ai visat urât, asta este tot. Te luptai al naibii de bine.

– Eu... ce?

– Loveai, muşcai. Vino. Sus.

– Aşteaptă. Avea nevoie să se orienteze singură. Visul fusese brutal de clar, până când lovise apa sau căzuse în cămară. Alergam, spuse ea încet. Iar el era acolo. Am sărit. În râu. Dar apoi visul s-a încurcat. Sau s-a amestecat. Cădeam în râu, cădeam în cămara de la Mateo. Dar nu m-am scufundat, pur şi simplu. Îşi apăsă o mână de pieptul lui şi simţi căldura lângă pielea ei rece. Nu am cedat, pur şi simplu.

– Nu. Aş spune că îţi croiai drum la suprafaţă. Încercai să înoţi.

– Bine. Bine. Bravo mie. Era şi timpul.

27

Faptul că se trezea devreme în fiecare dimineaţă îi schimbase perspectiva lui Brody. Vedea răsăriturile şi o parte din ele meritau eforul de a-şi ţine ochii deschişi. Avea mai mult timp să muncească, ceea ce îi făcea pe agentul şi pe editorul lui fericiţi. În pauze se învârtea pe lângă cabană şi se gândea la posibilitatea unei schimbări.

Locaţia era bună şi, din moment ce se tot jucase cu ideea de a cumpăra în loc de a închiria, îşi zise că ar trebui să ia mai în serios posibilitatea de a deveni proprietarul unei case.

Valoarea investiţiei, independenţă.

Ipotecă, întreţinere.

Ei bine, trebuie să accepţi răul alături de bine.

Şi dacă ar deţine un loc, şi-ar putea extinde biroul, şi adauga o terasă. Ar fi fost o vedere mai bună spre lac, mai ales vara, când frunzişul se îndesea şi abia dacă putea vedea o urmă de apă prin ferestrele de la etajul întâi.

O terasă ar fi un loc plăcut, cugetă el, să stai dimineţile şi să îţi bei cafeaua, să te pregăteşti pentru noua zi.

Rămase lângă fereastra biroului, cu ceaşca de cafea, imaginându-şi schimbarea. Ar putea fi bine.

Un scaun sau două? se întrebă în timp ce îşi închipuia terasa. Dacă păstrarea cabanei însemna un pas mare, păstrarea unei femei era o săritură gigantică peste un abis.

Îi plăcuseră întotdeauna femeile, pentru creier la fel de mult ca pentru corpul lor.

Dacă i-ar fi spus însă cineva că, la un moment dat, îşi va dori în preajmă doar o anumită femeie, ar fi enunţat o listă lungă de motive pentru care o asemenea posibilitate era exclusă pentru el.

Acum, cu Reece, nu mai găsea niciun punct de pe acea listă.

Faptul că o avea în preajmă îl făcea să îşi înceapă ziua devreme. După ce părăsise *Tribune*, se obişnuise să se dea jos din pat când avea chef. Însă acum găsea întotdeauna cafea, cafea adevărată pe care nu trebuia să şi-o pregătească singur. Şi mâncare. Era greu să nu ţii cont de avantajele trezitului în fiecare dimineaţă cu cafea şi mâncare.

Şi vocea ei. Mirosul ei. Felul în care ea *aranja* lucrurile. Ingredientele pentru mâncăruri, hainele ei, pernele de pe pat. Se trezi ridicol de fermecat de felul în care ea împacheta prosoapele de la baie.

Probabil că se prostise.

Dar ce bărbat ar fi rezistat felului în care ochii aceia minunaţi se deschideau puţin încețoşaţi la prima oră a dimineţii? Era un motiv mai puternic pentru a se trezi în fiecare dimineaţă decât erau cele mai multe răsărituri spectaculoase.

Ea avea probleme, era complicată şi probabil că nu va scăpa niciodată de fobiile şi nevrozele ei. Dar astea o făceau să fie Reece, o făceau interesantă. Asta îl atrăgea. Nu era nimic, absolut nimic comun în Reece Gilmore.

– Două scaune, decise el. Va trebui să fie cu două scaune.

Întorcându-se de lângă fereastră, se duse la biroul lui şi scoase discheta pe care Reece i-o dăduse. Când o încărcă, văzu că erau două documente pe ea. Unul care se nume CB, iar celălalt LISTA.

– Gândire în stil carte de bucate, mormăi el.

Îl deschise pe primul şi începu să citească textul pe care îl scrisese în capătul paginii ca INTRODUCERE.

Socrii vin în oraş pe nepregătite – mâine... Este a treia întâlnire şi îi pregăteşti cina. Şi speri să urmeze şi un mic dejun în pat... Este rândul tău să fii gazdă pentru grupul tău... sora ta cea perfectă s-a autoinvitat, împreună cu logodnicul ei – doctor – la cină... Fiul tău s-a oferit voluntar şi trebuie să îi pregăteşti prăjiturele pentru întreaga clasă...

Nu intra în panică.

Indiferent cât de ocupat eşti, cât de copleşit, cât de lipsit de experienţă în ale bucătăriei, totul va fi bine. De fapt, va fi spectaculos. O să te conduc prin asta, pas cu pas.

De la somptuos la obişnuit, de la petreceri cu grătar la cine elegante şi toate celelalte, tu eşti maestrul.

În regulă, eu sunt maestrul. Dar tu eşti pe cale să devii Expertul Gastronomic de Ocazie.

– Nu-i rău, decise el, citind mai departe. Ţesuse totul în paşi mărunţi, despre timp, ustensile, mod de viaţă. Menţinea un stil uşor, puţin spumos. Accesibil.

După introducere, inclusese un cuprins de bază pentru cartea kilometrică pe care o propunea, şi şase reţete. Instrucţiunile – presărate cu comentarii la obiect – erau atât de clare încât Brody se gândi că nu i-ar fi imposibil nici măcar lui să le urmeze.

În partea de sus a fiecărei reţete erau desenate stele, de la una până la patru. Grad de dificultate, observă el. Inteligent.

– Inteligentă fată, nu-i aşa, Slăbănoago?

Rămase pe gânduri pentru câteva secunde, apoi compuse un mail către agentul lui şi ataşă fişierul lui Reece.

Îl închise şi deschise lista.

O, da, era deşteaptă. Micile schiţe ale bărbaţilor erau intuitive şi la obiect. Îl surprinse să vadă nume ca ale lui Mac Drubber şi Doc Wallace, dar era meticuloasă. Şi se distră când citi comentariile despre Mac, de genul *flirt moderat, îi place să bârfească.*

Va trebui să o întrebe pe Reece ce ar trece după numele lui, dacă l-ar include şi pe el pe lista ei.

Transpuse observaţiile în propriile comentarii. De exemplu, nu ar fi avut cum să ştie că agentul Denny avea inima zdrobită din cauza unei cameriste de la hotel care-l ţinuse în tensiune vreo şase luni, ca apoi să plece din oraş cu un tip cu o motocicletă, toamna trecută.

Salvă datele modificate, le copie pe amândouă şi cartea de bucate în calculatorul lui.

Când termină, mai era încă timp până la ora opt dimineaţa.

Nu mai avea nimic altceva de făcut, decât să se apuce de lucru.

Cedă la ora unsprezece, coborî în bucătărie să schimbe cafeaua cu coca-cola şi luă un pumn de covrigei. Tocmai se năpustea asupra lor când sună telefonul. Se încruntă, aşa cum făcea de fiecare dată când suna telefonul, apoi se lumină când persoana care suna se dovedi a fi agentul lui.

– Bună, Lyd. Merge bine, îi spuse el când agentul îl întrebă cum stă cu cartea. Se uită la cursorul de pe ecranul calculatorului. Astăzi îi era prieten. Existau şi zile în care îi era inamic. Apoi zâmbi când agentul îl întrebă dacă are timp să vorbească despre propunerea prietenului lui.

– Da, am câteva minute. Ce crezi?

Când închise, scormoni în jur prin mormanul de notițe după copia programului lui Reece. O găsi între un teanc de reviste și un pliant pentru o plasmă TV pe care intenționa să o cumpere.

Se uită la ceas, apoi din nou la monitor și decise că nu se va simți vinovat dacă astăzi va lăsa lucrul mai devreme.

Brody intră în restaurantul lui Joanie exact când Reece își scotea șorțul. El se aplecă spre bar. Reece își strânsese părul, iar căldura grătarului îi înroșise fața. Arăta moale, gândi el.

– Ai mâncat ceva din ce ai gătit astăzi? o întrebă el.

– Nu tocmai.

– Pune ceva la pachet.

– Să pun ceva la pachet? Ce înseamnă asta? Un alt picnic?

– Nu. Este prânzul. Hei, Bebe, cum merge?

– Sunt însărcinată.

– A ... felicitări!

– Ție îți este ușor să o spui. Nu ai grețuri dimineața. Distracția nu se termină niciodată. Îi zâmbi și își sprijini picioarele în timp ce se așeza la bar, lângă el. Jim speră să fie fată de data asta. Nu m-ar deranja. Pe mine de ce nu m-ai rugat niciodată să iau mâncare la pachet, Brody?

– Pentru că Jim mi-ar tăbăci fundul. Ar trebui să îți cer, acum că ești pe cale să naști?

– Ești bărbat. O să nasc în noiembrie, aproape de Ziua Recunoștinței. Până atunci oricum o să arăt de parcă aș fi înghițit o minge. Când apare noua ta carte?

– Cu câteva luni mai devreme și cu mult mai puțin chin.

Când fu anunțată că este gata comanda, Bebe își dădu ochii peste cap.

– Păi, înapoi la fiorul și emoția servitului mâncării!

– Prânzul. Reece ținea o pungă mare. Vei fi printre primii care încearcă noii și experimentalii panini.

– Panini. La Joanie!

– *Și tu*, Brody? Ai crede că gătesc melci și creier de vițel – ceea ce și fac, și este delicios.

– Voi lua panini. O conduse afară, apucând-o de cot și împingând-o peste șosea, în timp ce ea se uita după mașina lui.

– Unde mergem?

– Spre lac.

– O idee drăguță. Este o zi frumoasă pentru un prânz lângă lac.

– Nu o să luăm prânzul lângă lac. O să luăm prânzul pe lac. Făcu un semn din cap spre o canoe. În aia.

Ea rămase unde era și aruncă o privire puțin nesigură spre barcă.

– O să stăm într-o canoe și o să mâncăm panini?

– Eu am ales locul, tu ai ales mâncarea. Este barca lui Doc. A spus că putem să o împrumutăm câteva ore astăzi. O să dăm puțin la vâsle.

– Hmm!

Îi plăceau bărcile. Cele cu motor sau cu pânze, dar nu știa ce simte pentru bărcile cu vâsle.

– Pariez că apa este încă destul de rece.

– Pariezi corect, așa că hai să rămânem pe ea, nu în ea. Urcă în barcă, Reece.

– Să urc în barcă. Păși mai aproape, se balansă și se așeză pe băncuța îngustă.

– Întoarce-te în partea cealaltă, îi spuse Brody.

– Oh.

Se urcă și el, îi dădu o vâslă, apoi se așeză în partea din față a bărcii. Folosindu-și vâsla lui, îndepărtă barca de mal.

– Fă doar ceea ce fac eu, însă pe partea opusă a canoei.

– Ai mai făcut asta, nu? Vreau să zic, nu este călătoria de inițiere pentru amândoi, nu?

– Am mai făcut-o înainte. Nu mi-am cumpărat încă o barcă pentru că am oscilat între o canoe și un caiac, și ar fi fost o prostie să le iau pe amândouă. Și pe urmă există întotdeauna una de împrumutat, fără să ai problema întreținerii și păstrării ei. Cumpără-i proprietarului țigări sau o sticlă și este în regulă.

Reece se străduia să mânuiască vâsla.

– Apa este mai grea decât pare.

Mușchii ei se încălzeau deja și, în timp ce îl privea pe Brody vâslind, își zise că i-a prins ritmul. Admitea că îi plăcea senzația de alunecare; barca părea că abia atinge apa. Dar alunecarea se făcea cu muncă, iar asta putea să o simtă deja în umeri și în bicepși.

Era timpul să lupte din nou să se îngrașe, își spuse ea.

– Unde mergem? strigă ea spre Brody.

– Nicăieri.

– Din nou acolo? Ea râse și își aruncă pe spate părul care se răsfirase în bătaia vântului.

Și munții o prinseră ca un pumn.

– O, Doamne! O, Dumnezeul meu!

În partea din față a bărcii, Brody zâmbea. Auzise strigătul, încântarea din vocea ei.

– Ca o lovitură în moalele capului, nu? Își asigură vâsla și se întoarse cu fața spre ea; apoi îi luă vâsla din mâini și o asigură.

– De aici este diferit. Cumva, totul este diferit. Ei arată...

– Ei arată?

– Ca niște zei. Argint și strălucire de coroane grele de argint, centuri verzi, întunecate. Par mai mari, mai puternici.

Se înălțau, se înălțau și se așterneau, albastru argintat alături de albastrul cel mai pur al cerului. Zăpada care se

întindea pe cele mai înalte vârfuri era la fel de albă ca norii care îi acopereau. Se oglindeau în apă, iar pe apă aveai impresia că ies din adâncuri.

O egretă se avântă, săgetând lacul, alunecând ca o fantomă în mlaştina de la capătul nordic.

Acolo erau alte bărci. Un Sunfish cu o pânză galbenă flutura în mijlocul lacului. Un bărbat într-un caiac îşi exersa îndemânarea. Îl recunoscu pe Carl, pescuind într-o canoe, şi un cuplu probabil de turişti, purtaţi de curentul unuia din canale şi aruncaţi pe platoul lacului.

Se simţea uşoară şi mică, şi ameţită.

– De ce să nu faci asta în fiecare zi? întrebă ea.

– De obicei fac asta mai des când vine iulie, dar am fost ocupat. Vara trecută Mac m-a convins să merg într-o călătorie de trei zile pe râu. El, eu, Carl şi Rick. Am fost de acord pentru că m-am gândit că va fi bine ca documentare. Am plutit în jurul Şarpelui, am pus cortul, am fript peştii pe care Carl îi prindea atât de uşor, de parcă ar fi fost nerăbdători să sară în barca lui. Am băut cafea de cowboy şi am spus o mulţime de minciuni despre femei.

– V-aţi distrat.

– Ne-am distrat de minune. Am putea face asta. Ne luăm câteva zile după ce o să te obişnuieşti cu vâslele şi vom încerca unul din canalele mai uşoare.

– Uşor va trebui să fie cuvântul-cheie, dar cred că mi-ar plăcea.

– Bine. Ţi-am citit lista.

– O. Era ca un nor peste soare. Deschise punga cu sandviciuri. Ce crezi despre ea?

– Destul de concentrată. Am mai adăugat nişte detalii. Cu o verificare discretă prin preajmă, vom putea să eliminăm câţiva. Am aflat deja că Reuben, Joe, Lynt şi Dean au fost la un joc de pocher în spate la Clancy. De la şapte până la zece.

Apoi Reuben şi Joe au plecat spre Joanie. Dean, Lynt, Stan, şi Urick, care nu este pe lista ta, din moment ce are şaptesprezece ani şi o construcţie de trestie, şi Harley – care are barbă – au continuat până după ora unu dimineaţa. Nimeni nu a fost plecat decât pentru a se uşura. Dean a pierdut optzeci de dolari.

– Deci trei sunt afară.

– Agentului meu i-a plăcut propunerea ta de carte de bucate.

– Ce? *Ce?*

Brody muşcă dintr-un panini.

– Bun al naibii sandviciul ăsta, spuse el cu gura plină. Apoi înghiţi. Vrea să vorbească direct cu tine.

– Dar nu este gata.

– Atunci de ce mi-ai dat-o?

– Eu… m-am gândit, că, dacă vrei, dacă ai timp, poate arunci o privire peste ea. Atâta tot. Să îmi spui părerea ta sau nu ştiu. Un indiciu.

– Am crezut că este bună, aşa că i-am cerut agentului meu părerea. Fiind o tipă isteaţă, a fost de acord cu mine.

– Pentru că eşti clientul ei sau pentru că textul este bun?

– Mai întâi, are clienţi mai importanţi decât mine, mult mai importanţi. Eu sunt doar un peştişor în acvariul ei. Dar întreab-o singură. Oricum, i-a plăcut felul în care ai structurat materialul, dar trebuie să fie întocmită o propunere. A spus că introducerea este „veselă şi răcoroasă". Şi că o să încerce una din reţete în seara asta, să vadă ce iese. Ea chiar găteşte, dar îi va da una din cele mai simple şi asistentei ei, care nu găteşte.

– Ca un fel de probă.

– Este o femeie ocupată şi nu ia un client decât dacă crede că se va vinde. Probabil că vrei să vorbeşti cu ea mâine, după probă.

– Am emoții.

– Sigur. Lydia nu o să te menajeze. Scoase paharul cu coca-cola pe care ea îl împachetase. Și-a dat seama cine ești.

– Îmi pare rău.

– Este deșteaptă, practică și la curent cu evenimentele. Brody ocoli până și ideea de pai, așa că scoase capacul de plastic al paharului și bău. Are o memorie cât o turmă de elefanți. M-a întrebat dacă ești Reece Gilmore din Boston, care a supraviețuit masacrului de la Mateo, de acum câțiva ani. I-am confirmat.

Pofta ei de mâncare dispăru brusc.

– Da, bine. Ce contează pentru ea?

– Ar putea să conteze pentru tine. Dacă vei vinde, dacă publici, nu va fi singura care să își dea seama. O vreme ai fost în lumina reflectoarelor, Slăbănoago. Vei fi din nou dacă încerci asta. Reporteri, întrebări. Trebuie să te decizi dacă ești pregătită pentru asta.

– Supraviețuitorul unui asasinat în masă, fost pacient cu probleme mentale scrie cărți de bucate. Înțeleg. Rahat.

– Este ceva la care trebuie să te gândești.

– Cred că da. Se uită în jur – apa, munții, mlaștina. Sălciile își scufundau în apă crengile cu frunze verzi, penate. De cealaltă parte a lacului, un pește argintiu se zbătea nebunește la capătul undiței lui Carl.

Era atât de frumos, atât de liniștit – și nu exista niciun loc unde să te ascunzi.

– Poate că nu mă va reprezenta. Și dacă da, se gândi Reece, poate că nu se va vinde. Se uită peste umăr, spre Brody. Sunt o mulțime de pași uriași de făcut.

– Cei mici te duc în același loc, dar vei face mult mai mult. Așa că hotărăște-te unde vrei să mergi și cât timp vrei

să îți ia ca să ajungi acolo. Muşcă din sandvici. De ce ai pus astăzi panini în meniul lui Joanie?

– Pentru că sunt buni, veseli şi se pregătesc rapid. Şi adaugă puțină varietate.

– Un alt motiv – făcu un semn larg cu sandviciul – eşti inventivă. Nu poți să ascunzi asta. Îți place să hrăneşti oamenii, dar s-o faci în felul tău, sau măcar să adaugi ceva din tine la ceea ce faci. Dacă vei continua să lucrezi acolo, te vei implica, puțin câte puțin.

Ea se întoarse pe bancă, stânjenită la gândul că el are dreptate. Ştia că deja făcea asta.

– Nu încerc se preiau comanda.

– Nu. Dar deja nu mai încerci doar să te acomodezi. Fist nu va fi niciodată Jackson Hole.

De data asta confuză, Reece îşi scutură capul.

– Bine.

– Dar se va dezvolta. Uită-te din nou, îi sugeră el şi făcu un semn spre munți. Oamenii vor asta. Priveliştea, aerul, lacul, copacii. Unii le vor pentru un sfârşit de săptămână sau pentru două săptămâni în vacanță. Alții le vor pentru totdeauna sau pentru un alt „acasă", unde să poată merge cu barca sau să schieze sau să călărească. Cu cât oraşele şi suburbiile devin mai aglomerate, cu atât mai mult vor oamenii un loc ca acesta, pe care nu îl au restul timpului. Ideea este că oamenii au mereu nevoie să mănânce.

Reece deschise sticla cu apă pe care o adusese pentru ea.

– Este acesta un fel întortocheat de a-mi sugera să deschid un restaurant aici?

– Nu. Mai întâi, ai supăra-o cu adevărat pe Joanie. Apoi, nu vrei să conduci un restaurant. Tu vrei să ai în subordine o bucătărie. Ai cumva idee cine este cel mai mare antreprenor în Angel Fist?

– Nu în acest moment, nu.

– Joanie Parks.

– Haide! Ştiu că deține câteva locuri.

– Angel Food, jumătate de hotel, cabana mea şi încă alte trei-patru case, chiar în Fist, şi o mulțime de terenuri în afara lui. Ea este proprietara clădirii în care sunt Galeria Teton şi Doar Cadouri.

– Glumeşti. Urlă dacă cheltuiesc câțiva cenți în plus pe arugula.

– Tocmai din cauza asta deține o mare parte din oraş. Este cumpătată.

– Am ajuns să o iubesc şi să o admir, dar, haide, nu are niciun sfanț.

El rânji în timp ce ridica din nou paharul.

– Aşa se vorbeşte de partenerul tău de afaceri?

– Cum de a trecut de la şef la partener de afaceri?

– Când îi vei propune să deschidă un Expert Gastronomic de Ocazie în oraş, în partea opusă restaurantului. Un restaurant mic, intim, destul de stilat, şi totuşi accesibil.

– Nu va... poate că da. Mic, intim, pentru seri speciale sau pentru un prânz între fete. Hmm. Hmm. Doar prânz şi cină. Meniu care se repetă. Hmm.

La al treilea *hmm* Brody se luptă cu un zâmbet. Mintea ei era deja prinsă de idee.

– Desigur, depinde unde vrei să ajungi.

– Şi cât timp îmi va trebui. Eşti un ticălos netrebnic, Brody, pentru că îmi sădeşti ideea asta în minte. Nu o să mai pot să o scot.

– O să ai multe la care să te gândeşti. Mai mănânci cealaltă jumătate de sandvici?

Râzând, ea i-l dădu, în timp ce telefonul îi sună în buzunar.

– Pe mine nu mă sună nimeni, începu Reece, în timp ce îl căuta. De cele mai multe ori mă întreb de ce îl port cu mine. Alo!

– Reece Gilmore?

– Da.

– Sunt Serge. Te-am făcut frumoasă în Jackson.

– O, da, Serge. Ă, ce mai faci?

– Foarte bine şi sper ca tu şi Linda-gail să veniţi să îmi faceţi o vizită.

Instinctiv, Reece îşi ridică o mână spre părul răvăşit de vânt. I-ar putea folosi puţină îngrijire, nu era nicio îndoială, dar trebuia şi să îşi plătească asigurarea pentru maşină.

– Am să vorbesc cu ea despre asta.

– Între timp, am sunat pentru fotografia pe care mi-ai lăsat-o.

– Schiţa? Ai recunoscut-o?

– Nu. Dar tocmai am angajat o fată care crede că o ştie. Vrei să îi dau numărul tău?

– Aşteaptă. Îl privi pe Brody. Este acum acolo? Fata cea nouă?

– Nu în momentul acesta. Va începe de luni. Dar am adresa ei. Vrei să ţi-o spun?

– Da. Aşteaptă! Căută în geantă după hârtie şi pix. Spune.

– Marlie Matthews, începu Serge.

Scrise numele, adresa şi numărul de telefon, în timp ce barca se mişca alene pe lac.

– Mulţumesc, Serge, mulţumesc tare mult. Imediat ce reuşesc să rezolv, Linda şi cu mine o să venim să ne aranjezi.

– Abia aştept.

Reece închise telefonul.

– Cineva a recunoscut femeia din schiţa lui Doc.

– Am înţeles asta. Mai bine ia-ţi vâsla. Va trebui să asigurăm barca înainte de a pleca spre Jackson Hole.

28

Marlie Matthews locuia la parterul unei cutii cu două etaje ce cuprindea apartamente mobilate de pe Highway 89. Fusese o încercare de a-i da puțin stil, cu ajutorul unor pereți falși, zugrăviți, care formau o curte mică, închisă cu o ușă din fier forjat. Înăuntru erau câteva scaune cu tapițeria tocită, două mese din metal care încă mai aveau strălucirea vopselei albe și proaspete. Părea curat și, cu toate că micul spațiu pentru parcarea mașinilor era încă acoperit cu bălți lăsate în urmă de iarnă, părea decent îngrijit.

În curte, un băiețaș de vreo patru ani mergea pe o tricicletă roșie, descriind cercuri largi. Printr-o fereastră de la etajul doi răzbăteau țipete lungi și furioase de copil.

În momentul în care intrară în curte, o femeie își făcu apariția în pragul unei uși de sticlă de la un apartament de la nivelul de jos.

– Pot să vă ajut?

Era mică, subțire, cu un păr negru scurt și lucios, cu dungi de culoarea bronzului. Strângea în mână un băț în timp ce se uita la ei, ca și cum s-ar fi pregătit să îi bată dacă nu i-ar fi plăcut răspunsul.

– Sper. Pentru că știa cum este să fii precaută cu străinii, Reece încercă să se relaxeze și să zâmbească. O căutăm pe Marlie Matthews.

Femeia făcu un semn spre băiat. Nu fu nevoie decât de un deget întins spre el ca să îl determine să își îndrepte tricicleta în direcția ei.

– Pentru ce?

– Cred că știe pe cineva pe care îl căutăm. Serge de la Salonul Corral m-a sunat. Eu sunt Reece, Reece Gilmore. Și el este Brody.

Se pare că menționarea noului ei șef era o parolă suficient de eficientă.

– Păi, eu sunt Marlie.

La etaj, copilul se opri din plâns și cineva începu să cânte în spaniolă.

– Vecina mea tocmai a născut, adăugă Marlie când Reece se uită involuntar spre etajul doi, unde se auzea cântecul. Cred că poți intra pentru câteva minute. Rory, tu rămâi unde te pot vedea.

– Mamă, pot să iau o cutie de suc? Pot?

– Sigur, du-te și ia-ți una. Dar, dacă te întorci afară, să rămâi unde te pot vedea.

Băiatul se năpusti înăuntru, direct la frigiderul din bucătăria care era separată de camera de zi printr-un bar.

– Voi vreți ceva? întrebă Marlie. Poate ceva rece de băut?

– Mulțumesc. Nu este nevoie.

Locul era curat ca lacrima și mirosul de detergent cu aromă de lămâie se simțea din găleata pe care o folosea Marlie. Deși spațiul era cam gol cu cele două canapele de două locuri și un sigur scaun, gazda se străduise să-l facă mai plăcut, cu ajutorul unei vaze din sticlă roșie pe bar, în care erau niște margarete galbene, și o plantă într-un ghiveci din pământ, aflată pe o masă așezată în așa fel încât să stea în lumina ce intra printre jaluzele.

Un colț al camerei de zi fusese mobilat ca un loc de joacă, cu o măsuță albă și un scaun roșu. Pe perete, un panou de plută era acoperit cu desenele copilului; pe podea se aflau mai multe jucării într-o cutie de plastic.

Evident mai interesat de străini decât de bicicleta lui, Rory își duse cutia cu suc lângă Brody.

– Am o mașină de curse și o mașină de pompieri, anunță el.

– Așa? Care este mai rapidă?

Cu un zâmbet, Rory se duse să le aducă.

– Poți să te așezi, îi spuse Marlie.

– Te deranjează dacă mă așez aici? Brody se duse până la cutia cu jucării și se așeză pe podea, lângă băiat. Împreună, într-o unitate bărbătească, cercetară conținutul.

– Am lăsat o schiță la salon acum câteva săptămâni, începu Reece, în timp ce Marlie arunca un ochi spre fiul ei. Serge mi-a spus că ai fi recunoscut-o.

– Poate. Nu sunt sigură sută la sută. Cred că atunci când am văzut desenul pe bar, m-am gândit – „Ce-i cu poza Deenei aici?"

– Deena?

– Deena Black.

– O prietenă de-a ta? întrebă Brody. Spuse asta nepăsător, în timp ce mergea cu mașina de pompieri alături de mașina de curse a lui Rory.

– Nu tocmai. Locuia la etaj, acolo unde acum stă Lupe. Cea cu copilul.

– Locuia? repetă Brody.

– Da, a plecat. Acum o lună, sau poate mai mult.

– S-a mutat în altă parte? întrebă Reece.

– Ceva de genul acesta. Ca și cum ar fi fost mulțumită de faptul că Brody nu avea de gând să îl înșface pe Rory și să fugă cu el, Marlie se așeză mai bine în vârful canapelei. A lăsat niște lucruri. Și-a luat haine și chestii din astea, dar a lăsat niște lucruri de bucătărie, reviste și alte mărunțișuri. Spunea că nu le vrea, erau oricum niște prostii.

– Ți-a spus ea asta?

– Mie? Nu. Marlie își strânse buzele. În acel moment nu eram tocmai în situația să ne facem confidențe. Dar a lăsat un bilet pentru administrator. El locuiește alături. Spunea că pleacă la mai bine. Întotdeauna spunea că va face asta. Așa că și-a luat hainele, s-a urcat pe motocicletă și dusă a fost.

– Motocicletă? repetă Brody.

– Avea un Harley. Cred că i se potrivea, pentru că aducea o mulțime de tipi care aveau motociclete cât a locuit aici. Se uită să fie sigură că Rory nu era atent. Lucra într-un bar deocheat, spuse ea în șoaptă. Locul se numea Rendez-vous. Deena îmi spunea, când încă mai vorbeam, că aș face mult mai mulți bani acolo decât la Rotiseria Smiling Jack. Eram chelneriță acolo. Dar nu am vrut să muncesc într-un loc din acela, și nici nu puteam sta până la cine știe ce oră ca să servesc bere, pe jumătate goală, din cauza lui Rory.

– Locuia singură? o iscodi Reece.

– Da, dar își aducea companie destul de des. Îmi pare rău dacă este o prietenă de-a voastră, dar așa era. Avea *companie* aproape în fiecare noapte, până acum șase-opt luni.

– Ce s-a schimbat?

– Sunt sigură că era un bărbat – unul anume. Îi auzeam sus o dată pe săptămână, poate mai des. Apoi se liniștea pentru o zi sau două. Mi-a spus că avea un pește mare în plasă – așa obișnuia să vorbească. Îmi spunea că îi cumpără lucruri. O nouă haină de piele, un colier, lenjerie. Apoi, nu știu, cred că s-au despărțit.

– De ce crezi asta?

– Păi, a venit aici răcnind într-o dimineață. Coborâsem cu Rory la mașină să îl duc la grădiniță. Fierbea. Își blestema norocul. I-am spus să se calmeze, că băiatul este în mașină. A zis că va crește și va deveni un ticălos ca toți ceilalți. Cum ți se pare asta? întrebă Marlie, încă simțindu-se insultată. Să-mi spună asta despre băiatul acesta drăguț chiar în față?

– Nu știu. Probabil că era supărată dintr-un motiv anume.

– Nu-mi pasă de ce era furioasă, nu avea niciun drept să vorbească așa despre Rory al meu. M-a stârnit. Ne-am certat

chiar acolo, în parcare, dar am cedat prima. Eram cu copilul, şi în plus auzisem că odată, la bar, a lovit un tip direct în faţă cu o sticlă de bere. Nu este genul cu care să te pui.

– Nu te condamn. Reece îşi aminti cum Deena îl pălmuise pe ucigaş, cum se agăţase de el.

– *Ea* nu a dat înapoi, continuă Marlie. S-a înfipt direct în faţa mea. Spunea că nu o dă nimeni la o parte. Nu îşi bate nimeni joc de ea. Şi că el – probabil că tipul cu care se vedea – va plăti. Când va termina cu el, va pleca spre mai bine.

Marlie ridică din umeri.

– Oricum, asta este important din ceea ce s-a întâmplat. A plecat repede, iar eu m-am urcat în maşină. Eram destul de pornită.

– Atunci ai văzut-o pentru ultima oară? întrebă Brody.

– Nu, cred că am mai văzut-o pe aici de vreo două ori. Ca să spun adevărul, am evitat-o. I-am mai auzit şi motocicleta de câteva ori.

– Ai putea să îţi aminteşti ultima oară când ai auzit-o? o întrebă Reece.

– Sigur că da, pentru că ultima oară era în toiul nopţii. M-a trezit. A doua zi administratorul mi-a spus că plecase. A pus cheile într-un plic şi a şters-o. A mai spus că va pune lucrurile ei în magazie o vreme. Ridică din nou din umeri. Poate că a făcut-o, poate nu. Nu este treaba mea. Mă bucur că a plecat. Lupe şi soţul ei sunt nişte vecini mult mai buni. Serge spune că pot să mă duc la salon când Rory este la grădiniţă, iar Lupe are grijă de Rory dimineţile în care muncesc la rotiserie. Nu aş fi avut încredere în Deena să o las cu copilul meu.

Brusc, Marlie se încruntă.

– Sunteţi poliţişti sau ce? Are probleme?

– Nu suntem poliţişti, replică Reece şi se uită spre Brody. Dar cred că au fost ceva probleme. Ştii cumva dacă administratorul este acasă?

– De cele mai multe ori este.

Era. Jacob Mecklanburg era un bărbat înalt, subțire, de vreo șaptezeci de ani, cu o mustață albă. Apartamentul lui, o imagine în oglindă a interiorului lui Marlie, era ticsit cu cărți.

– Deena Black. Bine întreținută, spuse el clătinând din cap. Întotdeauna se plângea. Plătea chiria la timp – sau aproape. Nu era o femeie fericită. Făcea parte dintre cei care condamnă tot și pe toți ceilalți pentru faptul că viața lor nu este ceea ce își doresc ei să fie.

– Asta este Deena?

Reece scoase din geantă o copie a desenului.

Mecklanburg își schimbă ochelarii cu o altă pereche pe care o ținea în buzunar și își strânse buzele în timp ce studie schița.

– Puternică asemănare. Aș spune că este ea sau o rudă apropiată. De ce o căutați?

– A dispărut, spuse Brody înainte ca Reece să poată vorbi. Mai ai biletul pe care l-a lăsat când a plecat?

Mecklanburg se gândi un moment, studiind fața lui Brody, apoi pe a lui Reece.

– Îmi place să țin totul îndosariat. Nu aș vrea să se întoarcă și să spună că i-am închiriat apartamentul în care stă. Nu văd nimic rău dacă vă las să vă uitați la el.

Se duse în celălalt capăt al camerei, trase unul din scaunele cu roți și se așeză ca să se uite printr-un dosar din birou.

– Frumoasă colecție, spuse încet Brody. Cărțile.

– Pot să îmi imaginez cum este să trăiesc fără mâncare, dar nu fără cărți. Am predat engleza la liceu timp de treizeci și cinci de ani. Când m-am pensionat, am căutat o slujbă în care să am o mulțime de timp pentru citit, dar nu atât de mult încât să mă fac călugăr. Asta pe care o am îmi oferă echilibrul

dorit. Sunt destul de îndemânatic la mici reparații și, odată ce ai avut de-a face cu adolescenți pentru câteva decenii, să te ocupi de chiriași nu mai este o povară. Deena a fost unul dintre cei mai dificili. Nu voia să fie aici.

– Aici?

– Într-un apartament mic, ieftin, la distanță de centrul acțiunii. Și când plătea chiria, nu voia să o facă. Mi-a oferit, de nenumărate ori un meniu de-a dreptul scump de favoruri sexuale, în schimbul chiriei. Zâmbi, în timp ce scotea un dosar. Hai să spunem că nu era tocmai genul meu.

Luă o foaie de hârtie din dosar și i-o dădu lui Brody.

Să vă ia naiba pe toți și maghernița asta. Mă duc la mai bine. Păstrează vechiturile de sus sau arde-le. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. DB

– Succint, comentă Brody. Pare că a fost scris la un calculator. Avea unul?

Mecklanbug se încruntă.

– Acum că ai spus, nu cred că avea. Dar sunt numeroase cafenele cu internet și acces în oraș.

– Pare ciudat, interveni Reece, că s-a obosit să vă spună să vă ia naiba. De ce n-a plecat pur și simplu?

– Păi, îi plăcea să fie o scorpie și să se laude.

– Se vedea cu cineva în ultimele luni?

– Așa cred. Dar s-a oprit din... distracție aici, hm, pe undeva înaintea sărbătorilor.

– L-ai văzut vreodată pe bărbatul cu care se întâlnea?

– Poate că da. O dată. Mulți dintre „însoțitorii" ei nu se osteneau să fie discreți. Avem utilajele de spălătorie la subsol. Una dintre chiriașe a anunțat că o mașină merge aiurea. M-am dus la subsol să arunc o privire, să văd dacă pot să mă descurc sau trebuie să chem un specialist. Tocmai veneam de acolo când el – prietenul ei – pleca. Era luni după-amiaza. Știu asta pentru că, la acel moment, toți chiriașii lucrau lunea.

– O zi de luni, şopti Reece. În perioada sărbătorilor.

– Da, chiar după Anul Nou. Îmi aduc aminte că ninsese câțiva centimetri peste noapte şi că mai întâi a trebuit să merg să dau zăpada. În general, fac toate treburile necesare pentru întreținere dimineața sau între patru şi şase, cu excepția urgențelor. Îmi place să citesc la prânz, apoi să dorm puțin. Dar în dimineața aia uitasem de maşină şi a trebuit să mă ocup de ea.

Netezindu-şi mustața cu un deget, Mecklanburg făcu o pauză şi îşi strânse buzele în timp ce se gândea.

– Trebuie să spun că a fost surprins să mă vadă – sau să fie văzut. S-a întors, şi-a ascuns fața şi a mărit pasul. Şi nu avea maşina în locul de parcare. Am fost suficient de curios ca să merg în apartamentul meu şi să mă uit pe fereastră. S-a îndepărtat de parcare.

– Poate locuieşte în oraş, presupuse Reece.

– Sau a parcat în altă parte. Dar ştiu că, din acel moment, Deena nu s-a mai întâlnit cu el. Dacă într-adevăr acesta era bărbatul cu care se vedea. Din câte ştiu, nu a mai venit pe aici niciodată.

– Nu voia să fie văzut. Aşa crezi?

– Aşa pare, o aprobă Brody. Ceea ce înseamnă că era căsătorit sau într-o situație delicată.

– Un politician? Un ministru?

– Ar însemna două variante.

Când ajunseseră la maşină, Reece se întoarse să cerceteze din nou clădirea.

– Nu-i o magherniță. Este simplă, dar curată şi îngrijită, însă nu suficient de bună pentru Deena Black. Voia mai mult. Mai important, mai bun, mai strălucitor.

– Şi s-a gândit să agațe pe cineva care să îi asigure toate astea. „Peşte mare în plasă", repetă Brody când Reece se încruntă spre el.

– Prin urmare, fie nu îi dădea ceea ce voia ea, fie a terminat-o. Aş spune că a terminat – poate că era căsătorit, poate avea o imagine publică de protejat. Dar, Brody, dacă îi era teamă că va fi recunoscut aici, ce legătură are cu teoria că ar fi din Angel Fist? Că m-a urmărit până acasă?

– Asta nu schimbă lucrurile. Îi deschise portiera şi ocoli maşina pentru a se urca. Poate că cineva care are afaceri în Jackson Hole, de exemplu. Sau care ar putea fi recunoscut de cineva care face afaceri în Fist. Sau poate că era doar o reacţie de vinovăţie.

Ca şi Reece, se opri şi se sprijini pentru un moment de portiera deschisă.

– Dar nu a ucis-o pentru că ea a avut ceva de spus împotriva faptului că a părăsit-o. Când se întâmplă asta este supărător, poate inoportun, dar se face simplu: Foarte rău, fato! Am terminat. Obişnuieşte-te.

– Bărbaţii chiar sunt nişte ticăloşi.

– Şi cele din specia ta o fac.

– Da, dar noi de obicei spunem: Îmi pare rău. Nu eşti tu de vină, ci eu.

– Prefer să fiu înjunghiat între ochi cu o furculiţă decât să aud replica asta. Dar ideea este că ea avea ceva. A ameninţat cu ceva. Va plăti, asta i-a spus lui Marlie. Aş zice că el n-a vrut să plătească.

– Aşa că a ucis-o, i-a aruncat corpul şi şi-a acoperit urmele. Apoi s-a întors aici cu motocicleta ei, în miezul nopţii. Deja scrisese biletul.

– El este cel care are calculator sau acces la unul, fu de acord Brody. Ceea ce nu reduce lista foarte mult.

Totuşi, piesele acelui puzzle, putea să le vadă potrivindu-se. Aveau un nume, un stil de viaţă şi, în afară de cazul în care forţau piesele nepotrivite, aveau un mobil.

– I-a luat hainele, adăugă Reece. O femeie nu își lasă hainele, lucrurile personale. Așa că le-a luat el. Îi era foarte ușor să scape de ele. A lăsat vasele și restul – îl stânjeneau prea tare. A scris biletul tot ca să își acopere spatele. Ca să pună capăt la tot. Nimeni nu ar fi căutat-o pentru că toată lumea ar fi crezut că a șters-o.

– Nu te-a luat în calcul. Nu numai că ai văzut ceea ce ai văzut, dar ai continuat s-o cauți.

– Deena Black. Reece închise ochii pentru un moment. Cred că acum avem un nume. Ce urmează?

– Ce urmează? Mergem într-un bar deocheat.

Reece nu știa ce anume aștepta. O piele și lanțuri, priviri dure, muzică dură.

De fapt, era la fel de mult jeans ca și piele, iar privirile păreau dezinteresate. Totuși, muzica era dură, un rock hotărât care năvălea de pe scena unde o femeie cu o explozie de păr roșu purta nimic altceva decât un chilot purpuriu și pantofi cu tocuri înalte.

Fumul se încolăcea, albastru, în lumina scenei, deasupra unei mese la care doi tipi solizi, cu brațele generos tatuate, priveau spectacolul și sorbeau din sticlele cu bere.

Erau o mulțime de mese – mici, cu unul sau două scaune – cele mai multe îndreptate spre scenă. Numai câteva erau ocupate.

Din moment ce părea un lucru pe care trebuia să-l facă, Reece se așeză la bar și nu spuse nimic cât timp Brody comandă două Coors.

Barmanul avea o mustață roșcată care atârna de-o parte și de alta a bărbiei, în vreme ce creștetul îi era la fel de chel ca un pepene.

Brody se aplecă peste bar ca să ia berile.

– Ai văzut-o pe Deena în ultima vreme? îl întrebă el pe barman.

Bărbatul şterse spuma revărsată cu o cârpă.

– Nu!

– A plecat?

– Probabil. Nu a mai apărut.

– Când?

– Nu demult, de ce-ntrebi?

– Este sora mea. Reece îi oferi un zâmbet larg. Bine, pe jumătate. Aceeaşi mamă, taţi diferiţi. Mergem spre Vegas şi mă gândeam să stăm pe la Deena o zi sau două.

Ea se uită scurt spre Brody şi observă că îşi ridicase sprânceana într-o expresie în care recunoştea surpriză şi amuzament.

– Am trecut pe la ea, continuă Reece, şi mi-au spus că a plecat luna trecută şi că lucra aici. Nu am mai auzit de ea de ceva vreme. Voiam doar să o salut, ştii!

– Nu te pot ajuta.

– Bine. Reece îşi ridică berea şi se încruntă. Nu suntem cine ştie ce apropiate. Mă gândeam doar că poate o să ne întâlnim cu ea. Poate că cineva ştie unde s-a dus.

– Nu mi-a spus. M-a lăsat cu o dansatoare în minus.

– Tipic. Reece ridică din umeri, îşi puse jos berea fără să fi băut. Nu era tocmai convinsă că era un loc în care îşi făceau probleme legate de inspecţii privind sănătatea. Cred că ne-am irosit timpul, îi spuse ea lui Brody. Poate că a plecat cu tipul cu care spunea că iese.

Se auzi un sforăit care venea de la chelneriţa ce tocmai aducea o tavă cu pahare, sticle şi scrumiere.

– Nu prea cred.

– Poftim?

– Au avut o răfuială. Una mare şi urâtă. Era nervoasă. Îţi aminteşti, Coon?

Barmanul ridică din umeri.

– Era nervoasă jumătate din timp, dacă mă întrebi pe mine.

– Cred că şi asta este tipic pentru ea. Reece îşi dădu ochii peste cap pentru efect. Dar spunea că de data asta este ceva serios. Cum naiba îl chema?

– Nu mi-a spus niciodată, replică chelneriţa. Îi zicea Trout. Era peştele ei din plasă, înţelegi?

– Mda, înţeleg.

– Două beri şi dans, Coon.

Reece îşi făcu de lucru în timp ce chelneriţa adună comenzile, îndreptându-se repede spre masa din apropierea scenei. Când se întoarse cu o nouă tavă plină de pahare goale, Reece încercă să îi zâmbească.

– Atunci nu putea fi ceva serios.

– Hmm?

– Deena şi tipul acesta, acest Trout. Cred că era mai degrabă un mare nimic.

– Trebuie să fi fost ceva, dacă mă întrebi pe mine. Cel puţin de partea ei.

– Adevărat? Reece ridică din umeri şi luă o înghiţitură foarte mică de bere. Asta nu mai este tipic. Deenei îi plăcea să îi aibă, dar nu şi să îi păstreze.

Cu un rânjet, chelneriţa se aplecă peste bar şi scoase un pachet de ţigări de dedesubt.

– Asta este o replică bună. Coon, îmi iau o pauză.

– Eu sunt Reece. Îi oferi din nou un zâmbet. Poate Deena a amintit de mine.

– Nu, eu nu îmi aduc aminte. Nici măcar nu ştiam că are o soră. Eu sunt Jade.

– Îmi pare bine. Deci, Deena se vedea cu un tip, hm?

– Păi, nu mai trimitea semnale ca să prindă ceva să ducă acasă. Scoase un chibrit din buzunarul pantalonilor ei mult prea scurţi şi îşi aprinse ţigara. Îmi pare rău, îţi este soră, dar aşa era.

– Nu este nimic nou. Cred că din cauza asta am fost surprinsă să aud că vorbea altfel despre tipul acesta.

– Spunea că are clasă. Jade îşi lăsa capul pe spate şi suflă fumul de ţigară. Nu-mi dau seama cum, din moment ce l-a întâlnit aici.

– Oh. Reece se luptă să îşi păstreze vocea nepăsătoare. Asta înseamnă că l-ai văzut.

– Poate. Nu sunt sigură. Nu venea regulat, pentru că mi l-ar fi arătat, dar îi cumpăra lucruri. A venit cu un colier pe care i-l dăduse. Spunea că este din aur de optsprezece carate. Probabil era o minciună, dar era drăguţ. Avea o lună pe el. Ca o farfurie mică şi albă, cred. Spunea că este din sidef şi că în zalele lanţului străluceau diamante.

– Diamante? La naiba.

– Probabil era minciună, dar asta susţinea ea. Începuse să îl poarte tot timpul, chiar şi când dansa. Spunea că erau mult mai multe acolo, de unde îl luase. Trout o numea partea lui întunecată a lunii, aşa zicea ea. Orice ar fi însemnat asta.

– Poate că acest Trout ştie unde este. Reece aruncă o privire spre Brody, pentru a primi încuviinţarea lui.

Brody continuase să îşi bea berea şi să se poarte ca un bărbat căruia nu-i păsa, indiferent ce se întâmpla.

– Crezi că altcineva care lucrează aici l-ar putea cunoaşte? Poate vreuna dintre dansatoare?

– Deena nu era genul care să împartă, dacă mă înţelegi. Să se laude, sigur, dar chestia asta o ţinea doar pentru ea. Nu era unul dintre tipii cu motociclete.

– Oh?

– Spunea că este momentul să îşi aleagă unul care are o slujbă normală şi care ştie destule despre viaţă. Oricum, s-au despărţit, după cum ţi-am spus. Apoi a plecat. Spre păşuni mai verzi, bănuiesc.

– Cred că ai dreptate.

Brody nu spuse nimic până când nu ajunseră în mașină.

– Iată o nouă latură a ta, Slăbănoago. Poți sta într-un bar deocheat și să minți cu o credibilitate absolută.

– Părea cea mai directă cale. Să spui ceva de genul „Am văzut acum câteva săptămâni cum Deena Black a fost ucisă, dar nimeni nu mă crede", pur și simplu nu sună bine. Crezi că a ajutat la ceva?

– Sigur că da. Toate informațiile ne îndrumă spre dispariția ei, și asta se leagă cu ceea ce ai văzut tu lângă râu. Era încurcată cu un bărbat care, în mod evident, nu dorea să i se audă numele în dreapta și-n stânga și nu voia să fie văzut cu ea. Cu toate astea, era suficient de implicat pentru a cheltui bani cu ea. Bijuteriile sunt puncte importante pentru specia ta, corect?

– Cu siguranță.

– Așa că a cheltuit pe niște fleacuri, ceea ce îmi spune că a fost mai mult decât o tăvăleală, cel puțin pentru o vreme. S-au despărțit și ea nu a fost de acord. A forțat, iar el a ripostat și a făcut-o mult prea tare.

– Poate că era serioasă în privința lui, dar nu îl iubea.

– Credeai că da?

– Nu știu ce credeam, spuse Reece, dar acum știu. O femeie nu vorbește despre un bărbat așa cum a făcut ea, nu îi spune Trout dacă are sentimente adevărate pentru el.

– Asta schimbă faptul că vrei să mergi mai departe?

– Nu. Ticăloasă sau nu, nu merita să moară în felul acela. Cred că... Brusc, se întinse și se agăță de brațul lui. Acesta este Lo? Asta e camioneta lui Lo, Brody?

El se uită în direcția pe care i-o arăta ea, la timp pentru a vedea spatele unei camionete care tocmai dădea colțul.

– Nu știu. Nu am văzut suficient de bine.

– Cred că era Lo. Îi văzuse? se întrebă ea. Dacă îi văzuse, de ce nu le făcuse un semn. Oare ce caută în Jackson?

– Mulți oameni vin în Jackson pentru o mulțime de motive. Nu înseamnă că ne-a urmărit, Slăbănoago. Ar fi fost o chestie a naibii de grea să ne urmărească pe drumul acela întins care pleacă din Fist.

– Poate.

– Eşti sigură că era el?

– Nu. Nu absolut sigură. Şi nu putea face nimic, chiar dacă ar fi fost el. Deci, acum ce facem?

– Când ne vom întoarce în Fist îmi voi folosi aptitudinile mele înnăscute de reporter ca să aflu mai multe despre Deena Black. Mai întâi vom căuta nişte magazine de bijuterii prin zonă. Poate vom afla de unde a cumpărat colierul.

– O lună din sidef pe un lanț de aur, posibil cu diamante. Câte magazine pentru bijuterii sunt în Jackson?

– Mă tem că vom afla.

Prea multe, asta era părerea lui Brody după prima oră, mai ales dacă adăugai pe listă şi toate magazinele de specialitate care țineau bijuterii. Nu înțelesese niciodată nevoia oamenilor de a-şi agăța metal şi pietre pe tot corpul, dar, din moment ce o făceau de la începutul timpurilor, nu se aştepta ca această activitate să nu mai fie la modă.

Era, totuşi, uşurat de faptul că teama lui cea mai ascunsă, faptul că Reece va ceda tentației de *a căuta*, nu se materializa. Ea nu cedă tentației pe care o credea o boală a speciei ei, exprimată prin *„îl mai încerc doar pe acesta"*. O femeie care putea rămâne concentrată pe ceea ce trebuia să facă, în timp ce simțurile ei erau stârnite de strălucire şi poleială, era, în opinia lui, o femeie dată naibii.

Din când în când îi observa privirea atrasă de oferte, dar rămânea la obiect. Respecta asta. Mai ales când văzu alți bărbați care sufereau în tăcere, în timp ce femeile lor, gângurind, salivau în fața acelor nimicuri.

Respectul şi plăcerea lui erau atât de puternice, încât se opri din drum, o trase spre el şi o sărută entuziast.

– Drăguţ. De ce?

– Pentru că eşti o femeie sensibilă şi directă.

– Bine. De ce?

– Chestia asta ar fi luat de două ori pe atât, dacă ai fi fost genul care să se oprească şi să scoată oftaturi la fiecare vitrină sau galantar. Oricum, ne-a luat suficient de mult, dar în felul acesta reuşim să ne mişcăm.

– Adevărat. Îşi strecură mâna într-a lui şi se îndreptară spre următorul magazin. Mai încerc şi să fiu o femeie cinstită, aşa că o să îţi spun singurul motiv pentru care nu mă opresc şi nu scot ceea ce tu, în termeni condescendenţi, ai numit „oftaturi", şi anume că nu îmi pot permite să cumpăr nimic. Şi mi-am pierdut exerciţiul. Dar asta nu înseamnă că nu aş face-o, dacă aş putea, sau că nu am observat anumite piese încântătoare. Ca de exemplu, perechea aceea neagră de cizme cu tocul de cinci centimetri – cred că erau din piele de crocodil – două magazine în urmă, sau cerceii de turmalină sau inelul din aur alb din ultimul magazin. Sau…

– *Căutai.*

– În stilul meu limitat.

– Iluziile mele sunt spulberate.

– Este mai bine să ştii adevărul acum. Îi strânse mâna prietenește. Oricum, în acest moment aş prefera un set de Sitram decât turmalină.

– Sitram?

– Vase de gătit.

– Ai oalele tale.

– Da, doar asta am. În schimb, nu am o oală inoxidabilă cu un fund din cupru, termic. Dacă chiar voi vinde cartea de bucate, Sitram este primul pe listă. Ai cumpărat ceva drăguţ când ai vândut prima ta carte?

– Un nou calculator.

– Uite. Instrumentele sunt tot instrumente. Locul acesta este bine poziționat, continuă Reece, urmărind fereastra magazinului. Afacere adevărată. Dacă Deena avea dreptate în ceea ce privește cele optsprezece carate și diamante, atunci acesta ar putea fi locul.

La intrare, Brody observă că era puțin mai spațios decât majoritatea magazinelor pe care le vizitaseră. O roșcată cu un păr luxuriant, și cu o interesantă haină de piele ședea la masă, studiind niște diamante așezate pe catifea neagră, în timp ce sorbea dintr-o ceașcă de mărimea unui degetar. Bărbatul care era așezat de cealaltă parte vorbea cu un ton molcom, oarecum reverențios.

O altă femeie, îmbrăcată într-un roșu stilat, ieși de după ghișeu cu un zâmbet biruitor.

– Bună ziua și bine ați venit la Delvechio. Este ceva ce aș putea să vă arăt?

– De fapt, căutăm o anume piesă, începu Reece. Un colier. Un simbol al lunii, montat în sidef. Cu diamante presărate pe lanț.

– Am avut ceva ce semăna cu această descriere acum câteva luni. O piesă deosebită. Pentru moment nu avem așa ceva, dar putem crea ceva similar pentru dumneavoastră.

– L-ați vândut?

– Nu cred că l-am vândut eu însămi, dar a fost vândut.

– Aveți o înregistrare a cumpărătorului?

Zâmbetul scăzu cu câțiva centimetri.

– Poate doriți să vorbiți personal cu domnul Delvechio. Acum este cu un client. Făcu un semn spre client. Dacă doriți să așteptați și să vorbiți cu dumnealui despre comandă, sunteți bine-veniți. Doriți cafea, ceai, espresso?

Înainte să poată răspunde, capul acoperit cu păr roșu se ridică. Cu un râs ușor, se aplecă spre Delvechio – un tip

distins, cu păr de nuanța plumbului și ochelari cu ramă de baga – și îi dădu o sărutare pe fiecare obraz.

– Sunt perfecți, ca întotdeauna, Marco. Știai că nu am să rezist.

– De cum i-am văzut m-am gândit la dumneavoastră. Doriți să vi-i trimit?

– Cu siguranță nu. Trebuie să îi iau cu mine.

– Melony va avea grijă de dumneavoastră. Bucurați-vă de ei!

– Așa voi face.

Funcționara în roșu se grăbi să adune diamantele de pe catifeaua neagră. Delvechio se întoarse spre Reece și Brody.

– Un colier lună din sidef, montat pe lanț de aur și cu puncte de diamante?

– Da, spuse Reece, impresionată că urmărise discuția. Exact. O femeie pe nume Deena Black avea unul. A dispărut. Din moment ce ea spunea că a fost un cadou, am vrea să găsim persoana care l-a cumpărat. Poate are vreo informație.

– Înțeleg, spuse el pe un ton politicos. Sunteți de la poliție?

– Nu, suntem părți interesate. Nu vrem să știm decât cine a cumpărat colierul.

– Anul trecut am avut mai multe exemplare cu simbolul lunii, al stelelor, soarelui, planetelor. Tema era Universul de nestemate. S-au vândut destul de repede în perioada sărbătorilor. Mă tem că nu vă pot da informații despre client, decât dacă sunteți de la poliție și aveți un mandat. Și chiar dacă ați fi și ați avea, ar dura ceva timp, pentru că toate exemplarele au intrat în inventarul de anul trecut. Unele au fost vândute, cu siguranță, cu bani lichizi și în acest caz nu există informații despre client.

– Puteți să ne spuneți când a fost vândut și cât a costat?

Delvechio își ridică sprâncenele la întrebarea lui Brody.

– Nu aş putea spune când, nu cu certitudine.

– Cu aproximaţie? Nu este nevoie de mandat pentru o aproximare cu privire la când şi cât.

– Nu. Am vândut acel tip de bijuterii, din luna octombrie a anului trecut până în ianuarie. O piesă ca cea descrisă de dumneavoastră costa în jur de trei mii.

– Indiferent cine i-a dat-o, ştie ce s-a întâmplat cu ea, insistă Reece.

– Dacă este aşa, ar trebui să luaţi legătura cu poliţia. În aceste circumstanţe nu vă pot spune mai multe. Vă rog să mă scuzaţi.

Îi părăsi pentru a se duce în spate, unde închise uşa cu un gest ferm. După o pauză de un minut, se duse la calculator şi introduse data. Dădu din cap când văzu numele şi tranzacţia.

Memoria îi era excelentă şi nu mai prejos decât loialitatea faţă de clienţii lui.

Ridicând receptorul, formă numărul.

29

Trei mii nu este un amărât de mărunţiş, comentă Brody în timp ce conducea înapoi.

Reece continuă să se încrunte spre parbriz. Umbrele se adânceau, deoarece soarele apunea, iar munţii păstrau fiecare picătură de lumină palidă.

– Dacă un bărbat intră într-un magazin ca acesta, este hotărât să cumpere un cadou important. Aşa cum ai spus, un bărbat nu cumpără un cadou important pentru cineva cu care face doar sex.

– Deci, era ceva serios între ei.

Reece se întoarse spre el.

– Nu voia să fie văzut cu ea, se ascundeau. Cred că *obsedat* şi *infatuat* sunt cuvinte mai potrivite. Ea se folosea de el, iar el se folosea de ea.

– Bine.

– Din câte ştim, Deena era o dansatoare la bară într-o bombă, o femeie nemulţumită şi ticăloasă. Aducea o mulţime de bărbaţi acasă, conducea o motocicletă şi nu se sfia să ofere favoruri sexuale în schimbul chiriei. Şi poate nici în schimbul banilor.

– Asta dacă îţi imaginezi că le lua bani acelor bărbaţi.

– Aşa se pare. Dar tipul acesta era diferit. Dorea exclusivitate, iar ea i-o acorda. Poate şi ea îşi dorea asta sau poate îl vedea ca pe o investiţie. Dacă Delvechio a spus adevărul – atât cât *a vrut* să spună – probabil că a fost un cadou de Crăciun. Un bărbat nu cumpără o bijuterie importantă drept cadou de Crăciun pentru cineva cu care doar se culcă. Mai ales pentru cineva care ar fi fost impresionată şi de o pereche de cercei de cincizeci de dolari.

– Voi, femeile, sunteţi dure una cu alta, comentă Brody după un minut.

– Nu era o inocentă, şi până una, alta nici o femeie deosebit de drăguţă. Nu merita să fie sugrumată din cauza asta, dar nu era nici un participant pasiv. Spun doar că acest bărbat era implicat. Era înnebunit. O vedea doar pe ascuns, sau măcar încerca să nu fie văzut, dar ea era importantă. Cel puţin pentru o vreme. Cine de pe listă s-ar putea lipsi de trei mii de dolari pentru o parteneră de sex necunoscută, fără să se observe?

– Aş spune că niciunul dintre ei. Unii locuiesc singuri şi contul lor bancar este treaba lor exclusivă. Tipii care nu locuiesc singuri au adesea ceva bani puşi în secret deoparte, aşa cum fac şi femeile.

– Chiar şi banii puşi deoparte se duc uneori. Poate asta a fost o parte a problemei.

– Ea voia mai mult.

– Oare n-ar fi posibil? „De ce nu mă duci undeva într-un loc drăguţ? M-am plictisit să trăiesc în magazia asta. Când putem merge într-o călătorie?“ şi variaţiuni pe aceeaşi temă. Se vedeau de câteva luni. Dorea mai mult.

– Iar pasiunea dispare, decise Brody, ca şi banii.

– Partea întunecată a lunii, murmură Reece. Parcă se leagă de ceva în mintea mea. Am văzut colierul când o sugruma? Nu îmi aduc aminte, nu tocmai. Dar este ceva.

– Într-o lume a ficţiunii, am putea merge la poliţie să spunem toate astea. Poliţia ar emite un mandat şi ar afla un nume. Din nefericire, în lumea reală, e nevoie de lucruri concrete, nu de supoziţii.

– Este o certitudine, îl contrazise Reece. Deena a murit şi cel care i-a cumpărat colierul acela este criminalul.

– Nu există nicio dovadă că este moartă. Sau măcar că a dispărut. Doar a plecat şi a considerat că este suficient să lase cheile apartamentului. Chiar dacă suntem norocoşi şi îl identificăm pe cel care i-a cumpărat colierul, tot nu este o dovadă că el i l-a dat. Şi cu siguranţă nu că el a ucis-o.

Logic vorbind, el avea dreptate, dar Reece începea să fie precaută cu logica.

– Atunci ce naiba facem, Brody?

– Adunăm informaţii. Avem mai multe astăzi decât aveam ieri.

– Nu este suficient. Săptămâni, luni întregi după crimele din Boston, investigatorii îmi spuneau că cercetează, că strâng informaţii. Dar nu a fost nicio arestare, niciun proces, nicio condamnare. A trebuit să plec. Am fost nevoită. Dar de câte ori poţi pleca?

– Nimeni nu pleacă, Reece. O să găsim o cale să aflăm numele de la bijutier. Sau vom găsi pe altcineva care ştie ceva. Dar nu pleacă nimeni.

Reece tăcu cât parcurseră următorul kilometru.

– Aş fi avut nevoie de tine în Boston. Aş fi avut nevoie de încăpăţânarea ta de catâr, spuse ea apoi.

– Se numeşte tenacitate.

– E acelaşi lucru. Îşi puse o mână peste mâna lui. Ascultă, dacă pasiunea ta se va consuma, să mă părăseşti uşor, bine?

– Sigur. Nicio problemă.

O făcu să zâmbească, în timp ce străbăteau câmpiile înflorite către Angel Fist.

Mâna îi tremura când închise telefonul. Cum de ajunseseră atât de aproape? La un pas de el. Cum era posibil? Îşi acoperise atât de bine urmele şi totuşi ei ajunseseră până la Deena?

Îi ştiau numele.

Făcuse tot – *tot* – ceea ce se putea face pentru a se proteja, pentru a-şi ascunde fapta.

O nebunie de scurtă durată, atâta tot fusese Deena. Şi când îşi recăpătase judecata, făcuse tot ceea ce putuse să se poarte onorabil.

Când onoarea nu mai funcţionase, făcuse ceea ce fusese necesar.

Tot ceea ce putea face un bărbat când era obligat.

Ar face la fel şi acum. Pentru a proteja ceea ce merita protejat.

Ei nu făceau parte din Fist. De fapt erau nişte străini care încercau să schimbe ceea ce ar fi trebuit să rămână neschimbat. Trebuiau înlăturaţi, aşa cum fusese înlăturată şi Deena.

Trebuia să refacă echilibrul.

*

Aglomerația de sâmbătă o ținu ocupată pe Reece, în timp ce undeva, în mintea ei clocoteau ceea ce știa, ce nu știa și ce dorea să știe.

Chiar în clipa aceea își imagina cum Brody căuta pe internet, culegând informații despre Deena Black. Dar faptul că vor afla când și unde s-a născut, unde a făcut școala, dacă era înregistrată cu vreo crimă, toate astea nu le vor arăta calea spre criminal.

Îl întâlnise la bar, mai mult ca sigur, hotărî ea. A agățat-o, sau ea l-a agățat pe el. Oricum ar fi fost, începuseră o relație. Sau o afacere.

Un bărbat nu vrea ca prietenii și vecinii să știe că plătește o femeie pentru a face sex cu el – era jenant.

Mai întâi, și-a părăsit propriul teren pentru a frecventa un bar în care se dansa topless și se angajau prostituate. Minima conservare a reputației.

Dar se implicase, poate chiar crezuse că este îndrăgostit pentru o scurtă perioadă de timp. Suficient ca să îi cumpere cadouri costisitoare. Oare îi făcuse promisiuni? se întrebă Reece.

Bărbații mai în vârstă se îndrăgosteau adesea de femei mai tinere. Încercă să și-i imagineze pe Doc Wallace și pe Mac Drubber cu o femeie ca Deena Black.

La fel cum cineva tânăr, încă impresionabil, ca Deena, s-ar putea îndrăgosti. Sau cum cineva se distra cu femeile, ca Lo.

Poate că ar trebui să treacă peste șeriful Mardson și să verse tot ceea ce știau sau suspectau pe masa poliției din Jackson.

Nu putea fi mai puțin productiv decât să nu facă nimic. Și nu putea să continue să trăiască cu acești oameni, gătind pentru ei și întrebându-se dacă nu cumva unul dintre ei era criminalul.

– Vorbeşti singură.

Tresări puţin, apoi se uită spre Linda-gail.

– Probabil.

– Bine, când termini conversaţia şi îţi iei o pauză, poţi să te uiţi pe ceva?

– Sigur, pe ce anume?

– Am comandat rochia asta online. Tocmai a venit. Am fost şi am ridicat-o de la poştă în pauză. Doamne, sper să îmi vină. Vreau şi părerea ta.

– Bine, imediat ce …

– Dacă voi două aveţi de gând să staţi în bucătăria mea şi să vorbiţi despre modă, aţi face mai bine să vă luaţi acum pauza. Joanie intră şi preluă comanda la grătar. Să fie scurtă.

– Mulţumesc, Joanie. Linda-gail o înşfăcă pe Reece de mână şi o trase afară din bucătărie, spre biroul lui Joanie. Am plătit mai mult decât ar fi trebuit, spuse ea în timp ce o împingea înăuntru pe Reece, dar pur şi simplu o ador. Smulse rochia de unde o agăţase în spatele uşii biroului lui Joanie, apoi o aşeză pe lângă ea. Ce crezi?

Era scurtă, fără bretele, ca o frunză verde şi moale. Reece şi-o imagină pe Linda în ea.

– Este minunată. Sexy şi totuşi proaspătă. Şi merge de minune cu părul tău.

– Crezi? Slavă Domnului. Dacă nu mi se potriveşte, o să mă sinucid.

– Sau vei încerca ceva radical, cum ar fi să o schimbi pe una de mărime potrivită.

– Nu este timp. Am nevoie de ea pentru diseară. Întâlnirea specială de sâmbătă seara cu Lo. În condiţiile lui – şi mi-a spus să port ceva super. Se întoarse şi se răsuci în faţa oglinzii. Este destul de… super.

Reece simţi un spasm în stomac.

– Unde mergeţi?

– Nu vrea să spună. Este chiar secretos în privința asta. Aş fi vrut să merg în Jackson ca să mă aranjez, dar mi-am vopsit părul singură. N-a ieşit chiar rău, nu?

– Nu, este drăguţ. Linda ...

– Este o ultimă noapte. Îşi umflă părul cu o mână, în timp ce poza în oglindă. Va trebui să-mi dea o explicație – şi încă una bună – privind motivul pentru care m-a mințit despre unde a fost în noaptea aceea. Ştie că n-are încotro.

– Linda, nu te duce.

– Ce? Despre ce vorbeşti?

– Aşteaptă. Nu te duce nicăieri cu el până când nu ştii despre ce e vorba.

– Mă duc cu el tocmai ca să aflu. Cu grijă, agăță din nou rochia de uşă, netezindu-i fusta. A jurat că nu a fost cu o altă femeie, iar eu îl cred. Dacă vrea să continuăm, trebuie să îi dau o şansă ca să se explice.

– Dacă ... dacă a avut ceva cu altcineva? Înainte. O relație serioasă.

– Lo? Serios? Pufni în râs. Nicio şansă.

– Cum ai putea să ştii cu adevărat? Cum ai putea să fii sigură?

– Pentru că Lo s-a aflat în vizorul meu de când aveam cincisprezece ani. Nu a fost niciodată serios în legătură cu nimeni. Fața ei drăguță se încruntă exprimând hotărâre. Nu aşa cum este cu mine şi cum va rămâne. Ce te-a apucat? Credeam că îl placi.

– Îl plac. Dar nu a fost cinstit cu tine.

– Asta este adevărat, dar acum va fi. Fie îmi va plăcea ce îmi va spune, fie nu. Indiferent că voi mai fi sau nu cu el, voi arăta fantastic de bine.

– Te rog, sună-mă. Pe mobil. Sună-mă după ce ajungi unde trebuie să mergeți şi după ce îți explică.

– Iisuse, Reece!

– Fă-mi favoarea asta. Mă voi chinui dacă nu o vei face. Fă-mi favoarea asta, Linda. Te rog.

– Bine, în regulă. Dar o să mă simt ca o idioată.

Mai bine idioată, gândi Reece, decât rănită şi singură.

La calculator, Brody făcea ceva progrese. Aflase că Deena Black se născuse în Oklahoma, în august 1974, că avea o diplomă de absolvire a liceului şi câteva avertismente pentru acostări, una pentru tulburarea liniştii publice şi două pentru agresiune. Ultima o costase trei luni de închisoare.

Solvabilitatea ei era zero. Dar asta n-ar fi fost o problemă majoră pentru ea, şi nici nu fusese vreodată.

Reuşise să afle ultimele două locuri de muncă şi adresele la care locuise. Nu primise referinţe strălucite de la angajatori – un club de noapte din Albuquerque şi un bar al motocicliştilor din Oklahoma. Ultimul proprietar al casei închiriate era încă amărât pentru cele două luni pentru care ea nu plătise chirie.

Găsise o căsătorie şi un divorţ – ambele legate de un Titus, Paul J., în prezent aflându-se în al doilea an din zece, la închisoarea Folsom, pentru atac şi omor. O cercetare rapidă a lui Titus îi arătă lui Brody că nu era prima călătorie a omului prin bunăvoinţa statului.

„Nu eraţi ceea ce s-ar numi cetăţeni adevăraţi, nu-i aşa, Deena?“ murmură Brody.

Şi totuşi, în felul ei era o femeie care arăta bine. Brody avea pe ecran o fotografie gen carte de identitate şi putea admite că avea ceva fascinant de sexy.

– Fata cea rea, spuse el cu voce tare. Cine o cunoaşte şi îi place aşa ceva. Şi care te lasă să pricepi că şi ţie îţi va plăcea.

Conform datelor găsite, încă mai avea o familie în Oklahoma. O mamă, aproape cu şaptesprezece ani mai în vârstă

decât Deena. Exista posibilitatea ca Deena să fi păstrat legătura şi să îi fi spus mamei ei ceea ce, în aparenţă, nu spusese nimănui altcuiva – numele bărbatului cu care avea o relaţie.

Deci, ce rol să joace? Un prieten al Deenei care încearcă să reia legătura? Guraliv şi prietenos. Un poliţist din Wyoming care încearcă să adune informaţii despre nişte cunoscuţi? Dur şi energic.

Foarte probabil că nu va afla absolut nimic.

Decise că era momentul să facă o scurtă pauză şi să îşi limpezească mintea înainte de a lua legătura cu mama Deenei.

Nu apucă să se ridice că sună telefonul.

Vocea familiară îl făcu să se relaxeze din nou. Solicitarea neobişnuită, dar interesantă, îl puse pe gânduri.

Zece minute mai târziu, Brody ieşi din casă şi se îndreptă spre oraş.

Se uită spre Angel Food, în timp ce trecea pe lângă local. Dacă îi ieşea, spera să aibă o rezolvare pentru Reece în vreo două ore.

Acum totul începuse. Şi tot acum nu mai putea da înapoi – fără regrete, fără greşeli. Era riscant, iar sincronizarea va trebui să fie perfectă. Putea fi realizat. Trebuia.

Cabana era locul potrivit pentru primul lui pas. Liniştit şi izolat, protejat de copaci şi de mlaştină. Nu va veni nimeni aici ca să îi caute. Aşa cum nimeni nu venise să o caute pe Deena.

Când va termina, va avea ore întregi la dispoziţie ca să se asigure că totul a fost făcut cum se cuvine. Îşi va şterge toate urmele, ca întotdeauna. Şi va îndrepta din nou lucrurile. Aşa cum ar fi trebuit să fie.

– Bine, Lo, vreau să ştiu unde mergem.

– Asta mă priveşte pe mine.

Linda își încrucișă brațele la piept și încercă o privire săgetătoare, dar el nu cedă.

Nu era drumul spre Jackson Hole. Spera în secret că o va duce la o cină elegantă, într-un loc cu adevărat drăguț, unde să își poată etala noua rochie.

Dar nu apucase pe drumul acesta. De fapt ...

– Dacă tu crezi vreun minut că am de gând să stau în jurul unui foc de tabără în rochia asta, ești mai nebun decât te consideram.

– Nu mergem în tabără. Și rochia asta este cu adevărat mortală. Îi aruncă o privire rapidă, fierbinte. Sper că ceea ce porți pe dedesubt este la fel de ucigător.

– Nu vei vedea ce este dedesubt dacă o ții tot așa.

– Pariezi? Îi aruncă un zâmbet îngâmfat și luă o nouă curbă.

Linda văzu unde se îndrepta.

– Poți la fel de bine să întorci camioneta și să mă duci direct acasă.

– Dacă vei simți la fel și peste zece minute, așa voi face.

Parcă lângă cabană, cu toate planurile și pregătirile învârtindu-i-se în cap. Emoțiile îl copleșeau, dar le înfruntă.

Mersese mult prea departe ca să se oprească acum.

Pentru că Linda nu făcea niciun gest, el coborî, ocoli mașina și îi deschise portiera. Probabil că așa ar fi trebuit să facă, decise el, din moment ce ea purta rochia aia sexy, iar el era îmbrăcat cu cel mai bun costum.

– Vino înăuntru, iubito, nu fi încăpățânată. El o ajută și o ademeni, ca și cum ar fi fost o iapă mofturoasă. Altfel, te voi duce pe sus înăuntru.

– Bine. Am să o sun pe Reece și să îi cer să vină să mă ia cât de repede poate.

– Nu cred că vei suna pe nimeni, șopti Lo, trăgând-o spre cabană. Nu trebuia să ajungem aici atât de repede, dar tu erai atât de grăbită să pleci. Aș fi vrut să fie în amurg când ajungem.

– Ei bine, nu este.

Intră tiptil înăuntru, intenționând cu adevărat să își scoată telefonul și să o sune pe Reece. Apoi rămase mult prea amuțită pentru a face altceva decât să privească fix.

Pentru a treia oară în zece minute, Reece își verifică ceasul. De ce nu o suna Linda? De ce nu fusese în stare să o convingă să nu se ducă în seara asta cu Lo?

Încă cinci minute, își promitea ea. Și o va suna ea. Indiferent cât de prostesc suna, Reece voia să îi ceară amănunte despre loc. Și să fie sigură că Lo înțelegea că ea știe.

– Faptul că te uiți la ceas nu o să facă timpul să treacă mai repede. Rămâi aici până la ora zece, indiferent ce se întâmplă. Joanie scotea cu lingura tocăniță din oală. Și nici măcar să nu te gândești să pleci mai devreme. Deja suntem mai puțini cu o chelneriță.

– Nu vreau să plec mai devreme, dar Linda a promis că mă sună și nu a făcut-o.

– Cred că este mult prea ocupată ca să se gândească să te sune. Doar și-a luat noaptea liberă, nu? Este și sâmbătă seara. Ea și băiatul meu s-au aliat împotriva mea. Doi idioți, asta sunt. Totul pare însorit, înmugurit și sub clar de lună de unde stau ei. Ei bine, de aici par a fi sandviciuri, tocănițe și fripturi, așa că ia comanda aia.

– Ce? Ce ai spus?

– Am spus să iei comanda aia.

– Raze de soare și clar de lună. Îmi amintesc. O, o, Doamne! Îmi amintesc. Mă întorc într-un minut.

Cu brațele în șolduri, cu falca lăsată, Joanie se înfipse pe călcâie.

– Fato, nu pleci de lângă grătarul ăla până când nu îți spun eu.

– Două minute.

– În două minute sandviciul ăla va fi ars. Ia comanda aia.

– La dracu'. Reece se grăbi să ia comanda.

În fața șemineului din cabană era o masă cu o vază albastră plină cu trandafiri roz. Erau lumânări și farfurii drăguțe. Și, elementul surpriză, alături de masă era așezată o găleată argintie. În care se odihnea o sticlă de șampanie.

Lo luă telecomanda și Wynonna Jud începu să cânte o baladă.

– Ce înseamnă toate astea? întrebă Linda confuză.

– Este o întâlnire de sâmbătă seara. Nerăbdător să își joace rolul, Lo trase șalul pe care ea îl purta în jurul umerilor. Și se grăbi să aprindă lumânările. Mă gândeam că va fi puțin cam întuneric, dar este în regulă.

– Este în regulă, repetă ea, amețită. Lo, este atât de drăguț.

Lampa cu un urs care se cațără într-un copac forma un con de lumină care făcea totul și mai plăcut.

Și, cu toate că se apropia iunie și era suficient de cald, Lo se ghemui în fața căminului și aținâ focul deja aprins.

– Mama ta știe despre toate astea?

– Sigur. Nu o mai închiriază pe asta de când... știi tipul care s-a împușcat aici. Se opri brusc. Asta nu te deranjează, nu?

– Ce? Nu. Nu.

– Bine. Totuși, a trebuit să o întreb dacă pot folosi locul acesta – și să pregătească ceva ce poate fi doar încălzit pentru cină. Nu a fost tocmai fericită; de fapt, este puțin cam supărată pe amândoi. Dar cred că asta se va schimba când am să îi spun motivul.

– Motivul pentru ce?

El se ridică de lângă cămin și se întoarse să îi zâmbească.

– O să ajung și la asta. Acum, ce spui dacă deschid sticla asta de șampanie?

Măi să fie, nu arăta minunat? gândi ea. Toate acele șuvițe decolorate de soare, acel trup frumos, subțire, înfășurat în costumul gri.

– Cred că va fi tocmai bine. Se îndreptă spre masă, își trecu vârfurile degetelor peste petalele catifelate ale trandafirilor. Mi-ai mai adus o dată trandafiri roz.

– Când ai împlinit șaisprezece ani. Cred că a trecut ceva timp între cele două livrări.

– Cred. Cred că aveam nevoie. Tu ai pregătit toate astea?

– Nu a fost cine știe ce. Îi făcu cu ochiul în timp ce începea să deschidă sticla de șampanie. Voiam să fie deosebit, și pe aici, dacă faci ceva deosebit, află toată lumea. A trebuit să mă duc în Jackson pentru trandafiri. Îmi imaginez că dacă i-aș fi comandat la Mac, ar fi trebuit să știe pentru ce și ar fi făcut presupuneri împreună cu toți clienții. O singură persoană știu în Fist capabilă să păstreze un secret, mama. Așa că este singura care știe că suntem aici. Aproape că i-am spus tot restul ...

– Restul?

Când dopul țâșni, el scoase un sunet mic de încântare.

– Sună bine, nu? Elegant.

– Care rest?

– Ea... Ai câteva lucruri în dormitor. În cazul în care vrei să rămâi peste noapte.

– Ai fost acasă la mine, mi-ai umblat prin *lucruri?*

– Nu. Mama a fost. Nu te supăra din nou. Uite. Îi dădu un pahar. Pentru orice eventualitate. Ar trebui să ciocnim pentru ceva? Ce-ar fi să ciocnim pentru surprize, și pentru cât mai multe?

Ochii ei se îngustară, dar își ciocni paharul de al lui. Nu avea de gând să piardă un pahar de șampanie.

– Toate astea sunt frumoase, Lo, acesta este adevărul, dar avem câteva probleme de rezolvat, tu și cu mine, și nu o să mă las distrasă de flori și șampanie.

– Nu-mi imaginam că o vei face, dar poate ne vom relaxa, vom cina şi pe urmă ...

– Lo, trebuie să ştiu de ce m-ai mințit. Ți-am lăsat timp până în seara asta, dar mai întâi voi fi cinstită şi îți voi spune că îmi doresc să mă aşez la masa asta drăguță, să beau şampanie şi să te las să îmi serveşti cina. Vreau să fiu aici cu tine şi să mă gândesc cât este de plăcut să ai pe cineva care să facă toate astea pentru tine. Dar nu pot. Nu până când nu voi şti.

– Plănuisem asta în cu totul alt fel, dar fie. De fapt, nu credea că emoțiile îl vor pândi toată cina. Trebuie să vii în dormitor.

– Nu intru în dormitorul acela cu tine.

– Nu voi încerca să te dezbrac. Pentru Dumnezeu, Linda, ai puțină încredere, vrei? Vino doar pentru un minut.

– Ar fi bine să fie important, bodogăni ea şi îşi lăsă şampania înainte să meargă cu el spre dormitor.

În încăpere erau mai multe lumânări şi mult mai multe flori pe masă. Un singur trandafir roz era aşezat pe perne. Niciodată în viața ei nu primise ceva atât de romantic. Inima o durea, aşa că trebui să îşi mărească ritmul bătăilor pentru a nu i se împrăştia la picioarele lui.

– Este drăguț şi romantic. Dar nu va funcționa, Lo.

– Acesta este trandafirul tău special. Trebuie să îți iei trandafirul de acolo. Pe cel de pe pat. Te rog, spuse el când ea nu se mişcă. Fă doar acest lucru.

Cu un suspin, ea traversă camera şi înşfăcă trandafirul.

– Uite, eşti... În timp ce se întorcea, panglica legată de tulpină începu să atârne, iar ceea ce era legat de ea începu să se legene aruncând strălucire şi lumină. O, Doamne!

– Acum poate vei fi tăcută pentru un moment. Umflându-se în pene, trase inelul de pe panglică. M-am dus să

cumpăr asta în seara în care am spus că muncesc. Voiam să nu ştie nimeni, atâta tot. Dacă m-aş fi dus să le spun băieţilor că plec la vânătoare de inel pentru logodnă, m-ar fi zgândărit cu asta până când i-aş fi tras unuia un pumn. Şi te-am minţit pentru că nu voiam să ştii ce pun la cale. Voiam să ţi-l dau, să te cer într-un moment deosebit. Ca acesta.

Inima ei chiar plutea. Apoi, îşi dădu ea seama, chiar era aşa cum se spune, adică simţi că inimii tale îi cresc aripi.

– Ai minţit ca să poţi să te duci să cumperi asta?

– Da.

– Şi când am aflat că ai minţit nu ai vrut să îmi spui.

– Nu voiam să urlăm unul la altul când ţi-l dau. Înainte, după, este în regulă, dar nu în timp ce ţi-l dau.

– Ai făcut toate astea pentru mine.

– Era timpul să încep. Îţi place? Inelul?

Nici măcar nu se uitase la el. *Ideea* de inel şi toate astea erau copleşitoare. Privi diamantul montat pe banda de aur. La fel de simplu, îşi spuse, la fel de tradiţional ca o farfurie de plăcintă cu mere caldă. Şi absolut perfect.

– Îmi place. Îl ador, da. Dar este o problemă.

– Ce? Ce mai este acum?

Se uită la el şi îi zâmbi.

– Nu m-ai cerut încă. Nu oficial.

– Va trebui să te căsătoreşti cu mine, Linda-gail, şi să mă salvezi de la a-mi irosi viaţa cu femei sălbatice. Dacă vei face asta, continuă el când ea îşi ascunse un hohot, o să muncesc mult să te fac fericită.

– Aşa o să fac. Îşi întinse mâna spre inel. Şi o să te fac fericit la rândul meu.

În momentul în care îi puse inelul pe deget, sări în braţele lui.

– Asta este cea mai tare întâlnire de sâmbătă noaptea din istorie.

Când gura lui o întâlni pe a ei, i se păru că aude o maşină pe drumul de afară. Dar era prea ocupată ca să îi mai pese.

Ajunsă înapoi în oraş, Reece alergă în josul străzii. Încă mai purta şorţul, care i se înfăşura în jurul picioarelor în timp ce alerga. Oamenii se opreau să se întoarcă şi să se uite după ea sau să se retragă înainte să treacă prin ei. Intră năvalnic pe uşa în La Pândă.

– Colierul.

Debbie se întoarse din locul în care arăta unor clienţi o selecţie de aparate electronice.

– Reece! Privirea ei arăta surpriză, urmată de un amuzament uşor plictisit. Vin imediat la tine.

– Ai un colier.

– Scuzaţi-mă, spuse Debbie clienţilor, doar un minut.

Cu zâmbetul de afaceri la locul lui, Debbie traversă încăperea şi o prinse pe Reece cu putere de braţ.

– Sunt ocupată, Reece.

– Un simbol al soarelui pe un lanţ de aur.

– Despre ce naiba vorbeşti? o întrebă Debbie în şoaptă.

– Sunt nebună, îţi aminteşti? Fă-mi pe plac sau probabil că voi face o scenă. Am văzut că porţi colierul acela.

– Şi ce dacă?

– Un soare, repetă Reece. Este de la Delvechio, din Jackson.

– Foarte bine, ai câştigat concursul de banalităţi de astăzi. Acum pleacă.

În loc să plece, Reece se apropie de Debbie, nas în nas.

– Cine ţi l-a dat?

– Rick, desigur. De Crăciunul trecut. Ce este *în neregulă* cu tine?

– Eşti soarele lui, şopti Reece. L-am auzit spunând asta. Opusul unei părţi întunecate a lunii.

Debbie se dădu un pas înapoi.

– Chiar eşti nebună. Vreau să pleci.

– Unde este el? Unde este şeriful?

– Dă-mi drumul braţului.

– Unde?

– În Moose, avea o întâlnire în seara asta, dar în două secunde am să sun la biroul lui şi o să-l chem pe Denny să vină şi să te ridice.

– Sună pe cine vrei tu. Unde era în noaptea în care s-a intrat prin efracţie în cabana lui Brody?

– Ce spargere? întrebă Debbie batjocoritor. Sau vrei să spui noaptea în care ţi-ai imaginat, din nou, că cineva era acolo?

– Unde era el, Debbie?

– Acasă.

– Nu cred.

– Mi-am pierdut toată răbdarea cu tine. Îţi spun că era acasă, în biroul lui. Şi ar avea mai mult timp să se relaxeze dacă nu ar fi oameni ca tine care să îl obosească din cauza unor alarme false sau a unor idioţenii. A trebuit să mă duc chiar eu să îl chem când a sunat Hank.

– O? Nu există telefon în biroul lui?

– Avea muzica dată tare şi fierăstrăul... Debbie se opri. Am auzit destul din nonsensul acesta. Am clienţi şi vreau să îmi termin munca şi să mă duc acasă la copiii mei, să le fac floricele şi să ne uităm la un film. Unii dintre noi avem vieţi normale.

Iar unii dintre noi doar credem că avem, gândi Reece. Un sentiment de milă o cuprinse. Lui Debbie urma să i se cutremure curând această credinţă.

– Îmi pare rău. Îmi pare cu adevărat rău.

– Îţi va părea rău, replică Debbie, în timp ce Reece se îndrepta spre uşă.

Reece își scoase telefonul din buzunar în timp ce se grăbea spre restaurant. Apoi blestemă când robotul lui Brody preluă cel de-al patrulea apel.

– La naiba. Sună-mă, imediat ce poți. Voi încerca și pe mobil.

Dar și acesta era închis.

Frustrată pentru că știa că putea fi la zece pași în orice direcție de la cabană și să își piardă semnalul, își băgă telefonul în buzunar.

Era totul în regulă, își spuse singură. Rick era la Moose și, chiar dacă Debbie îl va suna când va ajunge acasă pentru a se plânge de nebuna de Reece Gilmore, nu ar putea ajunge înapoi mai devreme de două ore. Probabil mai mult.

Îi va da timp să pună ordine în toate lucrurile din mintea ei. Și când îi va spune totul lui Brody, va fi un raționament organizat.

Așa era cel mai bine. Va fi destul de greu să îi spună că prietenul lui era un criminal.

Brody zări camioneta lui Lo când trecu pe lângă cabana lui Joanie. Cum o văzuse Reece în Jackson când era aici? Ura faptul că primul lui gând era că știa despre locația unora dintre suspecți. Tot ce putea spera era ca, în următoarea oră, să afle pe cine a văzut Reece lângă râu. Și că totul se va termina pentru ea.

Voia să se termine pentru ea.

Se gândea să îi cumpere niște lalele. Probabil că așa trebuia să facă. Și să o ducă departe vreo două zile, până când se mai liniștea apele. Va trebui să dea declarații, să răspundă întrebărilor. Să fie în centrul atenției, cel puțin pentru o vreme.

Va fi greu pentru ea, dar va trece peste asta.

Și când o va face, vor fi nevoiți să înceapă ceva serios pe cont propriu. Va cumpăra nenorocita aia de cabană de la Joanie și va construi biroul cel nou, și terasa.

Iar Reece va rămâne. Cu el.

O putea mitui cu un set din oalele alea – Sitram.

Astea vor rămâne la mine în bucătărie, Slăbănoago, şi la fel şi tu. Ideea îl făcu să zâmbească. O va accepta.

Se întoarse în tăcere, pe drumul izolat, şerpuit, cu pini, şi parcă în faţa cabanei.

Rick ieşi pe verandă, cu faţa sobră, şi privirea gravă. Coborî scările în timp ce Brody ieşea din maşină.

– Îţi mulţumesc că ai venit. Brody. Hai să intrăm.

30

Când Reece încercă să îl sune pe mobil, Brody tocmai intra în bucătărie în cabana lui Mardson.

– Am făcut cafea proaspătă, îi spuse Rick, turnând o cană pentru Brody.

– Mulţumesc. Poliţiştii zonali nu au sosit încă?

– Sunt pe drum. Am face mai bine să ne aşezăm.

– Spuneai că nu vrei să intri în detalii la telefon.

– Complicată afacere. Sensibilă afacere. Rick amestecă zahărul şi frişca pe care Brody le pusese în cafea, apoi îşi frecă ceafa. Abia dacă ştiu de unde să încep, ce să cred.

Îl conduse în camera de zi şi se aşeză într-un balansoar, în timp ce Brody lua loc pe o canapea cu perne de culoare roşu şi gri.

– Apreciez că ai venit aici, ca să putem păstra deocamdată tăcerea.

– Nicio problemă. Trebuie să îţi spun că suntem destul de siguri că am identificat victima. Este Deena Black, din Jackson.

Aplecându-se în scaunul său, Rick îşi îngustă ochii.

– Cum de ați ajuns la ea?

– Deci, șopti Brody în timp ce își bea cafeaua, aveam dreptate. Am urmărit un pont, cu o schiță, și i-am dat de urmă în Jackson Hole.

– Îmi pare rău că trebuie să admit că doi civili au ajuns acolo în același timp cu mine. Rick dădu din cap, punându-și mâinile pe genunchi. Mai întâi de toate, trebuie să spun că îi datorez lui Reece scuze. Nu am crezut-o niciodată, nu cu adevărat. Nu în sensul în care să conteze. Poate că nu am urmărit totul așa cum ar fi trebuit tocmai pentru că nu am crezut-o. Trebuie să port povara acestui lucru.

– Dar acum o crezi.

Rick se lăsă pe spate.

– Da. Credeam că poate a văzut ceva când am lansat alerta aceea capcană despre necunoscută. Dar nu o identifica și...

– Era Deena Black?

– Nu, se pare că era o fată care a fugit din Tucson. I-au găsit pe cei doi care o luaseră, fugind de mama focului. Îi făcuseră toate lucrurile alea. Oricum, este și asta ceva.

– Deci Reece a avut dreptate și despre asta.

– Aș spune că a avut dreptate despre multe lucruri. M-a pus în genunchi în momentul în care băieții de pe zonă m-au sunat. Am vorbit cu ei despre ceea ce spune Reece că a văzut, Brody. Am făcut asta. Am verificat la Persoane dispărute. Dar... ei bine, nu am cercetat atât de mult cum ar fi trebuit.

– Și acum?

– Păi... Rick se uită în altă parte. Ar fi trebuit să fac multe. Ți-am cerut să vii aici și să vorbim despre asta pentru că am simțit că trebuie să știi primul. Ai rămas lângă Reece în chestia asta. Mulți dintre noi nu au făcut-o.

– Știa ce a văzut. Imaginea i se încețoșă pentru o secundă.

– Da, știa. Rick se ridică și păși spre fereastră. Nu am putut să o opresc. Mare păcat.

– Ar fi trebuit să fie şi ea aici. Brody luă o altă gură de cafea pentru a-şi alunga huruitul din urechi. Oboseala cădea peste el ca o ceaţă.

– Va fi.

– Dă-mi mai multe detalii înainte să... Era asta vocea lui, dezlânată ca a unui om beat? Când camera se învârti, încercă să se ridice în picioare. O străfulgerare de înţelegere îl făcu să se îndrepte, împleticindu-se, spre Rick. Ticălosule.

– Nu pot face altceva. Când Brody căzu, Rick se uită la el cu un sincer regret. Nu este niciun alt nenorocit de lucru pe care să-l pot face.

Reece îl sună pe Brody pe telefonul fix şi pe mobil de câte zece ori pe fiecare. Deja se întuneca. Voia să îi audă vocea, voia să îi spună ce ştia.

Ştia.

Şi pentru că ştia, nu mai putea să taie în continuare pui prăjit sau să facă un alt munte de piure de cartofi.

– Trebuie să plec, Joanie.

– Acum este ceea ce numim aglomeraţia de seară. Iar tu eşti ceea ce numim bucătar.

– Nu pot să dau de Brody la telefon. Este important.

– Şi am suficient de mult romantism care să mă deranjeze.

– Nu este vorba despre romantism. De data asta îşi scoase şorţul. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. Trebuie să îl găsesc.

– Locul acesta nu are o uşă pe care să te întorci. Dacă ai ieşit, poţi să continui să mergi.

– Trebuie. Ieşi ca din puşcă, cu blestemele lui Joanie urmărind-o. Soarele era deja în spatele crestelor; lacul devenise cenuşiu din cauza amurgului.

Se blestemă pentru că insistenţa lui Brody de a nu o lăsa să vină şi să plece singură de la serviciu însemna ca acum să

facă o plimbare pe jos spre cabană. Primul kilometru îl făcu în pas alert, cercetând prin întuneric după lumina pe care el ar fi trebuit să o aprindă la lăsarea întunericului.

Ieşise să îşi ia nişte bere, îşi spuse singură. Sau să facă o plimbare cu maşina ca să îşi limpezească mintea. Sau era la duş, sau făcea o plimbare pe jos.

Era bine, indiferent unde era, încercă ea să se convingă.

Se alarma pentru nimic.

Dar pe cine să suni când afli că poliţistul oraşului este un ucigaş?

Va suna poliţia regională, asta va face. Imediat ce va vorbi cu Brody.

Raza de soare şi partea întunecată a lunii. Rick Mardson cumpărase ambele coliere, unul pentru soţia lui, altul pentru iubită. El era cel care avusese o aventură cu Deena Black, ascunzându-se, luându-şi măsurile de prevedere pentru a nu fi văzut de nimeni cu ea.

Şi tot el o ucisese. Aşa trebuia să se fi întâmplat.

Ar fi putut intra şi ieşi din apartamentul lui Joanie mai uşor decât oricine altcineva. Nu erau toţi obişnuiţi să îl vadă pe şeriful oraşului cutreierând peste tot? Ştia cum să facă rost de cheie şi să îşi facă duplicat. Sau să ascundă faptul că pătrunsese prin efracţie.

Să îşi acopere urmele.

Încetini, recăpătându-şi respiraţia, luptându-se cu un nou atac de panică. Ceva plesni căzând în apa lacului, iar iarba de lângă ea foşni. Începu din nou să alerge cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Trebuia să intre în casă, să încuie uşile.

Să îl găsească pe Brody.

Respiraţia i se opri când văzu umbrele de lângă lac, apoi se chinui să îşi reţină un strigăt când văzu trio-ul de elani care îşi beau porţia de apă de seara.

Se îndepărtă de ei, alergând spre sălcii, spre plopi şi în sfârşit ajunse în parcarea lui Brody.

Maşina lui nu se afla parcată lângă a ei, iar cabana era întunecată.

Căută pe dibuite cheia pe care i-o dăduse, apoi trebui să stea cu capul apăsat de uşă. Era mai greu, cu mult mai greu să intre în întuneric decât să îl lase în urmă.

– De şase ori unu fac şase, începu, luptându-se să bage cheia în broască. De şase ori doi fac doisprezece. Păşi înăuntru şi întinse mâna spre perete după întrerupător. De şase ori trei fac optsprezece. Inspiră, expiră. De şase ori patru fac douăzeci şi patru.

Încuie uşa în urma ei, apoi se sprijini de ea până când greutatea densă a anxietăţii se domoli.

– Nu este aici. Dar se va întoarce cam într-un minut. Poate a lăsat un bilet. Numai că el nu lasă niciodată bilete. Nu este stilul lui. Dar poate de data asta.

Mai întâi în bucătărie, hotărî ea. Va verifica mai întâi bucătăria. Aprinse luminile în timp ce intra, alungând întunericul. Era zaţ de cafea în ibric şi o pungă de covrigei deschisă pe bar.

Verifică ibricul; era rece. Se uită în frigider şi văzu că mai luase bere şi coca-cola.

– Înseamnă că s-a dus afară după altceva, asta este tot. Şi probabil că va face un ocol să treacă să mă ia la întoarcere. Sunt o proastă. Doar proastă.

Înşfăcă telefonul din bucătărie să încerce din nou să-l sune pe mobil.

Auzi o maşină oprindu-se.

– O, Doamne, mulţumesc, Doamne. După ce trânti receptorul în furcă, alergă din bucătărie spre uşa din faţă. Brody. Smuci uşa. Era camioneta lui. Brody, strigă ea din nou, aproape suspinând de frustrare. Unde naiba ai plecat atât de repede? Trebuie să vorbesc cu tine.

La sunetul care se auzi din spatele ei, se răsuci uşurată. Văzu umbra unui pumn, simți cum o străbate durerea, apoi se scufundă în întuneric.

Când îşi reveni, îşi simțea bărbia ca şi cum ar fi avut o durere de măsele. Cu un scâncet, încercă să îşi ridice o mână spre bărbie, dar brațele îi erau legate pe lângă corp.

– Doar te-am atins, spuse Rick. Nu mi-a făcut nicio plăcere să te lovesc. Doar că a fost cea mai rapidă cale, asta este tot.

Ea se luptă, un moment nebun de panică sălbatică şi negare.

– Ți-am pus cătuşe, spuse el calm, continuând să se uite direct înainte, în timp ce conducea. Ți-am strâns bine încheieturile. Nu ar trebui să te doară şi, mai mult ca sigur, nu va lăsa urme pe piele. Aşa e cel mai bine. Vei avea doar o vânătaie pe falcă, aici, dar ai fost implicată într-o bătaie, aşa că nu este o problemă.

– Unde este Brody? Unde mă duci?

– Voiai să vorbeşti cu Brody, te duc la Brody.

– Este …

– Este bine. Am păstrat rezerve din pastilele alea de dormit ale tale. I-am pus suficient de multe ca să doarmă tun vreo două ore. Poate trei. Este suficient timp. Este prietenul meu, Reece. Nu ar fi trebuit să se întâmple aşa.

– Oamenii cred că sunt nebună. Deşi ştia că este inutil, îşi încordă mâinile încătuşate. Dar *tu* trebuie să fii dacă crezi că poți pur şi simplu să îmi pui cătuşe, să mă răpeşti şi să mă scoți din oraş în felul acesta.

– În maşina lui Brody. În întuneric. Oricine ne vede trecând, vede un cuplu în maşina lui Brody. Tu şi Brody. Asta este ceea ce văd, pentru că asta se aşteaptă să vadă. Aşa merg lucrurile. Voi face totul cât mai simplu cu putință, cât mai rapid. Este cel mai bine.

– Tu ai ucis-o pe Deena Black.

– Am făcut ce a trebuit să fac, nu ce am vrut. La fel ca acum. Se uită spre ea şi îi întâlni privirea. Am încercat şi altfel. Am încercat tot ce ştiam. Nu voia să renunțe. Nici tu n-ai vrut.

Îşi mută privirea înainte şi se întoarse spre cabană.

– Vreau să nu ţipi şi să faci ceea ce îţi spun. Dacă vrei să spui, să strigi, să loveşti, n-ai decât. Nu va însemna nimic. Dar, dacă o faci, îl voi răni şi mai tare pe Brody. Asta este ceea ce vrei?

– Nu.

– Atunci să faci ce îţi spun şi va fi mai bine pentru toţi. Opri maşina, se dădu jos şi veni spre ea. Pot să te rănesc, dacă sunt nevoit, o avertiză el. Este alegerea ta.

– Vreau să îl văd pe Brody.

– Bine. Rick o apucă de braţ şi o conduse cu paşi repezi spre cabană.

O împinse uşor înăuntru, încuie uşa şi aprinse lumina.

Brody era legat de un scaun de bucătărie, cu bărbia căzută în piept. Cu un scâncet înăbuşit, Reece se împletici spre el şi căzu în genunchi lângă scaun.

– Brody. O, Doamne, Brody.

– Nu este mort. Doar puţin sub efectul pastilelor, asta-i tot. Rick îşi verifică ceasul. Îşi va reveni destul de repede. Când o va face, vom pleca la o plimbare şi o să terminăm cu asta.

– Să terminăm? Se întoarse şi se urî pentru că era în genunchi în faţa lui. Crezi că, dacă ai scăpat prima oară, poţi să ne ucizi pe amândoi şi nu va afla nimeni? Nu va merge, nu de data asta.

– Crimă? Sinucidere, asta va fi. Aşa va arăta. L-ai convins să vină până aici, să mergeţi până la locul în care spui că ai văzut criminalul. L-ai drogat. Am termosul lui aici. Făcu un

semn cu capul spre capătul mesei de lângă canapea. Cafeaua din el este ticsită cu pastile din borcanele tale. Unul din ele va fi în buzunarul tău când te vom găsi.

– De ce l-aş răni pe Brody? De ce ar crede cineva asta?

– Ai clacat, asta ai făcut. Ai cedat, l-ai drogat ca să nu îşi dea seama ce urmează. L-ai împuşcat, apoi te-ai împuşcat singură. Ai luat pentru asta arma pe care Joanie o păstrează în sertarul din biroul ei. Amprentele tale vor fi pe armă, reziduuri de pulbere pe mâinile tale când se va termina totul. Astea vor fi dovezile fizice, iar comportamentul tău le conferă plauzibilitate.

– Prostii. Sunt doar prostii. Am sunat deja la poliţia zonală şi le-am spus despre Deena Black.

– Nu, nu ai făcut-o. O să îţi scot cătuşele. Dacă încerci să fugi, o să te rănesc. Şi o să trag un glonţ în Brody. Asta vrei?

– Nu, nu voi fugi. Crezi că l-aş lăsa aici?

El se ridică, un bărbat răbdător, precaut. Scoţând cheile, îi desfăcu cătuşele.

– Rămâi aici. Îşi atinse pistolul din toc, pentru a o avertiza. Nu vreau probleme. Şi nu vreau nici vânătăi sau alte semne pe încheieturile tale care să ateste că ai fost forţată. Încearcă să îţi repui circulaţia în funcţiune. Fă-o acum.

Braţele o dureau, ca şi cum ar fi avut febră, şi îi tremurau în timp ce îşi freca încheieturile.

– Am spus că am sunat şi am dat declaraţii la poliţia zonală.

– Dacă ai fi făcut asta, Brody mi-ar fi zis când am venit aici. I-am spus că am găsit eu însumi o informaţie despre criminal la poliţia zonală. I-am cerut să vină aici să ne întâlnim, să ne întâlnim şi cu ei, pentru a pune în ordine detaliile înainte să fie făcută o arestare.

Mergând spre masă, luă un pahar de plastic cu apă şi pastila pe care o avea la îndemână.

– Vreau să iei asta.

– Nu.

– E a ta. Scrie că este pentru anxietate. Poate te ajută puțin și vreau să îți găsească medicamente în organism. O vei lua, Reece, sau o să ți-o vâr chiar eu pe gât.

Reece luă pastila.

Mulțumit, el se așeză, odihnindu-și mâinile pe genunchi.

– O să așteptăm câteva minute să își facă efectul, apoi vom începe. Îmi pare rău că s-a ajuns la asta, te rog să mă crezi. Brody mi-a fost prieten și nu am nimic nici împotriva ta, dar trebuie să îmi protejez familia.

– Oare îi protejai când te culcai cu Deena Black?

Fața lui se crispă, dar dădu din cap.

– Am făcut o greșeală. O greșeală omenească. Îmi iubesc soția și copiii. Nimic nu este mai important. Dar mai sunt și nevoi, asta este tot. De două, trei ori pe an am grijă de aceste nevoi. Niciuna dintre ele nu mi-a afectat familia. Pot spune chiar că am fost un soț mai bun, un tată mai bun, un bărbat mai bun pentru că am avut grijă de ei.

Chiar credea asta, își dădu seama Reece. Câți oameni se păcăleau singuri considerând că a înșela era ceva onorabil?

– Ai avut grijă de ei cu Deena.

– O noapte. Trebuia să fie o singură noapte. Ce importanță putea să aibă pentru altcineva în afară de mine? Doar sex, și atât. Lucruri de care un bărbat are nevoie, dar pe care nu vrea să le facă soția lui. O noapte din atâtea altele. Dar nu m-am putut opri. Ceva din ea a intrat în mine. Ca o boală. Nu o puteam lăsa în pace, și pentru o vreme am crezut că sunt îndrăgostit. Și că le pot avea pe amândouă.

– Întunericul și lumina, spuse Reece.

– Așa este. Zâmbi cu o imensă tristețe. I-am dat Deenei tot ce am putut. Dar voia tot mai mult. Genul de mai mult pe care nu i-l puteam da. Voia să o părăsesc pe Debbie, să îmi

las copiii. Nu puteam să fac niciodată asta, niciodată nu îmi voi pierde soția și copiii. Ne-am certat, o ceartă îngrozitoare, și m-am trezit. Pot spune că m-am trezit dintr-un vis lung și întunecat. Am terminat-o atunci și acolo.

– Dar ea nu voia să o termine. Trezește-te, Brody, gândea ea cu disperare. Trezește-te și spune-mi ce să fac.

– Continua să mă sune. Voia bani, zece mii sau îi va spune soției mele. Nu aveam atâția bani, și i-am spus asta. Zicea că ar fi bine să fac rost de ei dacă vreau să îmi păstrez fericitul meu cămin. Cum te simți? Mai liniștită?

– Te-am văzut, lângă râu. Te-am văzut omorând-o.

– Voiam să ajung la un consens cu ea. I-am spus să vină aici. Obișnuiam să o aduc aici, în cabană, cât timp am fost prins în visul acela lung și negru. Dar, când a venit, nu am putut să vorbesc cu ea aici. Nu aici, nu din nou. Poate că ar trebui să iei două pastile.

– Ai dus-o spre râu.

– Voiam să facem o plimbare, atâta tot. Nu am plănuit asta niciodată. Doar mergeam, am continuat să mergem până am ajuns lângă râu. I-am spus că poate reușesc să strâng vreo două mii, să i le dau dacă va plecea din Wyoming. Chiar în momentul în care îi spuneam asta, am știut că nu va funcționa. Dacă ai plătit o dată, nu te mai poți opri. A spus că nu se mulțumește cu rămășițe. Voia întreaga prăjitură. Puteam să iau din banii pe care îi economisisem pentru copii. Nu știu de ce îi spusesem că am pus bani deoparte pentru ei, pentru școală. Îi voia. Acum nu mai voia zece, spunea ea, ci douăzeci și cinci. Douăzeci și cinci sau voi rămâne fără soție, fără copii, fără reputație. Îi spuneam târfă, pentru că asta era, asta a fost întotdeauna. Și ea s-a repezit la mine. Când am împins-o și i-am spus că s-a terminat, a venit spre mine urlând. Ai văzut cum a fost.

– Da, am văzut cum a fost.

– Avea de gând să mă ruineze, a jurat asta. Indiferent cât aş fi plătit avea de gând să îi spună lui Debbie fiecare lucru murdar pe care îl făcuserăm împreună, cu detalii. Nici măcar nu am mai putut să o ascult. Parcă nişte viespi îmi zumzăiau în cap. Dar ea era la pământ, sub mine, iar mâinile mele erau în jurul gâtului ei. Am continuat să strâng, să strâng, până când zumzăitul s-a oprit.

– Nu ai avut de ales. Vocea lui Reece era absolut calmă. Te-a împins să o faci. Te-a atacat, te-a ameninţat. Trebuia să te protejezi, să îţi protejezi familia.

– Da. Da, aşa am făcut. Nici măcar nu era reală. Era doar un vis.

– Înţeleg. Doamne, a fost ca şi cum, literalmente, ţi-a ţinut un pistol la tâmplă. Încă nu ai făcut nimic greşit, Rick. Nu ai rănit pe nimeni care să nu o merite, nu ai făcut nimic care să nu fie necesar. Dacă aş fi înţeles înainte toate astea, m-aş fi oprit.

– Dar nu te-ai oprit. Indiferent ce am făcut. Tot ce voiam era să pleci din oraş. Doar să pleci şi să îţi vezi de viaţa ta, ca să pot şi eu să îmi văd de a mea.

– Acum ştiu asta. Acum sunt de partea ta. Poţi să ne laşi pe mine şi pe Brody să plecăm, şi totul se va termina.

– Aş vrea să pot, Reece. Pe Dumnezeu, acesta este adevărul. Dar nu poţi schimba ceea ce este. Va trebui să te obişnuieşti şi să protejezi ceea ce ai. Cred că o singură pastilă a fost suficient. Acum, vreau să te îndepărtezi de el. Este timpul să îl trezesc.

– Dacă faci asta, nu îţi meriţi soţia şi copiii.

– Ei nu vor afla niciodată. Se îndreptă spre ea, o apucă de partea din spate a tricoului şi o dădu la o parte de lângă Brody.

Când se întoarse, Brody îşi strânse picioarele, ridicându-se, cu scaun cu tot. Şi se împinse cu putere spre Rick. Se prăbuşiră amândoi pe podea.

– Fugi! strigă Brody. Fugi imediat.

Ea alergă, înspăimântată, urmându-i ordinul, ca şi cum un întrerupător ar fi fost răsucit înăuntrul ei. Scuipând pastila pe care o păstrase în gură, smulse uşa de la intrare. În timp ce ieşea, auzi lovituri, blesteme, lemn sfărâmat.

Şi alergă cu un strigăt zgomotos în minte, până când auzi focul de armă.

– Ai auzit asta? Linda-gail se ridică în pat într-un cot. A fost o împuşcătură.

– Eu am auzit îngerii cântând.

Ea râse şi îi dădu un ghiont lui Lo.

– Şi asta. Dar am auzit ceva ca o împuşcătură.

– Cine crezi că ar trage cu arma în pădurile astea din Wyoming? O trase din nou lângă el, gâdilând-o pentru a o face să râdă.

– Nu mă gâdila, că altfel voi ... Ai auzit *asta?* Strigă cineva?

– Nu aud nimic în afară de propria-mi inimă care cere de la a ta puţină dragoste. Haide, iubito, hai să ...

De data asta Lo fu cel care se opri la sunetul unei bubuituri în afara cabanei.

– Rămâi aici.

Se ridică, gol puşcă, şi ieşi afară din dormitor.

Când Reece se năpusti înăuntru, el putu doar să îşi încrucişeze mâinile în faţa părţilor intime şi să spună:

– Iisuse Hristoase!

– Îl are pe Brody. Îl are pe Brody. O să îl omoare.

– Ce? Ce?

– Ajutor. Trebuie să mă ajuţi.

– Reece? În timp ce cobora, Linda se lupta să își înfășoare un cearșaf în jurul ei. Ce naiba faci aici?

Nu era timp, se gândi Reece. Brody probabil că deja sângera, murea. Așa cum fusese și ea odată. Zări arma din vitrină.

– Este încărcată?

– Este carabina bunicului meu Henry. Așteaptă un nenorocit de minut, începu Lo, dar Reece se grăbi spre cutie. Trase de capac, dar era încuiat. Sări, înșfăcă lampa cu urs și făcu țăndări geamul.

– Doamne, Doamne, mama o să ne omoare pe amândoi. În timp ce Lo încerca să se repeadă spre ea, Reece scoase carabina și se răsuci spre cei doi.

Lo își încrucișă și mai tare mâinile.

– Draga mea! Vrei să ai grijă unde ținteşti cu chestia aia?

– Sună după ajutor. Sună la poliția zonală!

Lăsându-i pe amândoi cu gura căscată, Reece se năpusti spre ușă.

Reece se ruga ca reacția lui Lo să însemne că arma era încărcată. Dacă era așa, își va da ea seama cum funcționează. Se rugă și mai tare să nu fie nevoită să o folosească.

Dar nu era teamă, acea arsură obișnuită în gât; nu era panică, cu aripile ei ascuțite, acaparatoare în stomacul ei. Ceea ce simțea era furie, torente zbuciumate care îi curgeau prin sânge.

De data asta nu va mai rămâne pe jos, neajutorată, nu de data asta, când cineva pe care îl iubea îi era luat. Nu de data asta, niciodată de acum încolo.

Îl auzi pe Rick chemând-o pe nume și își alungă lacrimile care îi încețoșau ochii. Brody nu îl oprise.

Așa că se opri ea, închise ochii și își ordonă să gândească. Nu putea să se întoarcă alergând spre cabană. Ar auzi-o, ar vedea-o. Și ar termina cu ea. Poate că i-ar ucide și pe Lo și pe Linda.

Întorcându-se, luă o hotărâre. Putea să o facă. Va crede că ea încă mai aleargă, sau că se ascunde. Nu s-ar aştepta să se întoarcă să lupte.

– Nu ai niciun loc unde să te duci, Reece, urlă Rick. Niciun loc în care să nu te găsesc. Acesta este terenul meu, lumea mea. Pot să îţi iau urma la fel de uşor cum merg pe stradă în Fist. Vrei să termin cu Brody aici şi acum? Asta vrei? Vrei să îi trag un glonţ în cap în timp ce tu te ascunzi aşa cum ai făcut şi în Boston? Crezi că mai poţi trece încă o dată prin asta?

În faţa cabanei, Rick îl împinse pe Brody, sângerând, în genunchi şi-i lipi pistolul de tâmplă.

– Cheam-o înapoi.

– Nu. Inima lui Brody se strânse când pistolul se lipi şi mai tare de capul lui. Gândeşte-te, Rick. Asta ai face dacă ar fi viaţa femeii tale în joc? Ai ucis să aperi pe cineva iubit. Nu ai muri pentru ea?

– O ştii doar de două luni şi vrei să îmi spui că ai muri pentru ea?

– Pentru asta ai nevoie doar de câteva minute. Când ştii, pur şi simplu ştii. Aşa că apasă pe trăgaci, dacă asta vrei să faci. Dar totul este terminat pentru tine. Pistolul pe care îl ţii este cel de serviciu, nu arma lui Joanie. Cum vei explica faptul că Reece m-a împuşcat cu arma ta?

– Voi aranja. Voi aranja. Voi face să meargă. Cheam-o înapoi. Acum.

– Mă auzi, Reece? strigă Brody. Dacă mă auzi, continuă să alergi.

Când Rick îl lovi, el căzu pe braţul rănit de glonţ.

– Nu am de ales, spuse Rick. Faţa îi era acum palidă şi acoperită cu sudoare. Îmi pare rău.

Ridică pistolul.

Luptându-se să nu tremure, Reece duse carabina la umăr. Îşi ţinu respiraţia, apoi apăsă pe trăgaci.

Reculul puternic o aruncă înapoi şi bubuitura o asurzi. Şi, pentru că alunecă pe spate, focul tras de arma lui Mardson trecu peste creştetul ei.

Încă se mai târa. Când se ridică, îi văzu pe Brody şi pe Rick luptându-se pe pământ, pentru pistol.

– Opreşte-te. Se grăbi spre ei. Opreşte-te. Opreşte-te. Apăsă ţeava carabinei de capul lui Rick. Opreşte-te.

– Rezistă, Slăbănoago, îi spuse Brody într-un suflet.

Se răsuci să apuce mai bine pistolul. Rick se răsuci spre Reece, lovind-o, în timp ce se desprindea. Brody îşi înfipse pumnul în faţa lui Rick.

– Nu va fi atât de uşor, îi spuse el, şi se târî să recupereze arma care căzuse din mâna lui Rick. Îndreaptă chestia aia în altă parte, îi spuse Brody lui Reece.

Ea rămase pentru un moment unde era, cu carabina încă strânsă în mâini.

– Am fugit.

– Da, aşa ai făcut. Inteligent.

– Dar nu am plecat de tot.

Pentru că era obosit şi rănit, Brody se aşeză lângă ea.

– Nu, nu ai plecat.

Lo şi Linda, primul având pe el doar pantalonii, iar cea de-a doua un cearşaf care atârna, se grăbiră spre ei.

– Ce Dumnezeu se întâmplă aici? întrebă Lo. Doamne, Brody. Dumnezeule! Eşti rănit?

– Da. Brody îşi apăsă o mână pe braţ, cercetându-şi palma udă şi roşie înainte să se uite spre Reece. Altceva ce avem acum în comun.

Aşezat între ei, Rick zăcea aşa cum căzuse, plângând cu faţa în mâini.

În zori, Reece îl ajută pe Brody să iasă din maşină.

– Ai fi putut rămâne în spital pentru restul zilei. Pentru vreo două zile.

– Aş fi putut petrece câteva ore cu o ploscă atârnată la capul meu. Nu mi-a surâs această experienţă. În plus, ai văzut ce asistentă mi-au dat? Avea o faţă de buldog. Înspăimântător.

– Atunci vei face ceea ce ţi se va spune. Poţi să stai în pat sau pe canapea.

– Tu unde o să fii?

– În bucătărie. Şi nu o să bei cafea.

– Slăbănoago, este posibil să renunţ la cafea pentru tot restul vieţii.

Buzele ei tremurară, dar ea se stăpâni în spatele unui suspin.

– O să îţi fac nişte ceai, şi nişte ouă jumări, moi. Patul sau canapeaua?

– Vreau să stau în bucătărie, să te privesc cum găteşti pentru mine. O să îmi ia gândul de la durere.

– Nu ai simţi durere dacă ai lua medicamentele.

– Cred că şi la pastile am să renunţ pentru toată viaţa. Parcă mă mişcam prin clei acolo, la cabana lui Rick. Vă puteam auzi pe amândoi vorbind, dar nu puteam pronunţa cuvintele. Nu reuşeam decât să fac pe mortul şi să sper că voi avea o şansă să îl dobor.

– Putea să te omoare când erai legat de scaun şi sub efectul pastilelor.

– Putea să ne ucidă pe amândoi. Ar fi făcut-o, se corectă Brody, dar ţie nu ţi-a plăcut să alergi ca un iepure când ai avut şansa. El respiră adânc atunci când ea îl ajută să se aşeze într-un scaun, la masa din bucătărie. A naibii noapte. Reece? spuse el când ea îi întoarse spatele.

– La început, spuse ea, când am început să alerg, doar atât era. Luptă sau fugi, şi, la naiba, era fugă sută la sută. Fugi şi te ascunde. Dar... s-a schimbat. Nici măcar nu ştiu când. Şi a devenit fugă şi găsit ceva ca să pot lupta. Cred că i-am speriat pentru vreo douăzeci de ani pe Lo şi Linda.

– Ceva despre care să povestească strănepoților.

– Da. Puse apă pentru ceai, apoi scoase o tigaie.

– Ți-ai dat seama înaintea mea. Eu sunt scriitorul de romane polițiste, dar bucătarul și-a dat seama primul. Am călcat direct în capcană.

Nu va uita niciodată, niciodată, cum înotase prin senzația provocată de pastile, auzindu-i vocea. Nu va uita niciodată miezul acela adânc de teroare.

– Faptul că am călcat direct în capcană ar fi putut să te ucidă.

– Ai intrat, Brody, pentru că îți era prieten.

– Era.

Ea scoase untul și tăie o bucată pe care o puse în tigaie.

– Nu știu ce se va întâmpla cu Debbie și cu copiii. Cum vor reuși să treacă peste asta? Nimic nu va mai fi la fel pentru ei.

– Nici înainte nu era nimic așa cum credeau ei că este. Poate e mai bine să știi, nu crezi?

– Poate. Acesta este un gând pentru o altă zi. Sparse ouăle și începu să le amestece cu mărar proaspăt și piper. El chiar credea tot ceea ce spunea. Că îi apăra, că făcea ceea ce trebuia să facă. Că Deena nu i-a lăsat altă alegere. Crede că este un om bun.

– O parte din el este, iar o alta s-a desprins din el și a luat ceea ce nu ar fi trebuit atins niciodată. L-a costat, Slăbănoago. A costat-o și pe Deena Black.

– A ucis-o. I-a îngropat trupul, și-a acoperit urmele, i-a ascuns motocicleta până când a putut să o ia și să se ducă la apartamentul ei să îi ia lucrurile – să își acopere și acolo urmele. A făcut toate astea, a fost absolut calm, chiar și când l-am sunat să îi spun ceea ce am văzut că s-a întâmplat.

– Dacă ar fi reușit să te sperie sau să te facă să te îndoiești de tine, ar fi putut să scape.

– Dacă nu ai fi crezut în mine, probabil că aşa s-ar fi întâmplat. Cred că, trecând prin toate astea, am fost trasă înapoi spre o culme spre care tot alunecam. Scoase ouăle pe o farfurie şi le aşeză înaintea lui. Apoi îi atinse faţa. Aş fi înnebunit fără tine, Brody. Aş fi înnebunit dacă te-ar fi ucis. Aşa că – se aplecă şi îşi lipi buzele de buzele lui – mulţumesc că ai rămas în viaţă. Mănâncă-ţi ouăle.

Se întoarse să îşi termine ceaiul.

– A fost o culme şi pentru mine. Înţelegi asta?

– Da.

– O întrebare. De ce nu faci presiuni?

– Să fac presiuni?

– Asupra mea. Eşti îndrăgostită de mine – oare mai am dreptul să spun asta?

– Îl ai.

– Tocmai am trecut împreună printr-o experienţă care ne-a dus foarte aproape de moarte; probabil că m-ai auzit spunând ceva de genul că aş fi pregătit să mor pentru tine şi totuşi nu faci presiuni.

– Nu vreau ceva pe care trebuie să-l obţin de la tine prin presiuni. Îşi puse ceaşca pe masă, apoi se încruntă când auzi bătaia în uşa din faţă. Deja, spuse ea. Bănuiesc că vom avea o mulţime de vizitatori, o mulţime de întrebări, o mulţime de oameni care doresc să ştie cât mai exact cum s-au întâmplat lucrurile.

– Nu-i cine ştie ce. Nu, trebuie să merg să răspund, spuse el şi o apucă de mână înainte ca ea să plece de la masă. Aştept pe cineva.

– Ar trebui să te odihneşti.

– Pot să mă duc până la nenorocita asta de uşă. Şi să beau ceaiul acela înzorzonat al tău.

Ea scutură din cap în timp ce el pleca, dar decise să îi facă pe plac. Scoţând un pahar, îl umplu cu gheaţă, apoi

scoase o coca-cola. După ce turnă, luă ceaiul pe care nu-l dorise şi rămase cu el la jumătatea distanţei spre buze, când el reveni în bucătărie, aducând pe braţul sănătos un coş plin cu lalele.

– Nu mi-ai spus niciodată ce culoare, aşa că am luat din toate.

– Oh!

– Floarea ta favorită, nu?

– Da. De unde a venit?

– Am sunat-o pe Joanie. Dacă chiar ai nevoie de ceva, Joanie este persoana potrivită. Le vrei sau nu?

– Cu siguranţă că le vreau. Zâmbetul ei era strălucitor când îşi îngropă faţa în ele. Sunt atât de simple şi de drăguţe. Ca un curcubeu după o furtună cu adevărat urâtă.

– A naibii furtună, Slăbănoago. Aş spune că meriţi un curcubeu.

– Amândoi merităm. Îşi ridică privirea ca să îi zâmbească. Deci, ai de gând să îmi ceri să fim împreună oficial?

Când el nu spuse nimic, absolut nimic, inima ei începu să se domolească.

– Voi cumpăra cabana, îi spuse el.

– Da?

– Imediat ce o să o conving pe Joanie. Pot fi foarte convingător. Şi am de gând să îi aduc nişte îmbunătăţiri. Un birou mai mare şi o terasă. Văd două scaune pe terasa aia. Şi văd lalele afară – primăvara, corect?

– Ar trebui să fie.

– Poţi găti pentru restaurant, sau poţi intra în afacere şi să conduci propria ta bucătărie. Poţi scrie cărţi de bucate. Orice îţi convine. Dar va trebui să rămâi şi, mai devreme sau mai târziu, o vom face şi legal.

– O vom face?

– Mă iubeşti sau nu?

– Da. Da, te iubesc.

– Iar eu te iubesc la rândul meu. Ce spui de asta?

Cu două strigăte scurte, respirația ei se opri și reveni.

– Ce spui de asta?

El îi cuprinse gâtul, aducând-o lângă el, prinzându-i buzele cu ale lui, în timp ce lalelele străluceau între ei.

– Eu sunt exact unde vreau să fiu. Dar tu?

– Exact acolo. Totul înăuntrul ei se așeză când el îi dădu capul pe spate și se uită în ochii ei. Exact acolo unde vreau să fiu.

– Deci. Vrei să stai cu mine pe terasă într-una din zilele astea, o întrebă el, să privim lacul, să vedem munții oglindindu-se în el?

– Chiar vreau, Brody. Chiar vreau.

– O să facem asta să devină realitate, tu și cu mine. Acum, de ce nu faci ceva cu florile astea? Și ia o furculiță. Trebuie să împărțim ouăle.

Dimineața înflori luminoasă, cu semne de vară care se întindeau spre toamnă. Și ei se așezară la masa din bucătărie, cu un vas plin cu lalele de culoarea curcubeului, mâncând ouăle jumări care se răciseră.

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Autoare a peste 150 de romane, publicate în tiraje totalizând aproape 280 milioane exemplare, NORA ROBERTS continuă să domine cu autoritate topurile americane şi internaționale.

În această ultimă carte a sa, apreciată de critică drept una dintre cele mai captivante şi pasionante din toate câte a scris, abordează o temă extrem de sensibilă şi incitantă.

Personajul principal, Reece Gilmore, supraviețuitoare a unui masacru produs într-un restaurant din Los Angeles, îşi caută liniştea şi echilibrul într-un orăşel unde niciodată nu se întâmplă nimic. Totuşi, într-o zi când se afla pe munte, asistă, de la distanță, la săvârşirea unei crime. O femeie necunoscută este strangulată de un bărbat pe care nu îl poate identifica. Alarmate de Reece, autoritățile cercetează zona, dar nu găsesc nimic. Nici un semn de luptă. Nici pământ răvăşit. Nici urme de cauciucuri. Şi nimeni nu o crede, punând totul pe seama unor tulburări generate de tragedia prin care a trecut. Singurul care îi stă alături şi o susține este romancierul Brody, iubitul său.

În timp ce lucruri ciudate se întâmplă în jurul ei, menite să-i zdruncine încrederea în propria-i rațiune, un pericol de moarte o pândeşte...

O poveste extraordinară care, cu siguranță, va stărui multă vreme în memoria cititorilor.

EDITURA LIDER

ISBN 978-973-630-150-0

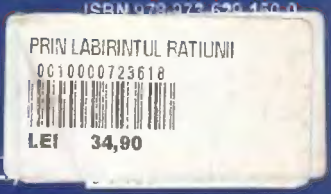

Preț 34,9 LEI (31,4 + 2,88 TVA + 0,62 T.L.)